

Copyrighted Material

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

THAT PERFECT SOMEONE

*A Malory
Novel*

Copyrighted Material

Tác giả: Johanna Lindsey

Người dịch: Anh.dv

Thể loại: Lãng mạn 18+

Số chương: 53

Lưu ý: Bản dịch này dịch ra với mục đích phi lợi nhuận, hoàn toàn vì sở thích cá nhân và chưa được sự đồng ý của tác giả. Vui lòng không sao chép khi chưa được sự đồng ý của người dịch. Đặc biệt không sử dụng vào bất kỳ mục đích thương mại nào. Xin cảm ơn!

CHƯƠNG 1

Có vẻ kỳ quặc khi coi Hyde Park là sân sau của riêng nhà bạn, nhưng đối với Julia Miller thì đúng là như vậy. Lớn lên ở London, cô đã cưỡi ngựa ở đó gần như hàng ngày từ khi cô có thể nhớ được, từ chú ngựa con đầu tiên của cô khi cô còn là một đứa trẻ cho đến những con ngựa cái thuần chủng sau đó. Mọi người vẫy tay chào cô dù họ có biết cô hay không, đơn giản vì họ đã quá quen với việc nhìn thấy cô ở đó. Thông thường, những người bán hàng rong đi ngang qua công viên, những người làm vườn, họ đều chú ý đến Julia và coi cô như người thân của họ.

Cao ráo, tóc vàng và ăn mặc hợp thời trang, cô luôn đáp lại những nụ cười và những cái vẫy tay. Cô nói chung là một người thân thiện và mọi người có xu hướng đáp lại điều đó một cách tử tế.

Thậm chí còn kỳ quặc hơn khi Julia coi một công viên khổng lồ như vậy là nơi cưỡi ngựa cá nhân của cô với hoàn cảnh của cô. Cô lớn lên ở tầng

lớp thượng lưu của thành phố nhưng gia đình cô hoàn toàn không phải tầng lớp quý tộc. Cô sống trong một trong những ngôi nhà phố lớn ở Quảng trường Berkeley, bởi vì không chỉ giới quý tộc mới đủ tiền mua những ngôi nhà phố đó. Trên thực tế, gia đình cô, những người thợ thủ công nổi tiếng từ thời Trung cổ, là một trong những người đầu tiên mua và xây dựng trên Quảng trường Berkeley vào giữa những năm 1700 khi quảng trường lần đầu tiên được hình thành, vì vậy dòng họ Millers đã sống ở đó trong nhiều thế hệ.

Julia rất nổi tiếng và được quý mến trong khu phố. Người bạn thân nhất của cô, Carol Roberts, là con gái của một gia đình quý tộc, và những phụ nữ trẻ khác quen biết cô qua Carol, hoặc từ trường tư thục mà cô theo học, cũng thích cô và mời cô đến dự những bữa tiệc của họ. Họ không bị đe dọa bởi vẻ ngoài xinh đẹp hay túi tiền sâu của cô vì cô đã đính hôn rồi. Cô gần như đã đính hôn kể từ khi được sinh ra.

“Rất vui được gặp bạn ở đây,” một giọng nữ cất lên sau lưng cô. Carol Roberts đã cười ngửa đến nơi, và con ngựa cái của cô ấy dễ dàng phi nước kiệu bên cạnh ngựa của Julia.

Julia cười khúc khích với cô bạn tóc đen, nhỏ nhắn của mình. “Thật ngạc nhiên. Bạn hiếm khi cười ngửa”.

Carol thở dài. “Mình biết. Harry đang cau có về điều đó, đặc biệt là vì chúng mình đang cố gắng có đứa con đầu lòng. Anh ấy không muốn mình có bất kỳ cơ hội nào để đánh mất nó trước khi chúng mình biết rằng nó đã được hình thành.”

Julia biết cười ngửa thực sự có thể gây sẩy thai. “Vậy tại sao bạn lại bất chấp rủi ro đó?”

“Bởi vì một đứa trẻ sẽ không được thụ thai trong tháng này,” Carol mím môi thất vọng nói.

Julia gật đầu thông cảm.

“Bên cạnh đó,” Carol nói thêm, “Mình đã rất nhớ những chuyến cưỡi ngựa cùng nhau của bọn mình, mình sẵn sàng thách thức Harry trong vài ngày này khi mình đang có nguyệt san và chúng mình sẽ không cố gắng thụ thai.”

“Anh ấy không có ở nhà để phát hiện ra, phải không?” Julia đoán.

Carol bật cười, đôi mắt xanh lấp lánh tinh nghịch. “Không phải thế, mà là mình sẽ về nhà trước khi anh ấy về.”

Julia không lo lắng bạn mình sẽ gặp rắc rối với chồng cô ấy. Harold Roberts ngưỡng mộ vợ. Họ đã biết và thích nhau từ trước mùa vũ hội đầu tiên của Carol ba năm trước, vì vậy không ai ngạc nhiên khi họ đính hôn trong vòng vài tuần sau khi Carol ra mắt và kết hôn vài tháng sau đó.

Carol và Julia là hàng xóm của nhau cả đời, cả hai đều sống ở Quảng trường Berkeley, những ngôi nhà phố riêng biệt của họ nằm cạnh nhau qua một con ngõ hẹp ngăn cách. Ngay cả cửa sổ phòng ngủ của họ cũng đối diện trực tiếp với nhau — họ đã sắp xếp như vậy! — Vì vậy, ngay cả khi họ không cần sang thăm nhà nhau, họ vẫn có thể nói chuyện với nhau từ cửa sổ mà không cần phải lớn tiếng. Không có gì ngạc nhiên khi họ trở thành những người bạn tốt nhất của nhau.

Julia rất nhớ Carol. Thậm chí họ vẫn thường xuyên đến thăm nhau khi Carol ở London, cô ấy không còn sống bên cạnh nữa. Khi kết hôn, cô ấy đã chuyển đến sống ở nhà chồng, cách đó nhiều dặm nhà, và cứ vài tháng một lần, cô và Harold lại dành vài tuần tại khu điền trang của tổ tiên gia đình anh ấy ở nông thôn. Anh ấy hy vọng họ sẽ ở đó vĩnh viễn. Carol vẫn chống lại ý tưởng đó. May mắn thay, Harold không phải là loại chồng hống hách, người đưa ra mọi quyết định mà không cân nhắc đến mong muốn của vợ.

Họ tiếp tục cưỡi ngựa cạnh nhau trong vài phút, nhưng Julia đã đến công viên được một giờ, vì vậy cô đề nghị, “Bạn có muốn ghé vào quán trà để uống thứ gì mát trên đường về nhà không?”

“Buổi sáng còn quá sớm và chưa đủ ấm để uống đồ lạnh. Mặc dù vậy, mình rất thèm ăn và thực sự nhớ món bánh ngọt buổi sáng của bà Cables. Bạn vẫn còn ăn sáng tự chọn vào các buổi sáng chứ?”

“Tất nhiên. Tại sao điều đó lại thay đổi chỉ vì bạn đã kết hôn nhỉ?”

“Harold từ chối ăn trộm đầu bếp của bạn, bạn biết đấy. Mình đã nung nịu và nài nỉ anh ấy ít nhất hãy cố gắng”.

Julia phá lên cười. “Anh ấy biết là anh ấy không thể mua chuộc được bà ấy. Mỗi khi ai đó cố gắng thuê bà ấy đi, bà ấy lại đến gặp mình và mình lại tăng lương cho bà ấy. Bà ấy biết bánh mì của bà ấy được làm từ bơ ở đâu”.

Julia đã đưa ra những quyết định tương tự vì cha cô, Gerald, không còn có thể đưa ra quyết định đó. Mẹ cô chưa bao giờ làm điều đó khi bà còn sống. Helene Miller chưa bao giờ kiểm soát bất cứ điều gì trong cuộc sống của mình, thậm chí kể cả những công việc trong gia đình. Bà là một người phụ nữ nhút nhát sợ làm mất lòng bất cứ ai, kể cả những người hầu. Năm năm trước, bà đã chết trong một vụ tai nạn xe ngựa khiến Gerald Miller trở nên suy sụp.

“Cha bạn thế nào rồi?” Carol hỏi.

“Vẫn thế.”

Carol luôn hỏi và câu trả lời của Julia hiếm khi khác biệt. Ông thật may mắn khi còn sống, các bác sĩ đã nói với cô sau khi họ làm cô sốc với tiên lượng rằng Gerald sẽ không bao giờ là chính mình nữa. Đầu của ông đã bị chấn thương nặng trong vụ tai nạn. Trong khi xương sườn của ông, bảy trong số đó bị gãy vào ngày hôm đó, đã được hàn gắn, nhưng tâm trí của ông sẽ không hồi phục. Các bác sĩ đã nói thẳng thừng. Họ không cho cô hy vọng. Cha cô vẫn ngủ và thức dậy bình thường, thậm chí ông có thể ăn nếu được người khác đút, nhưng ông sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì khác ngoài những lời vô nghĩa. May mắn sống sót ư? Julia thường khóc thầm trong giấc ngủ khi nhớ lại câu nói đó.

Tuy nhiên, Gerald đã bất chấp dự đoán của bác sĩ. Một lần vào năm đầu tiên sau khi vụ tai nạn xảy ra, và sau đó cứ sau vài tháng, ông sẽ nhận thức được, trong một thời gian ngắn, rằng ông là ai, ông ở đâu và chuyện gì đã xảy ra với ông. Quá nhiều cơn thịnh nộ và đau khổ đã tràn ngập ông trong vài lần tỉnh lại đầu tiên, điều này đã xảy ra đến nỗi sự minh mẫn của ông không thực sự được gọi là một điều may mắn. Và ông đã nhớ ra! Mỗi khi lấy lại được sự minh mẫn, ông có thể nhớ lại những khoảng thời gian tinh thần minh mẫn trước đây của mình. Trong vài phút, vài giờ, ông đã trở lại là chính mình - nhưng điều đó không bao giờ kéo dài lâu. Và ông không bao giờ nhớ bất cứ điều gì về khoảng thời gian chết ở giữa.

Các bác sĩ của ông không thể giải thích được điều đó. Họ không bao giờ mong đợi ông lại có những suy nghĩ mạch lạc. Họ vẫn sẽ không cho Julia bất kỳ hy vọng nào rằng một ngày nào đó ông có thể bình phục hoàn toàn. Họ gọi những khoảnh khắc sáng suốt của ông là một sự may mắn. Sự việc như vậy chưa có tài liệu, chưa từng được biết là đã xảy ra trước đây, và họ đã cảnh báo Julia đừng mong nó xảy ra lần nữa. Nhưng nó vẫn xảy ra.

Trái tim cô đã tan vỡ vào lần thứ ba cha cô tỉnh lại là chính mình, khi ông hỏi cô, “Mẹ con đâu?”

Cô đã được cảnh báo rằng hãy giữ cho ông bình tĩnh nếu ông “tỉnh lại” một lần nữa, và điều đó có nghĩa là không nói cho ông biết vợ ông đã chết trong vụ tai nạn. “Hôm nay, mẹ đi mua sắm. Cha — cha biết mẹ thích mua sắm như thế nào mà.”

Ông đã cười. Đó là một trong số ít những điều mà mẹ cô đã từng quyết định, mua những thứ mà bà không thực sự cần. Nhưng Julia vẫn đang than khóc cho bản thân, và đó là một trong những điều khó khăn nhất mà cô từng làm, đó là mỉm cười và cố nén nước mắt cho đến khi cha cô lại biến mất vào cõi hư vô xám xịt đó.

Tất nhiên, cô đã hỏi ý kiến nhiều bác sĩ khác nhau. Và mỗi khi một người trong số họ nói với cô rằng cha cô sẽ không bao giờ hồi phục, cô sẽ đuổi ông ta đi và tìm một bác sĩ mới. Cô đã ngừng làm điều đó sau một thời

gian. Cô đã giữ người cuối cùng, Bác sĩ Andrew, vì ông ấy đủ thành thật để thừa nhận rằng trường hợp của cha cô là duy nhất.

Một lúc sau trong phòng ăn sáng của nhà Millers, Carol đang bưng chiếc đĩa đầy ắp và giỏ bánh ngọt lớn tới bàn thì cô dừng lại, cuối cùng cô ấy cũng nhận ra sự thay đổi mới của căn phòng.

“Ôi, lạy Chúa, bạn đã làm điều đó khi nào vậy?” Carol thốt lên, quay lại và tròn xoe mắt nhìn Julia.

Julia liếc nhìn chiếc hộp được trang trí công phu trên nóc tủ đựng đồ sành sứ Trung Hoa đã thu hút sự chú ý của Carol. Nó được lót bằng sa tanh màu xanh lam và viền trang sức, và đằng sau lớp vỏ kính của nó là một con búp bê đáng yêu. Julia ngồi vào bàn và cố gắng không đỏ mặt.

“Vài tuần trước,” cô trả lời và ra hiệu cho Carol ngồi vào bàn. “Mình tình cờ gặp một người bạn vừa mở một cửa hàng gần cửa hàng của nhà mình. Anh ấy làm những chiếc hộp xinh đẹp này để đựng những món đồ mà mọi người muốn bảo quản và con búp bê đó là thứ mà mình không bao giờ muốn rơi vỡ vì tuổi già, vì vậy mình đã nhờ làm chiếc hộp đó cho nó. Mình vẫn chưa quyết định đặt nó ở đâu, vì phòng của mình rất lộn xộn. Nhưng mình đã quen với việc có nó ở đây.”

“Mình không biết bạn vẫn còn con búp bê cũ mà mình đã tặng bạn đấy,” Carol ngạc nhiên nói.

“Tất nhiên là mình vẫn giữ nó rồi. Nó vẫn là vật sở hữu quý giá của mình.”

Đó là sự thật, không phải vì Julia quá coi trọng con búp bê, mà vì cô coi trọng tình bạn mà nó là biểu tượng. Carol đã không thể rời con búp bê khi họ gặp nhau lần đầu tiên, nhưng khi cô ấy có một con búp bê mới, thay vì cất con búp bê cũ lên gác xép, không bao giờ được nhìn thấy nữa, cô ấy nhớ rằng Julia đã muốn nó và đã nung nung đề nghị tặng nó cho bạn mình.

Carol đỏ mặt khi cả hai nhớ lại ngày hôm đó, nhưng cuối cùng cô ấy cũng cười khúc khích. “Hồi đó cậu đúng là một con quái vật nhỏ.”

“Mình chưa bao giờ tệ đến thế,” Julia khịt mũi.

“Bạn đã là thế đấy! La hét, bắt nạt, đòi hỏi. Bạn đã xúc phạm mọi thứ! Bạn đã suýt đâm vào mũi mình khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên và sẽ như vậy, nếu mình không đánh bạn vào mông bạn trước.”

“Mình rất ấn tượng với điều đó.” Julia cười toe toét. “Bạn là người đầu tiên nói không với mình.”

“Chà, mình đã không cho phép bạn có con búp bê yêu thích của mình, không phải trong cuộc gặp đầu tiên của chúng ta! Bạn thậm chí không nên đòi nó. Nhưng thực sự à?” Carol ngạc nhiên nói. “Không bao giờ có ai nói không với bạn à?”

“Ừ, thật đấy. Mẹ mình quá yếu đuối và thiếu quyết đoán, bạn còn nhớ mẹ mình như thế nào rồi đấy. Mẹ luôn chịu thua mình. Và cha mình lại quá tốt bụng. Ông ấy không bao giờ nói không với bất cứ ai, càng ít hơn đối với mình. Mình thậm chí đã có một con ngựa nhiều năm trước khi mình đủ tuổi để cưỡi ngựa, chỉ vì mình đòi phải có một con.”

“Aha! Đó có lẽ là lý do tại sao bạn là một con quái vật nhỏ như vậy khi chúng ta gặp nhau. Hư hỏng không thể cứu vãn.”

“Không phải vậy — à, có lẽ mình hơi hư hỏng một chút vì cha mẹ mình không thể kiên định với mình, và chắc chắn là cô bảo mẫu và những người hầu của mình khi đó sẽ không kỷ luật được mình. Nhưng mình đã không trở thành một người hay la hét, khóc lóc cho đến ngày mình gặp vị hôn phu của mình. Đó gọi là ghét nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Mình không muốn gặp lại anh ta nữa. Đó là lần đầu tiên bố mẹ mình không cho phép mình đi theo con đường của mình, vì vậy bạn có thể nói rằng mình đã nổi cơn thịnh nộ kéo dài hàng năm trời! Cho đến khi mình gặp bạn, mình không có bất kỳ người bạn nào để chỉ ra cho mình rằng mình đã trở nên ngớ ngẩn như thế

nào. Bạn đã giúp mình quên đi anh ta, ít nhất là giữa những chuyến thăm mà cha mẹ hai bên đã ép buộc bọn mình.”

“Bạn đã thay đổi đủ nhanh sau khi chúng ta gặp nhau. Hồi đó, chúng mình bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Sáu, nhưng mình đã không nhanh chóng thay đổi điều đó, mình chỉ đảm bảo rằng bạn sẽ không chứng kiến bất kỳ cơn giận dữ nào của mình nữa mà thôi — à, trừ khi chồng sắp cưới của mình đến thăm. Không thể che giấu sự thù hận đó ngay cả khi bạn có mặt, bây giờ mình vẫn thế phải không?”

Carol bật cười, nhưng chỉ vì Julia đang cười toe toét vì nhận xét đó. Julia biết bạn của cô biết rằng hồi đó không có gì là buồn cười cả. Một số cuộc chiến với chồng chưa cưới của cô khá bạo lực. Cô đã suýt cắn đứt tai anh ta một lần! Nhưng đó là lỗi của anh ta. Ngay từ lần gặp đầu tiên khi cô mới lên 5 tuổi và đã rất chắc chắn rằng họ sẽ trở thành những người bạn tốt nhất của nhau, anh ta đã dập tắt những hy vọng đó bằng sự thô lỗ và sự oán giận của mình rằng cô đã được lựa chọn cho anh ta. Mỗi lần họ đến thăm nhau, anh ta sẽ làm cô tức giận đến nỗi cô muốn bay vào anh ta và xé toạc đôi mắt của anh ta ra. Cô không nghi ngờ rằng anh ta đã cố tình xúi giục tất cả những cuộc ẩu đả đó. Chàng trai gốc nghèo không hiểu sao lại nghĩ rằng cô có thể kết thúc cuộc đính hôn mà cả hai đều không muốn. Cô không nghi ngờ gì về việc anh ta đã rời khỏi nước Anh khi cuối cùng anh ta phát hiện ra rằng cô không có tiếng nói nào trong việc kết thúc hôn ước của họ hơn anh ta - và cứu cả hai khỏi cuộc hôn nhân địa ngục. Thật kỳ lạ khi cảm thấy biết ơn anh ta vì bất cứ điều gì. Nhưng khi anh ta ra đi là chuyện tốt, cô có thể thấy một chút hài hước trong mối quan hệ tồi tệ mà cô đang vướng vào — xung quanh anh ta.

Julia cúi đầu xuống đĩa thức ăn đang nguội dần, nhưng Carol chuyển cuộc trò chuyện của họ sang một chủ đề mới. “Mình sẽ tổ chức một bữa tiệc tối nho nhỏ vào thứ Bảy tới đây, Julie. Bạn sẽ đến chứ?”

Biệt danh đã gắn bó từ khi họ còn là những đứa trẻ, và ngay cả cha của Julia cũng đã chọn nó. Cô luôn nghĩ rằng thật ngớ ngẩn khi có một biệt hiệu dài như tên thật của mình, nhưng vì nó ngắn hơn một âm tiết nên cô không bao giờ bận tâm.

Cô liếc nhìn bạn mình qua cái bánh nướng mà cô định cắn vào. “Bạn đã quên đó là ngày của vũ hội nhà Eden à?”

“Không, mình chỉ nghĩ rằng bạn có thể đã tỉnh táo và cân nhắc lời mời đó,” Carol nói một cách bẽn lễn.

“Và mình đã hy vọng bạn sẽ thay đổi quyết định và chấp nhận lời mời.”

“Không có cơ hội.”

“Ồ, thôi nào, Carol,” Julia phỉnh phờ. “Mình ghét lời anh họ của mình vào những chuyện này, và anh ấy cũng ghét điều đó. Chúng mình không thể bước vào cửa trước ngay khi anh ấy đã tìm kiếm cửa sau. Anh ấy không bao giờ lượn lờ xung quanh. Nhưng bạn – “

“Anh ấy không cần phải lượn lờ loanh quanh,” Carol ngắt lời. “Bạn sẽ biết mọi người ở đó. Bạn không bao giờ bị bỏ lại một mình thêm một phút tại các bữa tiệc. Bên cạnh đó, với hợp đồng hôn nhân mà Bá tước Manford đã khoá chặt có nghĩa là bạn thậm chí không cần một người đi kèm. Một bản hợp đồng như vậy có nghĩa là bạn đã kết hôn. Ôi, Chúa ơi, mình không có ý nói lại điều đó. Mình xin lỗi!”

Julia nở một nụ cười. “Đừng. Bạn biết rằng bạn không cần phải nhón gót xung quanh chủ đề khó chịu đó với mình mà. Bọn mình chỉ cười về nó. Vì bọn mình ghét nhau, tên ngu ngốc mà mình đã hứa hôn cũng không thể có được một mối nào tốt hơn mình hơn là bay vào chuồng gà như anh ta đã làm.”

“Bạn đã cảm thấy như vậy trước khi bạn đến tuổi kết hôn, nhưng đó là ba năm trước. Bạn không thể phủ nhận rằng việc bị gọi là một bà cô già không khiến bạn tức giận.”

Julia phá lên cười. “Có phải đó là những gì bạn nghĩ không? Bạn quên rằng mình không phải là một quý tộc như bạn sao, Carol. Những cái nhần như thế đối với mình là vô nghĩa. Điều mình thấy có ý nghĩa là không có ai có thể trả lời ngoài chính mình. Bạn không thể tưởng tượng được điều đó tuyệt vời như thế nào đâu. Và nó là chính thức. Của cải và tài sản của gia đình bây giờ đều là của mình — trừ khi người bị ràng buộc đó về nhà.”

CHƯƠNG 2

Julia há hốc mồm khi thấy phản ứng kinh hoàng của Carol trước nhận xét thiếu suy nghĩ của mình. “Mình không có ý đó! Mình đã nói với bạn rằng tình trạng của cha mình vẫn không tiến triển rồi mà.”

“Vậy thì làm sao tất cả tài sản và công việc kinh doanh của ông có thể là của bạn, nếu không có ông ấy — truyền lại?” Carol tế nhị hỏi.

“Bởi vì vào một trong những ngày mình mẫn hiem hồi cách đây vài tháng, ông đã triệu tập các luật sư và nhân viên ngân hàng đến nhà và giao quyền kiểm soát mọi thứ lại cho mình. Không phải là mình đã không kiểm soát được kể từ khi vụ tai nạn xảy ra, nhưng các luật sư sẽ không nhìn vào vai mình nữa. Họ vẫn có thể cố gắng hướng dẫn mình, nhưng mình không còn phải nghe lời họ nữa. Những gì Cha đã làm ngày hôm đó là trao toàn bộ tài sản thừa kế cho mình sớm hơn mình muốn”.

Mặc dù vậy, các luật sư không thể phá vỡ hợp đồng hôn nhân của cô, nhưng sau đó cô mới biết điều đó. Cha cô đã cố gắng phá bỏ nó cách đây nhiều năm nhưng không thành công khi người ta biết rằng vị hôn phu của cô đã biến mất. Hợp đồng chỉ có thể được chấm dứt bằng thỏa thuận chung giữa hai vị phụ huynh đã ký ban đầu, và Bá tước Manford, người đàn ông tồi tệ đó, sẽ không đồng ý chấm dứt hợp đồng. Ông ta vẫn hy vọng có được sự giàu có của nhà Miller — thông qua cô. Đó là kế hoạch của ông ta từ lâu và là lý do ông ta đến với bố mẹ cô không lâu sau khi cô được sinh ra để cầu hôn cho con cái của họ. Helene đã rất vui mừng vì họ sẽ có một vị quý tộc trong gia đình và muốn nắm bắt cơ hội để gả con gái của mình cho một thành viên của giới quý tộc. Gerald, người ít say mê tầng lớp quý tộc, đã đồng ý hứa hôn để lấy lòng vợ. Nó có thể dẫn đến một kết thúc có hậu cho tất cả — nếu cặp đôi đã đính hôn không ghét nhau.

“Mình có thể thấy bạn có thể tận hưởng sự tự do đó như thế nào, nhưng điều đó cũng có nghĩa là bạn đã cam chịu để không bao giờ kết hôn hay sinh con?” Carol thận trọng hỏi.

Sự thật là bạn cô đang nghĩ đến những đứa trẻ trong khi cô ấy đã rất cố gắng để có một đứa con của riêng mình. “Không, hoàn toàn không. Mình cũng muốn có con,” Julia nói. “Mình đã nhận ra khi lần đầu tiên bạn đề cập đến bạn và Harry sẽ cố gắng có một đứa. Và cuối cùng mình cũng sẽ kết hôn”.

“Bằng cách nào?” Carol ngạc nhiên hỏi. “Mình nghĩ họ có thể trói buộc bạn với hợp đồng đó mãi mãi.”

“Họ có thể, miễn là con trai của ngài bá tước còn sống. Nhưng đã hơn chín năm kể từ khi anh ta rời đi hay bất cứ ai đã nghe tin tức về anh ta. Đối với tất cả những gì chúng ta biết, anh ta có thể đã chết và bị chôn vùi trong một con mương ở đâu đó, là nạn nhân của một vụ cướp hoặc một số tội ác khác”.

“Ôi, lạy Chúa lòng lành!” Carol thốt lên, đôi mắt xanh mở to. “Thật sao? Bạn có thể yêu cầu tuyên bố anh ta đã chết sau một thời gian nhất định! Mình không thể tin rằng mình chưa bao giờ nghĩ đến điều đó trước đây!”

“Mình cũng vậy, nhưng đó là điều mà một trong những luật sư của mình đã khuyên mình nên làm cách đây ba tháng khi mình nhận tài sản thừa kế của mình,” Julia gật đầu nói. “Bá tước sẽ gây chiến, nhưng tình hình tự nó nói lên và do đó có lợi cho mình.”

“Mình phải thừa nhận rằng mình sẽ nhớ những lợi ích mà lễ đính hôn mang lại cho mình.” Julia nói thêm. “Hãy nghĩ về nó. Chính bạn đã nói, mình thậm chí không cần người đi kèm vì mình đã đính hôn. Mọi người nhìn mình và thấy một người phụ nữ đáng kính đã kết hôn. Bạn nghĩ mình sẽ được mời đến bao nhiêu bữa tiệc khi mọi người biết mình là một nữ thừa kế đang tìm chồng?”

“Đừng vô lý thế,” Carol chế giễu. “Bạn rất được yêu thích và bạn biết điều đó.”

“Và bạn quá trung thành để nhìn thấy bức tranh rộng hơn. Ngay lúc này, mình không phải là một mối đe dọa cho bất kỳ ai, đó là lý do tại sao các bậc phụ huynh tìm thấy ở mình một sự bổ sung có thể chấp nhận được trong danh sách khách mời của họ. Họ không nhìn mình và lo lắng mình có thể lôi kéo con trai họ xuống bậc thang xã hội. Họ không nhìn mình và lo lắng rằng mình có thể đánh cắp lợi thế hàng đầu của con gái họ ngay trước mũi của cô ấy”.

“Vô nghĩa, vô nghĩa, và rất vô nghĩa,” Carol nói một cách khá cứng rắn. “Bạn, cô gái của mình, không đủ tự tin sao. Mọi người thích bạn vì bản thân bạn, không phải vì sự giàu có hay sự ‘không sẵn sàng’ của bạn như bạn đã nói”.

Carol vẫn đang nói từ trái tim trung thành của mình, nhưng Julia biết rằng tầng lớp quý tộc có thể và thường coi thường những người thương nhân dưới tầm nhìn của họ. Nhưng trở trêu thay, sự kỳ thị đó chưa bao giờ khiến cô thực sự động tâm. Có thể là vì cô đã đính hôn với một quý tộc cả đời và mọi người đều biết điều đó. Hoặc có thể vì gia đình cô quá giàu có nên thường là một sự bối rối; đặc biệt là với rất nhiều quý tộc đến gặp cha cô trong nhiều năm để vay nợ, bạn sẽ nghĩ rằng ông ấy là một chủ ngân hàng. Nhưng cha của Carol cũng đã giật dây, theo lệnh của con gái ông, để đưa Julia vào trường tư thục độc quyền của giới quý tộc mà Carol đang theo học, và Julia đã kết bạn với những người bạn khác trong giới quý tộc ở đó.

Tất cả những điều đó đã mở ra cho cô cánh cửa. Nhưng những cánh cửa đó sẽ đóng lại khá nhanh khi biết tin cô đang tìm chồng.

“Mình không thể tin rằng chúng ta đã không đưa ra giải pháp này sớm hơn.” Carol nhận xét. “Vì vậy, hiện giờ bạn sắp phải loại bỏ con chim hải âu đó trên cổ của mình, bạn đã bắt đầu tìm kiếm một người chồng thực sự chưa?”

Julia cười toe toét. “Mình đang tìm kiếm. Mình chỉ chưa tìm được người đàn ông nào mà mình muốn kết hôn.”

“Ồ, đừng đặc biệt quá,” Carol nói, và có lẽ không nhận ra cô ấy nói giống chồng mình, Harry. “Mình có thể nghĩ đến một vài người phù hợp—” Khi Julia cười, Carol dừng lại và hỏi, “Chuyện gì mà vui thế?”

“Bạn đang nghĩ đến các vòng kết nối xã hội của bạn à, nhưng mình không muốn tìm một quý ông khác làm chồng chỉ vì mình hiện đang đính hôn với một người như thế đâu. Tránh xa điều đó ra. Mình có nhiều sự lựa chọn hơn thế. Không phải mình đang giảm giá một nhà quý tộc. Mình thậm chí còn mong chờ vũ hội đó vào cuối tuần này để báo trước Mùa Ra mắt xã hội mới của mình kìa.”

Carol cau mày. “Vì vậy, trong vài tháng qua không có ai thu hút sự quan tâm của bạn sao?”

Julia đỏ mặt. “Ồ, vì mình hơi đặc biệt, nhưng hãy đối mặt với nó, bạn đã rất rất may mắn khi tìm thấy Harry của bạn. Nhưng có bao nhiêu Harry ở ngoài đó, hả? Tuy nhiên, mình muốn một người đàn ông sẽ đứng trong góc của mình cùng với mình, giống như bạn đã có, chứ không phải một người sẽ đặt mình sau anh ta vào góc của anh ta. Mình cũng cần phải bảo vệ tài sản thừa kế của mình khỏi một người đàn ông có thể lãng phí nó. Mình cần đảm bảo rằng nó vẫn ở đó cho những đứa con mà mình hy vọng sẽ có một ngày nào đó.”

Đôi mắt của Carol đột nhiên mở to cảnh giác. “Hãy nhìn xem đã lãng phí bao nhiêu thời gian! Bạn đã 21 tuổi và chưa kết hôn!”

“Carol!” Julia cười khúc khích thốt lên. “Mình đã 21 tuổi được bao nhiêu tháng rồi? Không có gì thay đổi về tuổi tác của mình”.

“Nhưng bạn là một người đã đính hôn 21 tuổi. Điều đó hoàn toàn khác với việc bạn 21 tuổi mà không có hôn phu, và nó sẽ có trong giấy tờ khi bạn tuyên bố con trai của bá tước đã chết. Mọi người sẽ biết — ồ, đừng nhìn vào mình như dao găm nữa. Mình không gọi bạn là một bà cô già— ”

“Bạn đã gọi thế, không phải mười lăm phút trước, ngay tại bàn này sao.”

“Mình không cố ý. Mình chỉ đang đưa ra một quan điểm, và, ờ, làm giảm đi tất cả, điều này thật khác biệt! Đó là bạn không có vị hôn phu!”

Julia lắc đầu. “Bạn đang nhìn thấy mọi thứ một lần nữa bằng đôi mắt của bạn thay vì cố gắng nhìn qua thế giới quan của mình. Bạn và những cô gái khác chúng ta đến trường với tất cả đều tin rằng bạn phải kết hôn trong Mùa ra mắt đầu tiên của bạn nếu không bầu trời sẽ sụp đổ. Điều đó thật ngớ ngẩn và mình đã nói với bạn điều đó hồi ấy. Năm nay, 5 năm nữa, 10 năm nữa, đối với mình không có gì khác biệt khi mình kết hôn miễn là mình không kết hôn với vị hôn phu hiện tại và miễn là mình vẫn còn đủ trẻ để có con.”

“Thật là xa xỉ khi nghĩ theo cách đó, bạn biết đấy,” Carol cúi kính.

“Vì vậy, có một số lợi ích khi không trở thành quý tộc.”

Cách nói của Julia khiến Carol bật cười. “Touché. Nhưng bạn biết điều này có nghĩa là gì, phải không? Bây giờ, mình sẽ phải sắp xếp một vài bữa tiệc cho bạn.”

“Không, bạn sẽ không.”

“Có, mình sẽ. Vì vậy, hãy tạm dừng việc đi dự vũ hội nhà Malory đó vào cuối tuần này. Bạn sẽ không tìm thấy nhiều thanh niên ở đó, và mình sẽ mở rộng danh sách khách mời của mình ngay bây giờ để bao gồm—”

“Carol, bạn thật ngớ ngẩn! Bạn biết rất rõ vũ hội này sẽ là vũ hội của Mùa Lễ Hội. Những lời mời được đánh giá cao ngay từ lúc này. Tại sao, mình thậm chí đã được đề nghị ba trăm bảng cho bản thân mình.”

Đôi mắt của Carol bùng lên. “Chắc bạn đang nói đùa.”

“Đúng thế đấy, mình đùa thôi, nó chỉ là hai trăm bảng Anh.”

Julia đã không nhận được tiếng cười mà cô mong đợi. Thay vào đó, Carol nhìn cô một cách nghiêm khắc và nói, “Mình biết vũ hội đó dành cho

ai ngay cả khi nó được cho là bí mật. Bạn đã trở nên thân thiết với Georgina Malory và thậm chí đã đến nhà cô ấy nhiều lần—”

“Vì lòng tốt, họ là hàng xóm của chúng ta, và đã là hàng xóm của chúng ta trong bảy - tám năm nay? Họ sống ngay dưới phố!”

“—Nhưng bạn sẽ không bắt được mình bước chân vào đó,” Carol tiếp tục như thể cô ấy không hề bị cắt ngang.

“Vũ hội không ở nhà của Georgina. Cô cháu gái của bà ấy, Quý bà Eden tổ chức.”

“Không thành vấn đề. Chồng bà ấy sẽ ở đó và mình đã cố gắng tránh gặp James Malory trong suốt những năm qua. Mình đã nghe tất cả những câu chuyện về ông ta. Mình sẽ tiếp tục tránh ông ta, cảm ơn rất nhiều.”

Julia đảo mắt. “Ông ấy không phải là yêu tinh như bạn nghĩ đâu, Carol. Mình đã nói với bạn điều đó nhiều lần. Không có gì nham hiểm hay nguy hiểm về ông ấy hết.”

“Tất nhiên ông ta sẽ giấu mặt đó của mình với vợ và bạn bè của bà ấy!”

“Bạn sẽ không bao giờ biết cho đến khi bạn gặp ông ấy, Carol. Hơn nữa, ông ấy cực kỳ ghét các sự kiện xã hội, thậm chí có thể không tham dự sự kiện này”.

“Có thật không?”

Julia giữ lưỡi. Tất nhiên ông ấy sẽ tham dự, vũ hội là để vinh danh vợ ông ấy. Nhưng cô đã để Carol chấp nhận cơ hội mong manh rằng ông ta có thể không tham dự và nhận được phản hồi mà cô mong đợi.

“Được, mình sẽ đi với bạn.” Nhưng Carol không phải là người cả tin, bởi vì cô ấy nói thêm, “Và nếu ông ta ở đó, chỉ cần không đề cập đến nó, mình không muốn biết.”

CHƯƠNG 3

Gabrielle Anderson đứng ở bánh lái, lái chiếc *The Triton*. Hôm nay biển lặng. Cô hầu như không phải nỗ lực gì để giữ cho bánh lái ổn định. Chồng của cô, Drew, không lo lắng rằng cô sẽ đánh chìm con tàu yêu quý của anh ấy. Anh biết rằng trong suốt ba năm cô đi thuyền trên vùng biển Caribê cùng với cha mình, Nathan Brooks, và nhóm săn kho báu của ông, Nathan đã dạy cô mọi thứ cần thiết để học về cách lái một con tàu. Cô thực sự thích lái tàu. Cô chỉ không thể làm điều đó trong một thời gian dài nếu cánh tay của cô bắt đầu run lên vì căng thẳng.

Drew tiếp nhận mà không nói một lời, chỉ hôn lên má cô. Tuy nhiên, anh không cho cô cơ hội để thoát ra, vì vậy cô giờ đây bị mắc kẹt giữa vòng tay của anh, điều mà cô không bận tâm chút nào. Cô tựa lưng vào lồng ngực rộng rãi của anh thở dài mãn nguyện. Mẹ cô thường cảnh báo cô không bao giờ được yêu một người đàn ông yêu biển. Cùng cha đi biển khi cô lớn lên, Gabrielle đã thực hiện lời khuyên đó một cách nghiêm túc, cho đến khi cô nhận ra rằng mình cũng yêu biển đến nhường nào. Vì vậy, chồng cô sẽ không để cô ở nhà trong khi anh đi thuyền vòng quanh thế giới, cô sẽ ở ngay đó với anh.

Đây là chuyến đi xa đầu tiên của họ kể từ khi họ kết hôn vào năm ngoái. Họ đã đi nhiều chuyến ngắn giữa các hòn đảo và một vài chuyến đến quê hương của Drew, Bridgeport, Connecticut, để mua đồ nội thất, nhưng chuyến đi này cuối cùng đã đưa họ trở lại Anh, nơi họ gặp nhau lần đầu và nơi mà một nửa gia đình của Drew hiện đang sinh sống.

Hồi đầu năm, họ nhận được một lá thư từ người anh trai Boyd, gửi họ một tin tuyệt vời rằng anh ấy cũng đã kết hôn, không lâu sau khi Drew kết hôn. Cuộc hôn nhân của Boyd là một điều bất ngờ, nhưng đó không phải là một bất ngờ hoàn toàn, vì anh ấy không phải là một người theo chủ nghĩa độc thân như Drew. Điều đáng ngạc nhiên là kể cả Boyd thì có tới 3 anh em

nhà Anderson, hiện đã kết hôn với thành viên gia đình Malory không lồ ở Anh. Nhưng phần thực sự đáng kinh ngạc là Boyd đã yêu một Malory mà không ai biết đến, kể cả vợ anh và cha cô ấy!

Và Boyd, anh ấy chỉ kể cho họ những mẩu tin vụn vặt về tất cả những gì đã xảy ra. Drew háo hức muốn nghe toàn bộ câu chuyện và sẽ lên đường đến Anh ngay sau khi nhận được lá thư của anh trai nếu anh và Gabrielle không đang trong quá trình xây dựng tổ ấm của họ trên hòn đảo nhỏ xinh đẹp mà Gabrielle được tặng làm quà cưới.

Nhưng ngôi nhà của họ cuối cùng đã hoàn thành và bây giờ họ đang trên đường đến Anh. Boyd cũng đã đề nghị trong lá thư của mình rằng năm nay cả gia đình tụ họp ở Anh để dự sinh nhật của em gái họ, Georgina, đó là một cái cớ hoàn hảo cho một cuộc đoàn tụ gia đình. Gabrielle và Drew sẽ đến vào thời điểm thích hợp cho cả hai sự kiện.

Là con một, Gabrielle rất vui khi được kết hôn vào một gia đình đông đúc. Có năm anh em Anderson và một cô em gái. Cho đến nay, Gabrielle mới chỉ gặp ba người nhỏ tuổi nhất, nhưng cô không lo lắng về việc gặp ba anh trai lớn. Cô đã mong chờ điều đó.

Cô đã cảm thấy cơn ớn lạnh cho đến khi Drew ôm lấy cô vào cơ thể của anh. Trời gần như đã chuyển sang mùa hè và họ sẽ đến Anh vào ngày mai nếu gió ổn định, nhưng đơn giản là không có sự so sánh giữa cái lạnh giá của Đại Tây Dương và thời tiết ấm áp của vùng biển Caribe mà cô từng trải qua.

“Có vẻ như hai người nên quay trở lại cabin của mình,” Richard Allen nói với một nụ cười ngạo mạn khi anh đến bên cạnh họ. “Muốn tôi cầm lái không?”

“Vớ vẩn, chúng tôi không còn là cặp đôi mới cưới nữa,” Drew bắt đầu, nhưng Gabby đã quay lại ôm anh thật chặt và anh rên rỉ, “Thực ra. . .”

Cô cười và làm Drew hết ý nghĩ đó. Cô cũng hay trêu chọc, nhưng cô ấy thường không thoát khỏi kiểu trêu chọc đó vì cô có xu hướng bị mang đi

bất cứ khi nào cô ở gần chồng mình như thế này.

“Chỉ cần hét lên nếu hai người đối ý,” Richard đề nghị, thêm vào đó với một nụ cười khúc khích trước khi anh ta đi xuống boong dưới, “Tôi biết tôi sẽ làm mà!”

Gabrielle chăm chú nhìn theo anh ta. Người bạn thân của cô đã sống gần một nửa cuộc đời của mình ở Caribe, ít nhất là một nửa cuộc đời mà cô biết, và rõ ràng anh ta cũng đang cảm thấy ớn lạnh trong không khí giống như cô. Anh ấy đã mặc một chiếc áo khoác tuyệt đẹp! Ma quỷ ở đâu mà anh ta có một bộ quần áo giống kiểu Anh như vậy?

Cao ráo, đẹp trai quá mức, một chàng trai trẻ táo bạo - có thể hơi quá táo bạo - nhưng lại rất quyến rũ trong khiếu hài hước của anh ta. . . Thật ngạc nhiên khi Gabrielle chưa bao giờ bị Richard thu hút và họ đã trở thành bạn thân của nhau. Anh ấy để mái tóc đen dài đến nỗi phải tết lại ở sau lưng. Bộ ria mép mỏng khiến anh ta trông khá thô lỗ, và đôi mắt xanh lục thường lấp lánh ý cười.

Richard đã gây hơn rất nhiều khi cô gặp anh lần đầu tiên cách đây 4 năm. Nhưng bây giờ ở tuổi hai mươi sáu, cơ thể của anh ấy đã đầy đặn và trở nên cơ bắp hơn. Anh ấy giữ mình sạch sẽ một cách tỉ mỉ. Từ đầu tóc đến quần áo, cho đến đôi giày cao cổ bóng loáng, anh ấy luôn nổi bật giữa những tên cướp biển khác.

Anh ấy đã gia nhập băng cướp biển của cha cô không lâu sau khi anh ấy đến Caribê từ — không ai biết từ đâu. Hầu hết những tên cướp biển không bao giờ cho biết họ đến từ đâu, cũng như hầu hết họ đều sử dụng tên giả và chúng thường xuyên thay đổi. Jean Paul là tên giả mà Richard sử dụng thường xuyên nhất và trong thời gian dài nhất, anh ấy đã luyện giọng Pháp để sử dụng cái tên đó và luôn nghe rất buồn cười khi sử dụng nó! Anh ấy đã mất một thời gian dài để làm chủ được trọng âm, nhưng ngay sau khi anh ấy làm được, anh ấy đã ngừng sử dụng nó và cả cái tên tiếng Pháp nữa. Anh ấy chỉ không sẵn sàng từ bỏ cho đến khi anh ấy phát âm đúng, sau đó

anh ấy vui vẻ đặt nó sang một bên như một điều gì đó anh ấy đã hoàn thành.

Cha cô không phải là một tên cướp biển thực thụ. Ông ít nhiều đã biến thành một người trung gian giải cứu con tin từ những tên cướp biển khác và chuộc họ về với gia đình. Những con tin mà gia đình không đủ tiền chuộc, ông chỉ đơn giản là thả họ ra. Trong lúc đó, ông đã sẵn lòng kho báu!

Nhưng sau khi trải qua nhiều tháng trong ngục tối của một tên cướp biển thực sự vào năm ngoái, Nathan không còn liên kết với những đồng đảng cũ của mình nữa. Việc Gabrielle kết hôn với một gia đình vận tải biển hợp pháp, những người coi cướp biển là kẻ thù của họ có thể cũng ảnh hưởng đến quyết định đó. Mặc dù vậy, ông vẫn sẵn lòng kho báu và thỉnh thoảng nhận một khoản tiền hoa hồng từ Skylark, hãng tàu mà gia đình Drew sở hữu — nếu hàng hóa được giao theo hướng bất kỳ manh mối kho báu nào mà ông hiện đang truy đuổi.

Đang miên man suy nghĩ, cô không nhận thấy Richard bước tới bao lơn ở boong dưới. Nhưng lúc này cô đã nhìn thấy anh ở đó, đang nhìn chăm chăm về hướng nước Anh. Một khi anh ta ngừng sử dụng giọng Pháp ngớ ngẩn đó, rõ ràng anh ta là một người Anh. Nhưng rồi từ lâu cô đã đoán được nhiều điều vì tất cả những lần anh ấy sơ ý chửi thề “địa ngục chết tiệt” hoặc các cách diễn đạt tiếng Anh đáng chú ý khác.

Nhưng thậm chí cả bây giờ anh ấy trông như một người Anh thực thụ, anh ấy cũng chưa bao giờ thừa nhận mình là người Anh và cô cũng không bao giờ cố hỏi cho rõ ràng — vì một lý do chính đáng. Những người đàn ông trở thành cướp biển thường trốn tránh điều gì đó trong quá khứ của họ, đôi khi trốn tránh pháp luật, và Richard đã không thoải mái khi đến Anh cùng cô vào năm ngoái. Anh ấy đã thể hiện một khuôn mặt tốt, đó là vẻ mặt vô tư, hay trêu chọc thường ngày của anh ấy, nhưng khi anh ấy không biết cô đang quan sát anh, cô đã cảm nhận được anh có cái gì đó. . . ? Lo lắng? Kinh sợ? Sợ bị kéo đến nhà tù gần nhất vì những việc làm trong quá khứ ư?

Cô không có manh mối nào. Sau đó, anh đã gặp Georgina Malory, và sự lo lắng của Gabrielle đã được ưu tiên.

Nhưng nhìn anh lúc này, cô không thể bỏ qua sự thay đổi đột ngột trong phong thái của anh, nổi sần muện bao trùm lấy anh. Cô nghi ngờ anh lại nghĩ đến Georgina, và tất cả những nghi ngờ mà Gabrielle đã có kể từ khi họ ra khơi trở lại gặp mười lần.

“Làm thế nào chúng ta để anh ấy thuyết phục được chúng ta đưa anh ấy đến Anh vậy nhỉ?”

Cô nói điều đó với chính mình, nhưng Drew nhìn theo ánh mắt của cô và khịt mũi. “Bởi vì anh ấy là bạn thân nhất của em.”

Cô quay lại để đảm bảo với Drew, “Bây giờ anh mới là người bạn thân nhất của em.”

“Anh là chồng em, anh ấy vẫn là bạn tốt nhất của em. Và em để cho người bạn thân khác của mình, Ohr, thuyết phục em rằng Richard không thực sự yêu em gái anh. Em biết đấy, Gabby,” Drew đột ngột nói thêm với đôi mắt đen nheo lại, “em có quá nhiều bạn nam.”

Cô bật cười trước sự ghen tuông bùng phát của chồng, điều này khiến tâm trí cô rời khỏi Richard và tình thế tiến thoái lưỡng nan mà anh ta biểu hiện. Trong khi Drew đang nhìn xuống cô, ngay cả với vẻ mặt cau có, dù giả vờ hay không, cô vẫn không thể cưỡng lại dướn người lên hôn anh. Cô yêu anh rất nhiều, thật sự khó có thể rời tay khỏi anh được lâu, và anh cũng cảm thấy như vậy về cô.

“Dừng lại,” anh khàn khàn cảnh báo, “hoặc anh sẽ phải gọi Richard lên và nhận lời đề nghị của anh ấy với cái bánh lái.”

Cô cười toe toét. Đó không phải là một ý tưởng tồi. Ôm ấp với Drew trong cabin của họ chắc chắn thích hơn khi nghĩ về việc Richard bước vào một cái bẫy tử thần ở Anh.

Nhưng cái bầy chết chóc đó vẫn tiếp tục hiện lên trong tâm trí cô bởi vì Drew nói, “Một câu hỏi tốt hơn sẽ là, làm thế nào mà em lại thuyết phục anh để cho hai người đó đi cùng trong chuyến đi này?”

Cô quay đi để anh không thấy cô nhăn mặt vì điều đó. Cô yêu Ohr và Richard như một gia đình, cô hối hận vì đã để họ đi cùng.

Nhưng cô vẫn nhắc nhở Drew, “Đó là một quyết định đột xuất và anh biết điều đó. Em đã không nói gì với Richard hàng tháng trước khi chúng ta bắt đầu nói về chuyến đi này và anh ấy đã yêu cầu được đi cùng. Nhưng sau đó cha em bị gãy chân ngay trước khi chúng ta lên đường, điều này sẽ khiến ông ấy và thủy thủ đoàn ở nhà trong một hoặc hai tháng, và anh biết đấy, thủy thủ đoàn có thể gặp rắc rối như thế nào nếu họ bị giam chân trong đất liền quá lâu mà không có việc gì làm.”

“Đúng vậy, nhưng hai người đó có thể đã tìm được điều gì đó để làm — hãy thừa nhận điều đó, cha em muốn họ đi cùng với tư cách là những người giám sát của em một lần nữa. Ông ấy chưa tin tưởng anh sẽ chăm sóc tốt cho em.”

“Anh không thực sự nghĩ tới lúc ông ấy rất vui mừng với anh với tư cách là con rể của ông ấy à? Ngoài ra, ông không yêu cầu em phải mang họ theo, mặc dù ông có thể yêu cầu nếu ông nghĩ đến điều đó. Ông lo lắng về họ, anh biết đấy. Họ coi cha em như một gia đình và ông ấy cũng cảm thấy như vậy về họ”.

“Anh biết, một gia đình lớn hạnh phúc.” Drew cười khúc khích. “Anh đã kết hôn với nó, phải không?”

“Anh là người có một gia đình lớn đã kết hôn với một gia đình thậm chí còn lớn hơn. Và anh rể của anh có thể đã phớt lờ Richard khi họ gặp nhau lần cuối, nhưng James đã có những điều khác trong đầu anh ấy vào lúc đó, như giải cứu bố em khỏi ngục tối khủng khiếp đó. Điều đó không có nghĩa là James đã quên lời hứa ngày hôm đó khi anh ấy nhìn thấy vợ mình tát Richard trong khu vườn của họ vì đã có hành vi xâm hại không thích hợp

với cô ấy. James nói với em những lời không chút gò bó rằng nếu Richard lại đến gần vợ anh ấy một lần nữa, anh ấy sẽ phải làm tổn thương Richard. Em không nghi ngờ một phút nào rằng anh ấy có ý đó. Anh biết anh ấy hơn em và anh đã xác nhận rằng anh ấy rất có thể đã chết mấy lần rồi.”

“Tất nhiên anh ta cũng như anh nếu anh thấy một người đàn ông khác xâm phạm vợ mình. Anh nghĩ em không có gì phải lo lắng cả, em yêu,” Drew nói thêm khi cô ngả người vào ngực anh. “Richard không hề ngu ngốc. Và bất cứ ai có suy nghĩ đúng đắn sẽ phải thật ngu ngốc khi thật sự đánh đố với Malory.”

“Ừm, chẳng phải anh và các anh trai anh đã làm đúng như vậy khi ép anh ấy kết hôn với em gái anh sao? Sau khi anh đánh anh ấy bất tỉnh?”

“Em yêu, phải cả năm người bọn anh mới có thể thắng được trận đánh đó. Bọn anh đã thử từng người đánh anh ta nhưng không hiệu quả! Và anh đã kể với em, James cố tình cưỡng bức bọn anh. Đó là cái cách kỳ lạ của anh ấy để khiến Georgie kết hôn với anh ấy mà không cần phải hỏi cưới con bé hoặc bọn anh, bởi vì một vài lời thề ngớ ngẩn mà anh ấy đã thề là không bao giờ kết hôn”.

“Em nghĩ nó khá lãng mạn.”

Drew cười khúc khích. “Em thích thế à. Nhưng chỉ một người Anh bướng bỉnh mới dám giữ lời thề của mình – về hôn nhân. Nếu nó là về danh dự, hoặc đất nước, hoặc – ờ, em biết anh muốn nói gì, điều đó sẽ hợp lý hơn. Nhưng về hôn nhân ư? Hãy nhớ rằng đó là thông tin đặc quyền mà anh đã chia sẻ với em, vì em là vợ anh. Đừng bao giờ để James biết rằng các anh trai của anh và anh đã hiểu ra điều đó. Anh ta vẫn nghĩ rằng anh ta đã lừa được bọn anh. Và tin anh đi, anh ấy dễ chịu hơn nhiều khi anh ấy âm thầm hả hê hơn là khi anh ấy bực mình và muốn đổ máu.”

“Em thề sẽ giữ bí mật,” cô cười bảo đảm với Drew. “Nhưng anh khá đúng về Richard. Anh ấy không ngu ngốc. Nhưng anh biết anh ấy là người

như thế nào rồi. Anh ấy là một người đàn ông quyến rũ, hài hước, hay trêu chọc, luôn mỉm cười—”

“Đừng hát những lời ca ngợi anh ta nữa!”

“Anh đã không để em nói hết. Em sẽ nói, cho đến khi anh ấy nhớ đến Georgina. Sau đó, anh ấy trở nên u sầu đến mức có thể làm tan nát trái tim anh.”

“Nó không làm trái tim anh tan nát.”

“Ồ, thôi nào, anh thích anh ấy, anh biết điều đó. Làm sao anh có thể không cơ chứ?”

“Có thể là vì anh ta yêu em gái anh. Anh ta thật may mắn khi anh không đập thanh ván tàu vào khuôn mặt của anh ta đấy.”

Cô phớt lờ tiếng gầm gừ của chồng. “Ohr nói Richard không thực sự yêu Georgina. Em tin điều đó, nếu không em sẽ không để anh ấy đi cùng.”

Cô đã nghi ngờ về ý kiến của Ohr cho đến khi cô phát hiện ra rằng Richard đã có ít nhất ba cuộc tình trong năm ngoái. Đó là yếu tố quyết định cho phép bạn bè của cô tận hưởng chuyến đi này với họ.

“Điều đó có thể đúng,” Drew nói, “nhưng điều đó có gì khác biệt nếu Richard nghĩ rằng anh ấy đang yêu em gái anh?”

“Đúng vậy, nhưng Ohr nói Richard là một người đàn ông muốn được yêu, anh ấy muốn điều đó đến mức anh ấy dễ mắc sai lầm về ham muốn tình yêu. Và anh ấy thậm chí không biết đó là những gì anh ấy đang tìm kiếm. Nhưng có lẽ vì anh ấy chưa từng trải qua tình yêu thực sự nên anh ấy không thể nhận ra sự khác biệt giữa hai điều đó”.

Drew cũng từng trải qua tình huống khó xử tương tự và chỉ ra rất nhiều khi anh nói, “Chính xác, nhưng sao bây giờ em đột nhiên nghi ngờ điều đó?”

“Không, nhưng em không thể không nhớ đến những điều Richard đã nói về Georgina. Khi em nhắc anh ấy rằng cô ấy là một người phụ nữ đã kết hôn hạnh phúc, rằng anh ấy nên quên cô ấy đi, và anh ấy nói với em rằng anh ấy đã cố gắng, nhưng anh ấy chỉ không thể quên về ‘một tình yêu đích thực của mình.’ Một người đàn ông có thường xuyên gọi một người phụ nữ như vậy không?”

“Anh có thể đếm trên hai, ba, đến một tá bàn tay những lần anh đã nói hoặc nghĩ điều đó — về em.”

Cô hầu như không nghe thấy câu trả lời của anh, mặc dù cô lại xoay người lại để ôm anh. Nhưng cô đang nhớ lại cuộc trò chuyện mà cô đã có với Richard khi lần đầu tiên cô nhận ra mình yêu Drew — và rất chắc chắn rằng anh sẽ không đáp lại tình yêu đó. Richard đã choàng tay qua vai cô và nói với cô, “Sẽ ổn thôi, cô gái. Anh ấy ngưỡng mộ em.”

“Anh ấy yêu tất cả phụ nữ,” cô trả lời.

Richard đã cười khúc khích. “Anh cũng vậy, nhưng anh sẽ từ bỏ họ vì —”

“Shush!” cô đã nói với anh một cách nghiêm túc. “Richard, làm ơn, đừng lừa dối vợ của người đàn ông khác. Malory sẽ không dung thứ cho một kẻ xâm phạm khác. Anh làm cho em lo sợ cho cuộc sống của anh vì lý do không hợp lý này.”

“Ai nói tình yêu là hợp lý?” đã là câu trả lời, điều đã in sâu trong tâm trí cô. Bây giờ cô lặp lại câu nói đó với chồng mình.

“Và hãy xem điều đó đúng như thế nào,” cô nói thêm. “Trong trường hợp của bản thân anh, anh là một gã độc thân hoàn toàn cứng đầu với mỗi người yêu ở mọi bến cảng.”

Anh không trả lời và cô nhìn lên để thấy ánh mắt “chờ đợi” mà anh dành cho cô và nhận ra rằng nó không liên quan gì đến nhận xét cuối cùng của cô. Cô cười toe toét và vòng tay qua cổ anh.

“Vâng, em đã nghe thấy anh,” cô nói. “Anh thực sự có thể đếm trên chục bàn tay số lần anh đã gọi em là ‘tình yêu đích thực’ của anh phải không?”

Được xoa dịu, anh ôm cô vào lòng khi trả lời: “Không, anh đã quá bảo thủ trong con số đó. Nhưng theo nhận xét cuối cùng của em, có một lý do chính đáng để anh là một gã độc thân cứng đầu. Anh quyết tâm không bao giờ để một người phụ nữ nào trải qua cơn đau đớn mà mẹ anh đã trải qua, luôn buồn bã nhìn ra biển đợi một con tàu hiếm khi về nhà. Chưa một lần nào trong ngần ấy năm anh nghĩ rằng mình sẽ tìm được một người phụ nữ hạnh phúc khi lái thuyền bên cạnh anh. Anh biết vợ của anh trai Warren đã đi tàu với anh ấy, nhưng anh không ngờ mình lại có được may mắn đó. Nhưng em đã đưa ra trường hợp của mình về việc tình yêu có thể trở nên phi lý như thế nào. Nó phá vỡ những niềm tin rất vững chắc mà anh từng có. Trên thực tế, nó có thể phi lý đến mức anh không nghi ngờ gì nữa, anh đã nhường biển lại cho em. Chúa ơi, anh không thể tin được là anh vừa nói vậy, nhưng em biết đó là sự thật.”

Anh đè bẹp cô bằng cái ôm tiếp theo của mình, anh đột nhiên cảm thấy rất nhiều cảm xúc, khiến cô nhanh chóng đảm bảo với anh, “Anh sẽ không bao giờ phải làm thế! Em cũng yêu biển nhiều như anh vậy”.

“Anh biết, và anh biết chính xác anh may mắn như thế nào khi em làm vậy. Bây giờ em đã lo lắng cho bạn của mình đủ cho một ngày rồi, em có nghĩ vậy không?”

Cô thở dài. “Em ước mình có thể dừng lại. Em chỉ sợ rằng khi gặp lại em gái anh, anh ấy sẽ phải thận trọng trước những cơn gió và—”

“Anh ta sẽ không chỉ có James để tranh giành đâu,” Drew cảnh báo. “Em có nhận ra điều đó không?”

“Đúng vậy.” Cô lại thở dài.

“Anh luôn có thể ném anh ta và Ohr ra khỏi tàu - tất nhiên với một chiếc xuồng ba lá. Vào thời điểm họ chèo thuyền đến Anh, chúng ta sẽ lại sẵn

sàng lên đường rời khỏi đó. Vấn đề đã được giải quyết.”

Cô biết anh không nghiêm túc chút nào và chỉ đang cố gắng xoa dịu cô khỏi nỗi lo lắng, nhưng cô không thể phủ nhận cảm giác điềm báo mà cô cảm thấy. Cho dù từ những hành động trong quá khứ của Richard hay những lời đe dọa mà anh ta đã khiêu khích đối với một người phụ nữ mà anh ta nghĩ rằng anh ta đang yêu, cô sợ điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra và đó là lỗi của cô khi đưa Richard trở lại Anh.

CHƯƠNG 4

Richard kéo xup mũ của anh xuống thấp. Không phải là anh lo lắng rằng mình có thể bị nhận ra. Trên bến cảng London ư? Không phải là một cơ hội. Nhưng sẽ thật ngu ngốc nếu phô trương sự hiện diện của mình chỉ để cảm dỗ số phận. Tại sao lại tạo cơ hội cho đây có thể là một ngày trong số hàng nghìn ngày mà bỗng nhiên có một người quen cũ có thể trở về sau một chuyến du lịch nước ngoài và có mặt trên chính những bến tàu này?

Anh đã cất chiếc áo khoác vì nó quá ấm và đang mặc bộ quần áo thủy thủ thông thường của anh, loại quần áo dễ vận động. Chiếc áo sơ mi trắng dài tay của anh rộng rãi để dễ di chuyển, cổ chữ V sâu và thắt đai ở bên ngoài. Chiếc quần đen của anh được nhét vào trong ủng. Anh hòa nhập khá tốt với những người thợ đóng tàu bình thường, ngoại trừ đôi boots Hessian cao cổ được đánh bóng của anh.

Rất khó để nhận ra anh sau ngần ấy năm. Anh đã rời nước Anh, từ khi còn là một thanh niên 17 tuổi gầy gò, chưa đạt được chiều cao đầy đủ. Anh đã cao lên một vài inch khá muộn, điều này đã khiến anh thon gọn lâu hơn những gì anh mong muốn, nhưng sau đó, cuối cùng anh đã đầy đặn hơn để không còn bị gọi là gầy nữa. Mái tóc đen dài của anh thậm chí còn thêm vào sự nguy trang của anh, vì nó là thứ không hợp thời trang nhất mà anh có thể có được — đó là ở Anh.

Đó là một phong cách phổ biến ở vùng Caribê, vì vậy anh đã nuôi mái tóc đó để hòa nhập. Anh không tết tóc theo cách Ohr đã làm, nhưng bây giờ nó đã quá dài nên anh chắc chắn phải buộc túm phía sau gáy hoặc nó đã trở thành một mối phiền toái trên tàu.

Anh nên cắt nó khi anh ở Anh. Anh đã nghĩ điều tương tự khi anh ở đây vào năm ngoái. Nhưng tại sao phải thế? Anh sẽ không ở lại và anh thích để

tóc dài. Bên cạnh đó, nó là biểu tượng của cuộc nổi loạn mà anh đã bắt đầu trước khi anh bỏ nhà ra đi. Anh sẽ không bao giờ được phép để tóc theo cách này khi sống dưới ngón tay cái bằng sắt của cha mình.

“Ngài Allen?”

Richard đã không nhìn thấy người đàn ông đến gần, nhưng bây giờ khi anh nhanh chóng quan sát khuôn mặt của người đàn ông đó, anh đã nhận ra anh ta. Lạy Chúa, một trong những kẻ phóng túng mà anh đã thích trước khi rời nhà? Một trong số một nghìn cơ hội để bị nhận ra ư? Chết tiệt.

“Ông nhầm rồi, thưa ông. Tôi là Jean Paul đến từ Le Havre.” Anh cúi người một cách kính cẩn, nhưng thực ra là để mái tóc dài xõa qua vai để khẳng định rõ hơn lời nói dối của mình. “Con tàu của tôi vừa mới đến từ Pháp.”

Mọi múi cơ trên cơ thể anh đều sẵn sàng để bay nếu hành động bịp bợm và giọng Pháp dày cộp của anh không hiệu quả, nhưng tên phóng đảng này chỉ đơn giản là nhìn một cách ghê tởm điều mà anh dường như cho là sai lầm của mình. “Quá tệ. Đó sẽ là một phần ngon lành cho những kẻ buôn chuyện.”

Thật vậy, nó sẽ có — và nó sẽ cho cha của Richard biết rằng anh vẫn còn sống. Nhưng người đàn ông đã bỏ đi một cách thô lỗ. Phải mất một lúc Richard mới dễ thở trở lại. Quá trực diện. Và không có kế hoạch nào cho nó. Nhưng ít nhất người đàn ông đó không phải là người mà Richard đã quen biết nhiều, và người đó cũng không chắc rằng anh là Ngài Allen. Và anh đã thay đổi đủ nhiều, Richard tự tin rằng sẽ không có ai thực sự chắc chắn ngoại trừ gia đình anh.

“Tôi đã nói với anh là sẽ tốt hơn là để tôi vẫy xe cho chúng ta đi nhờ hơn là để anh làm mà,” Margery hả hê khi cô ta quay lại nơi hành lý của họ đã được chất đống và hướng dẫn người lái xe chờ hàng đợi ngay tại đó. “Bây giờ Gabby đang ở đâu nhỉ? Vẫn ở trên tàu à?”

Cô hầu gái của Gabrielle liếc ra nơi chiếc *The Triton* đang thả neo ở giữa sông Thames. Con tàu sẽ không sớm tìm được chỗ đậu và đang trong mùa hè, nên các bến tàu đông đúc hơn bình thường, vì vậy rất có thể con tàu thậm chí không còn chỗ trống trước khi chúng sẵn sàng khởi hành trở lại!

Richard hít một hơi thật sâu, rũ bỏ mọi căng thẳng còn sót lại, và nở một nụ cười vui vẻ với cô hầu gái. “Cô ấy đang đợi Drew. Cô biết thuyền trưởng là người như thế nào, luôn luôn có hàng tá chi tiết đến phút cuối cùng để xem xét trước khi họ có thể rời tàu.”

Ohr đang chèo thuyền về phía bến tàu trong một chiếc xuồng ba lá chất đồng cao với phần hành lý còn lại của họ. Bạn có thể nghĩ rằng họ sẽ đến thăm trong một tháng, thay vì hai tuần mà họ dự định, họ đã mang theo rất nhiều đồ.

“Anh có ngửi thấy nó không?” Margery nói một cách khá xuất thần. “Nó có mùi gì đó tuyệt vời phải không?”

Richard nhìn cô gái già như thể cô ta đang sửng sờ. “Cô đang ngửi thấy mùi khét lẹt gì vậy? Tất cả những gì tôi ngửi thấy chỉ là—”

“Nước Anh!”

Anh đảo đôi mắt xanh lục của mình. “Ở đây chỉ có mùi hôi thối và cô biết điều đó. Những bến tàu ở nhà, với những cơn gió mậu dịch luôn thổi qua, so với nơi này thì mùi ở đó thơm như một khu vườn vậy”.

Cô ta khịt mũi với anh. “Gabby hẳn đã sai khi đoán đây là nơi anh sinh ra và lớn lên. Anh sẽ đánh giá cao hơn đối với nơi này nếu đó là quê hương anh. Thừa nhận đi, giọng Anh của anh đang sử dụng bây giờ cũng giả như giọng tiếng Pháp mà anh đang sử dụng trước đây. Anh chỉ giỏi có thể thôi.”

Với một cái nhăn mũi có ý muốn trêu chọc cô, Richard chỉ trả lời: “Một ngày nào đó, thành phố này sẽ phải thông qua đạo luật về việc cấm đổ rác xuống sông.”

Nhưng Margery đã không mong đợi anh mở lòng với cô ta chỉ vì cô ta đã suy đoán lớn tiếng về quá khứ của anh và chỉ tuyên bố những lời chỉ trích của anh. “Có lẽ họ sẽ phải làm thế. Đây không hẳn là khu vực tuân thủ luật pháp nhất ở London và chưa bao giờ như vậy. Không phải tôi đang phàn nàn. Nhưng thật tuyệt vời khi được trở về nhà dù chỉ là một chuyến thăm.”

Margery đã chọn đi theo Gabrielle đến Tân Thế giới, và trong khi cô ta có thể đã thích nghi với lối sống rất khác đó, cô ta vẫn cố gắng trở về nhà. Richard không về thăm nhà, nhưng chết tiệt, anh nhớ anh trai mình, Charles. Mà lại đang ở gần gũi với anh ấy như lúc này, anh không thể không tự hỏi liệu lần này anh có nên cố gắng tận dụng thời gian để đi thăm Charles — mà cha của họ không phát hiện ra điều đó hay không.

“Ở đây lúc này, không phải là một ngày thơ mộng,” Margery nói, thu hút sự chú ý của anh trở lại cô ta. “Anh đã ở trên con tàu này đủ rồi. Giờ hãy sử dụng các cơ bắp mà anh tích lũy được khiêng những cái hòm này lên nóc xe ngựa. Tôi đã được cảnh báo là tài xế chỉ lái xe, anh ta không khuân vác. Gã kiêu ngạo. Hẳn ta biết cái xe chở thuê của hẳn có mức giá cao ở đây. Hẳn cũng sẽ tính phí nhiều hơn nếu hẳn phải ngồi ở đây chờ đợi lâu hơn”. Sau đó, cô ta nói thêm với một nụ cười rạng rỡ, “Không có gì thay đổi trong cái thành phố cổ kính này. Thật tuyệt phải không?”

Margery là một người hay phàn nàn kinh niên, vì vậy thái độ sôi nổi và vẻ mặt hân hoan của cô ta quá khác thường đến nỗi Ohr đã nhận xét khi anh ta đến bên cạnh Richard, “Cô ta lại đang lái nhái một câu quen thuộc ‘mọi thứ thật tuyệt vời vì nó ở Anh’ một lần nữa à?”

“Đúng như bình thường.” Richard cười khúc khích với người bạn của mình.

“Không khác gì lần trước chúng ta ở đây. Khi cậu bỏ lỡ một điều gì đó rất lâu và cuối cùng đã nắm được nó, cậu có thể trở nên hưng phấn một chút — mặc dù sự hưng phấn sẽ mất dần khi thực tế quay trở lại.”

Richard nhăn mặt. Ohr quá nhạy bén, và Richard biết bạn của anh không chỉ nói về Margery lúc này. Mặc dù Richard sẽ không đạt được những gì anh muốn, và cả hai đều biết điều đó. Nhưng đó là những gì Ohr đang ám chỉ một cách tinh tế, rằng đó sẽ chỉ là một sự hưng phấn thoáng qua — và không đáng để chết vì nó.

“Anh cũng sẽ lại không bắt đầu với tôi đấy chứ, phải không?” Richard hỏi.

Ý định của Ohr là tốt. Lời khuyên của Gabrielle về chuyện đó cũng vậy. Nếu Richard không biết điều đó, anh sẽ khá khó chịu khi họ sẵn đuổi anh về chuyện với Georgina Malory trong chuyến đi này. Mặc dù Ohr chắc chắn ít rõ ràng hơn về điều đó so với Gabby.

Richard cao sáu feet, nhưng cũng giống như Drew, Ohr cao hơn anh vài inch và có lẽ cũng hơn anh gần mười tuổi, mặc dù nhìn anh ta thì không thể nhận ra được điều đó. Là một con lai phương Đông sinh ra từ mẹ là người châu Á và cha là người Mỹ di thuyền ở Viễn Đông, khuôn mặt của Ohr không có tuổi, và hôm nay trông anh ta không khác gì so với cách đây tám năm khi họ gặp nhau lần đầu, ngày Ohr đưa một số thành viên trong băng của Nathan ra khỏi nhà tù ở St.Lucia và Richard tình cờ ngồi cùng phòng giam với họ. Richard đã có thể nói chuyện với Ohr để cho anh đi cùng. Khi Richard phát hiện ra nghề nghiệp của họ, anh đã không phải suy nghĩ lâu về việc tham gia cùng họ.

Caribe không phải là điểm đến lựa chọn của Richard. Đó chỉ đơn giản là nơi con tàu đầu tiên ra khỏi nước Anh sẽ đi tới vào cái ngày anh quyết định rời đi. Với hàng ngàn hòn đảo, đó là một nơi tốt để ẩn náu, mặc dù vào thời điểm đó anh không hề biết điều đó. Nhưng đó không phải là nơi tốt cho một thanh niên người Anh hợm hĩnh làm việc. Mười bảy tuổi và quá khó tính để nhận ra rằng mình cần phải điều chỉnh nếu muốn sống sót ở đó, anh đã vụng vẫy trong một năm, không xu dính túi, đi hết hòn đảo này đến hòn đảo khác và làm hết công việc này đến công việc khác. Anh liên tục bị sa thải vì anh quá kiêu ngạo trong việc lao động khổ sai. Đây cũng không phải

là lần đầu tiên anh bị tống vào tù vì không thể trả đủ tiền thuê một căn nhà lụp xụp nhất.

Trớ trêu thay, anh và Ohr lại đến Tây Ấn vì những lý do trái ngược nhau. Ohr đã cập bến ở đó với hy vọng tìm thấy người cha mà anh ta chưa bao giờ gặp, trong khi Richard cập bến ở đó để trốn khỏi người cha mà anh không thể chịu đựng được. Gặp Ohr ngày hôm đó trong nhà tù St.Lucia có lẽ đã cứu mạng Richard. Anh đã tìm thấy một gia đình mới trong Nathan Brooks và đoàn thủy thủ của ông ấy, những người bạn mới thân thiết hơn bất kỳ ai anh từng có và một nghề nghiệp mà anh thực sự yêu thích!

“Lại á?” Ohr hỏi. “Có phải Gabby đã đập vào đầu cậu một lần nữa vì sự lo lắng của cô ấy không?”

“Có khi nào cô gái yêu quý đó không bận tâm đến việc riêng của mình chứ?” Richard đáp lại.

“Có một điều duy nhất mà cô ấy bỏ vào trán cậu và tôi ghét phải nói điều đó, nhưng—”

“Vâng, vâng, anh hoàn toàn đúng,” Richard bực tức cắt ngang.

“Cảm động thật, anh bạn. Nhưng hãy trả lời tôi điều này, cậu yêu Georgina Malory vì cậu thực sự biết cô ấy, hay chỉ đơn thuần là say mê vẻ đẹp của cô ấy? Trên thực tế, cậu không cần phải trả lời, chỉ cần suy nghĩ về nó thôi.”

Bạn bè của anh có thực sự nghĩ rằng tình yêu của anh là viễn vông đến thế không nhỉ? Richard không ngại trả lời. “Tôi đã nói chuyện với cô ấy rất lâu, Ohr. Tôi chưa bao giờ gặp được một người phụ nữ nào dễ nói chuyện đến vậy — Ở thì, ngoài Gabby. Nhưng tôi biết Georgina cũng có khiếu hài hước tuyệt vời. Tôi đã tận mắt chứng kiến sự tận tâm của cô ấy dành cho con cái như thế nào. Cô ấy dũng cảm — nhìn người cô ấy đã kết hôn mà xem — và thích mạo hiểm — năm ngoái cô ấy đã đến để giúp giải cứu một người bạn. Cô ấy hoàn hảo với tôi về mọi mặt!”

“Ngoại trừ việc cô ấy yêu một người khác.”

Một nếp nhăn nhỏ trong cuộc đời anh muốn cho riêng mình? Những người phụ nữ mà anh thường tiếp xúc là những người phụ nữ trong quán rượu, những cuộc vui thú vị, nhưng không ai trong số họ mà anh có thể hình dung là mẹ của những đứa con của anh. Suốt những năm qua, anh chưa gặp một người phụ nữ nào, ngoài Gabrielle, người mà anh có thể tưởng tượng sẽ mang đến cho anh một gia đình lớn, đầy yêu thương mà anh khao khát — một gia đình hoàn toàn khác với gia đình mà anh đã được sinh ra. Nếu Gabby và anh không trở thành những người bạn tốt như vậy, và cô ấy không phải là con gái duy nhất của thuyền trưởng của anh, thì anh sẽ theo đuổi cô. Anh chưa gặp ai khác phù hợp với mình – cho đến khi anh gặp Georgina Malory. Cô là biểu tượng cho tất cả những gì anh muốn ở một người vợ. Anh không thể từ bỏ người phụ nữ này.

Nhưng trở trêu thay, người đàn ông mà cô đã kết hôn không làm anh sợ hãi. Ngược lại, anh ta còn cho anh niềm hy vọng. Làm sao cô có thể yêu một người tàn bạo như James Malory? Richard chỉ đơn giản là không tin rằng cô ấy thực sự có thể làm được. Chính vì vậy anh đã quyết tâm đợi đến khi cô tỉnh lại và rời xa người đàn ông đó. Anh muốn cô biết rằng anh sẽ mở rộng vòng tay chờ đợi cô.

Ohr lắc đầu. “Tốt lắm, tôi sẽ không nói nữa - thực ra, tôi muốn nói một điều cuối cùng. Tôi không thích đám tang. Đừng bắt tôi phải tham dự đám tang của cậu.”

Richard bối rối. “Trái ngược với những gì anh và Gabby nghĩ, tôi thực sự muốn sống cuộc sống của mình theo kết thúc tự nhiên của nó, chứ không phải để nó kết thúc trong tay của gã khổng lồ đó. Tôi sẽ không cố gắng lôi kéo cô ấy rời xa chồng mình một lần nữa,Ồ, tôi thề là tôi sẽ không.”

“Đủ công bằng. Cậu tránh xa cô ấy ra và mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Richard không trả lời, anh chỉ liếc nhìn sang chỗ khác.

Ohr khịt mũi. “Như tôi nghĩ. Nhưng hãy nhớ rằng, lời cảnh báo của Malory không phải về việc cậu gạ gẫm vợ hắn, mà là về việc cậu tiến đến bất cứ nơi nào gần cô ấy”.

“Một sự phóng đại. Hầu hết các mối đe dọa cần được thực hiện để có hiệu lực. Và hãy xem chúng được thực hiện thường xuyên như thế nào?”

“Điều đó phụ thuộc vào người tạo ra chúng. James Malory ư? Nếu hắn ta nói rằng hắn sẽ làm tổn thương cậu, cậu có thể đánh cược mạng sống của mình vào đó.”

“Tôi nghĩ rằng anh sẽ không nói thêm bất cứ điều gì về nó nữa,” Richard lầm bầm.

Ohr cười khúc khích. “Cậu là người đang lôi ra chủ đề này, bạn của tôi. Có lẽ bởi vì cậu tiếp tục đánh mất lý trí và cần giúp đỡ để giữ cho nó trong tầm nhìn?”

Phải vậy không? Richard đã tự đảm bảo với bản thân rằng anh sẽ không cố gắng cảm dỗ tình yêu của mình từ chồng cô một lần nữa, nhưng nếu anh không thể tự giúp mình thì sao? Không, anh không phải là một tên ngốc.

“Tại sao hai người chỉ đứng đó?” Gabrielle hỏi khi cô đến sau họ cùng với Drew. “Các anh đáng lẽ đã xếp xong các rương đồ của chúng ta và sẵn sàng đi rồi chứ. Các anh không hữu ích cho lắm.”

“Chúng tôi đang đợi chồng cô,” Ohr nói. “Anh ta có nhiều cơ bắp hơn.”

Gabrielle liếc nhìn Drew đầy ngưỡng mộ, người đang ở đủ gần để nghe thấy tiếng Ohr. “Anh ấy có, phải không?” cô đồng ý với một nụ cười toe toét.

Drew có thể đã chế giễu nhận xét về cơ bắp, nhưng thay vào đó, cái nhìn của vợ khiến anh đỏ mặt, khiến những người còn lại bật cười. Khôi phục lại tính hài hước, Richard gác lại những lo lắng về chuyến đi này. Lúc này nếu bạn bè của anh cũng như vậy...

CHƯƠNG 5

Julia Miller biết rằng vũ hội Eden chắc chắn sẽ là sự kiện của Mùa Lễ hội. Không chỉ mọi lời mời đều được chấp nhận, mà từ đám đông trong phòng khiêu vũ trên đường Park Lane, rất nhiều kẻ ăn tiệc trực đường như cũng đã có mặt ở đó. Điều đó sẽ giải thích cho nữ chủ nhà của họ, Regina Eden, trông rất mệt mỏi. Vì đó là một vũ hội hoá trang nên khó có thể nhận ra hầu hết những vị khách đang đeo những chiếc mặt nạ phức tạp, cô ấy không thể chỉ tay và nói: “Ngài không được mời, hãy ra ngoài”.

Trên thực tế, Regina Eden, cháu gái của bốn anh trai lớn nhà Malory, đã quá ngọt ngào để làm điều gì đó thô lỗ. Julia sẽ không gặp khó khăn gì nếu làm như vậy nếu đồ ăn và thức uống mà cô sắp xếp cho một sự kiện xã hội không đủ để mang đi loanh quanh bởi những kẻ ăn tiệc trực.

Julia đã mặc hai màu yêu thích của cô tối nay. Chiếc váy dạ hội mới của cô là lụa màu xanh nước biển, được trang trí bằng hai lớp lót màu ngọc lam được kết lại với nhau bằng những sợi bạc. Màu xanh nước biển và màu ngọc lam đã tạo nên những điều tuyệt vời cho đôi mắt xanh lam của cô, làm chúng sáng lấp lánh và cũng làm chúng tối lại tương ứng, tạo cho cô sự đan xen ở đâu đó giữa hai màu mà cô ưa thích. Thật tệ khi cô phải đeo một chiếc mặt nạ domino che đi một phần đôi mắt của mình, nhưng khi đeo mặt nạ, domino là kiểu hẹp nhất trong ba kiểu, chỉ chừa ra đôi mắt của cô với phần mở ra của chiếc mặt nạ khiến cho đôi mắt của cô lấp lánh như đá quý.

Mặt nạ Domino quá hẹp để che giấu danh tính của một người. Cô không gặp khó khăn gì khi nhận ra Quý ngài Percival Alden cũng hoá trang bằng mặt nạ domino, người đã vượt qua đám đông để đến bên cô. Cô đã làm quen với anh ta qua gia đình Malory, vì anh ta từ lâu đã là bạn của những

người đàn ông trẻ hơn trong gia đình đó. Anh ta có chút mê đắm cô dù cô đã đính hôn. Anh ta cao, ngoài ba mươi tuổi, và khá ưa nhìn.

Percy, như bạn bè của anh ta vẫn gọi, sờ soạng tìm kiếm bàn tay của cô khi anh ta đến gần, để anh ta có thể dùng cảm hôn lên nó. Rồi anh thở dài.

“Cô đã lấy đi hơi thở của tôi, cô Miller. Tôi không vội kết hôn, nhưng tôi nghĩ rằng cuối cùng tôi cũng sẽ phải kết hôn. Cô gái yêu quý, tất cả bạn bè của tôi đã đeo gông vào cổ rồi. Nhưng nếu cô sẵn sàng, tôi khá chắc rằng mình sẽ tính đến chuyện kết hôn sớm hơn nhiều”.

Cô đỏ mặt. Đây không phải là lần đầu tiên anh ta nói ra suy nghĩ đó với cô. Percy có cái miệng lè nhè, nói những điều không nên nói một cách thiếu suy nghĩ và cô đã thấy cách anh ta có thể khiến bạn bè của mình thất vọng vì điều đó. Nhưng Percy hầu như vô hại. Cô chỉ không nói với anh ta rằng hoàn cảnh của cô có thể sẽ sớm thay đổi. Mặc dù anh ta khá chấp nhận được với tư cách là một người chồng, nhưng anh ta không làm cô động lòng. Nhưng chắc chắn đã đến lúc cô nên bắt đầu tìm kiếm một người đàn ông, người có thể...

Cô đã đưa ra phản ứng mong đợi cho những lời tán tỉnh táo bạo đó: “Xem ngài kìa, Percy, mọi người đều biết ngài là một người độc thân sáng giá.”

Khi đó một trong những người bạn của anh gọi Percy đến tham gia cùng anh ấy, cô không chắc anh ta thậm chí còn nghe thấy cô nói hay không. Tuy nhiên, anh dường như không muốn rời khỏi cô, nhưng cuối cùng lại thở dài.

“Hãy nhớ đến tôi nếu hoàn cảnh của cô thay đổi.” Khi anh ta vội vã rời đi, anh ta hét lại với cô, “Và hãy dành cho tôi một điệu nhảy!”

Khiêu vũ trong đám đông này ư? Julia cười thầm một mình. Chắc chắn phải cởi bỏ mặt nạ vào lúc nửa đêm, và cô không nghi ngờ rằng ít nhất một phần ba số khách sẽ biến mất trước thời điểm đó. Nhưng cho đến thời điểm đó, họ đã có được những gì họ cần, một cái nhìn về một Malory chưa bao

giờ giao du với xã hội và do đó là mục tiêu chính cho những tin đồn và suy đoán. Đêm nay là một ngoại lệ và James Malory tham dự vũ hội vì nó được tổ chức để vinh danh vợ anh.

Gia đình Malory không chỉ là một gia đình lớn, họ cũng giàu có và có tước vị, và có vẻ như đêm nay tất cả họ đều tham dự buổi tiệc sinh nhật của Georgina. Julia đã gặp hầu hết họ, và cô thậm chí còn biết khá rõ về một số người.

Cô hàng xóm Georgina thực sự đã kết bạn với cô từ lâu và Julia đã được mời đến nhà cô ấy tham gia các sự kiện xã hội nhỏ, thậm chí cả những bữa tối yên tĩnh “chỉ dành cho gia đình”. Georgina là một người Mỹ có các anh trai được coi là “thương gia” giống như gia đình của Julia. Một trong những anh trai của Georgina đã thỏa thuận với cha của Julia trước khi ông bị tai nạn, một hợp đồng vận chuyển len thường xuyên cho công việc vận chuyển của họ. Dệt may chỉ là một trong nhiều doanh nghiệp của nhà Millers.

Cuối năm ngoái, Julia đã giúp đỡ người anh trai ít tuổi nhất của Georgina, Boyd Anderson, người vừa kết hôn với một người Malory và đang tìm một ngôi nhà trong thành phố cho anh và cô dâu của anh. Trong những năm qua, cha của Julia đã có được một số bất động sản khá tốt ở London, một số trong đó nằm ở những khu phố thượng lưu được săn đón nhiều, ông đã chấp nhận để gán nợ. Khi cha cô mua được một bất động sản, ông không bao giờ bán nó. Cô cũng hoàn toàn đồng ý với chiến lược đầu tư đó. Vì vậy, mặc dù cô sẽ không bán cho Boyd căn nhà phố mà anh ta muốn, nhưng cô đã cho anh ta một hợp đồng thuê dài hạn, điều mà anh ta rất vui.

Đúng vậy, cô biết rõ về gia tộc Malory, và cô biết rằng một số người trong số họ, cũng như các thành viên khác của xã hội thượng lưu, cảm thấy tiếc cho cô. Không phải vì cô đã trở thành một cô gái già, mà vì họ biết cô sẽ không thể kết hôn cho đến khi vị hôn phu từ nhỏ của cô trở lại nước Anh, điều dường như khó có thể xảy ra.

Julia không thực sự bận tâm về điều đáng tiếc đó. Lạy trời, cô cũng sẽ cảm thấy điều tương tự với một người khác, những người thấy mình trong hoàn cảnh đáng thương của cô. Mặc dù hầu hết mọi người đã đủ lịch sự để không nhắc đến vụ đính hôn của cô trong các cuộc trò chuyện — nhưng Percy là ngoại lệ! — điều đó sẽ không còn xảy ra trong thời gian dài nữa. Cô hy vọng. Sau cuộc nói chuyện đó với Carol, cô đã đến gặp luật sư của mình vào ngày hôm sau. Ông ta đã bắt đầu làm việc đó, mặc dù ông ấy đã cảnh báo với cô rằng bá tước Manford có thể sẽ làm mọi điều có thể để trì hoãn hành động pháp lý này. Vì vậy, có thể mất nhiều thời gian hơn cô nghĩ để thoát khỏi bản hợp đồng khủng khiếp đó.

“Mình biết mà!” Carol kêu lên khi cô đến với Julia. “Bạn chỉ cần nhìn vào anh ta là biết tất cả đều là sự thật, mọi điều tàn bạo, ghê rợn từng nói về anh ta.”

Julia cố gắng không cười. Carol nghe quá nghiêm túc! Nhưng khi Julia nhìn kỹ khuôn mặt của bạn mình, đang bị che một phần bởi một mặt nạ domino màu hồng nhạt, nạm ngọc tương tự như của cô, cô nhận ra Carol đang nghiêm túc. Cô ấy sẽ bước ra khỏi cửa trong giây lát nếu Julia không thể khiến cô ấy thấy cô ấy ngớ ngẩn đến mức nào khi chỉ dựa vào quan điểm của mình về James Malory chỉ vì những tin đồn.

Hai người em trai nhà Malory, James và Anthony, có thể đã trở thành những kẻ bán trời không văn tự vào thời của họ, không bao giờ thua trong một cuộc đấu tay đôi dù bằng nắm đấm hay súng lục, đến nỗi họ khá nổi tiếng vì là mối đe dọa chết người. Không ai có thể tranh cãi điều đó, nhưng tất cả những điều đó đã xảy ra từ nhiều năm trước! Thật không may, điều đó có thể dễ dàng dẫn đến những cáo buộc tội tệ hơn nhiều và giờ đây, một số suy đoán về việc James Malory vắng mặt lâu dài ở Anh sau một sự nghiệp bộn bề như vậy chỉ đơn giản là nực cười. Bị đưa đi đày ở thuộc địa ở Úc, nơi anh ta đã giết tất cả tù nhân để trốn thoát, một tên cướp trên biển cả đánh chìm tàu chỉ vì thể thao, thủ lĩnh của những kẻ buôn lậu Cornwall cuối cùng bị bỏ tù vì tội giết người — đó chỉ là một vài trong số những điều

kỳ lạ hơn được thì thầm về người đàn ông bởi những người không biết về con người anh ta hoặc gia đình anh ta.

Không phải việc của riêng ai khi James đã biến mất trong nhiều năm hay anh ấy đã làm gì trong thời gian vắng mặt đó. Tuy nhiên, giới thượng lưu rất nổi tiếng khi nói về những chuyện tầm phào, và trong khi hầu hết trong số họ khá hài lòng với những vụ bê bối thực sự, những người khác muốn câu trả lời cho những gì sắp xảy ra chỉ đơn giản là bịa đặt ra những câu chuyện!

Julia không nghi ngờ rằng hầu hết những tin đồn về James Malory đều không có cơ sở thực tế. Khí chất đầy đe dọa của anh ta là thứ khiến mọi người dễ dàng suy đoán sai hướng và sự khó nắm bắt của anh, điều này khiến mọi người không thể biết rõ về anh ta. Đúng vậy, cô không nghi ngờ anh ta có thể giết người nếu bị khiêu khích, nhưng ai sẽ dám khiêu khích anh ta chứ?

To lớn, tóc vàng, đẹp trai, James sẽ thu hút mọi ánh nhìn ngay cả khi mọi người không đoán được ai đang lướt qua cùng vị khách danh dự xinh đẹp, nhỏ nhắn trong chiếc áo choàng màu hồng ngọc của cô ấy. Họ đã tạo nên một cặp đôi nổi bật. Nhưng tối nay James không đeo mặt nạ như những người khác. Mặt nạ của anh ta được móc vào cánh tay của vợ anh, và Julia thậm chí đã nhận thấy Georgina nhắc anh ta đeo nó hơn một lần. Anh ta chỉ nhìn chăm chăm vào cô ấy mà không có biểu cảm gì, từ chối tuân theo. Julia thấy điều đó thật thú vị. Nó giống như James ghê tởm bất cứ điều gì có tính chất phù phiếm.

Những chiếc mặt nạ phức tạp hơn che toàn bộ khuôn mặt hoặc chỉ một nửa khuôn mặt và không giống như mặt nạ domino, những chiếc mặt nạ đó thực sự che giấu danh tính của mọi người. Nhưng Julia chắc chắn rằng cô sẽ nhận ra James ngay cả khi anh ta đeo mặt nạ đầy đủ. Cơ thể của anh ta khá đặc biệt, người ta có thể nói rằng nó rất cơ bắp. Và không ai khác để tóc dài một cách vô lý đến mức xõa ngang vai như của James. Có lẽ nếu

anh ta đeo mặt nạ, Carol có thể đã vượt qua buổi tối mà không phải sợ anh ta.

Julia cần cập nhật thông tin cho bạn mình. “Bạn biết đấy, Carol, James Malory ghét các cuộc tụ tập xã hội, thực sự không thể chịu đựng được chúng. Tuy nhiên, anh ấy ở đây tối nay vì anh ấy rất yêu vợ và sẽ không nỡ làm cô ấy thất vọng khi không tham dự buổi tiệc sinh nhật của cô ấy.”

“Thực sự ghét các cuộc tụ tập sao?”

“Đúng vậy.”

“Điều đó sẽ giải thích tại sao anh ta không bao giờ có mặt ở bất kỳ buổi tiệc nào, phải không?”

“Đúng thế.”

“Mình nghĩ đó là bởi vì anh ta là một người bị tẩy chay,” Carol sau đó nói với một giọng thậm chí còn thấp hơn, “quá tệ, để không một nữ chủ nhà nào đưa anh ta vào danh sách khách mời của bà ấy.”

Julia cố gắng kìm lại tiếng cười muốn nổ ra, nhưng cô nói một cách khô khan, “Bạn biết chúng ta đang nói về ai, phải không? Một trong những gia tộc quyền lực nhất trong vương quốc? Họ được mời tham gia mọi sự kiện”.

“Mình chắc chắn những người còn lại đều làm vậy, nhưng mình nghi ngờ anh ta được mời,” Carol bực bội không đồng ý.

“Đặc biệt là anh ấy đấy, Carol, hay là bạn không nhận thấy đêm nay đông đúc đến mức nào? Bạn không thực sự nghĩ rằng Quý bà Eden mời nhiều người như vậy, phải không? Nếu danh tiếng của anh ấy không quá nổi tiếng, thì cả xã hội thượng lưu sẽ không háo hức đến mức cuối cùng có thể gặp anh ấy trong sự kiện xã hội này, đó là điều khiến những lời mời trở nên quan trọng và tại sao rất nhiều người khách không được mời cũng xuất hiện ở đây. Bạn nghĩ rằng anh ấy không biết điều đó sao? Tuy nhiên, chỉ vì vợ, anh ấy vẫn đến đây và biết khá rõ rằng anh ấy sẽ như món hàng được trưng bày.”

“Điều đó có vẻ hạ thấp anh ta, phải không?”

“Để mình giới thiệu với bạn,” Julia đề nghị. “Anh ấy có thể khá ân cần với các quý cô. Một khi bạn gặp anh ấy, bạn sẽ không bao giờ tin những lời đồn đại ngớ ngẩn đó nữa”.

Nhưng Carol vẫn cố chấp và lắc đầu kiên quyết, “Không đâu. Chúng mình sẽ để anh ta ở bên phía đó của căn phòng, và chúng mình sẽ ở bên này, cảm ơn bạn. Có thể không có một chút sự thật nào đối với bất kỳ tin đồn nào trong số đó và anh ta đẹp trai hơn nhiều so với mình mong đợi, nhưng anh ta vẫn không phải là người dễ gần nhất. Tại sao ư, anh ta chưa một lần cười với vợ, có lẽ anh ta còn không biết cười! Và mình không thấy ai khác dám làm quen với anh ta. Dù bạn có nói gì đi nữa, Julie, vẫn có điều gì đó chắc chắn về anh ta khiến mình muốn rùng mình. Cứ như thể anh ta sẵn sàng lao vào bất cứ ai đến gần anh ta để cắn đứt đầu họ.”

“Thật là một hình ảnh đáng sợ,” Julia nói, vẫn cố gắng không cười với trí tưởng tượng phong phú của bạn mình. “Bạn thật đáng xấu hổ.”

“Tuy nhiên, đó là sự thật! Anh ta có thể là người đẹp nhất trong tưởng tượng. Chắc chắn là thế. Đó, bạn thấy đấy, mình đã lắng nghe logic của bạn. Nhưng anh ta vẫn trông giống như yêu tinh mà một lần bạn đã gọi anh ta.”

“Mình không có gọi anh ta như thế.” Julia phản đối. “Mình nghĩ mình đã nói nhiều đến mức bạn không nên coi anh ấy như thế”.

“Anh ta không phải là yêu tinh sao?” Đột ngột Carol nói với vẻ đặc thẳng. “Giờ hãy nhìn anh ta đi và nói điều đó. Nếu đó không phải là một người đàn ông có ý định giết người, thì mình không biết đó là gì nữa.”

Julia cau mày và nhìn theo ánh mắt của Carol, và, chết tiệt, cô phải đồng ý với bạn mình. Trong tất cả những lần cô ở cùng phòng với James Malory, cô chưa một lần thấy anh ta như vậy. Nếu vẻ ngoài có thể giết người, thì ai đó trong phòng này đã phải tắt thở rồi.

CHƯƠNG 6

“Em không tin là anh sẽ xuất hiện ở đây,” Gabrielle nói, chọc vào phía sau Richard để thu hút sự chú ý của anh.

Anh xoay người lại với một tiếng rên rỉ thất vọng. Anh đã làm rất tốt việc tránh xa tầm nhìn của Gabby, tầm nhìn của James và tầm nhìn của hai người quen cũ mà anh nghĩ rằng anh đã nhận ra, mặc dù anh biết khuôn mặt của mình được giấu kỹ dưới chiếc mặt nạ chú hề buồn bã, một chiếc mặt nạ che kín mặt, nóng đến chết tiệt. Nhưng anh sẽ không để cô ấy trách móc anh một lần nữa khi anh có chủ ý của chính mình.

“Và anh không thể tin rằng em đã không nói với anh lễ kỷ niệm sinh nhật của Georgina sẽ trở thành một vũ hội hoá trang. Em không nhận ra điều này hoàn hảo như thế nào sao? Nó phủ nhận tất cả các nỗi lo lắng của em — và làm thế quái nào mà em lại nhận ra anh vậy?”

“Tất nhiên là vì tóc của anh.”

“Có lẽ anh nên mặc một chiếc váy,” anh châm biếm. “Tại sao anh lại không nghĩ đến điều đó nhỉ?”

“Vì anh không còn đủ gầy để có thể kéo chiếc váy qua người, ngay cả khi có những phụ nữ cũng cao như anh. Và cúi xuống đi trước khi anh ta nhìn thấy anh,” cô rít lên khi kéo Richard trở lại rìa đám đông.

Điều này đã bắt đầu giống như cuộc thảo luận cuối cùng của họ. Richard không nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được việc bị nói một lần nữa. Nhưng Gabrielle đã tỏ ra cứng rắn ngay từ khi họ cập bến. Với chỉ một chiếc xe ngựa thuê cho năm người họ chia sẻ, kế hoạch là Ohr và anh sẽ thả cô ấy, Margery và Drew xuống ngôi nhà phố của Malory trước khi họ tìm chỗ ở cho mình, nhưng Gabrielle đã phủ quyết ý kiến đó thậm chí trước cả khi họ rời bến tàu. Cô đã kéo Richard sang một bên và giải thích rằng cô

không muốn anh đi bất cứ đâu gần ngôi nhà cụ thể đó, thậm chí gần như lề đường phía trước nó.

“Em không hợp lý về điều này. Anh ta thậm chí không có khả năng còn nhớ anh nữa. Anh ta già gấp đôi tuổi anh và có lẽ khá đáng trí vì tuổi tác”.

Gabrielle đã ghen ngào vì một tiếng cười ngờ vực. “Anh đang gọi James Malory là già khi người đàn ông đó đang ở trong thời kỳ đỉnh cao sao? Đừng tự đùa cợt thế. Anh có thể đã hơi giảm cân một chút để trông đẹp trai hơn kể từ lần cuối anh ấy nhìn thấy anh, nhưng khuôn mặt của anh vẫn không thay đổi, và, Richard, anh có một khuôn mặt rất đáng nhớ cũng như vẻ đẹp trai của anh vậy. Em sẽ nhận ra anh ở bất cứ đâu, anh ấy cũng vậy. Khi thật, bà vú già của anh chắc vẫn nhận ra anh đấy.”

“Anh chưa bao giờ có vú em,” anh cứng rắn trả lời.

“Đừng cố bỏ qua quan điểm mà em đang đưa ra. Anh sẽ không thoát khỏi sự chú ý của anh ấy, và anh ấy sẽ nhớ về người đàn ông mà anh ấy nhìn thấy vợ mình tát sau khi anh vượt quá giới hạn với cô ấy trong khu vườn riêng của cô ấy với hai đứa con mới biết đi của cô ấy ngay tại đó! Anh ấy sẽ truy nã anh ngay trong ngày hôm đó nếu em không hứa với anh ấy rằng anh sẽ không bao giờ đến gần cô ấy nữa, và anh ấy vẫn nói rõ điều gì sẽ xảy ra nếu anh phá vỡ lời hứa của em”.

Như thế anh không biết tất cả những điều đó vậy? Như thế nó đã tạo ra sự khác biệt khi anh khao khát được nhìn thấy Georgina với toàn bộ con người mình?

“Hãy có một trái tim, Gabby,” anh nói, khơi gợi sự dịu dàng của cô. “Anh sẽ không đến gần cô ấy, nhưng ít nhất em phải để anh gặp cô ấy lần cuối. Em có thể sắp xếp nó cho anh. Kẻ vũ phu mà cô ấy đã kết hôn sẽ không cần phải biết anh đang ở đó. Hãy chọn một ngày khi hẳn không có nhà.”

“Tại sao anh không thế—?” Gabrielle đã bắt đầu, nhưng sau đó cô ấy đã thực sự hiểu những gì anh nói và đột ngột sửa lại, “Một lần cuối cùng? Và

anh sẽ đặt cô ấy ra khỏi tâm trí của anh sau đó chứ?”

Anh không muốn nói dối cô, nhưng anh có thể giảm bớt lo lắng cho cô mà không cần làm vậy. “Cô ấy là một nguyên nhân lạc lõng đối với anh. Em thực sự nghĩ rằng anh không biết điều đó sao?”

Anh nghĩ rằng cô sẽ đến bên cạnh anh khi cô nói với vẻ mặt lo lắng, “Đây chỉ là một rắc rối, Richard.” Nhưng sau đó chiếc cảm nhỏ của cô hếch lên và cô ấy nói thêm, “Thực tế là không. Em xin lỗi, nhưng anh là người bạn thân yêu nhất của em và em sẽ không giúp anh đi đến con đường hủy diệt mà anh dường như có ý định lao vào. *Quên cô ấy đi!*”

Bực bội và hoàn toàn thất vọng vì điều đó, anh đã vung tay lên. “Được! Em thắng! Anh sẽ chỉ nhấn chìm nỗi buồn của mình trong suốt thời gian đó. Anh chắc chắn rằng Ohr, người đồng tình với em, ít nhất sẽ giúp anh làm điều đó,” anh nói và quay trở lại chiếc xe ngựa thuê.

Anh đã quyết định không tranh cãi với cô ấy nữa. Anh chỉ cần tìm cách riêng của mình để gặp lại Georgina. Và anh đã gặp may trong nỗ lực đó.

“Và làm thế nào anh có được bộ quần áo dạ hội nhanh chóng như thế này?” Lúc này, Gabrielle đang tra khảo về giận dữ với bộ trang phục màu đen của anh. “Chúng ta mới đến đây hai ngày trước. Em nghĩ quần áo cũ của anh không còn vừa với anh nữa.”

“Chúng không. Nhưng anh có một thợ may giỏi ở St.Kitts mà anh đã sử dụng trong vài năm nay, và anh đã chuẩn bị cho mọi thứ trong chuyến đi này.”

“Anh đến để chuẩn bị chết đi! Chúa ơi, em không thể tin được là anh đang ở cùng phòng với anh ấy!”

“Em đã phóng đại điều này quá xa so với thực tế, Gabby. Anh ta sẽ không giết anh vì chỉ nhìn cô ấy.”

“Lời cảnh báo thảm khốc của anh ấy là anh không thể đến gần cô ấy, và mặc dù anh có thể dễ dàng bỏ qua lời hứa như vậy với bất kỳ người đàn

ông nào khác, nhưng anh không thể làm thế với anh ấy. Và làm thế nào anh thậm chí đã biết về vũ hội này?”

“Em nên nói với anh về nó.”

Vẻ mặt cau có của cô tối sầm lại vì lời buộc tội đó. “Không, em không nên nói, đó là lý do tại sao em không làm vậy. Như thế nào?”

Anh thở dài vì sự cố chấp của cô. “Khách sạn mà em đã đưa bọn anh đến — nhân tiện, cảm ơn vì điều đó, là một trong những khách sạn tốt nhất trong thành phố — luôn có một số xe ngựa cho thuê túc trực chờ khách. Anh đã sử dụng một chiếc vào ngày hôm qua, thậm chí còn cho người lái xe một ngày nghỉ sau khi anh ta đỗ xe đối diện nơi ở của Georgina. Anh ngồi đó chỉ mong được nhìn thoáng qua cô ấy nếu cô ấy tình cờ rời khỏi nhà, nhưng cô ấy đã không làm vậy”.

“Cô ấy có khách, vì vậy tất nhiên cô ấy sẽ không rời đi, nhưng điều đó vẫn không giải thích được cách anh phát hiện ra vũ hội này và nơi nó được tổ chức.”

“Anh đã trốn ở đó gần như cả ngày khi hai người phụ nữ trong khu vực đi ngang qua anh, và anh cho rằng vì ngôi nhà Malory ở ngay bên kia đường nên chủ đề của vũ hội này đã xuất hiện. Anh gần như rơi ra khỏi xe ngựa khi cố gắng nắm bắt hết những gì họ đang nói.”

Giờ thì Gabrielle thở dài. “Anh thường có ý thức hoàn toàn tốt — cho đến khi dính dáng đến cô ấy, thì anh hoàn toàn không còn lại chút gì. Và làm thế nào anh vào đây được khi không có lời mời?”

Anh bất ngờ cười toe toét. Điều đó thực sự đã gọi lại những ký ức về con quỷ mà anh đã là khi anh cố gắng làm bất cứ điều gì và mọi thứ để khiến cha anh chối bỏ anh, không có cách nào trong số đó hiệu quả.

Anh nói với Gabrielle, “Giống như cách mà hai vị quý tộc trẻ tuổi mà anh tìm hiểu trước đây thảo luận về việc làm thế nào để đột nhập vào đây. Anh đi theo họ ra sau nhà và nhìn họ trèo qua bức tường của khu vườn.

Khu vườn nhỏ hơn so với khu vườn nhà Malory và cũng đông đúc hơn, nhưng chủ yếu là với những người khác, những người cũng vào đây theo cách tương tự. Những người nhận thấy lối vào bất thường của chúng tôi chỉ đáng buồn cười.”

Cô lại hỏi. “Ohr đã đồng ý với sự điên rồ này sao? Anh ấy đã phải để mắt đến anh chứ. Không phải anh ở chung phòng với anh ấy để anh ấy có thể làm như vậy sao?”

“Bọn anh đã ở cùng nhau, nhưng anh đã khiến anh ấy đủ tức giận để tìm một nơi khác để giải nhiệt trước khi bọn anh lao vào đánh nhau.”

“Anh đã không làm vậy chứ!” Cô ấy thở hỗn hển.

“Nó không hề dễ dàng chút nào. Em biết anh ấy đáng sợ như thế nào rồi đấy.”

“Anh đã cố tình chọc giận anh ấy à?” Sự nhăn nhó tội lỗi của anh khiến cô phải mắng mỏ, “Anh nợ anh ấy một lời xin lỗi.”

“Anh biết.”

“Bây giờ sẽ là thời điểm thích hợp để xin lỗi. Ra khỏi đây đi, Richard, trong khi anh vẫn có thể.”

Anh cân nhắc các lựa chọn của mình và quyết định rằng tranh luận với cô thêm nữa sẽ chẳng đi đến đâu, vì vậy anh gật đầu với Gabrielle và đi ra vườn. Ít nhất thì anh đã nhìn thấy Georgina. Chúa ơi, cô ấy vẫn đẹp như anh nhớ, và anh vẫn muốn cô ấy rất nhiều! Thời gian không làm điều đó biến mất. Anh hy vọng Gabrielle sẽ tin rằng anh sẽ có được những gì anh muốn và tin tưởng rằng anh sẽ rời đi. Nhưng vẫn chưa đủ, và lần nhìn thấy tình yêu của anh lần này, không dài bằng khi anh ở Anh và gần cô như vậy.

Rõ ràng, Gabby đã không tin tưởng hoàn toàn vào anh khi cô cho rằng rất nhiều thứ đang bị đe dọa. Cô thực sự đi theo anh đến cánh cửa hiên mở ra khu vườn, điều này buộc anh phải nhảy qua tường và khuất tầm nhìn của cô. Anh không đi xa hơn, nhưng anh đã đợi ít nhất mười phút trước khi

nhìn qua bức tường để đảm bảo rằng cô sẽ quay lại để cùng Drew vào phòng chính.

Đó là một vấn đề đơn giản để đảm bảo rằng cô ấy sẽ không phát hiện ra anh nữa. Một điều tuyệt vời, những chiếc mặt nạ che kín mặt — ít nhất là tối nay. Chúng che toàn bộ khuôn mặt, ngoại trừ đôi mắt, tất nhiên đó là lý do tại sao chúng không được thoải mái khi đeo. Anh đã nhận thấy một đồng bọn khác trong chiếc mặt nạ hoàn toàn khác với anh đang đứng một mình bên dưới mái hiên trong vườn.

Richard nhảy qua bức tường và nhanh chóng tiếp cận người đàn ông. Anh để mắt đến sân hiên để đảm bảo rằng Gabby không xuất hiện trở lại. Phải mất một lúc anh mới nhận ra gã trong chiếc mặt nạ kín cũng đang hướng mắt về sân thượng.

“Có quan tâm đến việc hoán đổi mặt nạ không, bạn già?” Richard hỏi.

“Không.”

Người đàn ông thậm chí không nhìn anh! Anh liếc nhìn từ hai lối ra vào sân thượng, rồi đến chiếc đồng hồ bỏ túi mà anh ta cầm trên tay. Rõ ràng là anh ta đang sốt ruột chờ đợi một người nào đó tham gia cùng mình. Nhưng giống như số phận, chiếc mặt nạ của người đàn ông này khác với chiếc mặt nạ của Richard, vì một vài chiếc anh nhìn thấy bên trong giống hệt với chiếc mặt nạ của anh ta, vì vậy anh đã thử lại.

“Mười bảng?”

Đồng bọn lúc này liếc nhìn anh, thậm chí còn cười. “Anh không phải là người tuyệt vọng. Tôi thực sự sẽ giải thích cho anh điều đó nếu nhân tình của tôi không mua riêng chiếc mặt nạ này cho tôi để cô ấy có thể dễ dàng tìm thấy tôi trong đám đông. Nhưng thay vào đó tôi đã để lời nhắn cô ấy gặp tôi trong vườn. Có cảm giác nơi này sẽ là một nơi địa ngục chết tiệt.”

“Vậy thì sẽ không có vấn đề gì. Anh sẽ nhận ra cô ấy, phải không?”

“Không thể nói chắc chắn, và tôi sẽ không để lỡ cô ấy tối nay vì bất kỳ lý do gì.”

Vì tình nhân của người đàn ông đã muộn và có thể sẽ đến bất cứ lúc nào, Richard đề nghị, “Sau khi cô ấy xuất hiện thì sao?”

Đồng bọn vẫn lắc đầu. “Không thể được. Cô ấy đã mua nó. Anh có nhận ra điều gì sẽ xảy ra nếu anh cho đi thứ gì đó mà người đàn bà của anh mua cho anh không?”

Không có ai khác bên ngoài phòng khiêu vũ mặc đồ hoá trang hoàn hảo như vậy, tiếng thở dài của Richard thật thấm thía. Anh nên rời đi. Đây có lẽ là số phận thúc giục anh.

Nhưng quý ông trẻ tuổi chắc hẳn đã nghe thấy tiếng thở dài của anh. “Anh không thể có chiếc mặt nạ của tôi, nhưng tôi đến với một người bạn. Có lẽ anh ấy sẽ thích chiếc của anh.”

Rốt cuộc thì cũng may mắn, quý ông trẻ thậm chí còn đi tìm bạn của mình và việc hoán đổi đã sớm được thực hiện. Thật không may, chiếc mặt nạ mới hoàn toàn không phù hợp với sở thích của Richard; mặt quý đầy sừng bằng gốm sứ, nó thậm chí không phải là một chiếc mặt nạ che kín mặt. Mặt nạ che nửa mặt để hở miệng, nhưng việc quái gì, miệng không phải là tất cả những gì đặc biệt. Và anh không có lựa chọn nào khác. Ít nhất thì Gabrielle sẽ không nhận ra anh một cách dễ dàng như vậy, mặc dù cô ấy có thể buộc tội anh chàng đeo chiếc mặt nạ hề cũ của anh. Nhưng cuối cùng cô ấy sẽ xấu hổ và từ bỏ việc tìm kiếm anh, yên tâm rằng anh đã rời đi.

Được lên dây cót một lần nữa để thỏa mãn sự hài lòng của anh - lần này anh thậm chí còn nhét mái tóc dài của mình vào bên dưới áo khoác - Richard đã chuẩn bị sẵn sàng để mạo hiểm một lần nữa trong vài giờ nữa khi chỉ chăm chú nhìn Georgina từ xa. Trong tâm trí anh là nỗi lo lắng rõ ràng rằng anh có thể bị cảm dỗ để làm nhiều hơn thế, nhưng anh đã bỏ qua nó. Anh phải phớt lờ nó. Anh thực sự không muốn chết vì tình yêu với vợ người đàn ông khác.

CHƯƠNG 7

Biểu hiện đe dọa trong mắt James Malory không hề thoáng qua. Nó vẫn tồn tại và bởi vì nó đã xảy ra, sự tò mò của Julia càng tăng lên. Nhưng cô không thể nhìn thấy ai hoặc điều gì đã thu hút sự tức giận của anh ta. Dù đó là ai, thì cũng đang ở cùng phòng với cô, nhưng hàng chục người ở phía trước đã chặn tầm nhìn của cô. Vì vậy, khi Carol cố gắng quay trở lại với chồng cô ấy, Harry, để giới thiệu cô với người bạn mà Harry đang trò chuyện, Julia đã cáo lỗi trong vài phút và nhanh chóng vượt qua đám đông. Thỉnh thoảng cô phải nhìn qua vai của mọi người và kiễng chân lên để nhìn thoáng qua James để xem liệu cô có đang ở trước tầm nhìn của anh ta hay không.

Sau một vài phút, cô đã nhìn rõ anh ta, nhưng cô khá thất vọng khi thấy rằng mình đã quá muộn. James đã chuyển sự chú ý trở lại vợ khi anh cúi xuống để nói với cô ấy điều gì đó. Anh thậm chí còn hôn lên má cô ấy, điều này gây ra những tiếng thở dài ồ-thật-ngọt-ngào khắp gian phòng, sau đó khá nhiều người cười xấu hổ vì điều đó.

Georgina bật cười khi nghe thấy phản ứng của đám đông. James bực tức nhìn lên trần nhà, không nghi ngờ gì nữa, vì anh cũng không thể không nghe thấy những tiếng thở dài đó. Nhưng sau đó Georgina bị phân tâm bởi một trong số rất nhiều người thân của cô ấy đã đến nói chuyện với cô ấy, và ánh mắt của James quay lại ngay nơi trước đó.

Giống như Carol, Julia không thể kìm được sự rùng mình khi anh ta dường như ghim ngay ánh mắt hoang dã đó vào cô! Cô nhận ra rằng anh ta phải đang nhìn chăm chăm vào một trong bốn người đang đứng trước mặt cô ở rìa đám đông quay mặt ra sàn nhảy. Âm nhạc ngừng lại trong một thời gian ngắn, vì vậy một vài cặp đôi đang nhảy rời khỏi sàn, điều này giúp cô có cái nhìn rõ ràng hơn về James. Trong khi vẻ mặt lạnh như đá của anh ta vẫn không rời đi, đôi mắt xanh lục của anh ta đã trở nên chết chóc. Thật

ngạc nhiên làm sao anh ta lại có thể giết người bằng ý nghĩ và bạn chỉ đơn giản là sẽ không biết điều đó trừ khi bạn bắt gặp ánh mắt đó.

Sau đó, cô nhận ra rằng người đàn ông thực sự thường giữ cảm xúc của mình cho riêng mình, vì vậy anh ta phải cố tình thể hiện chúng lúc này. Anh ta đang gửi thông điệp cho ai đó? Cô cố gắng tìm ra ai là người có sự chú ý không hề rời của James.

Trong số bốn người đang đứng quay lưng về phía cô, một phụ nữ và ba đàn ông, một cặp rõ ràng đang ở cùng nhau. Người đàn ông thứ hai là một anh chàng lùn, chắc nịch, dễ coi. Người đàn ông thứ ba đủ cao để dễ dàng nổi bật trong đám đông.

Cặp đôi mãi mê trò chuyện đến mức không nhận thấy bất cứ điều gì bất thường, và ngay sau khi âm nhạc bắt đầu trở lại, họ di chuyển lên sàn nhảy. Ánh mắt của James không nhìn theo họ, mà rời sang hai người đàn ông. Người đàn ông thấp lùn đột ngột quay lại và vội vã đi ra sau Julia, và cô không thể nhằm được cái rùng mình của anh ta khi anh ta lướt qua cô. Anh ta biến mất sau cánh cửa mở ra hiên, và ánh mắt của James cũng không nhìn theo sự rời đi của anh ta. Sự chú ý dồn vào người đàn ông cao.

Cô không biết nhiều người đàn ông ngoài gia đình Malory có chiều cao như thế này, và James không có khả năng giận dữ đến mức này với một người họ hàng — thực ra, thì cũng có! Tất nhiên là các anh trai của Georgina! Làm sao cô có thể quên được James không hề giấu giếm về sự thù hận của anh ta đối với họ? Anh ta hầu như không thể chịu đựng được họ.

Người đàn ông cao lớn, vai rộng này có thể là bất kỳ ai trong số năm anh trai của Georgina. Julia chưa gặp tất cả bọn họ, mặc dù những người cô biết không có mái tóc đen như người đàn ông này. Và nghĩ lại, James có thể không thích anh em nhà Anderson, nhưng anh ta cũng sẽ không dành cho bất kỳ ai trong số họ cái nhìn giết người này.

Cô bắt đầu nhận ra nhiệm vụ của mình ngớ ngẩn như thế nào. Trừ khi cô nhận ra người đàn ông này, điều mà tất cả mọi người đều đáng ngờ khi đeo mặt nạ tối nay, cô nghĩ mình sẽ khám phá ra điều gì? Cô không thể chỉ ra cho anh ta rằng anh ta sắp chết và hỏi anh ta tại sao. Không, cô sẽ không tìm ra một điều gì cả.

Khi cô quay lại để tìm Carol, một tiếng thở dài khá lớn đã ngăn cô lại và khiến cô quay lại liếc nhìn tấm lưng rộng và nam tính đó. Cuối cùng thì người đàn ông này có nhận thấy sự chú ý nghiêm trọng của James không? Nếu đúng như vậy, cô mong đợi sẽ thấy người đàn ông chạy qua cô và ra khỏi phòng, nhưng anh ta đã không làm như vậy. Thực ra, tiếng thở dài đó nghe khá đáng thương – gần như đau lòng. Điều đó chắc chắn không liên quan gì đến James Malory, vì vậy anh chàng này có lẽ vẫn không biết mình đang gặp nguy hiểm.

Cô có nên cảnh báo anh ta không? Mặc dù những người phụ nữ có địa vị có mặt ở đây có thể bị hạn chế bởi quy tắc không được nói chuyện với một người đàn ông mà họ chưa được giới thiệu, quy tắc đó không áp dụng cho cô. Trong giới kinh doanh, cô luôn phải nói chuyện với người lạ. Nhưng điều này thực sự không phải là mối quan tâm của cô, và ngoài ra, sự tò mò của cô đã thúc đẩy cô đưa ra những giả định có thể không chính xác.

Cô quay lại định bỏ đi, nhưng thay vào đó lại kinh hoàng khi thấy mình đang vỗ vào vai người đàn ông. Đó là tiếng thở dài cảm động! Làm thế nào cô có thể bỏ qua một điều gì đó tuyệt vọng?

“Ông ổn chứ?” Julia hỏi.

Anh ta xoay người lại, và cô giật mình trong giây lát bởi chiếc mặt nạ ma quỷ anh ta đang đeo. Tuy nhiên, nó chỉ là một chiếc mặt nạ nửa mặt, bên dưới là bóng của bộ ria mép, một đôi môi gợi cảm và một chiếc cằm rắn chắc. Nhưng anh ta hầu như không để mắt đến cô trước khi quay lại nhìn qua vai nơi anh đang nhìn chăm chăm.

Với một tiếng thở dài khác, anh ta nói, “Hãy nhìn cô ấy, cô ấy thật tuyệt vời, phải không?”

Anh ta có một giọng nói nhẹ nhàng, mặc dù Julia không thể hiểu được nó, nhưng cô tự hỏi liệu anh ta có nghe thấy câu hỏi của cô hay không. “Ông nghe có vẻ bị hấp dẫn,” cô nói, lưu ý điều hiển nhiên.

“Hơn cả say mê. Tôi đã yêu cô ấy kể từ lần đầu tiên chạm mắt vào cô ấy vào năm ngoái.”

“Ai cơ?”

“Quý bà Malory.”

Julia cố nén lại một tràng cười vì đó phải là điều cuối cùng cô mong đợi được nghe. Nhưng điều đó chắc chắn đã giải thích cho sự thù hận của James. Rốt cuộc thì sự tò mò của cô đã được thỏa mãn.

Người nhà Malory cực kỳ hướng về gia đình. Bất kể người đàn ông này đang nói về người phụ nữ nào trong gia đình họ, những người có mặt tối nay đều đã kết hôn, vì vậy James sẽ ngoại lệ. “Xâm phạm một người là ông đã xâm phạm tất cả họ” cũng có thể đó là phương châm gia đình của họ. Trừ khi... không, anh chàng này không phải là một trong những người chồng nhà Malory chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ vợ mình từ xa. Tất cả họ đều có mặt và chiếm chỗ ở những nơi khác trong phòng, dễ dàng nhận ra trong các mặt nạ domino của họ.

“Đó sẽ là Quý bà Malory nào?” cô hỏi. “Có ít nhất năm người trong số họ ở đây tối nay và tất cả đều—”

“Georgina.”

“- người phụ nữ đã kết hôn!” cô thốt lên với một tiếng thở hỗn hển. Nếu anh phải yêu ai trong số họ một cách vô vọng, anh không thể chọn một người tồi tệ hơn vợ của James Malory.

“Tôi nhận thức rõ ràng về sự thật kinh hoàng đó,” anh ta trả lời.

“Nhưng ông có biết rằng chồng cô ấy đã nhìn như cầm dao găm vào ông ít nhất mười lăm phút rồi không?”

Điều đó khiến anh ta rời mắt khỏi Georgina ngay lập tức và quay lại với Julia. “Nhưng anh ta không thể biết đó là tôi! Tôi không được mời. Anh ta không có manh mối nào!”

Cô nhún vai. “Cho dù ông ấy có biết ông là ai hay không, thì rõ ràng là ông ấy phản đối việc ông đã nhìn chăm chăm vào vợ ông ấy trong bao lâu”.

Anh rên rỉ. “Tôi chết rồi.”

Cô nghĩ chính xác, nhưng cô buộc phải quở trách, “Ông thậm chí còn không nhận thấy ông ấy đang theo dõi ông sao?”

“Khi tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy ư?”

Mù quáng bởi tình yêu? Cô vẫn cảm thấy có chút thương hại cho anh ta, mặc dù bây giờ chắc chắn là có chút bực mình vì cô biết về cặp đôi liên quan và họ đã kết hôn hạnh phúc như thế nào. Và họ là bạn của cô. Người này thì không.

Vì vậy, cô nói, “Ông nên rời đi.”

“Nó sẽ không giúp ích gì. Anh ta cũng sẽ săn lùng tôi — trừ khi anh ta nghĩ rằng mình đã mắc sai lầm. Cô có thể giúp anh ta nghĩ như vậy. Cô có sẵn lòng cứu mạng tôi không?”

“Ông muốn ông ấy nghĩ rằng ông đi cùng tôi ư?”

“Chính xác.”

“Tôi cho là chúng tôi có thể khiêu vũ.”

“Cảm ơn cô, nhưng điều đó vẫn chưa đủ. Anh ta phải nghĩ cô là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời tôi, thậm chí có thể đã kết hôn với tôi. Và các cặp vợ chồng hôn nhau— ”

“Chờ một phút,” cô phản đối một cách nghiêm khắc. “Tôi không sẵn sàng đi xa như vậy khi tôi thậm chí không—”

“Làm ơn đi mà, *chérie*,” anh ta cắt ngang một lần nữa bằng một giọng điệu hấp dẫn như vậy.

Một giọng Pháp đột ngột khiến cô giật mình. Anh ta đã nói tiếng Anh rõ ràng như vậy, cô sẽ không bao giờ đoán được anh ta là người Pháp. Giọng của anh ta trở nên rõ ràng hơn khi anh ta tiếp tục, “Nếu tôi chỉ rời đi mà không chứng minh tình cảm của tôi với người khác, anh ta sẽ sẵn lòng tôi. Anh ta đã hứa sẽ làm điều đó nếu tôi đến gần vợ anh ta một lần nữa”.

“Vậy thì ông không nên đến đây!”

“Tôi biết.” Anh ta lại thở dài tiếng thở dài chán chường đó. “Nhưng tôi không thể cưỡng lại khi tôi đã khao khát rất nhiều chỉ để được nhìn thấy cô ấy. Cô chưa bao giờ yêu để biết nó như thế nào sao?”

Anh ta lại khiến cô cảm thấy có lỗi với anh. Tất nhiên cô không biết nó sẽ như thế nào khi cô bị mắc kẹt với vị hôn phu tồi tệ của mình cả đời, người đã giữ tất cả những người đàn ông quen biết của cô trong gang tấc. Trên thực tế, cô thậm chí chưa bao giờ được hôn trước đây. Ai có thể dám khi cô đã được gả cho người khác? Tuy nhiên, với việc anh ta nhắc đến chủ đề hôn, cô đã gặp khó khăn khi rời mắt khỏi đôi môi anh ta...

“Ồ, được thôi, chỉ cần làm nó nhanh lên,” cô nói và hy vọng cô sẽ không hối tiếc. “Tôi không muốn ai khác ngoài James nhận ra.”

CHƯƠNG 8

Nếu đó không phải là nụ hôn đầu tiên của cô, Julia sẽ không bao giờ đồng ý. Nhưng đã hai mươi một năm mà chưa từng trải qua nụ hôn lãng mạn nào là một động lực hấp dẫn. Đây không phải là sự tò mò thoáng qua mà đó là một khao khát mạnh mẽ, đã theo cô từ khi cô mười bốn tuổi. Đó là khoảng thời gian bạn bè của cô được hôn và kể với cô rằng nó thú vị như thế nào.

Cơn giận dữ càng thêm vào ngọn lửa bất mãn mà việc đính hôn của cô đã gây ra cho cô. Cô đã bỏ lỡ rất nhiều điều khi lớn lên vì nó. Sự phấn khích của một Mùa Lễ hội ra mắt đầu tiên; Chúa ơi, trong suốt một năm, bạn bè của cô đã nói chuyện và cười khúc khích vì không có chuyện gì khác. Cảm giác tán tỉnh vô hại, tất cả họ đều đã trải qua ngay cả trước Mùa Lễ hội đầu tiên đó, nhưng Julia thì không. Và mỗi lần cô nhận ra rằng cô đã thiếu hụt bao nhiêu vì anh ta, điều đó lại thêm một lý do khiến cô sẽ bắn anh ta nếu anh ta quay lại.

Nhưng không được hôn, ít nhất một lần, chỉ để biết cảm giác như thế nào, có lẽ là điều cô hối hận nhất, mà cô không có cách nào trải qua. Đó cũng có thể là điều dễ dàng nhất để phát hiện ra, vì dù gì thì cô cũng đã có chồng chưa cưới. Nhưng lần cuối cùng họ gặp nhau, khi cô mới mười tuổi và anh ta mười lăm tuổi, họ đã đồng ý giết nhau nếu họ lại đủ gần để làm việc đó. Họ cũng không chỉ đưa ra những lời đe dọa suông. Họ coi thường nhau đến nỗi mọi cuộc gặp mặt của họ đều kết thúc trong sự bất hòa bạo lực kiểu này hay cách khác. Vì vậy, họ đã tránh bất kỳ cuộc viếng thăm nào nữa sau đó, và rồi may mắn thay anh ta đã biến mất hai năm sau đó để cô không phải nhìn thấy anh ta một lần nào nữa.

Nhưng sẽ thật tuyệt nếu cô có ít nhất một nụ hôn khác để so sánh nụ hôn này với nụ hôn kia. Vậy thì cô có thể đã không bị nó cuốn đi hoàn toàn như vậy.

Nụ hôn bắt đầu ngay khi cô đồng ý. Anh ta không gỡ bỏ nửa mặt nạ của mình vì không có gì ngăn cản được khuôn miệng gợi cảm của anh ta tiếp cận với cô. Cô cảm thấy thất vọng trong giây lát rằng cô sẽ không nhìn thấy phần còn lại của khuôn mặt anh ta. Đôi mắt xanh lục là tất cả những gì cô nhìn thấy trước khi nhắm mắt lại để tận hưởng trọn vẹn hơn cảm giác mới lạ khi áp môi vào môi người khác.

Nó thú vị hơn những gì cô có thể tưởng tượng. Vì anh ta là một người lạ có thể là một nguyên nhân. Rằng cô thậm chí còn không biết anh ta trông như thế nào có lẽ cũng là nguyên nhân. Cô có thể tưởng tượng anh ta là bất cứ ai cô muốn, người đàn ông đẹp trai nhất mà cô có thể nghĩ đến — à, anh ta sẽ phải là một bản sao của Jeremy Malory khi đó, vì anh ấy có lẽ là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng thấy, nhưng anh ấy đã được đưa đi... hoặc chú của anh ấy Anthony... hoặc đờ đẫn, có cả anh họ của anh ấy là Derek, oh, chết tiệt, đừng bận tâm, họ đều đã kết hôn. Bên cạnh đó, việc người đàn ông này trông như thế nào không thực sự quan trọng, không phải trong khoảnh khắc tuyệt vời đó khi khám phá ra điều mà cô đã chờ đợi từ lâu.

Nhưng anh ta chắc chắn không hôn như một người đàn ông đang yêu người khác. Anh dường như cũng tham gia vào hành động thân mật này giống như cô vậy. Anh ta luôn một tay qua vai cô và tay kia ôm lấy eo cô và kéo cô lại gần anh ta một cách kiên quyết cho đến khi không còn khoảng trống giữa họ cho bất cứ điều gì giống như một cái ôm trong sáng, cách xa nó. Nhưng anh ta đang mô phỏng nụ hôn của một cặp vợ chồng, vì vậy cô nên nhớ rằng anh ta có lẽ không thực sự bị cuốn theo vào lúc này, rằng nó không có ý nghĩa gì đối với anh ta ngoài một mưu mẹo để đánh lừa James Malory.

Tuy nhiên, cô không làm gì được với điều này vì nó rất thực với cô, và rất thú vị. Ai có thể nghĩ rằng một nụ hôn không chỉ là sự chạm môi? Đó cũng là cái ôm, những cảm giác thú vị khi được vòng tay anh ôm lấy cô, được áp vào lồng ngực đàn ông rắn chắc như vậy. Những sợi ria nhột nhột

trên môi trên của anh ta gây ra một sự rùng mình thú vị. Chiếc lưỡi của anh cố gắng nhưng không thể khiến môi cô mở ra vì cô không biết rằng đó có thể là một phần của nụ hôn. Cảm giác xoắn xang trong bụng, chân cô càng lúc càng yếu dần, khiến cô càng ôm chặt lấy anh ta hơn.

“Cô đang diễn rất tốt về điều này. Nên làm điều đó thêm một hoặc hai phút nữa.”

Anh ta nói điều đó trên môi cô trước khi tiếp tục nụ hôn, nhưng được nhắc nhở rằng nụ hôn đầu tiên này của cô không thực sự là một thực tế, chỉ là một minh chứng cho người khác, thực tế khá lạnh lùng. Một điều là đủ cho thấy làn sương mù dễ chịu mà cô đang bay trong đó đã tan dần trước khi anh ta lùi lại, kết thúc khoảnh khắc thân mật ngắn ngủi của họ.

“Tôi biết hơi trễ một chút,” anh ta nói với giọng vui vẻ, môi nhếch lên thành nụ cười nửa miệng, “nhưng cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi là Jean Paul, và mãi mãi mang trong mình món nợ với cô.”

Nụ cười làm cô buồn cười đến mức nó thực sự cướp đi hơi thở của cô. Cô chỉ mới nếm đôi môi đó! Cô thấy miệng anh lúc này hoàn toàn quá hấp dẫn, không thể rời mắt khỏi nó.

“Có phải Malory vẫn đang nhìn về phía này không?”

Cô phải hít thở sâu vài lần để tập trung vào những gì Jean Paul đang nói. “Tôi không thể nhìn về phía đó,” cô nói. “Ông ấy không hề ngốc. Ông ấy sẽ biết chúng ta đang nói về ông ấy.”

“Đúng thật.”

“Nhân tiện, tên tôi là Julia.”

Cô nghe thấy sự e dè trong giọng nói của mình và vô cùng kinh ngạc vì điều đó. Nhát gan ư? Cô đã từng nhút nhát từ bao giờ nhỉ? Người đàn ông này đã có một tác động bất thường đối với cô. Chỉ vì họ đã chia sẻ nụ hôn đầu tiên của cô chẳng?

“Một cái tên rất đẹp ở cả hai bên bờ đại dương,” anh ta trả lời.

“Ông đã đến từ nơi nào ở phía bên kia đại dương?”

“Tôi chỉ đến thăm nước Anh với bạn bè.”

Cô nhận ra rằng anh ta không thực sự trả lời câu hỏi của cô, mặc dù điều đó có thể không cố ý. “Vậy là ông không sống ở đây ư?”

“Không.”

“Nhưng ông nghe có vẻ rất Anh.”

Anh ta cười khúc khích. “Tôi đang cố gắng, *chérie*.”

“Oh.” Cô cảm thấy xấu hổ vì đã quên quá nhanh cái nhấn giọng liên tục len lỏi trong lời nói của anh ta. Nhưng chỉ để làm rõ, trong trường hợp anh ta thực sự là một người Anh được lớn lên ở Pháp, cô nói thêm, “Vậy ra, ông là người Pháp?”

“Rất vui được cô nhắc nhở.”

Bây giờ đó là một điều kỳ lạ để nói đến. Cô nhận ra rằng mặc dù anh ta có vẻ như hoàn toàn nắm bắt tốt ngôn ngữ tiếng Anh, nhưng đôi khi anh ta vẫn có thể không tìm thấy từ thích hợp để sử dụng, do đó, một chút nhầm lẫn có thể phát sinh.

Bây giờ cô đã giúp anh ta, vì bất cứ điều gì đáng giá, cô biết mình nên rời khỏi anh ta và quay trở lại với Carol, nhưng thấy mình không muốn nói lời tạm biệt. Cô muộn màng nhận ra rằng có lẽ cô đã không giúp được anh ta như anh ta mong đợi. Cô chỉ nghĩ đến bản thân, không phải hoàn cảnh của anh ta, khi cô cho phép anh ta hôn cô. Cô cần phải cảnh báo anh ta. Đó là việc tốt nên làm.

“Nụ hôn đó có thể không đánh lừa được James chút nào, vì ông ấy biết tôi.”

“Cô gái yêu quý, lẽ ra tôi nên hỏi xem cô đã kết hôn chưa.”

Đó là điều duy nhất anh thu thập được từ lời cảnh báo của cô sao? Cô nhướn mày với anh ta và chỉ ra, “Hôn nhân dường như không thể ngăn

cản ông.”

“Tôi ước nó không phải như vậy, *chérie*. Thật là đau đớn, yêu một người mà ta biết rằng ta không thể có được.”

Tiếng thở dài của anh khẳng định điều đó và khiến cô lại cảm thấy có lỗi với anh. Cô đoán anh ta thậm chí đang đỏ mặt dưới chiếc mặt nạ che kín nửa mặt đó, mặc dù nửa dưới của khuôn mặt, thậm chí cả cổ, làn da rám nắng khiến cô không thể chắc chắn.

Trong trường hợp cô đúng, cô thừa nhận, “Khi nó xảy ra, tôi chưa kết hôn.”

“Nhưng cô phải có những người cầu hôn chứ.”

“Không, thực ra ...”

“Giờ cô đã có.”

Cô bật cười, không thể kìm được. Người đàn ông này thực sự đang tán tỉnh cô sao? Cô đã có được một chút kinh nghiệm trong việc tán tỉnh sau năm mươi tám tuổi, mặc dù không phải kiểu tán tỉnh vô hại như thế này, nhưng cô biết rằng người đàn ông đó không nghiêm túc. Cô thực sự đã gặp phải một vài người đàn ông có đạo đức kém hơn, những người biết về hoàn cảnh hứa hôn đáng thất vọng của cô, đã cố gắng dụ cô vào những mối quan hệ bí mật. Mặc dù cô xấu hổ khi thừa nhận điều đó, nhưng cô thực sự đã bị cám dỗ! Nhưng đó là trước khi cô phát hiện ra dấu chấm hết cho tình huống khủng khiếp của mình. Hơn nữa, cô không bị cám dỗ đến mức đó.

Nhưng Jean Paul thực sự khá quyến rũ, khi anh ta không thở dài vì trái tim tan vỡ của mình, vì vậy cô chơi cùng với anh ta, đủ để nói một cách nhát gừng, “Tôi có cần nhắc ông rằng ông đang yêu một người khác không nhỉ?”

Anh ta lướt mu bàn tay trên má cô. “Cô có thể làm cho tâm trí của tôi rời khỏi cô ấy. Cô có muốn thử không?”

Việc dụ anh ta rời khỏi một người phụ nữ khác nghe có vẻ hơi khó chịu, nhưng người phụ nữ đó không phải là của anh ta, cô ấy đã kết hôn. Trong trường hợp đó, nó có thể thực sự được coi là một việc từ thiện không nhỉ? Để giúp hàn gắn trái tim tan vỡ của anh ấy?

Julia đột ngột căng thẳng. Cô đang nghĩ gì vậy? Chỉ vì anh ta đột nhiên có vẻ nghiêm túc mà cô đang cân nhắc sao? Thật là hấp dẫn. Cô không thể phủ nhận điều đó. Nhưng cô không thực sự muốn khuyến khích một người quen với một người mà theo thông tin thì anh ta sẽ không ở lại Anh lâu. Điều đó có thể khiến cô rơi vào hoàn cảnh giống như anh ta, muốn một người mà cô không thể có được.

Trước khi có thể thay đổi quyết định, cô nói, “Tôi phải trở về với bạn bè của mình, và ông nên rời khỏi vũ hội nếu không nỗ lực của chúng ta để giúp ông thoát khỏi cái nhìn đầy sát khí của James sẽ trở nên vô ích.”

“Lời khuyên đúng đắn, *chérie*. *Tạm biệt*, cho đến khi chúng ta— “

Cô không ở lại để nghe phần còn lại của lời tạm biệt của anh ta và bắt đầu nhanh chóng len lỏi qua đám đông. Trước khi đến được với Carol, cô đã liếc trộm James Malory thêm một lần nữa và thấy rằng toàn bộ sự chú ý của anh ấy đang đổ dồn về phía vợ mình. Vì vậy, có lẽ cuối cùng thì mưu mẹo cũng đã thành công.

CHƯƠNG 9

Thật đáng thất vọng, mặc dù không phải là một kết thúc chết người, eh? Julia không thể gạt những lời của Carol ra khỏi tâm trí mình.

Khi cô đến gặp người bạn của mình, Carol đã hỏi, “Chà, anh ấy là ai thế?”

“Ai cơ?”

“Còn ai khác lôi kéo được sự chú ý của bạn trong suốt thời gian dài như vậy nữa sao?” Trước sự đỏ mặt của Julia, Carol cười khúc khích. “Điều này thật thú vị! Có cảm giác như thể mình lại được xuất hiện lần nữa, cuối cùng thì bạn cũng đã có một lần.”

“Mình vẫn chưa—”

“Tất nhiên rồi. Chỉ vì không ai khác biết điều đó không có nghĩa là nó chưa bắt đầu với bạn. Đó là tất cả về việc tìm kiếm một người hoàn hảo mà bạn sẽ muốn dành phần còn lại của cuộc đời mình. Và bạn đã nói rằng bạn đang tìm kiếm — phải không?”

“Đúng vậy.”

“Mình đi tìm bạn, nhưng khi thấy bạn nói chuyện say sưa với gã cao lớn đó, mình không định cắt ngang. Vậy, anh ta là ai? Với chiếc mặt nạ mà anh ấy đang đeo, mình không thể đoán được.”

“Anh ấy chỉ đến thăm nước Anh thôi.”

“Người ngoại quốc à? Chà, bạn yêu, đó không phải là lý tưởng — mình sẽ rất thất vọng nếu bạn rời khỏi nước Anh — nhưng những người nước ngoài khác cũng đã định cư ở đất nước công bằng của chúng ta đấy thôi.”

Đó là sự thật. Julia đã đặt ra những rào cản trong đầu mà không thực sự nghĩ về nó. Nhưng việc cô và Jean Paul sống ở hai quốc gia khác nhau

chẳng có nghĩa lý gì khi hai quốc gia đó là hàng xóm của nhau. Cô đã tự mình đến Pháp để công tác. Cô biết mất bao nhiêu thời gian để băng qua con Kênh đào. Tại sao, phải mất nhiều thời gian hơn để thực hiện chuyến đi đến miền bắc nước Anh để trao đổi với các quản lý của cô ở đó hơn là đến thăm nước Pháp. Vì vậy, ít nhất, không phải là lý do chính đáng để không gặp lại người đàn ông đó.

Nhưng cô đã trêu chọc người bạn của mình, “Bạn đang vượt lên chính mình một chút, phải không?”

“Vớ vẩn, bọn mình phải nghĩ về mọi thứ, bạn biết đấy, khi chọn một người chồng cho bạn, bao gồm cả nơi anh ấy muốn bạn sống. Nhưng bạn sẽ không tìm thấy nhiều người đàn ông có túi tiền sâu như của bạn đâu, vì vậy mình chắc chắn rằng bạn có thể thuyết phục người đàn ông của mình sống ở bất cứ đâu bạn muốn. Bạn thậm chí có thể đưa nó vào hợp đồng hôn nhân của mình!”

Julia cười. Cô không có thói quen nghĩ xa về điều đó, không phải điều đàn ông quan tâm, và chắc chắn không phải trong lần gặp đầu tiên.

Nhưng cô thừa nhận với nụ cười nửa miệng, “Nước Pháp không xa lắm.”

“Ôi chao, một người Pháp ư? Thật là một bước nhảy vọt, như Harry sẽ nói. Và mình thậm chí đã gặp một vài người Pháp gần đây, vì vậy có lẽ mình biết anh ấy?”

“Jean Paul là tên anh ấy.”

Carol nhíu mày trầm ngâm trước khi lắc đầu. “Không, nghe không quen chút nào. Nhưng câu hỏi quan trọng là bạn có quan tâm không? Bạn có hy vọng gặp lại anh ấy không?”

Sự phấn khích mà Carol khuyến khích bỗng nhiên suy yếu khi Julia phải thừa nhận, “Anh ấy quyến rũ, hấp dẫn, và mình thậm chí còn thấy mình khá bị kích thích bởi sự tương tác của bọn mình, nhưng mình sợ rằng anh ấy

đang nói chuyện, hoặc ít nhất, anh ấy đã yêu người khác, mặc dù cô ấy đã kết hôn”.

“Thật đáng thất vọng, mặc dù không phải là một ngõ cụt, hả?”

Thực sự là không, và với suy nghĩ đó, Julia đã đi tìm anh ta một lúc sau đó. Nhưng anh ta đã nghe theo lời khuyên của cô. Anh đã ra đi. Nhận ra rằng có lẽ cô sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, cô cảm thấy mất mát rõ rệt. Thật là ngớ ngẩn. Cô thậm chí còn không biết anh ta thực sự trông như thế nào, mặc dù nửa khuôn mặt lộ ra cho thấy anh rất đẹp trai. Vâng, cô đã bị thu hút bởi anh ta. Anh ta có thể thấy vui khi không bị khuất phục bởi sự từ chối. Anh ta đã làm cho cô cười. Anh đã khiến cô rung động khi chạm môi. Và anh ta đã đánh cắp hơi thở của cô — cô đã chờ đợi một điều tương tự như vậy xảy ra từ rất lâu rồi! Nhưng theo nghĩa thông thường, anh ta không sẵn sàng và cô không biết làm thế nào để chinh phục một người đàn ông đã bị thu phục!

Cô cố gắng gạt anh ra khỏi tâm trí mình. Một vài đám đông nhỏ đã bỏ đi một cách bất ngờ ngay trước khi mặt nạ được tháo ra, mặc dù nhiều người khác đã rời đi ngay trước đó. Nhưng khi màn khiêu vũ bắt đầu và cô đã ngừng từ chối khi được mời. Cô thậm chí còn có cơ hội tán tỉnh nhẹ nhàng với một người đàn ông trẻ khác, người chưa biết hoàn cảnh của cô, nhưng vào lúc đó cô không thực sự quan tâm, vì vậy cô thành thực thú nhận rằng cô đã đính hôn, điều này đã kết thúc nỗ lực của anh ta một cách đột ngột. Cô thậm chí còn không biết tại sao mình lại làm như vậy. Cô chỉ biết rằng tất cả những gì cô cảm thấy trước đó đã biến mất khỏi cô.

Khi màn đêm buông xuống, tâm trạng của cô vẫn không cải thiện. Nó gần như trở nên u sầu giống như Jean Paul. Vì vậy, cô rất vui khi đến giờ về nhà. Nằm trên giường của mình vào đêm hôm đó, cô đã bị hoàn cảnh trở trêu của mình làm cho choáng váng. Ở đây, cô đang trên bờ vực cuối cùng của sự sẵn sàng, cuối cùng cũng có được sự xuất hiện của riêng mình, cuối cùng cũng đặt mình vào thị trường hôn nhân, như người ta gọi nó một cách trù ối. Đó đáng lẽ là khoảng thời gian thú vị nhất trong cuộc đời cô và

nó đã từng như vậy. Cho tới tối nay. Cho đến khi cô bị những cảm xúc lấn lướt trước đây mà cô chưa từng trải qua. Và có lẽ đó là nó. Những gì Jean Paul đã khiến cô cảm thấy là những gì cô luôn tưởng tượng sẽ như thế nào khi cô tìm thấy một người hoàn hảo cho mình. Tại sao tâm trí cô lại không có gì khác ngoài anh chỉ sau một lần gặp gỡ? Sự từ chối của cô xuất phát từ việc biết rằng sẽ không có bất kỳ cuộc gặp gỡ nào khác.

Cô đã bỏ đi trước khi cho anh biết cách tìm cô — nếu anh ấy muốn thử. Và anh ta là người Pháp. Không ai ở đó biết anh ta, ít nhất là Carol không, và vì vậy cô nghi ngờ bất cứ ai khác cũng vậy. Anh ấy thậm chí không nên ở đó tối nay. Vì vậy, cô không có cách nào để tìm thấy anh ta cho dù cô muốn. Cô có muốn không nhỉ? Nhưng hai người ở đó đã biết anh ta. Một người anh ta yêu, người kia muốn giết anh ta vì điều đó. Nhưng hỏi họ sẽ là một ý kiến thực sự tồi tệ. Phải không?

CHƯƠNG 10

“Cái quái gì thế?”

Ohr vừa nói vừa lao tới để giúp nhân viên khách sạn kéo Richard vào phòng của họ. Cánh cửa bật mở không làm anh giật mình. Nhưng bộ dạng của Richard thì đã làm được. Người thanh niên, có lẽ không hơn một cậu bé, chắc chắn đang gặp rắc rối với trọng lượng gần như trĩu xuống của Richard.

“Tìm thấy anh ta đang nằm trên lề đường trước cửa,” người đàn ông trẻ nói khi Ohr tiếp nhận và dễ dàng đưa Richard đến giường của anh.

“Người lái xe ngựa thuê không giúp được gì hơn nữa,” Richard lầm bầm. “Anh ta tức giận vì tôi chảy máu trên ghế của anh ta.”

Với một cái cau mày, Ohr ném cho cậu bé một đồng xu vì đã giúp đỡ và đóng cửa lại sau lưng cậu. Anh thắp một ngọn đèn khác trước khi anh lại gần giường.

Sự im lặng chết chóc khiến Richard hỏi, “Tệ đến thế sao?”

“Cậu gặp phải chuyện gì vậy?” Ohr hỏi.

Richard nằm nghiêng, ôm lấy xương sườn. Anh không thể tưởng tượng có bao nhiêu chiếc bị gãy, nhưng nó chắc phải là rất nhiều. Mỗi hơi thở đều đau đớn tột cùng. Nhưng anh cho rằng mình may mắn vẫn còn sống. Và anh đã gần thoát được! Anh định nhảy tới bức tường mà anh đã trèo qua trước đó để vào vũ hội thì một bàn tay xoay người anh lại và một nắm đấm thúc vào ruột anh.

Cúi xuống, thở hỗn hển, anh hỏi, “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Mi thực sự phải hỏi sao?”

Anh chưa nhìn rõ ai là người hạ cú đấm, không phải là anh không biết. Nhưng giọng nói khô khan đó đã xác nhận điều đó. Kể từ khi anh nhảy qua một bức tường khác, bức tường trong khu vườn của Georgina, sau khi cô tát anh và anh quay lại và thấy rằng chồng cô đã chứng kiến điều đó, anh đã biết ngày này sẽ đến. Nhưng anh đã phải chấp nhận rủi ro vào ngày hôm đó, anh muốn cô ấy rất nhiều. Và bây giờ anh phải trả giá cho nó. Đó là lỗi của chính anh khi để cuộc gặp gỡ cuối cùng của anh với Malory đánh lừa anh rằng James sẽ không thực sự giết anh, khi người đàn ông đã đến Caribe để giúp Gabby giải cứu cha cô và đã hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của Richard trong khi anh ta tập trung vào trận chiến đang diễn ra. Vì vậy, Richard đã không đủ tin cậy cho lời cảnh báo của James rằng anh ta sẽ giết anh nếu anh lại gần vợ anh ta.

Tối nay, anh đã cố gắng nói với James, “Tôi sẽ đi—!”

“Không đủ sớm.”

Cú đánh thứ hai, một cú nện vào má của anh và đánh anh ngã phệt mông. Anh lơ mơ nhận ra rằng ít nhất một nửa số người đàn ông đang ở trên sân hiên và rải rác xung quanh khu vườn nhỏ hiện đang nhón nháo bên bức tường của khu vườn, không nghi ngờ gì khi nghĩ rằng chú của Quý bà Regina đã được chọn để loại bỏ những kẻ gây rối bữa tiệc.

“Đủ rồi,” Richard nói khi đứng dậy được. “Anh đã đưa ra quan điểm của mình.”

Lớp sứ mỏng trên mặt nạ của anh đã vỡ hoàn toàn sau cú đánh cuối cùng đó, những mảnh nhỏ của nó rải rác trên mặt đất xung quanh chân anh. Khi chiếc mặt nạ đập vào má, anh cảm thấy đau nhói hơn xen lẫn với vùng đau rộng hơn nơi nắm đấm như búa tạ của James hạ xuống, nhưng má anh đã trở nên tê cóng.

Đứng lại trên đôi chân của mình một lần nữa, anh đã nhìn James Malory một cách cảnh giác và lấy lòng. Người đàn ông trông không hề tức giận. Anh ta tỏ ra buồn chán, anh ta thiếu cảm xúc.

Vì vậy, Richard cảm thấy bụng mình quặn lên khi James nói, “Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi.”

Nếu người đàn ông không phải là một mẫu vật vũ phu như vậy, Richard có thể đã có cơ hội. Ohr đã dạy anh một số thế võ của người châu Á đã giúp anh không bị trầy xước trong nhiều cuộc ẩu đả mà anh và những người còn lại trong thủy thủ đoàn của Nathan có xu hướng tham gia vào trong tất cả các quán rượu ồn ào mà họ thường lui tới. Anh đã làm mọi thứ ngay tối nay theo cách phòng thủ, anh chỉ biết rằng điều đó sẽ không ổn chút nào. Tên Malory cụ thể này không thể bị lừa. Gabrielle đã chắc chắn rằng anh biết điều đó khi cô đưa ra lời cảnh báo của James rằng anh ta sẽ giết anh nếu gặp lại anh. Người đàn ông này thật phi thường trên võ đài. Cô ấy đã nói với anh rằng anh ta chưa bao giờ bị đánh bại. Nhưng rồi bạn chỉ cần nhìn Malory là có thể đoán được điều đó, anh ta có rất nhiều sức mạnh ở phần trên cơ thể, và những nắm đấm như búa tạ.

Đó là một hình phạt khắc nghiệt cho sự xâm phạm của Richard, hoàn toàn là trận đánh tồi tệ nhất trong cuộc đời anh. James đã không dừng lại cho đến khi Richard bất tỉnh. Anh ước mình bị hạ gục sớm hơn. Hầu hết những người đàn ông đã trốn ra khỏi khu vườn khi bạo lực bắt đầu thực sự trở lại để xem cuộc chiến, treo trên bức tường phía bên kia khu vườn, cảm thấy an toàn với bức tường giữa họ và Malory. Một vài người trong số họ đã cảm thấy tội nghiệp cho Richard khi giúp anh ra khỏi đó và đưa anh vào một chiếc xe ngựa thuê sau khi James quay trở lại phòng khiêu vũ.

“Tại sao?” Ohr nhắc nhở.

“Malory,” là tất cả những gì Richard nói.

“Vậy thì cậu sẽ cần một bác sĩ.”

Ohr nhanh chóng di chuyển ra cửa để tóm một nhân viên khách sạn trẻ tuổi trước khi anh ta biến mất trong hành lang, nhưng người thanh niên cũng có suy nghĩ như vậy. Ohr thấy anh ta định gõ cửa khi anh mở nó ra.

“Tôi nghĩ rằng bạn của ông có thể cần—”

“Một bác sĩ, vâng, cảm ơn anh bạn.” Ohr đưa cho chàng trai một đồng xu khác.

“Tôi đi gọi ngay đây thưa ngài.”

Ohr đóng cửa với một tiếng cười khúc khích. Richard biết bạn của mình sẽ rất thích thú khi được gọi là “thưa ngài”, một kiểu xưng hô đơn giản là không hợp với một tên cướp biển và sẽ không bao giờ phù hợp.

Phòng trọ trong quán rượu thường là một trong những chỗ ở tốt hơn của họ trừ khi họ ở St.Kitts, nơi Richard và Ohr có phòng riêng ở nhà của Nathan. Nhưng khách sạn này nằm ở khu vực tốt nhất ở cuối thành phố, không kém ở Mayfair, một khu vực của Luân Đôn vốn được phát triển cho các dinh thự thời thượng chủ yếu là của gia đình Grosvenor hùng mạnh vào thế kỷ XVII. Khu vực này bao gồm một số quảng trường lớn ở phía bắc, bao gồm cả quảng trường Berkeley, nơi Georgina sinh sống. Khách sạn họ đang ở đã từng là một trong những dinh thự sang trọng đó, và đó là nơi đầu tiên Ohr từng được gọi là “thưa ngài”.

Khi Ohr quay lại bên giường để nhìn xuống Richard, anh ấy nói, “Để tôi đoán nhé, cậu đã đến bữa tiệc của cô ấy, phải không?”

“Đó là một vũ hội, và với một chiếc mặt nạ. Anh ta lẽ ra không bao giờ nên nhận ra tôi”.

“Sau đó, thì anh ta làm thế nào nhận ra cậu? Không, để tôi đoán lại xem, cậu thật ngu ngốc phải không? Không thể chỉ nhìn và rời đi luôn, hả?”

Richard có vẻ nao núng. Anh không thể nói được, khuôn mặt của anh quá tê dại. “Tôi không nghĩ rằng lúc đầu anh ta đã biết tôi là ai, anh ta chỉ bắt gặp tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy quá lâu.”

“Đừng tự lừa mình. Gabby đã ở đó, vì vậy anh ta sẽ nghĩ ngay đến cậu. Và cái gì đã dính trên má của cậu thế kia?”

“Có lẽ là mảnh sứ. Anh ta đã làm vỡ chiếc mặt nạ tôi đang đeo khi đâm vào mặt tôi”.

“Anh ta không nhận thấy chiếc mặt nạ à?”

“Tôi chắc chắn rằng anh ta không quan tâm.”

“Mặt mày bê bết máu. Tốt hơn hết cậu nên hy vọng nó không để lại sẹo. Nhưng cậu đổ nhiều máu hơn so với một vài cú đâm. Anh ta đã rút dao ra với cậu à? Tôi thấy điều đó thật khó để— ”

“Không, những năm đâm của anh ta là khá đủ rồi. Sự lộn xộn có lẽ là từ mũi của tôi khi nó bị vỡ. Nó chảy rất nhiều máu trước khi ngừng lại. Điều đó, ít nhất, tôi đã từng trải qua và là điều tôi ít quan tâm nhất. Tôi lo lắng hơn về xương sườn của mình. Cảm giác chết tiệt đó như thể một hoặc nhiều chiếc xương đang xuyên thủng qua da của tôi”.

Ohr đề nghị. “Để tôi xem nào.”

“Không! Đừng di chuyển tôi. Tôi thực sự chỉ có thể thở được ở vị trí này.”

“Tôi chỉ định mở áo sơ mi của cậu thôi. Đừng như đàn bà thế,” Ohr mắng mỏ, nhưng sau khi làm như vậy, anh ấy nói thêm, “Tôi cho rằng cậu được phép có một chút nữ tính về điều này. Chết tiệt, Rich, cậu đã là một khối bầm tím to tướng, ngay dưới bụng của cậu.”

“Có chiếc xương sườn nào chọc qua không?” Richard sợ hãi hỏi.

“Không phải tôi có thể nhìn thấy ở mặt trước, nhưng tôi sẽ không cố gắng đưa cậu ra khỏi chiếc áo khoác và áo sơ mi đó để kiểm tra phần còn lại. Tôi sẽ giao việc đó cho bác sĩ.”

“Chúng ta có chai rượu mạnh nào không?”

“Tôi không bao giờ đi xa mà không có một vài chai. Và ý kiến hay. Nếu những chiếc xương sườn đó bị gãy, bác sĩ có thể sẽ phải đẩy chúng trở lại vị trí cũ trước khi bó cậu lại. Sẽ có ích nếu cậu không thể cảm nhận được điều đó vào lúc ấy.”

Richard rên rĩ. Anh không nghĩ rằng anh có thể chịu đựng thêm bất kỳ nỗi đau nào hơn những gì anh đã phải chịu đựng.

Nhưng Ohr đã nói, “Có lẽ sẽ mất một lúc để tìm thấy bác sĩ vào thời điểm này trong đêm. Đừng lo lắng, cậu đã có thời gian để say sưa với bản thân mình.”

Ohr đã phải mất vài phút để nhét đủ số gói dưới đầu Richard để anh không phải thay đổi vị trí của mình, ít nhất là có thể chịu được và có thể nghiêng chai mà không làm đổ rượu whisky.

“Cậu biết đấy, cậu vẫn còn may mắn,” Ohr nói sau khi Richard đã nốc một phần ba chai. “Malory có thể đã làm khuôn mặt của cậu nát đến mức cậu cũng không thể nhận ra mình ngay cả sau khi sửa chữa. Và tại sao lại không nhỉ?”

“Nó chắc chắn không đủ đau để làm hài lòng anh ta. Và chiến lược của anh ta đã đúng đắn. Anh ta khiến tôi luôn trong tình trạng thờ hốt hốt trong mỗi nhịp thở — hoặc phải nằm ngửa”.

Trong một lưu ý giận dữ, Ohr hỏi, “Cái quái gì vậy, cậu quên tất cả những gì tôi đã dạy cho cậu rồi à?”

Richard tu thêm một phần ba chai trước khi anh trả lời, “Không hề. Tôi là một học sinh giỏi. Anh thậm chí đã nói như vậy. Tôi thậm chí không cố gắng đánh người đàn ông đó, tôi quá bận rộn để tự vệ. Nó không có tác dụng. Anh đã quên anh ta trông như thế nào rồi phải không?”

“Ngay cả những ngọn núi cũng có thể bị cắt giảm theo kích thước, nhưng tôi hiểu rõ. Malory là loại cậu phải chịu tổn thương sớm, hoặc tất cả sẽ kết thúc — đối với cậu. Và đáng lẽ cậu nên nằm xuống ngay khi anh ta hạ gục cậu”.

Richard bắt đầu cười, nhưng điều đó quá đau. “Anh nghĩ tôi đã không thử điều đó chắc? Anh ta dựng cổ tôi lên sau mỗi cú đâm chết tiệt đó”.

Giọng của Richard bắt đầu lăm bằm. “Nhân tiện, xin lỗi vì đã làm anh tức giận lúc chập tối nay. Không hề có ý đó.”

“Tôi nhận ra điều đó – nhưng đã quá muộn. Khi tôi về phòng, cậu đã đi mất. Nhưng tôi đã không đi xa lâu như vậy,” Ohr cau mày nói thêm. “Cậu đã làm gì, lấy những bộ đồ đẹp đẽ của cậu và chạy ra khỏi phòng để mặc đồ ở một nơi khác à?”

“Phải. Tôi biết anh sẽ không tức giận lâu. Anh không bao giờ như vậy”.

Ohr thở dài. “Tôi thực sự không nghĩ cậu lại ngu ngốc đến mức này trước một người phụ nữ mà cậu không thể có được. Cậu không gặp khó khăn gì khi khiến cô ấy rời khỏi tâm trí khi cậu đang chần gối với những người khác. Cậu đã bao giờ thắc mắc tại sao lại như vậy chưa?”

Richard không trả lời. Anh đã ngắt đi.

CHƯƠNG 11

Mất hai ngày để Julia có đủ can đảm để đến thăm nhà Malory ở dưới phố bởi vì cô không đến đó chỉ để thăm người bạn Georgina của mình. Cô hy vọng sẽ tìm ra điều gì đó, bất cứ điều gì, về Jean Paul có thể dẫn đến việc cô gặp lại anh ta. Quá táo bạo khi cô cố gắng làm như vậy, nhưng làm sao cô không thể, khi cô không thể gạt người đàn ông ra khỏi tâm trí mình? Hoặc cho rằng anh ấy có thể thực sự là người hoàn hảo của cô. Làm sao cô có thể để anh ta chuồn mất mà không tìm hiểu chắc chắn? Cuối cùng thì điều đó đã thuyết phục được cô. Cô sẽ luôn hối hận nếu cô không nỗ lực chút nào.

Tất nhiên, cô sẽ không đề cập đến anh ta với James. Nhưng cô lý luận rằng Georgina có thể không ngại nói về anh ta và thậm chí có thể cảm thấy vui khi có một chàng trai trẻ tuổi như vậy yêu cô ấy.

Tuy nhiên, ngôi nhà của Malory không ở trong trạng thái yên tĩnh như thường lệ. Cô quên rằng tất cả năm người anh trai của Georgina đã đến London dự sinh nhật của cô ấy năm nay và chưa ai trong số họ đi biển trở lại. Chỉ có Boyd sống lâu dài ở London. Trong khi Warren và vợ, Amy, cũng có một ngôi nhà trong thành phố, họ thường đi biển trong nửa năm.

Khi cô được giới thiệu với hai người anh mà cô chưa từng gặp trước đây, Clinton và Thomas Anderson, ngay khi họ rời đi, cô cho rằng họ sẽ ở với em gái của mình cho đến khi họ lên đường trở về Mỹ.

Đó là điều đầu tiên cô nhận xét sau khi cùng Georgina vào phòng khách và được giới thiệu với nhiều người khác. Hai chị dâu của Georgina đã có mặt cùng với Boyd, anh trai kế trên của cô ấy. Julia đã quen với Katey, vợ của Boyd. Và trong khi cô đã gặp Drew Anderson một lần trước đó vài năm, và cô đã nhìn thấy người vợ mới của anh ấy tại vũ hội, cô chưa thực sự gặp Gabrielle cho đến bây giờ.

“Thực ra,” Georgina cười nhả nói, “đây là lần đầu tiên không có anh em nào ở cùng tôi. Nhưng đó là cơ hội hoàn hảo để Clinton và Thomas làm quen với những người vợ mới trong gia đình, vì vậy Boyd sẽ giới thiệu họ, nhờ ngôi nhà mà bạn đã tìm cho anh ấy.”

“Và cảm ơn Chúa vì điều đó,” James nói một cách khô khan khi bước vào phòng khách. “Không thể cảm ơn đủ được, Julia, vì đã cho anh ta thuê cái nhà đủ lớn cho rất nhiều người trong số họ. Bây giờ nếu họ chỉ ngừng dành tất cả thời gian thức của họ ở đây...”

Nhận xét mang tính xúc phạm là điển hình của James khi nói đến năm người anh rể của nhà Anderson. Ngay cả Julia cũng biết điều đó. Và không ai ở đó coi trọng nó.

Katey Anderson, người mới phát hiện ra mình cũng là người nhà Malory vào năm ngoái, cười khúc khích. “Chú sẽ không dễ dàng loại bỏ con như vậy đâu, chú James.”

“Cháu và Gabby là ngoại lệ, mèo con,” James nói khi anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Katey trên đường đến ghế của Georgina, nơi anh ngồi gác trên cánh tay của nó. “Và nếu một trong hai người muốn tình táo lại, chú biết phải xoay vòng tay nào để dàn xếp cho một cuộc ly hôn êm thấm.”

Boyd từng khá nóng nảy theo lời cô em gái. Mặc dù anh ấy dường như đã già đi theo tuổi tác, nhưng nó không giống như thế khi anh ấy nói, “Điều đó đã đi quá xa rồi đấy, Malory.” Sau đó, quay sang Georgina, anh ta hỏi, “Không phải anh ta ít nhất phải giả vờ tử tế khi em có bạn bè đến thăm sao?”

“Nói hay lắm, Yank!”

Boyd gật đầu thừa nhận lời khen từ James, nhưng Georgina nói, “Nếu anh muốn nói đến Julia, cô ấy là bạn và làm hàng xóm của chúng em, và anh ấy không kiềm chế điều đó giữa bạn bè, vì vậy đừng cố gắng khuyến khích anh ấy.”

“Đừng làm anh ta nản lòng, George,” James nói. “Cuối cùng thì anh ta cũng hiểu được.”

Georgina đảo mắt về phía trần nhà.

Julia cười toe toét. Cô đã quen với kiểu đùa giỡn như thế trong gia đình này. Cô đã có mặt khi James chê bai người anh vợ Warren một cách tàn nhẫn và không ai trong gia đình họ đã từng nhượng mảy về nó, kể cả Warren. Nhưng James không chỉ châm chọc những người đàn ông nhà Anderson. Nếu không ai trong số họ có mặt, anh ta có thể ngược đãi em trai Anthony của chính mình. Cô cháu gái Regina của họ đã tóm tắt điều đó một cách độc đáo khi cô ấy tâm sự rằng họ hạnh phúc nhất khi được chiến đấu, với nhau hoặc hợp lực chống lại kẻ thù chung.

Julia nghĩ chắc chắn không phải là thời điểm tốt để hỏi về những người ngưỡng mộ bí mật khi Georgina được bao quanh bởi gia đình cô ấy. Julia không thể phủ nhận rằng cô đã rất thất vọng. Cuối cùng, cô cũng cố gắng tìm hiểu chủ đề này, cô sẽ phải ra đi tay trắng. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất trong tâm trí cô là biết rằng Jean Paul sẽ không ở London lâu, vì vậy cô không có thời gian để suy nghĩ nếu cô hy vọng gặp lại anh ta. Tất cả những điều đó khiến cô nhận ra rằng có lẽ cô sẽ không còn gặp lại anh ta nữa.

Dù sao cô cũng cố gắng tận hưởng chuyến thăm. Người nhà Malory luôn vui vẻ. Nhưng sự thất vọng của cô đã làm giảm tâm trạng của cô. Cô định viện lý do để ra về thì James đã làm cô khựng lại.

“Anh đã định gặp Tony tại Knighton’s Hall để đánh một hoặc hai hiệp vào sáng nay. Anh cho rằng ít nhất anh cũng nên đến chỗ hẹn”.

“Chúng ta đang có bạn bè mà,” Georgina nói dứt khoát khi anh đứng dậy rời đi.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ các quý cô có thể thảo luận về những chuyện của phụ nữ, và thành thật mà nói, em yêu, anh thà để Tony đập vào mắt mình còn hơn là phải chịu đựng một cuộc thảo luận khác về thời trang. Còn

anh thì sao, Yank?” anh ta nói thêm với một cái nhìn về phía anh vợ của mình. “Anh muốn tham gia cùng không?”

Boyd đứng dậy ngay lập tức. “Anh đang nói đùa sao? Tôi rất thích!”

Katey cười ngay khi những người đàn ông rời khỏi phòng và nói với Georgina, “Đó là một lợi ích cho Boyd. Anh ấy chắc chắn rằng anh ấy sẽ không bao giờ được mời đến đấu trường riêng dành cho võ sỹ mà hai người đó là thành viên và có cơ hội xem họ gặp nhau. Chú James cảm thấy ổn chứ? Chú ấy thường không như vậy — cháu muốn nói — là tốt với các anh trai của dì ấy”.

“Nếu lời mời của anh ấy mở rộng đến việc mời Boyd vào võ đài, thì sẽ không tử tế như vậy đâu, phải không?” Gabrielle nhận xét.

“Thực ra, Boyd sẽ coi đó là một đặc ân! Anh ấy rất ngưỡng mộ kỹ năng đấm bốc của họ.”

“Tôi nghi ngờ đó là ý định của James,” Georgina nói. “Khi điều đó xảy ra, anh ấy đã khá kiên nhẫn cho đến khi vũ hội kết thúc. Cháu không thể tưởng tượng được anh ấy ghét phải tham dự đến mức nào khi biết rằng anh ấy sẽ như được mang ra trưng bày. Anh ấy đã bị mĩa mai nhiều nhất vào tuần trước, và tôi thậm chí không thể cho anh ấy biết rằng tôi rất thông cảm với anh ấy, vì tôi cũng không biết gì về bữa tiệc.”

“Tuy nhiên, đó là một thành công vang dội, phải không?” Gabrielle nói. “Regina hẳn rất hài lòng.”

“*Thất bại* mới là một từ đúng với nó,” Katey trả lời. “Đó là một đám đông chen lấn, cháu gần như không thể di chuyển được.”

“Và Regina không hài lòng chút nào,” Georgina thông báo với họ. “Cô ấy cũng nghĩ sẽ có vài người khách không mời, nhưng không phải là những con số vô lý đó.”

Gabrielle đã nhìn Julia trong suốt cuộc thảo luận này và cuối cùng nói, “Tôi hy vọng sẽ gặp lại cô trước khi chồng tôi và tôi rời thành phố.”

Georgina đề cập rằng cô đang buôn bán giống như gia đình cô ấy, nhưng cô cũng điều hành công việc kinh doanh của gia đình mình và đã hoạt động được một thời gian. Tôi thấy điều đó thật hấp dẫn, khi cô còn trẻ như vậy”.

Julia cười toe toét. “Tất cả những điều đó không khó khăn gì khi cô đã tham gia vào nó cả đời. Cha tôi không hề sao nhãng trong việc đảm bảo một ngày nào đó tôi có thể tiếp quản ông ấy”.

“Cô không gặp rắc rối vì cô là phụ nữ sao?”

“Chắc chắn là có. Khi nói đến việc đàm phán hợp đồng mới hoặc mua doanh nghiệp mới, tôi đưa ra quyết định của mình, sau đó chỉ cần để các luật sư nói chuyện cho tôi. Điều này giữ cho sóng gió va chạm ở mức tối thiểu, bao gồm cả đối với riêng cá nhân tôi!” Julia cười khúc khích. “Mọi thứ khác khá đơn giản bởi vì cha tôi đã thuê những người quản lý rất có năng lực.”

“Vậy là cô không tự mình tuyển dụng và sa thải sao?”

“Chỉ với những người quản lý và tôi chỉ phải thay một người cho đến nay. Ông ta là một người đàn ông tốt, ông ta chỉ nghĩ rằng ông ta có thể lợi dụng một chủ nhân ‘nữ’. Nhưng còn bản thân cô thì sao? Tôi đã được cho biết cô và Drew đã định cư ở Caribê thay vì Mỹ.”

“Tôi đã yêu quần đảo kể từ lần đầu tiên tôi đến sống với cha tôi ở đó. Và tôi đã được tặng một hòn đảo nhỏ xinh xắn làm quà cưới”.

“Cả một hòn đảo sao?” Julia ngạc nhiên hỏi.

“Thực tế thì, nó rất nhỏ!” Gabrielle cười. “Nhưng Drew đã đồng ý xây nhà của chúng tôi ở đó vì dù sao thì anh ấy cũng đã kinh doanh trên quần đảo nhiều năm nay.”

Thật là tệ, Julia nghĩ, rằng Gabrielle và Drew sẽ sớm trở lại đó. Người phụ nữ trẻ rất dễ nói chuyện, Julia chắc chắn rằng họ có thể trở thành bạn tốt của nhau. Nhưng với chủ đề vũ hội đã được nhắc tới, Julia nắm lấy cơ hội bây giờ để đề cập đến những gì đã khiến cô bận tâm.

“Nhân tiện, Georgina, tôi đã gặp một người ngưỡng mộ cô vào đêm đó tại vũ hội,” Julia nói. “Một người đàn ông trẻ người Pháp tên là Jean Paul.”

“Một người Pháp?” Georgina lắc đầu. “Tôi khá chắc chắn rằng tôi không biết bất kỳ ai như vậy.”

“Không ư? Có phải vì anh ta giữ bí mật tình yêu của mình, ngay cả với cô không nhỉ?”

“Anh ta tuyên bố yêu tôi sao?” Georgina cau mày nói, và sau đó coi đó như chuyện vặt. “Đây có phải là một số quan niệm lãng mạn mới mà những người đàn ông trẻ đang ưa chuộng ngày nay, rằng họ phải mạo hiểm tất cả cho tình yêu không nhỉ?”

“Đây không phải là người ngưỡng mộ bí mật đầu tiên của cô sao?” Julia đoán.

“Không, thật không may.”

Katey bật cười. “Điều đó thật mạo hiểm, phải không, để yêu dì ấy?”

“Đó là lý do tại sao tôi thấy điều này thật vô lý,” Georgina nói. “Họ phải biết tôi đã kết hôn hạnh phúc. Họ có nhiều khả năng khiếp sợ chồng tôi vì bất cứ lý do gì. Có lẽ đó giống như một nghi thức thông hành, họ chọn một người phụ nữ không rảnh rỗi nhất để mơ mộng, người khiến cho họ có nhiều khả năng bị truy đuổi và giết chết. Nó làm James khá là khó chịu, cháu biết đấy.”

Katey cười lớn hơn. Gabrielle đang nhìn lên trần nhà. Julia thở dài trong lòng. Cô không chắc mình sẽ tìm hiểu được gì ở đây hôm nay, nhưng chẳng lẽ Georgina thậm chí không biết Jean Paul là ai.

“Cô không phải đã quan tâm đến anh bạn người Pháp đó rồi chứ, Julia?” Gabrielle nói, nhìn có vẻ lo lắng.

“Không, tất nhiên là không,” Julia trả lời, nhưng màu đỏ đã lan ra trên mặt cô có lẽ đã phản bội cô.

CHƯƠNG 12

Thần kinh của Julia bắt đầu phải bội cô. Cô đứng bên ngoài khách sạn của Jean Paul. Cô có thực sự muốn làm điều này, thể hiện sự quan tâm của cô đến một người đàn ông mà cô chưa gặp bao giờ không? Điều mà cô thậm chí còn bất ngờ đến mức, cô vẫn đang ngạc nhiên.

Khi Gabrielle Anderson theo cô ra ngoài nhà Malory, Julia đã nghĩ rằng cô ấy đã để quên thứ gì đó. Nhưng, không, Gabrielle đã nói với cô, “Tôi biết cô đang nói về ai. Jean Paul là một người bạn thân thiết nhất của tôi”.

“Nhưng Georgina không biết anh ta?”

“Cô ấy biết, có lẽ anh ấy đã sơ ý không nói cho cô ấy biết tên của mình. Anh ấy không chỉ bắt cần mỗi khi ở gần cô ấy mà còn thiếu suy nghĩ nữa.”

“Tôi cho rằng tình yêu làm một người đàn ông thành ra như vậy.”

“Trong số những thứ khác,” Gabrielle đã nói một cách khó hiểu. “Cô dường như nhận thức được tình hình nhưng cô vẫn quan tâm đến anh ta sao?”

“Nó có rõ ràng như vậy không?” Julia đỏ mặt nói.

“Không cần phải xấu hổ. Tôi thậm chí không ngạc nhiên. Jean Paul không chỉ đẹp trai, anh ấy còn có thể rất quyến rũ. Nhưng nỗi ám ảnh mà anh ấy có với em chồng tôi không tốt cho bất kỳ ai liên quan, hầu hết là cho chính anh ấy. Anh ấy đã yêu quá lâu vì một lý do lạc lõng. Anh ấy cần được giải cứu. Và trong khi tôi thường không hay can thiệp, nhưng tôi chợt nhận ra rằng một cô gái xinh đẹp như cô có thể là sự cứu rỗi của anh ấy.”

“Đó là — một thứ tự đề cao,” Julia nói một cách khó chịu.

“Ý tôi đơn thuần là, cô có thể giúp anh ấy quên đi Georgina.”

Không phải Jean Paul đã nói điều tương tự sao? Và có phải cô ấy cũng đang nghĩ như vậy không? Cô đã bị hấp dẫn bởi một kẻ quyến rũ đeo mặt nạ, và bây giờ anh ta thậm chí còn chiếm chỗ trong tâm trí cô. Anh ấy là bạn của nhà Andersons và Gabrielle đã xác nhận rằng anh ấy đẹp trai và quyến rũ. Julia không thể tìm thấy bất kỳ lý do gì để không theo đuổi một người quen.

Gabrielle đã đặt suy nghĩ đó trong đầu Julia khi cô ấy nói thêm, “Anh ấy đang ở tại khách sạn Coulson nếu cô muốn để lại lời nhắn cho anh ấy. Có lẽ cô có thể sắp xếp một cuộc gặp ở đâu đó để làm quen thêm. Chờ đã, cô không mang theo người giúp việc của mình như một người đi kèm phải không?”

“Không, tôi sống ở ngay dưới phố này, đủ gần để đi bộ, vì vậy không cần thiết.”

“Chà, vậy không cần phải trì hoãn! Xe của tôi ở ngay đây. Tôi sẽ đi cùng với cô,” Gabrielle đề nghị. “Sẽ không mất nhiều thời gian chỉ để để lại một lời nhắn.”

Lời đề nghị ngây thơ này vẫn đặt Julia vào vai kẻ theo đuổi, và Jean Paul sẽ biết điều đó. Cô sẽ thích một cuộc gặp tình cờ hơn. Ngay cả khi cô sắp xếp nó, ít nhất anh ta sẽ không biết cô đã làm gì. Nhưng với người bạn mới, cô sẽ gặp khó khăn với sự hộ tống của cô ấy, giờ cô không thể lùi bước. Cô cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc về thời gian. Jean Paul chỉ đến thăm nước Anh. Anh ấy đã nhiều lần nói như vậy. Anh ấy có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Trên thực tế, Gabrielle có thể biết, thậm chí có thể là người bạn mà anh ấy đến thăm ở đây. Cô ấy đã gọi anh là bạn thân. Cô ấy phải biết rất nhiều về anh.

Khi họ vào khách sạn cùng nhau, Julia hỏi, “Jean Paul làm công việc gì?”

“Anh ấy không nói với cô à?” Gabrielle trả lời với giọng thận trọng.

“Không, chúng tôi đã không nói gì nhiều về bản thân tại vũ hội.”

“Chà, nó sẽ cho cô một cái gì đó để nói chuyện với anh ấy.”

Có phải Gabrielle cố tình tránh chủ đề đó không? Julia thử một câu hỏi khác, “Cô có biết anh ấy sẽ ở lại Anh bao lâu không?”

“Không lâu. Quá lâu,” Gabrielle nói, hơi phân tâm, rồi liếc nhìn Julia, thở dài. “Tôi xin lỗi, anh ấy chỉ khiến tôi lo lắng vì sự mê đắm của anh ấy với em chồng tôi. Đó là lý do tại sao tôi nghĩ - ” Gabrielle dừng lại. Cô ấy thậm chí còn cau mày. Sau đó, bất ngờ nói thêm, “Cô đã bao giờ nghĩ đến việc đến thăm vùng biển Caribê chưa?”

Julia cười khúc khích trước sự thay đổi chủ đề đột ngột như vậy. “Ôi, không. Tôi có thể và thực hiện những chuyến công tác nhanh chóng đến Pháp, nhưng tôi không thể rời xa trách nhiệm của mình ở đây nhiều hơn một vài ngày.”

“Tôi hiểu, và có lẽ điều này không cần —” Gabrielle dừng lại một lần nữa. “Ôi, cái quái gì vậy, số phận đã đưa đẩy chúng ta đi xa đến thế này. Tôi sẽ để lại lời nhắn. Thực ra, tại sao tôi không nhận ra anh ấy có thể cùng chúng ta ăn trưa ở đây nhỉ?”

Julia cười toe toét. Một sự sắp xếp hợp lý hơn khiến việc cô theo đuổi anh ít rõ ràng hơn.

Tuy nhiên, tại quầy lễ tân, họ được thông báo rằng Jean Paul đang ăn trưa trong vườn. Người trực quầy đã gọi một trong những nhân viên khách sạn để đưa họ đến chỗ anh.

Nhân viên trực quầy giải thích, “Các Quý bà sẽ cần chỉ dẫn, vì ngoài đó như một mê cung nhỏ khi vượt ra khỏi khu vực ăn uống nhỏ. Một số khách của chúng tôi thích sự riêng tư của họ, vì vậy chúng tôi có một vài bàn được kê sau hàng rào. Quý ông trẻ đó đang sử dụng một trong số những cái bàn đó.”

Với một vài chiếc bàn được đặt dưới bóng mát của hai cây sồi lớn ở trung tâm khu vườn, Julia và Gabrielle đi ngang qua một khu vực xinh xắn, nơi khách khứa có thể dùng bữa sáng, bữa trưa hoặc uống trà, nếu thời tiết cho phép, đến một mê cung với hàng rào cao ở sau vườn.

Julia đang cố gắng hết sức để có được sự bình tĩnh để không quá rõ ràng rằng cô đang choáng váng vì phấn khích. Cô không thể kiềm chế nó. Cô sẽ gặp lại anh! Hôm nay. Trong giây lát.

Nhưng cô đã nhận được sự giúp đỡ bất ngờ khi cô gần như vượt qua! Người nhân viên vẫy một cánh tay chỉ ra hàng rào cuối cùng, và Julia vừa bước vòng qua nó thì một người đàn ông cao lớn cũng làm như vậy. Anh ta đủ nhanh để đưa tay ra giữ cô không va chạm với anh ta. Anh ta trông hơi giống người phương đông, do bím tóc đen dài buông thõng qua vai. Anh chặn tầm nhìn của cô về chiếc bàn phía sau anh ta.

Anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới. “Chà, chắc chắn không phải bữa trưa mà chúng tôi đã gọi,” anh ta nói, giọng Anh, rồi nói thêm với người nhân viên, “Cậu quên cái bàn này đã được sử dụng rồi sao?”

“Chúng tôi đã được cho biết Jean Paul -” Julia bắt đầu.

“Đúng chỗ rồi,” người đàn ông chen vào nhưng sau đó, khi nhận ra Gabrielle phía sau Julia, anh ta thì thầm, “Uh-oh.”

Gabrielle nhướn mày với anh ta về câu “Uh-oh”, nhưng tất cả những gì Julia nghe được là giọng nói của Jean Paul từ phía sau người đàn ông. “Thiên thần nhân từ của tôi trong vũ hội? Thật là một *niềm vui* bất ngờ, *chérie*. Hãy đến tham gia với tôi. Và, Ohr, anh hãy là một việc tốt là đi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với món ăn đó, hả?”

Ohr bắt đầu cười. “Tôi đang định thế đấy, nhưng ‘thiên thần’ của cậu không đến một mình.”

Julia không thể không cười toe toét trước sự nhấn mạnh của Jean Paul về từ *niềm vui*. Nhưng khi Ohr bước sang một bên để cô thực sự có thể nhìn

thấy Jean Paul, nụ cười của cô tắt dần khi nhìn thấy anh.

“Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?” Julia thở hổn hển.

“James Malory đã làm điều đó với tôi.”

“Khi nào? Chắc chắn không phải là đêm đó chứ?”

“Chính thế đấy, anh ta đã bắt kịp tôi khi tôi rời khỏi vũ hội. Chỉ một lát nữa thôi là tôi đã rời khỏi.” Rồi anh nhắm mắt khi thấy Gabrielle bước đến bên cạnh Julia.

“Chúa ơi, chúng em đã không đưa ra đủ cảnh báo cho anh sao?” Gabrielle nói với giọng kinh hoàng khi cô nhìn qua anh ta. “Có lẽ em nên tự mình đưa một cây gậy cho anh và cứu James khỏi rắc rối?”

Anh cười toe toét với bạn mình. “Sự thông cảm của em sưởi ấm trái tim anh, *chérie*.”

“Ồ, im đi,” Gabrielle cúi kính, rồi chỉ một ngón tay vào Ohr. “Anh đi với em, em muốn một bản kế toán đầy đủ.” Với Julia, cô ấy nói: “Tôi sẽ quay lại trong giây lát.”

Julia hầu như không nghe thấy cô ấy. Cô bị kéo về phía trước gần như với sự tò mò bệnh hoạn khi Jean Paul đứng dậy để kéo chiếc ghế bên cạnh anh ra cho cô. Anh ta ăn mặc quá xuề xòa cho một khách sạn tầm cỡ này, không áo khoác, không cravat hay nơ, và có lẽ đó là lý do tại sao anh bị giấu kín trong chiếc bàn riêng này. Hay là do anh ta bị băng bó khắp người nhỉ? Khi anh hơi cúi xuống, cô nhìn thấy mép trên của dải băng dường như quấn quanh ngực anh, và những vết bầm tím phía trên chúng. Cô cũng thấy anh nhắm mắt, và anh cử động khó khăn như thế nào khi ngồi lại. Nhưng nhìn mặt anh thật tội nghiệp! Bất cứ tổn thương nào ở đó đều cần một miếng băng dày băng qua sống mũi và che đi một phần bên trái của khuôn mặt.

“Anh bị thương nặng đến mức nào?” cô hỏi khi tiến lại gần chỉ cách anh vài bước. Cô tựa vào chiếc ghế anh vừa kéo ra. Cô không nên ngồi cạnh

anh ta, ít nhất là cho đến khi bạn bè của anh trở về.

Bên phải miệng anh nhếch lên một nụ cười khó coi. “Quả thật, không tệ như vẻ ngoài của nó.”

“Nhưng ngực của anh đang bị băng, phải không?”

“Chỉ bị bầm tím thôi. Tôi nghĩ rằng nó đã tồi tệ hơn nhiều, nhưng bác sĩ đảm bảo với tôi rằng tôi sẽ đau hơn nhiều nếu xương sườn của tôi bị gãy. Malory đã khá chính xác khi không đánh tôi vào cùng một vị trí hai lần”.

“Vết bầm tím cũng cần phải băng bó sao?”

“Chỉ như một biện pháp phòng ngừa. Bác sĩ không thể chắc chắn hoàn toàn không có một vết gãy nhỏ ẩn trong đó. Bên cạnh đó, mặc dù có vẻ không giống nhưng băng cách này, tôi có thể thờ ơ dễ dàng hơn nhiều”.

Cô nhăn mặt. Một rắc rối thực sự đã xảy ra! Nhưng xem xét ai đã gây ra nó, Jean Paul thật may mắn vì đã thoát khỏi nó.

“Tôi nhìn hình như mũi của anh bị gãy?” cô nói, nhìn chăm chăm vào miếng băng trên mặt anh.

“Một điều phiền toái nhỏ,” anh ta nhún vai trả lời. “Đã từng bị gãy trước đây, giờ nó bị gãy lại khá dễ dàng. Tôi thường tránh những cú đánh vào mặt mình tốt hơn nhiều.”

Anh ta nói với một nụ cười toe toét để lộ hàm răng trắng bóc. Anh ta chắc chắn không bị thương nghiêm trọng, nhưng chắc chắn có vẻ như anh ta không lạ gì với những trò đấm đá, điều này khiến cô tự hỏi một lần nữa anh ta làm nghề gì, hoặc theo đuổi việc giải trí nào mà anh ta đam mê. Một gã phóng đấng trẻ tuổi thường xuyên lui tới quá nhiều quán rượu tồi tàn? Một vận động viên đấm bốc như hai người anh em trẻ tuổi nhất nhà Malory, những người đã tập thể dục trên một võ đài thể thao? Cô ước gì Gabrielle đã nói nhiều hơn về anh ta.

“Tất cả những loại băng đó không thể dành cho mũi của anh,” cô chỉ ra.

“Hãy để tôi đoán, em là một y tá?”

Cô cười khúc khích. “Không, chắc chắn là không.”

Đôi mắt xanh lục của anh lấp lánh ý cười. “Chà, nếu em là y tá, em sẽ bị các bác sĩ Luân Đôn đề phòng! Họ có những quan niệm mới mẻ. Lần đầu tiên người này muốn bọc khuôn mặt của tôi như một xác ướp. Tôi đã từ chối. Sau đó ông ta gợi ý dùng keo cá để dán vào da của tôi. Không cảm ơn!” Cô mỉm cười với anh về giai thoại của anh. “Nhưng thực sự, *chérie*, tay bác sĩ đã quan tâm quá mức đến những vết xước trên má tôi, vì vậy ông ta đã làm nhiều hơn những gì được bảo đảm. Và mũi của tôi sẽ lành lại như trước đây”.

“Vậy là sẽ không có sẹo chứ?”

“Vì những vết trầy xước ư? Nhưng sự quan tâm của em đang sưởi ấm trái tim tôi. Có lẽ nếu em đến thăm tôi mỗi ngày trong thời gian tôi hồi phục, tôi sẽ được hàn gắn hoàn hảo. Dù gì thì em cũng là thiên thần nhân từ của tôi.”

Cô đỏ mặt. Cô biết không chỉ lòng trắc ẩn khiến cô đặt ra rất nhiều câu hỏi về vết thương của anh, mà là sự lo lắng của cô với chúng. Và một vài thất vọng rất thực tế. Cô đã cho rằng mình sẽ tìm ra Jean Paul trông như thế nào ngày hôm nay. Cô rất vui mừng về điều đó. Nhưng nhờ sự điên rồ của James Malory và một bác sĩ quá nhiệt tình, khuôn mặt của anh đã biến dạng y như khi anh ta đeo mặt nạ.

Bất chấp tất cả các băng quấn, không khó để nhận ra rằng anh ta còn trẻ như cô đoán, ở tầm nào đó khoảng hai mươi tuổi. Hôm nay không có gì che giấu vàng trán của anh, vì vậy cô có thể thấy nó rộng và mịn, với đôi lông mày đen rậm. Và ít nhất một bên má không bị tổn thương, rộng và nam tính. Miệng anh vẫn hấp dẫn như cô đã tìm thấy vào đêm đó, dẻo dai, nhanh chóng cười toe toét và hất bộ ria mép mỏng đó sang một góc vui nhộn. Anh cũng có một làn da ngăm đen, vì vậy chắc anh cũng phải thích các hoạt động ngoài trời như cô.

“Anh không thắc mắc làm thế nào tôi tìm thấy anh khi tôi không biết Gabrielle là bạn của anh sao?” cô hỏi.

“Tôi không thắc mắc về các món quà, *chérie*. Hãy đến ngồi đây và để tôi đắm mình trong vẻ đẹp của em.” Anh vỗ về chỗ ngồi bên cạnh. Anh ấy có di chuyển nó đến gần anh hơn một chút không nhỉ?

Cô biết mình không nên, nhưng dù sao cô cũng thấy mình đang ngồi xuống một cách nghiêm túc. Hơi nóng bất ngờ ập đến bao trùm lấy cô, ở gần anh như thế này. Chắc cô lại đỏ mặt.

Sự thiếu tò mò của anh khiến cô thấy bất thường. Hoặc có lẽ cô thấy thừa thãi, vì cô phải biết mọi thứ về từng điều nhỏ nhất — và vẫn chưa thực sự tìm hiểu bất cứ điều gì về anh. Nhưng cô luôn như vậy, trong học tập, trong cuộc sống, đồng thời học hỏi những điều phức tạp trong việc kinh doanh từ cha mình.

Và phần lớn sự tò mò đó đã được khơi dậy bởi người đàn ông này. “Georgina không biết anh là người Pháp.”

“Không, tôi không muốn cô ấy hiểu lầm ý định của mình, vì vậy tôi đã nói thứ tiếng Anh tốt nhất của mình với cô ấy.”

Cô nhìn xuống lòng mình trước khi nói thêm, “Cô ấy thậm chí còn không biết tên của anh.”

Anh cười. “Tôi sẽ rất thất vọng nếu tôi nghĩ rằng tôi đã nói với cô ấy và cô ấy rất dễ quên, nhưng tôi không thể nhớ lại việc đã đề cập đến điều đó với cô ấy. Suy nghĩ của tôi trở nên khá phân tán khi có sự hiện diện của cô ấy - cũng phân tán như lúc này.”

Da mặt cô trở nên nóng hơn, hoặc có thể bản thân cô đang trở nên nóng hơn. Cô sợ mình sẽ bật ra một tiếng cười khúc khích lo lắng. Cô không quen với sự phấn khích này. Đó là một chút áp đảo. Chỉ đơn giản là việc cô đang ở đó một mình với anh thật là không đúng đắn! Đây chắc hẳn là cảm giác của một người yêu đương đang hẹn hò.

Cô không nên rời mắt khỏi khuôn mặt anh. Sự biến dạng mà chiếc băng gây ra đã dập tắt sự phấn khích của cô và khiến tâm trí cô tập trung vào tình trạng của anh, điều này thu hút được sự cảm thông của cô chứ không hấp dẫn cô. Vì vậy, cô từ từ ngước mắt lên, nhưng không xa hơn vai anh. Anh xoay người trên ghế để đối diện trực tiếp hơn với cô, và tóc anh xõa qua vai. Nó thật là dài!

Cô vẫy một ngón tay về phía nó với một nụ cười. “Đó có phải là thời trang của Pháp không?”

“Lý do tôi để tóc kiểu này thực sự là một câu chuyện dài mà tôi không muốn kể lại. Chỉ cần nói rằng, tôi rất thích để nó theo cách này.”

“Nó dài gần bằng mái tóc của tôi đấy!” cô kêu lên.

“Vậy sao? Hãy xõa tóc em ra cho tôi xem”.

Lúc này, giọng anh trở nên khàn khàn. Cô cảm thấy bụng mình xoắn xang và mạch đập nhanh hơn. Điều này đã vượt ra khỏi tầm tay! Cô chợt nghĩ anh có thể nghĩ rằng cô đến đây để tán tỉnh anh. Tại sao lại không nhỉ? Cô không nên ở đó!

“Tôi nên đi,” cô nói đột ngột, và bắt đầu đứng dậy.

“Không, không, đừng làm vậy! Những đau đớn của tôi đã biến mất ngay khi em xuất hiện”.

Đúng là một kẻ vô si, mặc dù cô vẫn mỉm cười nhạt nhẽo. Sau đó, anh đặt tay lên cánh tay cô để giữ cô lại, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là anh đang chạm vào cô.

Cuối cùng cô cũng thoát ra, “Bạn của anh, Gabrielle nghĩ rằng anh có thể cần bị khiển trách, nhưng cô ấy rõ ràng không biết về vết thương của anh.”

“Cô ấy lo lắng quá nhiều cho tôi.”

“Vì lý do gì?”

Anh cười toe toét. “Hãy là lá chắn của tôi, *chérie*. Cô ấy sẽ không hét vào mặt tôi khi em ở đây.”

Cô cười khúc khích. “Tôi có cảm giác cô ấy—”

Cô ngừng thở hỗn hển khi anh đột ngột nhổm người ra khỏi ghế và gần chạm vào cô. Nhưng rồi cô nghe thấy âm thanh vo ve của con ong gần tai và theo bản năng, cô tránh khỏi nó, đưa một bên má cô áp vào ngực anh. Anh chộp con côn trùng để lấy nó ra khỏi cô. Cô nghe thấy tiếng cầu nhàu của anh. Điều đó quá căng đối với xương sườn bầm tím của anh ấy. Nhưng cô cũng không còn nghe thấy tiếng con ong nữa, anh đã bắt nó đi. Thật là một việc hào hiệp, bất chấp sự khó chịu mà nó đã gây ra cho anh.

“Cảm ơn anh.”

Cô ngả người ra sau cùng lúc anh làm vậy và thấy ngay miếng băng trên mặt anh đã rơi xuống đất khi anh gắng sức.

“Đó là một điều phiền toái và dù sao thì chiều nay cũng phải tháo nó ra,” anh nói, rồi cười toe toét khi anh cúi gần hơn để cô có thể tự mình nhìn thấy. “Chỉ là một vài vết xước, đúng không? Trông tôi không quá đáng sợ phải không?”

Không, chỉ là quá đẹp trai, cô nghĩ trước khi bắt gặp mắt anh, cô nhận ra lúc này mình đang ở quá gần anh — và cảm thấy môi anh lướt qua môi cô. Tiếng thở hỗn hển của cô bị mất đi trong áp lực bắt đầu ngay lập tức, sự ngạc nhiên của cô quá đột ngột, cô thậm chí không nghĩ đến việc khép môi lại lần này. Lưỡi anh luồn vào trong miệng cô, cẩn thận khám phá, khiến cô kinh ngạc với hương vị của anh, với phản ứng say mê tức thì của cô. Anh đang giữ cô ở đó dựa vào anh chỉ bằng một cánh tay, nhưng cô không cố gắng chạy trốn. Ôi không. Cô đã đến đúng nơi cô muốn.

Bị nụ hôn đó cuốn đi, cô đưa tay lên vuốt ve anh. Không suy nghĩ, không suy nghĩ gì, ngón tay cô đã tiến quá gần mũi anh. Cô cảm thấy anh nhắm mắt và bắn về phía sau như thể bị bỏng.

“Tôi xin lỗi!”

Anh cười nhả nhở với cô. “Không nhiều như tôi, *chérie*.”

Lúc này cô có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của anh. Bất chấp vết bầm tím ở hai bên mũi và vết xước trên má, cô vẫn thấy anh đẹp trai đến nhường nào, thậm chí còn hơn cả những gì cô tưởng tượng vào đêm vũ hội đó. Nhưng những đặc điểm của anh dường như quen thuộc với cô. Cô đã gặp anh trước đây chưa nhỉ?

Có lẽ anh ấy đã cười ngựa ở Hyde Park — không, cô sẽ nhận ra một người đẹp trai như thế này trên đường cười ngựa của cô, phải không? Nhưng chắc cô đã gặp anh ở đâu đó vì anh trông rất quen. Cô chỉ không thể xác định được là ở đâu.

Và sau đó cô chợt nhớ ra.

Sự tức giận không từ từ đến với cô, nó bùng phát ngay lập tức từ bên trong cô, nơi nó đã bị che giấu, chỉ chờ nhìn thấy anh một lần nữa để làm nó trở nên sống động. Thậm chí sau ngần ấy năm anh vẫn có thể chọc tức cô. Điều này không thể xảy ra. Anh ta không thể xuất hiện khi cô vừa kiến nghị yêu cầu tuyên bố anh ta đã chết và biến khỏi cuộc đời cô!

“Chúa ơi, có chuyện gì vậy, *chérie*?”

Cô nhẹ nhõm vô cùng khi nghe giọng Pháp của anh. Anh ấy là người Pháp, không phải người Anh. Đây không phải là chồng chưa cưới của cô. Nhưng, lạy Chúa, thật đáng sợ khi nghĩ rằng anh là người đó, dù chỉ trong một phút ngắn ngủi. Và tất nhiên, không phải vậy. Jean Paul chỉ mang một nét tương đồng tối thiểu với cậu bé Manford mười lăm tuổi mà cô đã nhìn thấy lần cuối cách đây 11 năm, và đây sẽ không phải là lần đầu tiên ai đó có chung một đặc điểm hoặc vẻ ngoài gầy gò, kiêu ngạo của cậu bé hiện lên rất rõ ràng trong tâm trí cô lần nữa.

Mặc dù vậy, cô vẫn còn run. Cô không biết rằng cơn thịnh nộ đó đã nằm im trong cô suốt những năm qua.

Cô phải hít thở sâu một vài lần trước khi có thể tin rằng giọng nói của mình có vẻ bình thường. “Xin lỗi, đó là một ký ức cũ, kinh khủng chột đến với tôi.” Sau đó, cô cười toe toét để làm sáng tỏ điều đó. “Các vết xước của anh chủ yếu là ngoài da, nhưng có một vết lõm rõ ràng trên mũi của anh. Nó sẽ biến mất sau khi mũi của anh lành lại chứ?”

“Mũi của tôi vẫn ổn. Vết sưng là từ một vết thương cũ khi tôi còn nhỏ mà không được điều trị.”

“Bị gãy khi anh mười hai tuổi?”

Cô đang làm gì vậy? Cô vẫn còn nghi ngờ sao? Cô đã đánh gãy mũi của vị hôn phu khi anh ta mười hai tuổi và cô rất vui vì đã làm như vậy.

Nhưng anh đang cau mày trước câu hỏi của cô, rồi đôi mắt xanh lục của anh mở to với cùng ký ức mà cô đang có. “Nếu cô nói với tôi rằng cô là Julia Miller, tôi sẽ bóp cổ cái cổ chết tiệt của cô,” anh nói với giọng gầm gừ.

Cô lao ra khỏi ghế quá nhanh, suýt chút nữa đã bị vấp ngã. “Ồ khốn nạn! *Ồ khốn nạn!* Làm sao anh dám quay lại khi tôi suýt chút nữa đã loại bỏ được anh?!”

“Sao cô không lấy chồng quách đi để tôi có thể trở về? Chúa ơi, tôi không thể tin được là mình đang cố quyến rũ cô!”

Cái cách anh rùng mình, hay giả vờ xúc phạm cô khiến cô đỏ mặt. Cô gần như bay vào anh ta. Nó đã rất gần! Nhưng cảm giác tự bảo vệ vẫn còn đủ để cô nhanh chóng bỏ đi trước khi họ bắt đầu lại nơi họ đã rời đi và cố gắng giết nhau.

CHƯƠNG 13

“Điều gì đã xảy ra dưới nhà vậy?” Ohr hỏi Richard từ ngưỡng cửa khi Ohr trở lại phòng. “Gabby và tôi quay lại bàn thì thấy anh và cô gái trẻ đã đi mất. Gabby vẫn còn ở trong tình trạng cao hứng sau khi nhai tai tôi và nghĩ rằng hai người có thể đã đi đâu đó riêng tư hơn. Tôi rất biết ơn vì cô ấy chỉ im lặng mà không nói thêm một lời nào”.

“Xin lỗi về cái tai bị nhai.”

Ohr nhún vai. “Vì tôi đã được giao nhiệm vụ giữ cho cậu tránh xa khỏi mọi rắc rối, tôi xứng đáng bị như vậy. Tuy nhiên, tôi đã ăn xong bữa trưa, để cho cậu một chút thời gian trong trường hợp cậu xoay sở để đưa được cô gái đó lên đây.”

“Nếu anh nghĩ rằng đó là một khả năng, thì anh đã chết vì sai lầm.”

Ohr cuối cùng cũng nhận thấy Richard đang nhét quần áo vào túi du lịch của mình. “Gabby có thông báo rằng chúng ta sẽ lên đường sớm như vậy không?”

“Không, nhưng tôi thì có.” Richard không ngược lên khi nói điều đó. Sự hoảng loạn mà anh đang cảm thấy tương tự như những gì anh đã cảm thấy 9 năm trước khi chờ đợi con tàu của mình rời khỏi nước Anh, sợ tay sai của cha anh sẽ tìm thấy và kéo anh trở lại Willow Woods, nhà anh ở ngoại ô Manchester, Lancashire – cũng là địa ngục của anh.

Nỗi sợ hãi của anh đã trở nên rất thực vào đêm hôm đó vì anh biết rằng cuộc tìm kiếm anh đã bắt đầu. Bây giờ anh chỉ còn một chút thời gian tự do. Trừ khi cha anh hiện đang ở London, điều này khó xảy ra vì ông ta hiếm khi đi xa nhà, nếu không thì sẽ mất một hoặc hai ngày để một tin nhắn đến được với ông ta, tùy thuộc vào phương thức di chuyển của người đưa tin. Richard không tin Julia sẽ không gửi tin nhắn đó. Nhưng chỉ cần anh rời khỏi khách sạn này, anh vẫn có thể kiểm soát được tình hình.

“Để tôi đoán nhé,” Ohr nói tiếp. “Cô gái trẻ đó muốn có một chiếc nhẫn trên ngón tay thay vì một chiếc lắc xinh xắn.”

“Chính xác.”

“Ồ, tôi chỉ nói đùa thôi. Cậu chưa ở đây đủ lâu để một cô gái khăng khăng đòi kết hôn mà.”

“Thời gian không liên quan nếu người phụ nữ đó đã đính hôn với anh gần như từ khi cô ta được sinh ra.”

“Điều đó thực sự sẽ khiến thời gian nhiều hơn mức phù hợp,” Ohr chỉ ra. “Điều này nghe giống như một cuộc hôn nhân sắp đặt từ nền văn hóa của tôi, chứ không phải của cậu.”

“Dân tộc của tôi cũng là một nửa của anh, hay đúng hơn là của người Mỹ, nhưng nó vẫn cố lố cho dù anh có nhìn từ khía cạnh nào đi chăng nữa, và tôi đã không thoát khỏi tình huống khiếm này suốt những năm qua để rồi cuối cùng lại bị mắc kẹt bởi nó. Chết tiệt, tôi thực sự cho rằng đến giờ cô ta đã kết hôn với một người khác, người mà cô ta có thể dẫn vật đến cuối đời.”

“Tại sao cậu không kết hôn với cô ấy nếu cậu bị bắt buộc phải làm thế?” Ohr thận trọng hỏi.

“Nghĩa vụ chỉ vì cha tôi đã ký một bản hợp đồng, có giống như đã ký bán đi sinh mệnh của tôi không? Không có khả năng chết tiệt đó.”

“Vẫn – “

“Không, Chúa ơi, đừng cố làm tôi cảm thấy tội lỗi vì đã không tôn trọng lời người cha bạo chúa của tôi, ông ta cho rằng có thể sống cuộc đời của tôi thay cho tôi. Ngoài ra, không có cách nào lịch sự để nói điều này đâu, Ohr. Tôi và cô gái ấy ghét nhau. Nếu tôi đề nghị cô ta kết hôn với tôi, thì tôi có thể cảm thấy bị ràng buộc, nhưng tôi thì không. Tôi không bao giờ muốn bất kỳ phần nào trong tài sản chết tiệt nào của cô ta mà cha tôi thèm muốn”.

“Tôi bắt đầu — hiểu.”

Richard đóng khoá túi lại trước khi anh liếc nhìn Ohr và gật đầu nói: “Anh có thể hiểu. Không phải nền văn hóa nào cũng truyền cho trẻ em tầm quan trọng của việc hiếu kính cha mẹ lên trên hết. Điều này không có nghĩa là tôi sẽ không tôn trọng và yêu thương cha mẹ của mình, nếu tôi có cha mẹ, những người đáng để yêu thương. Tôi sẽ không như thế này. Nhưng tôi sẽ không bắt một con tàu nào ra khỏi đây cho đến khi tôi phá bỏ đứt khoát mọi ràng buộc cũ của mình với nơi này, và tôi không thể làm điều đó cho đến khi tôi được gặp anh trai mình lần cuối.”

“Người anh trai mà cậu nhắc đến vài năm trước khi cậu say đến mức không thể đứng dậy được à?”

“Tôi thực sự đã nói với anh về anh ấy à? Tại sao anh không bao giờ đề cập đến chuyện đó?”

Ohr nhún vai. “Hãy nghĩ đó là điều mà cậu không muốn nói đến vì cậu chưa bao giờ làm vậy — trừ khi cậu say đến mức không thể nhớ được.”

“Anh có một sự dừng dừng đáng kinh ngạc đấy, anh bạn.”

“Đó được gọi là sự kiên nhẫn. Nếu tôi muốn biết, thì cuối cùng tôi sẽ biết.”

Richard cười khúc khích. “Anh đã bỏ lỡ việc biết được nhiều điều với thái độ đó.”

“Cậu có muốn được giúp đỡ trong việc xác định vị trí của anh trai mình không?”

Bản năng của Richard là từ chối. Anh không thực sự muốn bạn mình biết cuộc sống của anh ở đây đã thảm hại như thế nào. Nhưng anh không thể tự mình đi loanh quanh gần Willow Woods. Thời gian đã không làm thay đổi diện mạo của anh nhiều như anh nghĩ. Cơ thể của anh có thể đã thay đổi, nhưng rõ ràng khuôn mặt của anh không thay đổi đáng kể trong chín năm, hoặc trong mười một năm trong trường hợp của Julia. Cô ta đã

nhận ra anh, hoặc nghĩ rằng anh trông đủ quen để hỏi câu hỏi của cô ta, điều này khiến anh nhận ra cô là ai.

Chúa ơi, anh đã không thấy điều đó sắp xảy ra. Cô ta hoàn toàn không có nét gì giống với kẻ man rợ nhỏ bé gầy gò đã hành hạ anh khi họ còn nhỏ. Anh thậm chí không thể nói cô ta có đôi mắt màu gì khi đó, chúng luôn nheo lại với anh vì giận dữ. Khi còn bé, mái tóc của cô ta nhạt hơn, gần như trắng, không phải là màu vàng tro như bây giờ. Cô ta thực sự đã trở nên xinh đẹp! Ai có thể ngờ được? Nhưng anh biết con bé xấu xa vẫn ở bên trong cô ta. Hãy nhìn xem cơn thịnh nộ của cô ta đã bùng phát nhanh như thế nào ngay khi cô ta đoán được anh là ai.

“Tôi biết phải tìm Charles ở đâu, ít nhất tôi cho rằng anh ấy và vợ, Candice, vẫn đang sống tại Willow Woods với cha tôi,” Richard nói. “Tôi chỉ không thể tự mình đến gần nơi đó, nếu không tôi sẽ có nguy cơ bị kéo trở lại thánh đường”.

“Vì cậu cảm thấy cậu có nghĩa vụ sao?”

“Không, không phải một cái nào cả. Nhưng thực ra tôi có thể nhờ sự giúp đỡ của anh.”

Ohr gật đầu và cũng bắt đầu đóng gói. Anh không hỏi Richard sợ điều gì sẽ xảy ra nếu cha anh tìm thấy anh. Khả năng kiểm chế của anh ấy thực sự rất tuyệt vời.

Dù sao thì Richard cũng quyết định tình nguyện thổ lộ một chút về cuộc đời mình. “Đó là một câu chuyện phức tạp, Ohr. Bây giờ tôi có thể là chính mình, nhưng cha tôi sẽ không nghĩ như vậy. Ông ta sử dụng — những phương tiện khắc nghiệt — để thấy ý chí của mình được thực hiện và sử dụng những tên tay chân thô bạo để thực thi ý chí đó. Ông ta là Milton Allen, Bá tước Manford.”

“Điều đó làm cho cậu trở nên quý tộc như Malorys à?”

“Đúng, nhưng tôi là con trai thứ. Tôi sẽ không thừa kế tước hiệu. Cha tôi, tuy không nghèo nhưng cũng không có nghĩa là giàu. Thoải mái trong hầu bao hầu như không mô tả là ông ta có rất nhiều tiền. Vì vậy, ông ta quyết định trao đổi những đứa con trai của mình để cải thiện hoàn cảnh của mình”.

“Đó không phải là một thực tế phổ biến, để làm đầy kho bạc thông qua hôn nhân sao.”

“Đồng ý, nhưng trong thời đại ngày nay, các bậc cha mẹ hãy tính đến nguyện vọng của con cái họ. Anh trai tôi và tôi lẽ ra phải được phép chọn vợ cho riêng mình, kể cả tuân theo các tiêu chí của cha chúng tôi. Nhưng chúng tôi thậm chí còn không được hỏi ý kiến, chúng tôi chỉ đơn giản là được cho biết chúng tôi sẽ kết hôn với ai và trước cả khi chúng tôi đến tuổi.

“Charles, với tước hiệu anh ấy sẽ được thừa kế, việc kết hôn với một người trên cùng bậc thang xã hội là một cách hợp lý và anh không thể thăng tiến cao hơn nữa với việc kết hôn với con gái của một công tước. Điều đó thật cao cả, sẽ không có gì phàn nàn đối với con trai của một bá tước trong những trường hợp bình thường. Nhưng Candice, cô gái mà Charles đính hôn, có vẻ ngoài và tính cách kém hấp dẫn đến mức cha cô ta, Công tước Chelter, không thể rũ bỏ cô ta sau ba mùa cố gắng. Cô ấy là những gì anh có thể gọi là một người lăm điều. Cô ấy cũng là một người hay phàn nàn. Tất cả những điều đó đã khiến những người cầu hôn cô ta, và có rất nhiều người trong số họ tìm kiếm mối liên hệ với công tước bằng cách kết hôn với con gái của ông ta, chạy theo hướng ngược lại rất lâu trước khi họ đến được bàn thờ. Nó đang trở thành một thứ gì đó của một trò đùa, những người cầu hôn đã rời bỏ cô ta. Vì vậy, công tước đã nhảy vào lời đề nghị của cha tôi về con trai cả của ông, mặc dù cô gái đó hơn anh ấy bốn tuổi. Họ đã kết hôn hai năm trước khi tôi bỏ nhà đi, và cuộc hôn nhân của anh ấy đã trở thành cơn ác mộng với Charles và tôi đoán nó sẽ như vậy”.

“Cậu đã bỏ đi để trốn tránh cuộc hôn nhân mà cha cậu đã sắp đặt cho cậu phải không?”

“Là con trai cả, anh ấy còn nhiều thứ để mất hơn. Và anh ấy không phải là kẻ nổi loạn mà tôi đã biến thành. Anh ấy có thể đã nổi cơn thịnh nộ và than trách số phận của mình, nhưng cuối cùng anh ấy luôn làm bất cứ điều gì Cha bảo anh ấy phải làm. Anh ấy muốn trở thành bá tước vào một ngày nào đó. Chúa ơi, tôi đã từng rất tức giận với anh ấy, vì luôn luôn cố chấp. Và hãy nhìn xem anh ấy đang làm gì vì nó và kết hôn với một người phụ nữ khiến cuộc sống của anh ấy trở thành một địa ngục trần gian. Cô ta đã đẩy anh ấy vào rượu chè, anh biết đấy. Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng thấy anh ấy tỉnh táo sau ngày anh ấy kết hôn với cô ta.”

“Cậu đã nghĩ điều tương tự sẽ xảy ra với cậu, phải không?” Ohr đoán.

“Anh đang nói đùa sao? Tôi biết nó sẽ chính xác như vậy. Thực ra, tôi sợ cuối cùng tôi cũng sẽ giết chết bản thân mình, nếu cô ta không giết tôi trước. Chúng tôi đã ghét nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

“Tại sao?”

CHƯƠNG 14

Richard suy nghĩ về câu hỏi của Ohr trong giây lát. Từ ngày sinh ra, anh và anh trai chưa bao giờ được phép tự lựa chọn bất cứ điều gì. Đồ chơi của họ, vật nuôi của họ, bạn bè của họ, quần áo của họ, thậm chí cách họ để tóc nữa, mọi thứ đều do bá tước quyết định, không phải họ. Ông ta không chỉ là một người ra lệnh nghiêm khắc, ông ta còn là một bạo chúa trong lãnh địa của mình và là một người tuân thủ kỷ luật quá mức. Richard không thể nhớ đã từng yêu cha mình. Vì vậy, có thể dễ dàng nói rằng cuộc hôn nhân sắp đặt của Richard chính là một nút thắt, ví dụ tồi tệ nhất về việc cha anh kiểm soát mọi khía cạnh trong cuộc sống của anh. Đó là lý do anh đã phản nộ với Julia Miller trước khi anh gặp cô ta.

Anh cố gắng nhớ lại cuộc gặp gỡ đầu tiên đó, một điều không hề dễ dàng. Tất cả những gì giậm dứ, bức bối sau đó đều nổi bật trong tâm trí anh.

Anh thậm chí còn không biết về cô ta trong bốn năm đầu tiên họ đính hôn. Cuối cùng, khi cha anh nói với anh một tháng trước cuộc gặp gỡ của họ rằng anh sẽ kết hôn vì tiền, anh đã nói với cha anh sẽ không làm điều đó. Một tuyên bố khá táo bạo đối với một đứa trẻ mười tuổi, và anh đã bị trừng phạt nghiêm khắc vì thái độ xấc xược đó. Cây gậy mà cha anh thường dùng để kỷ luật anh và anh trai đã thực sự bị gãy vào ngày hôm đó của Richard, và các vết thương vẫn chưa hoàn toàn lành lặn vào thời điểm anh đạt được ý định của mình. Có lẽ anh đã chuyển lòng căm ghét mà anh cảm thấy đối với cha mình sang Julia mà không hề nhận ra.

Nhưng cuộc nổi loạn thực sự chống lại hoàn cảnh của anh chỉ bắt đầu khi anh mười lăm tuổi, anh và vị hôn thê thô bạo của mình đã hứa sẽ giết nhau. Anh đã nói với cha mình về điều đó và yêu cầu ông phá bỏ bản hợp đồng hôn nhân. Milton đã cười và nói với anh, “Nếu con không thể hòa hợp với cô gái này, hãy bỏ qua cô ta sau khi con có một hoặc hai người thừa kế.

Chỉ đơn giản là vậy thôi, hả? Đó là điều ta đã làm với mẹ con rất tốt, cầu mong bà ấy yên nghỉ, mộ phù thủy.”

Richard không có ký ức gì về mẹ mình. Bà đã chết một năm sau khi anh được sinh ra. Nhưng Charles đã nói với anh rằng cha mẹ họ đã từng xung đột cay đắng như thế nào. Rõ ràng, họ cũng không có lựa chọn nào trong cuộc hôn nhân của mình.

Vì vậy, biết không có cách nào thoát khỏi cuộc hôn nhân kinh hoàng đó trừ khi cha anh chối bỏ anh, Richard đã thực sự bắt đầu một chiến dịch để hoàn thành điều đó bằng cách mang về các khoản thua bạc cao có thể phá vỡ tài chính của bá tước. Nhưng chiến dịch đó không bao giờ mang lại kết quả. Không hề dễ dàng chút nào để tìm thấy những người đàn ông sẽ đánh bạc với anh khi anh còn là đứa trẻ, và khi anh thành công trong việc kiếm được một vài khoản nợ cho sự phóng túng của anh thì không ai trong số họ muốn đến với cha anh để đòi những món nợ vì cha anh là một người ngang hàng trong lĩnh vực đó. Thay vào đó, họ sẵn lòng Richard một cách lịch sự và đã quá đồng tình về điều đó, họ sẵn sàng chờ đợi bao lâu để anh có tiền trả. Hai năm sau, anh biết mình sẽ phải rời nước Anh. Đó là lối thoát duy nhất của anh.

Nhưng ký ức của anh về cái ngày xa xưa ở Willow Woods, khi cha mẹ Julia đưa cô đến gặp anh lần đầu tiên, rất mơ hồ, tất cả những gì anh có thể nhớ là nỗi đau mà cô ta đã gây ra cho anh. Khó mà quên được điều đó. Và lúc đó cô ta chỉ mới năm tuổi!

Cô ta đã đến gần anh trên bãi cỏ rộng phía sau trang viên lớn, nơi anh đang ném gậy để con chó của mình đuổi theo. Cô ta đã không ngẩng đầu lên để thực sự nhìn anh hoặc để anh có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô ta. Giả vờ ngại ngùng, không nghi ngờ gì. Những bím tóc trắng buộc bằng những dải ruy băng màu hồng nằm trên đôi vai xương xẩu của cô ta. Chiếc mũ nhỏ của cô ta là một khối hoa trắng và vàng. Anh chắc chắn rằng chiếc váy trắng hồng của cô ta được làm bằng loại vải lanh tốt nhất có thể mua

được. Một cô bé đáng yêu như vậy, bất cứ ai cũng có thể nghĩ - cho đến khi họ nhìn thấy đôi mắt của con quái vật nhỏ đó.

Anh biết cha mẹ họ đang quan sát họ từ sân thượng. Cha anh đã gọi anh vào, thông báo cho anh về sự xuất hiện của nhà Millers, và có lẽ đang sôi sục vì Richard chưa chạy ngay trở lại nhà. Nhưng thay vào đó, cô bé gái đã được cử xuống để tham gia cùng anh. Chắc chắn rằng anh sẽ có những hành xử tốt nhất của mình mặc dù anh rất bực bội khi phải gặp chiếc ví béo bở mà anh đang bị ép cưới.

Anh đã thực sự nói điều gì đó về nó? Anh không thể nhớ lại, nhưng cô ta đã khiến anh kinh ngạc khi bất ngờ bật khóc. Anh nhớ lại đã tự hỏi điều gì đã gây ra điều đó, vì nó không phải là bất cứ điều gì anh đã nói. Nhưng những giọt nước mắt của cô bé chưa kéo dài quá một phút thì cô ta đột ngột bay về phía anh với năm đấm của mình, và một trong những năm đấm đó đã giáng vào háng anh, có thể là do vô ý, nhưng nó đã khiến anh khuỵu xuống. Điều đó ít nhiều đặt anh ngang hàng với cô ta, thật không may, vì cô ta lại đá anh vào đúng chỗ cũ, lần này anh khá chắc chắn là cố ý, và do đó cuộc chiến bắt đầu.

Cha cô ta đã vô cùng hoảng sợ và đã lao xuống tách cô ta ra khỏi anh, nhưng không phải trước khi cô ta làm chảy máu môi Richard trong khi anh đang rên rỉ trên mặt đất. Cô ta đã hét lên với Gerald Miller rằng cô ta không muốn kết hôn với một Allen chết tiệt. Mẹ cô ta đã đỏ mặt vì xấu hổ và không nói nên lời. Gerald đã thực sự quay sang Milton và nói, “Có lẽ đây không phải là một ý kiến hay.”

Milton đã chế giễu người cha và làm sáng tỏ điều đó, đảm bảo với ông ta, “Trẻ em sẽ chỉ là trẻ con. Hãy ghi nhớ lời nói của tôi, chúng thậm chí sẽ không nhớ sự việc này khi chúng lớn hơn. Và đã quá muộn để xem xét lại. Lễ đính hôn đã được thông báo. Con gái của ông sẽ gặt hái được những lợi ích ngay cả trước khi kết hôn. Thời điểm bản hợp đồng được ký kết, cô bé đã đạt được những lợi ích của tầng lớp quý tộc. Vì vậy, hãy thử dạy cô bé một số cách cư xử trước khi chúng gặp lại nhau.”

Cha của Richard đã phản ứng theo cách đó rất điển hình. Gerald Miller không hài lòng. Đó không phải là lần cuối cùng cha của Julia cố gắng thuyết phục Milton xé bỏ hợp đồng đó. Thậm chí, có lúc ông ta còn đề nghị trả toàn bộ của hồi môn đã hứa để kết thúc nó. Nhưng Milton đã trở nên tham lam hơn vào lúc đó. Cái tên Miller thường xuyên xuất hiện trên các báo vì một số thương vụ kinh doanh mới, tài sản có được hoặc thành công khác, và Milton ồ lên mỗi khi đọc được điều gì đó về vận may của gia đình Miller vì nó sẽ sớm là của ông ta. Trong một thời gian Richard đã hy vọng Gerald Miller sẽ phá vỡ hợp đồng, nhưng rõ ràng, tác hại của nó có thể gây ra cho danh tiếng kinh doanh của ông ta cũng như vụ bê bối xã hội mà vợ ông ta, Helene, lo sợ đã không để ông ta làm vậy.

Nếu Julia đã từng học bất kỳ cách cư xử nào, chắc chắn cô ta sẽ không bao giờ thể hiện chúng xung quanh Richard. Anh có một vết sẹo trên tai từ khi cô ta cố gắng cắn nó đi. Mũi của anh đã bị biến dạng suốt đời khi cô ta đập gãy nó và anh đã quá xấu hổ khi thừa nhận điều đó, vì vậy không có bác sĩ nào được gọi đến để sửa nó. Không một lần nào họ hòa hợp trong những chuyến thăm đó, may mắn thay, chúng không xảy ra thường xuyên. Nhưng trong đầu anh luôn hiện lên ý thức rằng anh sẽ phải cưới con quái vật nhỏ bé đó. Chỉ vì cha anh muốn có của hồi môn kếch xù và quyền tiếp cận khối tài sản nhà Miller sẽ để lại cho cô ta. Tại sao trong cái địa ngục chết tiệt đó, ông ta không cố gắng tự mình cưới cô ta nếu ông ấy muốn cô ta trong gia đình đến như vậy nhỉ?!

Anh thực sự đã hỏi cha mình câu hỏi đó, một trong số rất nhiều lần anh đã cố gắng tự mình thoát ra khỏi hợp đồng đó. “Đừng có lỗ bịch, cậu nhóc,” Milton mắng mỏ. “Con thấy đấy, cha cô ta yêu cô ta. Ông ấy sẽ không gắn bó cô ta với một người đàn ông thậm chí còn lớn tuổi hơn ông ấy”.

“Nhưng họ rồi cũng phải kết hôn, vậy tại sao điều đó lại quan trọng?” Richard đã thắc mắc.

“Bởi vì Miller chỉ là một thường dân hiếm hoi. Ông ta không phải là một nhà leo núi trong xã hội. Ông ta giàu đến mức không quan tâm đến tước hiệu hay những cơ hội sẽ mở ra cho ông ta với một quý tộc trong gia đình”.

“Vậy tại sao ông ta thậm chí còn đồng ý với sự không phù hợp này?”

“Những người phụ nữ trong gia đình ông ta dường như cảm thấy khác biệt về điều đó. Nếu ta không phát hiện ra khi ta nghiên cứu gia đình họ rằng một trong những phụ nữ nhà Miller đã mua cho mình một vị quý tộc để kết hôn cách đây vài thế kỷ, và một người khác cũng làm điều tương tự chỉ hai thế hệ trước, có lẽ ta đã không đưa chân vào vụ này. Nhưng ta đã sử dụng thông tin đó làm nền tảng của thỏa thuận. Dòng họ Miller sẽ tiếp tục phát triển như những quý tộc bây giờ, một khi con sinh ra một vài đứa con, chính xác những gì họ đã cố gắng nhưng không làm được trước đây. Vợ của Miller chắc chắn rất vui mừng với lời hứa hôn. Tuy nhiên, Gerald có thể đã không giao con gái của mình cho một đối tác kết hôn ở độ tuổi quá trẻ nếu con không giống mẹ của con và không phải là một chàng trai đẹp đến mức con gái của ông ta không thể không hài lòng với con.”

“Cô ta không hài lòng với con, cô ta coi thường con nhiều như con đối với cô ta vậy!”

“Điều đó không có gì khác biệt, cậu bé. Mẹ cô ấy đã đồng ý với ta rằng đó sẽ là một sự kết hợp tốt, điều đó đã giúp thỏa thuận được chặt chẽ.

Đó là điểm mấu chốt, một thỏa thuận sẽ khiến nhà Allens giàu có như nhà Millers, và Milton sẽ không từ bỏ điều đó vì bất kỳ lý do gì, ít nhất là vì đôi vợ chồng trẻ không thể chịu đựng được nhau.

Nhưng Milton đã nói thêm vào ngày hôm đó, “Vì vậy, hãy lớn lên từ sự thù hận vô lý mà hai người đã phát triển. Cô ta vẫn còn là một đứa trẻ. Cô ta chưa đủ tuổi để bị con thu hút. Khi cô ta lớn lên, con sẽ không thấy ngọn lửa phun trào nữa.”

Theo dự đoán đó, rõ ràng là cha anh đã sai, vì vậy cũng như Richard đã không chấp nhận cho sự việc sai lầm đó. Julia đã bị anh thu hút vào ngày hôm nay, cho đến khi cô ta nhận ra anh là ai và sau đó biến thành ác quỷ mà anh nhớ rất rõ. Nhưng ngay cả khi cha anh đã đúng, và khi trưởng thành, ông ta phải cho phép anh có thể lôi kéo cô ra khỏi sự thù hận của cô, thì việc cố gắng cũng vô ích vì ông ta vẫn sẽ không có được cô ấy. Anh không định cho tên khốn đó, kẻ đã chọn anh và đưa anh vào địa ngục thứ mà ông ta muốn nhất — phương tiện để đưa nhà Millers và tất cả của cải của họ vào gia đình Allen.

Sau khi kể với Ohr hầu hết điều đó, Richard kết thúc, “Không ai hài lòng với cuộc đính hôn đó ngoại trừ cha tôi, và ông ấy không phải là người kết hôn. Nhưng tôi không chỉ rời nước Anh vì cô ta. Nó thậm chí không phải chủ yếu là do cô ấy. Tôi ra đi vì tôi muốn sống cuộc đời của chính mình, không phải để cha tôi sống thay tôi. Và tôi đã quá ghét ông ấy để làm cho ông ấy hạnh phúc với cuộc hôn nhân đó”.

“Tôi sẽ tìm cho chúng ta một cỗ xe.” Đó là tất cả những gì Ohr đã nói.

Richard gần như bật cười. Đó là tính cách rất điển hình của Ohr. Anh là một người tin vào số phận. Anh ấy không bao giờ can thiệp vào nó. Anh ấy có thể đưa ra đề xuất, anh ấy có thể chỉ ra những điều mà anh ấy cho là bị bỏ qua và anh ấy sẽ đề nghị giúp đỡ. Nhưng anh ấy sẽ không cố gắng thay đổi suy nghĩ của ai đó sau khi nó đã được đưa ra. Điều đó có thể là lừa dối số phận.

“Tôi nghĩ cưỡi ngựa sẽ đưa chúng ta đến đó nhanh hơn.” Richard nói.

“Tôi ở trên một con ngựa ư?” Ohr hỏi. “Cậu đang đùa phải không?”

Richard cười toe toét. “Tôi đoán thế.”

CHƯƠNG 15

Julia đã trực tiếp về nhà và nhốt mình trong phòng. Cô đã nghĩ về việc tìm Carol. Cô thực sự cần một người để trò chuyện. Nhưng cô đang ở trong tình trạng mà cô sợ rằng mình có thể vô tình đá kích bất cứ ai. Cô thực sự không muốn bạn mình hay bất kỳ ai khác, kể cả những người hầu, nhìn thấy cô như thế này.

Cô đã rất khó chịu. Kích động, tức giận và cảm thấy sợ hãi vô cùng, cô thậm chí không thể ngồi xuống, cô đang run rẩy với rất nhiều cảm xúc. Cơ ác mộng tồi tệ nhất của cô đã trở lại, giờ đây khi cô đã gần mở khóa được sợi xích mà người cha khủng khiếp của anh ta đã quấn quanh cổ cô khi cô mới chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng cô đã không mơ thấy nó. Cô đã tận mắt nhìn thấy anh ta, nghe thấy những lời nhận xét khó chịu của anh ta, cảm thấy cơn thịnh nộ đã tràn qua cô như cách nó luôn xảy ra khi có mặt anh ta. Mười một năm đã trôi qua kể từ lần cuối cô gặp anh ta, và ngoại trừ ngoại hình, anh ta không hề thay đổi, dù chỉ một chút. Bằng chứng là ở điều đầu tiên anh ta nói với cô khi anh ta nhận ra cô. Bóp cổ cô ư? Và anh ta đã không nói đùa! Một lần, khi cô còn là một đứa trẻ, anh ta đã bế cô qua lan can ban công cao hai tầng chỉ để khiến cô kinh hãi.

Nhưng cô đã thay đổi. Cô không còn dễ dàng bị xúc phạm như vậy nữa. Cô không còn để cơn giận chi phối hành động của mình. Cô không còn để bất cứ ai làm mình buồn đến mức muốn làm tổn thương họ theo cách mà cô luôn muốn làm tổn thương anh ta. Cô đã vượt qua kiểu hành vi bốc đồng đó. Hãy nhìn cô hôm nay. Cô đã không cố gắng gạt ánh mắt Richard ra. Thay vào đó, cô sẽ chạy trốn khỏi anh ta. Điều hợp lý nên làm!

Nhưng cơn giận của cô không biến mất. Liệu anh ta có trở lại để thực hiện bản hợp đồng khủng khiếp đó không? Hay anh ta thậm chí chưa bao

giờ rời khỏi nước Anh? Nhận xét mà anh ta đưa ra khi yêu Georgina Malory năm ngoái ngụ ý rằng anh ta đã ở đây khi đó, và London chắc chắn là một thành thị đủ lớn để biến mất. Nếu anh ta ở trong thành phố suốt những năm qua, cười nhạo cô vì đã mắc kẹt với cuộc đính hôn của họ mà không cần phải thực sự kết hôn với cô thì sao?

Điều đó sẽ giống anh ta hơn, anh ta thật lưu manh và đáng khinh! Nhưng cô có thể sống với điều đó. Miễn là cha anh ta không phát hiện ra sự hiện diện của anh ta và kéo cả hai đến bàn thờ. Cô chắc chắn sẽ không nói với bá tước rằng con trai của ông ta đã trở lại nước Anh. Cô sẽ tiếp tục với việc Richard bị tuyên bố đã chết. Gabrielle Anderson biết anh ta còn sống, nhưng Julia không chắc liệu Gabrielle có biết anh ta thực sự là ai hay chỉ biết anh ta là Jean Paul, như cô ấy đã gọi anh ta. Nhưng Gabrielle chỉ đến thăm và sẽ sớm ra đi. Và người nhà Malory, những người có thể biết anh ta với vẻ bề ngoài, không biết tên thật của anh ta! Vì vậy, cô có thể tiếp tục với đơn kiện của mình. Cô chỉ phải đảm bảo rằng hợp đồng khủng khiếp đó sẽ bị phá hủy trong quá trình này.

Nó vẫn có thể có tác dụng? Miễn là không ai khác biết về sự tồn tại của anh ta, tại sao không nhỉ? Và khi huỷ hợp đồng, Richard sẽ không phải trốn tránh nữa. Trên thực tế, cô nên thỏa thuận với anh ta để đảm bảo rằng mọi chuyện diễn ra chính xác như vậy — không, Chúa ơi, cô đang nghĩ gì vậy? Biết đâu anh ta, anh ta tiết lộ sự hiện diện của mình ở Anh chỉ đủ lâu để ngăn cản kế hoạch của cô, sau đó lại biến mất. Cô sẽ phải đợi thêm mười năm nữa trước khi có thể thử lại!

Nhưng cho dù anh ta đã ở Anh suốt thời gian qua hay chỉ đến thăm như anh ta đã đề cập, anh ta rõ ràng không có ý định kết hôn với cô. Anh ta đã không về nhà. Bá tước sẽ ngay lập tức gửi thông báo cho cô nếu ông ấy biết. Thay vào đó, Richard đã đến một vũ hội ở London để tỏ tình với tình yêu của mình! Và mặc dù anh ta đang yêu một người khác, anh ta vẫn thừa nhận rằng anh ta đã cố gắng quyến rũ cô! Giống như một gã quý tộc phóng

túng bị thống trị bởi bản năng xác thịt thiếu kiểm chế. Tại sao cô lại có chút ngạc nhiên khi biết rằng Richard đã biến thành như thế nào?

Làm thế nào mà cô có thể bị thu hút bởi anh ta nhỉ? Cô chán ghét bản thân vì nghĩ anh quyến rũ dù chỉ trong giây lát! Thật là một bà cô già đáng thương, tuyệt vọng! Sự quyến rũ của anh ta có lẽ cũng giả tạo như anh ta, với việc giả vờ là một người Pháp. Hôm nay làm sao cô có thể thấy anh ta đẹp trai trong khi sức hấp dẫn của anh ta quá hời hợt? Không có gì bên trong anh ta là đẹp đẽ. Anh ta xấu tính, cay độc. Anh ta là loại hợm hĩnh tồi tệ nhất, loại người không thể ngậm miệng về cái được cho vượt trội của mình. Anh ta luôn coi thường cô, nghĩ rằng cô không đủ tốt với anh ta và luôn thể hiện cho cô biết điều đó. Thật đau buồn, những ký ức đang trở lại với cô. Cô nghĩ rằng cô đã đặt tất cả những điều đó sau lưng, không bao giờ nghĩ về những ngày đó nữa.

Nhưng có lẽ chỉ là vì Richard Allen đã không có mặt ở đó để nhắc nhở cô.

CHƯƠNG 16

“Con chắc phải rất lo lắng,” Helene Miller nói với con gái. “Cậu ấy thật là một chàng trai tốt, lại đẹp trai. Và một vị lãnh chúa! Con sẽ là một phụ nữ giống như dì Addie của con!”

Mẹ của Julia chắc hẳn rất vui mừng về điều đó. Bà hiếm khi quyết định về bất cứ điều gì, nhưng, rõ ràng, cuộc đính hôn này là một ngoại lệ vì bà đã ủng hộ nó ngay từ đầu. Julia cũng rất hào hứng với điều đó, chủ yếu là vì sự phấn khích của mẹ cô rất dễ lây lan. Tất cả những gì cô và mẹ cô làm là nói về nó, Julia đã bằng lòng. Con trai của bá tước nghe như một cậu bé tuyệt vời. Nhưng hôn nhân vẫn quá xa vời. Thành thật mà nói, cô muốn có một con búp bê mới hơn là một người chồng.

Cô chưa bao giờ thiếu thông tin về cậu bé tuyệt vời mà cô được hứa hôn. Cha của anh thực sự đã gửi báo cáo tiến độ cho cha cô, và Gerald đã nói lại chúng với cô. Quý ngài Richard đã học tốt ở trường. Quý ngài Richard có một con chó mới. Cô cũng muốn một con. Quý ngài Richard đã câu được một con cá lớn trong hồ. Tại sao không có ai đưa cô đi câu cá nhỉ? Cha mẹ cô muốn cô cảm thấy như thể cô đã biết rõ Quý ngài Richard trước khi cô gặp anh ta. Nó dường như có tác dụng.

Nhưng việc gặp anh ta thật xa vời khiến cô chưa bao giờ thực sự nghĩ đến điều đó. Rồi ngày đó đến ngay sau sinh nhật lần thứ năm của cô, và phản ứng của cô không như mong đợi chút nào. Trong chuyến đi dài đó đến Willow Woods, điền trang của Bá tước Manford gần Manchester, cô đã lo lắng đến mức phát ban khiến má đỏ bừng. Mẹ cô đã khóc khi bà phát hiện ra. Gerald đã cười khúc khích với cả hai vì sự ngớ ngẩn đó. Julia thậm chí không thể nói tại sao cô lại lo lắng như vậy. Bởi vì cô muốn Richard thích cô và sợ rằng anh sẽ không? Bởi vì anh chưa bao giờ thực sự có vẻ có thật với cô cho đến lúc đó?

Julia gần như phải bị kéo vào ngôi biệt thự to lớn ở thôn quê. Sau đó, cô bị kinh ngạc bởi kích thước của Willow Woods khi họ được dẫn qua một số phòng trên đường đến chỗ bá tước và cô thoáng thấy các phòng khác. Nhà của cô lớn, nhưng không phải như thế này. Ở đây mọi căn phòng đều lớn, và toàn bộ ngôi nhà được trải rộng và cao. Mọi thứ hòa quyện vô cùng tuyệt vời, những bức tranh cổ có tuổi đời hàng thế kỷ, những chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ, những bức tường phủ kín mà bạn hầu như không

nhận ra. Không có gì cầu kỳ và lấp lánh như kiểu trang trí lạ mắt kiểu Pháp mà mẹ cô ưa thích.

Cô đã gặp bá tước trước đây, nhưng cô chỉ có ký ức mơ hồ nhất về chuyến thăm của ông ta một lần ngay trước sinh nhật lần thứ tư của cô để xem tình hình của cô như thế nào, vì ông ta đã không gặp cô kể từ khi cô còn là một đứa trẻ. Ông ta đã không mang theo con trai mình trong chuyến thăm đó. Cậu bé cũng không ở Willow Woods khi họ đến. Cậu đang ở bên ngoài với con chó của mình. Cô đã rất nhẹ nhõm! Cô gần như phát khóc.

“Hãy ra giới thiệu về mình đi, Julie,” Helene thúc giục cô. “Hai người sẽ rất nổi tiếng. Mẹ biết điều đó!”

Cha cô định đi cùng cô, nhưng Helene đã đặt một tay lên cánh tay của ông. “Chúng sẽ thoải mái hơn nếu chúng không cảm thấy bị bó buộc bởi sự có mặt của chúng ta,” Helene nói, như thể Julia không thể nghe thấy bà. Mẹ cô thường nói về cô trước mặt cô như thể cô không có tai vậy. “Hãy để cuộc gặp gỡ đầu tiên này diễn ra tự nhiên với chúng.”

Julia bước xuống bãi cỏ với đôi chân bằng chì. Cô phải nói gì với cậu bé đây? Cô có thể nói về con chó của anh và đề cập rằng cô có ba con. Một là không đủ cho cô. Cô có thể nói với anh ấy về chú ngựa con mà cô mới có và rằng các bài học cưỡi ngựa của cô sẽ bắt đầu vào mùa hè năm đó. Hoặc cô có thể nhờ anh ấy dạy cô cách câu cá! Cha cô nói rằng ông sẽ dạy cô sớm thôi, mặc dù mẹ cô phàn nàn rằng đó không phải là thứ thích hợp để cô học. Nhưng một cái hồ nằm ngay đó trong khu đất đằng sau cậu bé, một cái hồ lớn, và cô biết cậu biết tất cả về câu cá.

Anh vẫn chưa để ý đến cô, nhưng khi cô đến gần anh hơn, cô nhận ra anh lớn như thế nào, gập đôi chiều cao của cô! Cô đã không mong đợi điều đó. Cô không biết bất kỳ đứa trẻ mười tuổi nào khác. Với mái tóc đen ngắn và chiếc áo khoác được cắt may tinh xảo, anh ấy trông giống như một người lớn thu nhỏ, trong khi cô vẫn mặc chiếc váy yếm của một bé gái. Anh ấy đẹp trai như người ta đã nói với cô, hoàn hảo về mọi mặt, mặc dù có lẽ hơi gầy. Nhưng điều đó không được tính. Cô cũng gầy.

Bước chân của cô chậm lại khi cô bị lóa mắt trước cái nhìn đầu tiên về vị hôn phu của mình. Cuối cùng khi anh ấy để ý đến cô, cô lập tức nhìn xuống đất. Cô có thể đi xuống hồ vì tất cả sự chú ý mà cô đang tập trung vào nơi cô sẽ đến. Cô lại cảm thấy lo lắng đến mức gần như có thể cảm thấy nhiều nốt mẩn ngứa bùng phát trên má. Nhưng cô vẫn tiếp tục bước đi, đầu cúi xuống, cho đến khi cô đến gần anh và có thể nhìn thấy chân anh từ bên dưới vành mũ của cô.

“Thì ra, mày là cái ví béo mà tao phải kết hôn đấy hả?” Anh ấy nói với cô.

Cô ngược nhìn anh, không hiểu anh nói vậy là có ý gì. Cô không béo.

“Tiếc thật,” anh nói thêm với giọng khó chịu khi nhìn chăm chăm vào má cô. “Ít nhất thì mày đã có thể xinh đẹp hơn. Điều đó có thể khiến cuộc hôn nhân này trở nên dễ chịu hơn một chút”.

Cô chưa hiểu rõ về sự trịch thượng hay hợm hĩnh, nhưng cô hiểu rằng anh ta không thích cô. Cô đã rất lo sợ khi gặp anh ấy, thực sự là vô cùng sợ hãi, và bây giờ cảm xúc của cô bị tổn thương đến mức cô bật khóc. Sau đó, đau đớn vì mình đang khóc, cô bị khuất phục bởi sự tức giận, những điều mà cô chưa bao giờ trải qua trước đây, và cô bay vào anh ta, đâm anh ta bằng nắm đấm của mình.

Cha mẹ cô đã phải kéo cô ra khỏi anh ta. Họ cũng khó chịu. Cô nhớ lại câu nói của cha cô rằng rốt cuộc ông có thể đã không làm được điều tuyệt vời cho cô, khi sắp xếp một cuộc hôn nhân với con trai của một bá tước. Nhưng cha của Richard chỉ cười về vụ việc, đảm bảo với cha mẹ cô rằng bọn trẻ chỉ là trẻ con. Julia đã không thể bình tĩnh cho đến khi cô ngồi trên xe ngựa trên đường về nhà.

Helene chỉ đơn giản là không biết làm thế nào để đối phó với những cơn giận dữ của con gái mình, và có rất nhiều điều đó xảy ra sau ngày hôm đó — bất cứ khi nào cô hoặc Gerald đề nghị một chuyến thăm khác tới Willow Woods. Helene điên cuồng rằng Julia sẽ hủy hoại gia đình về mặt xã hội

bằng cách xúc phạm các quý tộc. Gerald đã quát vợ để ngăn chặn điều đó, rằng cuộc hứa hôn này là một sai lầm và ông sẽ không bao giờ đồng ý điều đó nếu bà khao khát những người quý tộc chết tiệt như vậy. Helene luôn tỏ ra thiếu quyết đoán, nhưng sau đó bà không thể đưa ra bất kỳ quyết định nào.

Julia đã phải gặp lại Richard Allen, nhưng cả năm trời đã trôi qua trước khi điều đó xảy ra. Phải mất một thời gian dài để cô không bật khóc và bắt đầu hét lên khi đề nghị về một chuyến thăm khác được đưa ra. Cô vẫn chưa đủ lớn để hiểu cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ đã trở nên tồi tệ như thế nào, nhưng cô đoán rằng nó liên quan đến việc cả hai đều rất sợ hãi về điều đó. Lúc đó, cô cũng hiểu được sự hờn hĩnh và nhận ra đó chính xác là con người của anh ta, một kẻ hờn hĩnh, mặc dù cô hy vọng mình có thể tha thứ cho anh ta để họ có thể bắt đầu lại. Cô hẳn đã tưởng tượng ra hàng nghìn cuộc gặp gỡ như vậy, nơi anh ấy xin lỗi và thật tuyệt vời khi anh ấy nên làm vậy.

Không có điều gì trong số đó xảy ra khi những lời đầu tiên thốt ra từ miệng anh ta là “Mày mà đánh tao một lần nữa thì tao sẽ đánh lại mày đấy.”

Nhưng anh ta đã không nói điều đó với cô cho đến khi họ ở cùng phòng với bố mẹ và anh trai của anh ta, Charles, trong gần một giờ. Người lớn sợ hãi để họ một mình một lần nữa. Gần như bằng sự đồng ý trong im lặng, Julia và Richard đã có những hành vi tốt nhất của họ. Mọi chuyện thật dễ dàng chừng nào họ không nói chuyện với nhau. Julia đã tiến thêm một bước nữa bằng cách giả vờ như Richard không có ở đó và thay vào đó nói chuyện với Charles.

Không có bạo lực nổ ra lần này, cha mẹ của họ bắt đầu thoải mái. Những người đàn ông thậm chí còn đi chơi bida. Bị bỏ lại một mình với hai cậu con trai và cô con gái không thể kiểm soát được, Helene sớm có phản ứng lo lắng và tự bào chữa cho mình.

Lúc bà rời khỏi phòng, Charles, người hơn Richard ba tuổi, thở dài ngao ngán và nói rằng anh còn nhiều việc cần thiết hơn phải làm. Đột nhiên những đứa trẻ đã đính hôn còn lại một mình với nhau, nhìn nhau cảnh giác, và Richard đưa ra lời cảnh báo về việc sẽ đánh cô.

“Anh muốn đánh con gái sao?” cô hỏi.

“Mày không phải là con gái, mày là một con quái vật nhỏ. Tao bị đánh vì mày đã tấn công tao. Cha không tin rằng tao không kích động điều đó.”

“Anh đã bắt đầu nó, và tôi rất vui vì nó đã đánh bại anh,” cô đáp, môi đã bắt đầu run lên.

“Con phù thủy nhỏ, mày có biết bị đánh đập là như thế nào không?” anh ta gầm gừ. “Mày không biết, phải không? Chà, rất đau đấy!”

Khi bị anh hét vào mặt, cô không thể ngăn được những giọt nước mắt lăn dài trên má. Ôi, Chúa ơi, cô lại cư xử như một đứa trẻ hay khóc trước sự có mặt của anh ta! Họ sẽ không bao giờ thích nhau, nhưng họ đã bị mắc kẹt với nhau!

Cô nắm lấy ngón tay anh đang giận dữ run rẩy trên mặt cô và cắn nó hết sức có thể. Anh ta rất tức giận, nhưng anh ta không cắn lại hay đánh cô. Thay vào đó, anh kéo bím tóc của cô ra khỏi nhà, đi thẳng xuống hồ phía sau Willow Woods! Sau đó, anh ném cô ra khỏi bến thuyền đánh cá nhỏ xuống nước. Cô không biết bơi, vì vậy cô cuống cuồng, hoảng sợ khi cố gắng hét lên. Anh thậm chí còn tức giận hơn khi phải lội qua làn nước lạnh để kéo cô trở lại. Cả hai đều ướt sũng, không có cách nào để che giấu những gì đã xảy ra với cha mẹ của họ. Bố mẹ cô đưa cô về thẳng nhà. Cô hy vọng Richard bị đánh một lần nữa.

Thời gian trôi qua. Tình bạn giữa cô và cô bạn hàng xóm Carol tiến triển cho đến khi họ trở thành bạn thân. Cô không bao giờ nghĩ về Richard khi ở bên Carol, và họ trở nên không thể tách rời. Cô biết rằng cha cô đã cố gắng một lần nữa để đưa cô ra khỏi cuộc đính hôn khủng khiếp đó. Cô đã nghe cha mẹ mình nói về điều đó và Gerald tỏ ra cay đắng khi bá tước không

buông tha họ. Tuy nhiên, mẹ cô vẫn ủng hộ cuộc đính hôn này và sẽ luôn nhắc nhở cha cô rằng những đứa trẻ nhất định phải lớn lên từ sự thù hận của chúng. Bà đã cầu xin ông cho chúng thời gian và đừng làm bất cứ điều gì hấp tấp, và cuối cùng ông đồng ý rằng không cần thiết phải gây ra một cuộc chiến lớn với bá tước về một vấn đề có thể giải quyết sau này.

Khi Julia lên bảy, cô đã lớn hơn một chút nhưng vẫn khá gầy. Cô cũng chắc chắn rằng bây giờ cô đã đủ trưởng thành để đối phó với vị hôn phu khó chịu của mình mà không để cảm xúc vượt qua tầm kiểm soát, đến nỗi cô còn đề nghị một chuyến thăm khác. Mẹ cô đã rất vui mừng. Cô vẫn đang mong đợi những điều tuyệt vời sẽ đến với cuộc hứa hôn.

Họ sẽ dành cả cuối tuần ở Willow Woods cho chuyến đi này. Những đứa trẻ không bị bỏ lại một mình dù chỉ một giây phút.

Chuyến thăm bắt đầu khá tốt. Charles đã chơi cờ với cô. Cô thích anh ta. Anh ấy đẹp trai như em trai mình, chỉ lớn hơn nhiều, mặc dù chưa phải là một người lớn. Cô chắc chắn rằng anh đã để cô thắng, nhưng dù sao điều đó cũng khiến cô có tâm trạng tốt. Rồi Richard thế chỗ, ngồi đối diện với cô. Họ chưa bao giờ gần nhau đến thế nếu không có bạo lực nổ ra.

“Bạn bè của em gọi em là Julie,” cô ngượng ngùng nói với chồng chưa cưới khi trò chơi cờ caro đầu tiên của họ diễn ra. “Không có nhiều âm tiết như Julia.”

“Không, cái đó khiến lười phải làm việc quá nhiều,” anh ta trả lời mà không thèm ngược lên. “Tao thích cái tên Châu Báu hơn. Giàu có và đầy đồ trang sức, chúng ta tạo nên một cặp đôi giàu có! Hiểu chưa?”

Thật không may, cô đã nói. “Em không thích nó.”

“Không xin phép mà. Và nó quá chết tiệt với cái biệt hiệu đó, Giàu có và đầy Châu báu. Đó là tất cả những gì chúng ta có lợi, phải không? Để lấp đầy kho bạc của cha tao bằng sự giàu có.”

“Tôi đã nói là tôi không thích nó,” cô rít lên với anh.

“Quá tệ, Châu Báu.”

Anh ta gọi cô như vậy kể từ đó, và lần nào nó cũng khiến cô thấy đỏ bừng, y như ngày hôm đó. Cô đột ngột rời khỏi bàn và đi ra ngoài sân thượng để đếm đến một trăm. Bà vú của cô đã dạy cô mẹo đó và nó đã có tác dụng! Chính xác là những gì một cô gái trẻ trưởng thành sẽ làm! Cô đã không đá anh ta dưới gầm bàn. Cô chưa lật bàn vào lòng anh ta. Cô thậm chí còn không ném những con cờ vào anh ta, điều này sẽ gây đau đớn vì chúng được làm bằng kim loại nặng được sơn vẽ. Thay vào đó, cô đã rời khỏi phòng. Khi trở lại, cô không ngờ rằng anh ta vẫn còn ngồi ở chiếc bàn trò chơi nhỏ chờ cô.

Một cách cứng rắn, cô trở lại tham gia cùng anh. Anh ta đã nhanh chóng giành chiến thắng trong trò chơi đó. Cô yêu cầu chơi ván khác. Cô nghĩ rằng anh ta sẽ từ chối nhưng anh ta đã không. Cô ước gì anh đã làm vậy. Anh ta đánh bại cô từng trận một và cười khẩy về điều đó. Cô không chịu từ bỏ việc cố gắng và tiếp tục nhấn mạnh vào ván khác, và ván khác, cho đến tận bữa tối.

Họ đã cố gắng vượt qua cả ngày mà không đánh nhau. Cô đã kiềm chế bản thân và phớt lờ những lời xúc phạm của anh ta. Bây giờ cô đã đủ trưởng thành để đối phó với anh và rất tự hào về bản thân!

Cô đi thẳng vào giường sau bữa tối và rạng rỡ vì thành công, thậm chí còn đi ngủ ngay. Thật không may vì cô đã dậy quá sớm vào sáng hôm sau, trước khi người lớn thức dậy. Richard bước vào phòng ăn sáng trong khi cô ngồi đó một mình.

Anh ta bắt đầu quay mặt đi khi nhìn thấy cô. Lẽ ra cô phải ngậm miệng để anh rời đi. Nhưng cô thực sự nghĩ rằng cô có thể sống sót qua một ngày khác khi kiểm soát được tính khí của mình, mặc dù anh ta đã hết sức khiêu khích điều đó.

“Hôm nay, chúng ta có chơi cờ caro nữa không?” cô hỏi. “Tôi vẫn chưa thắng.”

“Mày sẽ không bao giờ thắng, khi mày không biết cách chơi. Mày vẫn còn là một đứa trẻ con, phải không, Châu Báu? Thậm chí còn chưa thể thành thạo một trò chơi đơn giản như cờ caro.”

Anh ta thậm chí sẽ không cố gắng hòa hợp với cô, cô nhận ra. Ngày hôm qua, dưới con mắt giám sát của cha mẹ họ, không được tính.

“Tôi ghét anh!” cô hét lên với anh ta.

Anh cười chua chát. “Mày còn quá nhỏ để biết điều đó có nghĩa là gì, đồ ngốc. Nhưng tao biết rõ điều đó”.

Cô ném chiếc đĩa của mình vào đầu anh. Tất nhiên, nó không trúng anh ta. Cái đĩa, quá lớn và nặng, thậm chí không thể đến gần anh bằng sức lực ít ỏi của cô, nó rơi lộp độp trên sàn. Nhưng đôi mắt anh ta nheo lại nhìn cô. Ý định của cô đã rõ ràng. Anh ta thực sự bắt đầu vòng quanh bàn để bắt lấy cô. Cô hét lên và chạy vòng qua phía bên kia của chiếc bàn và ra khỏi cửa. Cô đã không ngừng chạy cho đến khi quay trở lại tầng trên, an toàn trong phòng của mình.

Nhưng anh ta đã đuổi theo cô! Anh ta xông vào bên trong trước khi cô kịp nghĩ đến việc khóa cửa, và trong vài giây, anh ta lôi cô ra ban công nhỏ bên ngoài phòng và đẩy cô qua đó. Cô nghĩ rằng anh ta đang ném cô vào chỗ chết! Cô sợ quá hét lên. Nhưng anh ta đã tóm chặt lấy mắt cá chân của cô và treo ngược cô qua lan can.

Cô chưa bao giờ biết đến cơn thịnh nộ trước khi gặp Richard Allen. Nhưng cô cũng chưa bao giờ trải qua điều này trước đây. Sự sợ hãi thuần túy. Cô tê liệt với nó khi anh ta giữ cô qua lan can đó. Anh ta không có đủ sức để làm điều này đâu! Cô chắc chắn mình sẽ chết!

Cuối cùng khi kéo cô trở lại, anh ta bật cười trước khi chân cô trở lại sàn ban công. “Mày gầy như tao nghĩ!”

Chiếc váy rộng của cô đã cố định lại trên cơ thể cô, nhưng nó đã lật ngược lên khi anh treo cô qua lan can, che kín mặt và để lộ đôi chân trần và

quần áo lót của cô. Nhưng ngay giây phút chân cô đã vững chắc trở lại sàn, tất cả nỗi kinh hoàng mà anh ta vừa gây ra cho cô ngay lập tức biến thành cơn thịnh nộ tồi tệ nhất mà cô từng trải qua. Cô thậm chí còn không biết làm thế nào cô đã làm gãy mũi của anh ta. Bằng năm tay của cô ư? Lòng bàn tay của cô bắt lấy anh ta vừa đủ? Nhưng đột nhiên anh ta lùi ra xa cô vào trong phòng cô, một tay ôm mũi. Anh ta chạy ra khỏi đó, nhưng kịp để cô nhìn thấy máu chảy ra bên dưới tay anh.

Cô đứng trên ban công thở hỗn hển, và khóc nức nở vì giờ đây cô đã an toàn một mình. Cô có thể thấy Richard đang chạy băng qua bãi cỏ, rồi biến mất vào khu rừng ở phía bên kia ngôi nhà.

Cô không cố ý đánh gãy mũi anh ta, chuyện vừa xảy ra, nhưng cô rất vui vì điều đó, sau những gì anh ta đã làm với cô. Ít nhất cô đã thoát khỏi anh ta. Anh ta bỏ chạy với cái mũi đang chảy máu vào rừng như một con thú con bị thương, hoặc có thể chỉ để bấu môi. Nhưng cô thậm chí còn không đợi xem anh ta có quay lại hay không. Ngay sau khi cha mẹ cô thức dậy, cô đã thuyết phục họ đưa cô về nhà. Cô không nói với họ chuyện gì đã xảy ra. Cô cũng không nghĩ Richard sẽ đề cập đến nó.

Cô thẳng thừng từ chối không bao giờ đến Willow Woods nữa, và cô đã kiên quyết với nó lần này. Sáu tháng sau, Richard đến London để thăm cô. Nó đã quá sớm. Sự kinh hoàng của chuyến thăm cuối cùng đó vẫn chưa phai mờ. Sẽ không còn nói chuyện với anh ta nữa hoặc cố gắng trở thành bạn bè nữa. Lúc này cô hoàn toàn khinh thường anh.

Tuy nhiên, anh ta vẫn tiếp tục đến London. Cha anh buộc anh phải làm vậy. Anh ta thậm chí còn mang theo con chó của mình và sử dụng con vật như một cái cớ để dành phần lớn thời gian của mình trong công viên thay vì đến thăm cô. Đó là một điều tốt, bởi vì với mỗi lần anh ta đến thăm, thù hận giữa họ ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

Cô sẽ tấn công anh bất cứ lúc nào họ thấy mình đơn độc, ngay lập tức, một cách ác độc. Bây giờ cô đã hết sợ độ cao, nhờ anh. Nhưng anh ta luôn nắm giữ lợi thế vì sức mạnh vượt trội của mình, vì vậy việc tấn công anh ta

thường hiếm khi đưa cô đến đích, anh ta chỉ cười nhạo cô và giữ cô lại, điều này chỉ khiến cô thêm tức giận. Vì vậy, bất cứ khi nào cô đến đủ gần, cô sẽ khá nhanh nhẹn và hung ác. Vâng, xấu xa, và cô thậm chí không xấu hổ về điều đó. Anh ta xứng đáng với điều đó!

Cô cắn chân anh ta cho đến khi cô nếm thấy vị của máu và cũng rất vui vì điều đó. Anh ta đã nhốt cô trên phòng gác mái tại nhà cô cả ngày trời vì điều đó! Không ai nghe thấy cô lên để giải thoát cô ra bên ngoài. Anh ta đã đợi đến khi những người giúp việc có thể nghe thấy cô đã dọn dẹp xong trên lầu. Cuối cùng, khi anh cuối cùng cũng để cô ra ngoài, anh ấy đã dám nói với cô rằng anh ta đã ra công viên chơi, bị con chó của mình làm cho phân tâm và đơn giản là quên mất cô.

Cô thậm chí không thể nhớ lại những gì anh ta đã làm để khiêu khích cô về những gì hóa ra là chuyến thăm cuối cùng của anh ta, nhưng thay vì giữ chặt cô trong gang tấc, anh ta đã đủ tức giận để quăng cô qua vai và mang cô đi. Cô không biết anh đưa cô đi đâu, nhưng vẫn nhớ mình bị nhốt trên gác xép cả ngày, cô chồm lên và ghé vào tai anh ta. Bởi vì sức mạnh của anh, cắn xé là cách duy nhất để cô có thể làm bị thương anh, và cô muốn trả thù anh! Anh ta thả cô xuống đất.

“Mày làm cho tao chảy máu một lần nữa và tao thề tao sẽ giết mày!” anh hét vào mặt cô.

Chân của cô bị tọng vào mùa thu. Cô thậm chí không thấy đau, cô rất tức giận. “Tôi sẽ giết anh trước! Tôi sẽ làm thế nếu tôi gặp lại anh. Cứ thử mà xem!”

Lúc đó, cô mười tuổi, anh mười lăm tuổi. Hai năm sau, mẹ cô nói với cô rằng anh đã rời khỏi nước Anh. Cô vui mừng biết bao! Cho đến khi cô phát hiện ra, cô vẫn sẽ không thể xé bỏ bản hợp đồng hôn nhân. Bá tước tin chắc rằng Richard sẽ trở về nhà. Khi đó cô mới mười hai tuổi, còn rất lâu nữa mới có thể kết hôn được. Nhưng ngay cả khi cô bước sang tuổi mười tám, bá tước vẫn không chịu từ bỏ hợp đồng. Có lẽ vì ông ta vẫn còn tức giận về việc không nhận được quyền giám hộ của cô sau tai nạn của cha cô. Rất

may, các luật sư của cô đã ngăn cản lực lượng của bá tước vì ông ta không thể tìm ra chú rể.

Ký ức của Julia về Richard thật kinh khủng. Cô đã giữ chúng trong tâm trí của mình quá lâu, không có gì lạ khi cô không nhận ra anh ta ngay lập tức. Nhưng những ký ức đó giờ đều trở nên tươi mới, và cô nhận ra rằng mỗi lần gặp nhau, họ đều kết thúc bằng một cuộc chiến.

Cha mẹ của họ có thể không bao giờ nên giới thiệu khi họ còn rất nhỏ. Nếu cha mẹ chờ thêm vài năm nữa, Richard có thể đã trưởng thành hơn và không khó chịu và hờn hĩnh như vậy nữa. Một vài năm nữa và cô có thể có thể kiềm chế bản thân, thay vì phản hồi một cách tức giận trước sự lỗ thô của anh ta. Thật là không may và tệ nhất là hiểm khích giữa họ sâu sắc đến nỗi nó còn tồn tại hàng năm trời sau đó! Nếu họ gặp nhau trong những hoàn cảnh khác, họ có thể trở thành một cặp đôi hoàn hảo, như Carol và Harry, thay vì sự kết hợp tồi tệ nhất có thể tưởng tượng được.

CHƯƠNG 17

Lý do trở lại! Và vào thời điểm tốt, Julia nghĩ, vì ánh sáng ban ngày vẫn còn sót lại. Không phải màn đêm có thể ngăn cản cô lúc này khi mà cô đã có một kế hoạch trong đầu.

Cô chỉ cần nhắc nhở bản thân rằng cô là một nữ doanh nhân. Cô biết làm thế nào để thực hiện các giao dịch. Cô đã mua các doanh nghiệp mới và hướng dẫn các luật sư của mình đàm phán hợp đồng trong 5 năm nay. Tất nhiên những hợp đồng đó chỉ liên quan đến sinh kế của mọi người,

không phải những khía cạnh thân thiết trong cuộc sống của họ, nhưng một hợp đồng là một hợp đồng và cô sẽ thực hiện một hợp đồng mới với Richard Allen.

Sau khi bình tĩnh lại, cô nhận ra rằng giao dịch trực tiếp với Richard thay vì để hoàn cảnh của họ rơi vào tình huống ngẫu nhiên là một ý tưởng tuyệt vời. Anh ta sẽ đồng ý, cô biết anh ta sẽ làm như vậy. Kế hoạch mà cô nghĩ ra sẽ cắt đứt mọi ràng buộc giữa họ và đó là điều mà cả hai đều mong muốn. Cô chỉ phải chịu đựng sự hiện diện của anh ta một lần nữa, đủ lâu để đề nghị anh ta trốn đi vài tuần nữa cho đến khi anh ta chính thức được tuyên bố là đã chết, sau đó anh ta có thể tiết lộ bản thân hoặc không, nhưng anh ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về việc ẩn náu để tránh kết hôn với cô nữa.

Vì vậy, cô quay trở lại Khách sạn Coulson và một lần nữa thấy mình đang tiến đến bàn quầy lễ tân. Lần này cô đã làm điều đó một cách dứt khoát, giờ đây sự kết thúc của việc anh ta thống trị sự cuộc sống của cô một lần nữa đã ở trong tầm tay. Nhưng khi cô yêu cầu mời anh ta xuống sảnh gặp cô, nhân viên lễ tân nói với cô, “Họ đã rời đi, thưa cô. Cả hai quý ông đều không còn là khách ở đây nữa”.

Julia không hoảng sợ, cô thực sự cảm thấy nhẹ nhõm, phỏng đoán rằng Richard đã không lãng phí thời gian để rời nước Anh, có thể là do anh chạy khỏi cô. Cô thích anh ta biến mất hơn là cô phải đối phó với anh ta. Nhưng để chắc chắn rằng anh ta đã rời khỏi đất nước, cô đã nhờ tài xế đưa cô đến nhà của Boyd Anderson, nơi cô hy vọng sẽ tìm thấy Gabrielle. Không có may mắn ở đó. Người quản gia thông báo với cô rằng hầu hết người nhà Andersons đã đến nhà của Georgina. Vì vậy, trên đường về nhà cô cũng dừng lại ở đó. Rất quen với chú chó biển Artie già nua, cái kính, người đã ra mở cửa, một trong hai người quản gia khác thường của James Malory, cô hỏi ông ta liệu ông có thể chỉ hỏi thăm Gabrielle một câu ngắn gọn, thay vì đưa cô vào trong nhà hay không.

Ông ta đã làm như cô nói, và sau đó sự hoảng loạn lại bắt đầu. Không, Gabrielle nói, Jean Paul sẽ không rời khỏi nước Anh mà không nói với cô ấy. Không, cô ấy đã không gặp anh ta kể từ hôm qua khi cả hai cùng đến khách sạn của anh ta, thậm chí cô ấy cũng không có cơ hội để nói chuyện với anh ta ở đó, vì vậy cô ấy không biết tại sao anh ta và Ohr lại đổi khách sạn khi mà khách sạn họ ở đã được thanh toán. Julia cảm ơn Gabrielle và vội vã rời đi, có lẽ khiến người phụ nữ trẻ khá bối rối. Nhưng lúc đó Julia chắc chắn rằng Richard không chỉ đơn thuần thay đổi khách sạn để xa tầm với của cô nữa. Cô nghĩ rằng anh ta đang trên đường về nhà để thăm anh trai trước khi anh ta rời nước Anh một lần nữa và sợ rằng cha anh ta sẽ phát hiện ra.

Nhưng cô vẫn có thể ngăn anh ta lại trước khi anh ta đến được Willow Woods và hủy hoại cuộc đời của cả hai. Nếu cô có thể tìm thấy anh ta.

Cô gần như rời thành phố ngay lập tức, nhưng cô vẫn còn đủ trí óc để biết rằng cô không thể chạy đua trên những con đường quê trong đêm khuya. Với vết thương của mình, chắc chắn Richard sẽ không thể di chuyển nhanh như cô được. Vì vậy, cô đã gửi cho anh họ Raymond của mình một tin nhắn rằng cô cần anh ấy làm người hộ tống cho một chuyến đi gấp về nông thôn.

Họ rời đi vào rạng sáng hôm sau, đi bằng con đường nhanh nhất có thể, trên lưng ngựa, đó là lý do tại sao cô không dẫn theo một người hầu gái. Raymond, ít nhất, cũng cưỡi ngựa thành thạo như cô. Chuyến đi kéo dài một ngày rưỡi đã giảm xuống còn một nửa thời gian khi cô chỉ dừng lại năm lần để nhanh chóng thuê những con vật cưỡi đã được nghỉ ngơi để chúng có thể tiếp tục với tốc độ mệt mỏi của cô. Cô chưa bao giờ phi nước đại xa như vậy trước đây. Raymond phàn nàn suốt chặng đường. Cái lưng của cô cũng vậy, và nó khá tê liệt khi cô gần đến đích.

Sự hoảng sợ của cô vẫn chưa giảm đi nhiều. Cô hy vọng sẽ tìm thấy Richard trên đường, mặc dù điều đó khá viễn vông khi cô đã phi nước đại sau nhiều lần thay ngựa. Nhưng họ cũng đã đi qua nhiều thị trấn và làng

mạc, và anh có thể đã ở trong một quán trọ ở bất kỳ nơi nào trong số đó. Cô không thể lãng phí thời gian tìm kiếm trên đường đi. Nhưng với tốc độ của họ, cô ít nhất chắc chắn một cách hợp lý rằng hiện giờ cô đã đi trước anh ta và chỉ cần dừng lại ở Willow Woods một thời gian ngắn khi họ đến vào cuối buổi chiều hôm đó để kiểm tra cho chắc chắn. Hy vọng rằng cô thậm chí sẽ không phải nói chuyện với Bá tước Manford. Sau đó, cô có thể chỉ cần đợi ở lối rẽ đến nhà anh ta và chặn Richard trước khi anh ta đi xa hơn nữa, ngay cả khi chỉ chút ít thời gian còn lại trong ngày.

Tuy nhiên, cô sẽ phải kiểm phòng cho mình và Raymond. Cô chắc chắn trời sẽ tối trước khi cô giao dịch xong với Richard, và cô từ chối ở lại Willow Woods dù chỉ một đêm. Có một ngôi làng gần Willow Woods hơn thị trấn Manchester, thực sự là ngay bên đường. Cô thậm chí còn biết nó có một nhà trọ.

Gia đình cô đã đi qua đó mỗi lần họ đến thăm vùng nông thôn đó, và mẹ cô đã từng đề cập đến việc dừng lại ở đó chỉ để tắm rửa trước khi họ đến Willow Woods, điều mà cha cô đã buồn cười. Nhưng đó không phải là một ý kiến tồi trong hoàn cảnh hiện tại của cô, vì cô đã bị phủ đầy bụi từ chuyến đi điên cuồng xuyên đất nước. Thật hài hước, đám mây bụi mà cô tạo ra khi cố gắng loại bỏ nó trước khi bước vào nhà trọ. Raymond bảo cô không phải vội mà đi thẳng vào quán rượu bên cạnh.

Cô chưa bước vào cửa được quá một bước thì đứng sững lại, mắt cô dán chặt vào người đàn ông phương Đông cao lớn đang đi xuống cầu thang vào phòng chính. Bạn đồng hành của Richard. Gabrielle đã gọi anh ta là gì nhỉ? Một mái chèo, hoặc quặng, hoặc bất cứ điều gì, một cái gì đó kỳ lạ như thế. Sự hiện diện của anh ta có nghĩa là cô đã đến quá muộn hoặc vừa kịp. Cô gần như sợ hãi khi phải tìm ra điều đó.

Anh ta cũng dừng lại khi nhìn thấy cô và đứng đó như một chướng ngại vật không thể di chuyển trên những bậc cầu thang. Cô tự hỏi Richard đã nói gì với anh ta về cô. Anh ta chắc chắn có vẻ không được dễ gần vào lúc này khi khoanh tay trước ngực.

Dù sao thì cô cũng tiến đến chỗ anh ta và nói một cách hiển nhiên. “Chỗ này quá gần Willow Woods nên Richard không thể về thẳng nhà.”

“Cậu ấy sẽ không đến đó.”

“Vậy thì anh ta ở đây?”

Anh ta không nói gì với cô. Anh ta chỉ nhìn cô chăm chăm mà không có biểu cảm. Thật khó chịu. Cô không nhớ rằng anh ta đã không hỏi Richard là ai, vì vậy anh ta biết tên thật của Richard. Gabrielle cũng biết điều đó, nhưng cô ấy đã không đề cập đến điều đó với Julia khi cô gọi anh là Jean Paul? Thật xấu hổ nếu cả hai đều biết lý do tại sao Richard lại đi trốn.

Cô sốt ruột nói với người đàn ông, “Đừng bận tâm, tôi sẽ gõ cửa từng phòng. Không thể có nhiều hơn một vài phòng ở đây.”

“Phòng đầu tiên ở đầu cầu thang, nhưng nếu cô có vũ khí trên người, cô sẽ không vượt qua tôi mà không giao nộp nó.”

Cô đỏ bừng mặt. Vậy là, người đàn ông này đã biết về cô. Cô chắc chắn rằng Richard đã đổ hết tội lỗi cho cô. Cô có một thứ vũ khí, nhưng cô chắc chắn không có ý định sử dụng nó với Richard để nói rõ ý định của cô.

Cô có thể ăn mặc như một quý cô thanh lịch và thường bị nhầm với một ai đó, nhưng cô chỉ đi du lịch với người đi kèm nếu cô đi dự một bữa tiệc thượng lưu, vì cả xã hội thượng lưu mong đợi điều đó, hoặc trong những chuyến đi dài như thế này. Nếu không, cô thường di chuyển về London một mình hoặc với thư ký khi cô đi công tác. Nhưng trong cả hai trường hợp, cô có thói quen giữ một khẩu súng lục trong tầm tay để phòng trường hợp cần thiết. Cô giữ nó trong chiếc vali nhỏ mà cô đang mang, trong đó cũng có một bộ quần áo thay đổi.

Quá nôn nóng trong việc lục tung chiếc vali để lấy vũ khí, cô ném chiếc túi vào người anh ta, rồi lách qua anh ta để lên lầu. Cô cảm thấy nhẹ nhõm vì anh ta không theo cô lên. Chỉ có hai phòng ở trên này, cả hai đều ở cùng

một phía của hành lang ngắn. Ở phía bên kia, ba cửa sổ đang mở tung, cho làn gió ấm áp tràn vào.

Cô gõ nhanh vào cánh cửa đầu tiên. Nó mở ra trong vòng vài giây, nhưng cô chỉ thoáng thấy vẻ ngạc nhiên ngẩn ngui trên khuôn mặt của người đàn ông đứng đó trước khi cánh cửa bị đóng lại một lần nữa với tiếng gầm gừ của Richard “Không đời nào.”

Julia nghiêng rặng và đập cửa lớn hơn. Với tất cả nỗi lo sợ rằng cô sẽ không tìm thấy anh ta kịp thời, cô với bản chất bất khuất thường thấy. Tiếng ồn ào mà cô đã gây ra dẫn đến việc cửa mở một lần nữa và cô bị kéo vào trong phòng.

“Chúng ta sẽ không gây ra một cảnh tượng nào ở đây,” anh giận dữ nói. “Nếu cô thu hút sự chú ý về tôi, tôi sẽ—”

“Im đi, Richard.” Cô quay mặt về phía anh. “Tôi chỉ ở đây để ngăn anh phạm sai lầm, cả hai chúng ta sẽ phải hối tiếc.”

Má anh vẫn bị trầy xước, bầm tím ở hai bên mũi, nhưng anh vẫn cư xử như thể không có chuyện gì với xương sườn của mình.

“Sai lầm ư? Cô tưởng tôi sẽ về nhà sao?” Anh ta cười một cách gay gắt. “Không có cơ hội đâu. Nhưng tôi cá rằng đó là nơi cô sẽ đến. Cút ra ngoài.”

Anh ta vẫn đang mở cửa. Cô lắc đầu với anh. “Tôi sẽ không rời đi cho đến khi chúng ta thảo luận xong về các lựa chọn của mình và đi đến sự hiểu biết. Đó là điều người lớn nên làm. Chúng ta thậm chí có thể viết nó thành văn bản”.

“Một hợp đồng khác sao?” anh ta nói một cách ngờ vực. “Cô mất trí rồi à?”

“Một trong những điều chúng ta có thể nhất trí.”

“Cô và tôi sẽ không bao giờ thống nhất về bất cứ điều gì, Châu Báu, vì vậy cả hai chúng ta hãy thôi đi và cút ra ngoài!”

“Không.”

“Cô không thấy sao? Chúng ta thậm chí không thể đồng tình về một điều gì đó quá đơn giản khi cô không được chào đón ở đây!”

“Thư giãn đi, răng của tôi đã được mài nhẵn.”

Cô đang cố gắng làm cho anh ta thoải mái, nhưng rõ ràng lời nhận xét của cô chỉ khiến anh ta nhớ lại những lần gặp gỡ bạo lực của họ trong quá khứ. Mặt anh tái đi vì tức giận và anh túm lấy cô. Cô phản đối, nhưng không thoát ra được. Nhưng sau khi tóm lấy cô, anh chỉ ném cô ra khỏi phòng. Trước khi cô thậm chí có thể quay lại và bày tỏ sự phẫn nộ về cách anh ta vừa đối xử với cô, cánh cửa lại bị đóng sầm lại.

CHƯƠNG 18

Bản năng đầu tiên của Julia là đập cửa phòng Richard một lần nữa, nhưng cô đã nghe thấy tiếng chìa khóa bật trong ổ khóa. Anh ta sẽ không mở nó ra lần nữa. Và anh ta đã đúng, cô không muốn thu hút sự chú ý vào anh ta bằng cách gây ồn ào ở đây. Anh ta ở quá gần nhà. Anh ta có thể thậm chí đã lén vào đây bằng cửa sau sau khi bạn của anh ta lấy được phòng cho họ.

Bên cạnh đó, cô cần bình tĩnh lại. Thái độ của anh ta khiến cô tức giận như mọi khi. Họ sẽ không bao giờ có thể trò chuyện bình thường, ngoại trừ gần đây khi họ không nhận ra nhau. Nhưng đã quá muộn để quay lại thời điểm đó.

Cô phải cố gắng cho anh ta thấy rằng cô không phải là đứa trẻ có ít kiểm chế đến mức cố cản đứt đôi tai anh ta! Cô là một người phụ nữ trưởng thành biết kiểm soát cảm xúc của mình và hy vọng là số phận của mình.

Vì vậy, cô bước xuống cầu thang và giật lại chiếc valy từ tay bạn của Richard mà không nói một lời. Anh ta vẫn ở đó với chiếc túi dưới chân như thể anh ta đoán không lâu nữa cô sẽ quay lại. Cô kiểm tra xem căn phòng khác trên lầu còn trống không. Nó vẫn trống. Vài phút sau, cô đứng sau cánh cửa đóng kín của mình, nheo mắt nhìn vào bức tường ngăn cách cô với Richard.

Nếu anh ta biết điều, họ có thể đi đến một thỏa thuận nhanh chóng và cô sẽ trên đường trở về nhà. Cô vẫn có thể bắt đầu chuyến hành trình trở lại London ngày hôm nay nếu cô có thể lên đường trong vòng một giờ nữa. Cô chỉ cần nhanh chóng thu dọn, sau đó thử nói chuyện với Richard một lần nữa.

Khi cởi chiếc mũ cưỡi ngựa nhàu nhĩ của mình, cô thấy nó bám đầy bụi đến mức cả những chiếc lông vũ màu hồng đều rũ xuống, sau đó cô nhận ra khuôn mặt của mình trông cũng giống như một chú hề. Rất may không có

tấm gương nào trong phòng để xác nhận điều đó, nhưng cô không nghi ngờ và ngạc nhiên khi Richard đã không đưa ra nhận xét khó chịu nào về điều đó. Nhưng vì ngoại hình của anh ta không phải không có khuyết điểm và chắc chắn không phù hợp với con trai của một bá tước.

Anh ta đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhàu nhĩ không sơ vin nhưng được thắt ngang hông với một chiếc thắt lưng rộng và lòe loẹt. Chiếc quần dài màu đen đã bị cắt ống ở đầu gối. Tóc có vẻ hơi kỳ dị với đôi bốt bóng loáng cao đến đầu gối. Mái tóc dài quá mức của anh ta đã được buộc túm lại và khá lộ liễu. Tất cả những điều đó khiến cô tự hỏi liệu anh ta có phải đang ngụy trang hay không.

Nhưng cô sẽ không nghĩ nữa khi một bình nước ngọt được mang đến với vài chiếc khăn tắm. Người giúp việc, hoặc vợ của chủ nhà trọ, hướng dẫn cô đến bồn tắm cạnh phòng đựng thức ăn ở tầng dưới, nếu cô muốn tắm. Cô lịch sự từ chối nhận lấy bình nước, sau đó cởi bỏ quần áo cưỡi ngựa, mặc dù cô đã cởi đi chiếc áo khoác màu oải hương phù hợp. Cô sẽ không cần nó cho đến khi cô sẵn sàng rời nhà trọ.

Lần này cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng Richard. Đánh lừa anh ta mở nó ra và cô lao vào trong bằng qua anh ta trước khi anh ta có thể ngăn cô lại. Thành công, cô phải tìm chế ý muốn nhếch mép cười khi quay lại và thấy anh ta đang đóng cửa lại với vẻ giận dữ.

“Hãy nghe tôi nói trước khi anh trở nên tàn bạo một lần nữa,” cô nói nhanh. “Nếu anh không ở đây để về nhà, thì anh đang làm gì ở đây quá gần Willow Woods?”

“Tôi đến đây để gặp anh trai tôi.”

“Chỉ vậy thôi ư?” Trước cái gật đầu của anh, cô nói với một giọng chê bai, “Vậy thì anh thật là một kẻ ngốc khi mạo hiểm như thế này, giương bộ mặt của mình ở gần nhà. Lẽ ra, anh nên cử người đến đưa Charles đến London với anh.”

Anh dường như càng tức giận hơn khi cô gọi anh là đồ ngốc, có lẽ vì anh biết cô nói đúng. Rõ ràng là môi anh mím chặt, đôi mắt xanh lục nhìn cô chăm chăm. Cô không thể rời mắt khỏi khuôn mặt chết tiệt của anh ta. Nó làm rối loạn luồng suy nghĩ của cô và khiến cô nói những điều không nên. Cô luôn biết rằng anh ta hóa ra rất đẹp trai. Điều đó đã rõ ràng khi anh còn là một cậu bé. Cô chỉ không ngờ anh ta lại đẹp trai đến mức này, thậm chí với một khuôn mặt rối rắm. Nhưng những thứ đó chỉ ảnh hưởng chút xíu đến cô, cũng như cô ghét anh ta, thật điên rồ!

Không nghi ngờ gì những nụ hôn mà cô đã chia sẻ với anh ta đã gây ấn tượng sâu sắc hơn với cô hơn so với những gì cô nhận ra. Bây giờ, gặp lại anh, cô nhớ lại rằng chúng đã thú vị như thế nào. Nhưng cô đã hôn Jean Paul, một người hoàn toàn khác, hoặc cô đã nghĩ là thế, chứ không phải vị hôn phu đáng ghét của mình. Cô phải ghi nhớ điều đó.

Thay vào đó, cô tập trung vào quần áo của anh. Tất cả đều sạch sẽ, nhưng hầu như không phải trang phục của một quý ông, điều mà cô đã chỉ ra, “Anh gọi đó là ngụy trang à?”

“Tôi gọi điều này là thoải mái, và việc tôi mặc gì không phải là việc của cô. Tôi sẽ chỉ nói điều này một lần vào lần này, Châu Báu. Cút ra.”

Anh ta nói một cách bình tĩnh nên rất dễ bị bỏ qua. Cô cảnh báo anh ta, “Hợp đồng đó vẫn ràng buộc chúng ta, anh biết đấy. Cha của anh vẫn còn giữ nó. Ông ta thậm chí đã được trao toàn bộ của hồi môn khi thực hiện nó, nhưng ông ta sẽ không có được điều ông ta muốn.”

“Tôi biết điều đó. Ông ta không chỉ là một kẻ bạo chúa, ông ta còn là một bạo chúa tham lam. Ông ta muốn tất cả”.

“Vì vậy, chúng ta có thể thoả thuận về một cái gì đó?” Anh chỉ nheo mắt nhìn cô nên cô nhanh chóng nói thêm, “Sự vắng mặt của anh không thay đổi được điều đó. Đã 9 năm trôi qua và ông ta vẫn sẽ không từ bỏ quyền lực mà bản hợp đồng trao cho ông ta với đám cưới của chúng ta nếu anh xuất hiện.”

“Điều đó sẽ không xảy ra. Tôi không bị ràng buộc bởi một mảnh giấy mà tôi không ký tên, cũng như tôi không còn là một cậu bé dưới sự kiểm soát của kẻ bạo chúa đó nữa. Hợp đồng đó đối với tôi là vô nghĩa”.

Những lời dũng cảm, nhưng cô có thể thấy trong mắt anh rằng anh không hoàn toàn tin vào điều đó, anh chỉ không biết chắc chắn. Cô biết điều đó.

“Đó không phải là một hợp đồng bình thường để có thể bị phủ nhận khi chúng ta đến tuổi trưởng thành, đó là một bản hợp đồng được thực hiện bởi hai gia đình, của anh và của tôi, một thỏa thuận kết hôn thông qua hôn nhân. Tòa án coi nó là sự ràng buộc như thể anh và tôi đã ký vào nó. Một linh mục sẽ coi điều đó là sự ràng buộc và thậm chí sẽ không cần phải nghe một lời tuyên thệ từ anh để tuyên bố chúng ta là vợ chồng. Đừng giả vờ như anh không biết điều đó và biến mất trước khi điều đó có thể xảy ra.”

“Đừng tự cho mình quá nhiều quan trọng, Châu Báu. Cô không phải là lý do duy nhất khiến tôi rời đi.”

Lại bắt đầu phỉ báng cô rồi sao? Thực ra, anh ta có bao giờ không đâu? Cô phải nghiến răng để tiếp tục, “Nhưng tôi đang trong quá trình lấy nó từ ông ta, miễn là không ai ở đất nước này biết anh vẫn còn sống.”

Anh ta cười. “Cô đang tuyên bố tôi đã chết sao?”

Cô thực sự hơi đỏ mặt. “Phải, nhưng nó sẽ không có gì khác biệt đối với anh. Ngay sau khi tôi phá hủy hợp đồng đó, anh có thể trở về từ cõi chết, như ban đầu. Anh thậm chí có thể về nhà và gặp anh trai mình thường xuyên nếu anh muốn”.

“Không, tôi không thể,” Richard cay đắng trả lời. “Nó sẽ không xóa bỏ những gì tôi đã làm để khiến Cha tôi từ bỏ tôi trước khi tôi rời đi.”

Cô cau mày. “Anh đã làm gì?”

“Điều đó không quan trọng, nhưng tên khốn đáng ghét đó sẽ khiến tôi phải trả giá nếu ông ta nhúng tay vào tôi. Ông ta thậm chí có thể có quyền

truy tố pháp lý để bắt tôi phải ngồi tù.”

“Ông ta sẽ không làm điều đó với con trai của mình.”

“Cô đang đùa tôi sao? Ông ta sẽ làm thế, và nhanh hơn cô có thể chớp mắt. Cô thực sự không biết ông ta, phải không?”

“Không, ơn Chúa, tôi đã tiếp xúc rất ít với ông ta và chỉ quen với sự bướng bỉnh vô lý của ông ấy.”

“Thôi, yên tâm là tôi sẽ tránh đi, bằng mọi giá, để không đập vào mắt ông ta một lần nữa.”

“Sau đó, anh sẽ rời khỏi đất nước một lần nữa, phải không?”

“Tất nhiên.”

Khoảng ngập ngừng đó ngăn ngui, nhưng đáng chú ý. Trong giây lát, cô không nghi ngờ rằng anh đang nghĩ đến Georgina Malory. Tình yêu của anh đã ở đây. Anh có thể sẽ trở lại, chỉ để gặp cô ấy. Dù sao thì Julia cũng không tin lời anh ta. Cô ước mình có thể, cô thực sự đã làm được. Nhưng anh ta là Richard Allen và anh ta sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì mà cô hy vọng anh ta sẽ làm. Anh ta thậm chí không thể ở lại đủ lâu để chết! Dù là trên giấy tờ.

“Ít nhất hãy viết điều đó bằng văn bản, chết tiệt, để tôi có thể yên tâm.” Điều đó gần giống như cô đang cầu xin anh ta.

Nhưng anh ta chỉ trả lời, “Cô nghĩ rằng tôi quan tâm đến sự yên tâm của cô sao? Lưu ý. Nếu tôi không tôn trọng bản hợp đồng của cha tôi, tại sao tôi lại phải tôn trọng hợp đồng với cô? Tôi thích cô thậm chí ít hơn tôi thích ông ta, và tôi cũng khinh thường ông ta.”

Điều đó có thể gây tổn thương, nhưng không, vì nó phản ánh tình cảm của chính cô dành cho anh. Nhưng cô khá khó chịu vì anh không cho cô lựa chọn nào khác ngoài việc nhận lời về vấn đề quan trọng đối với cô lúc này. Vì vậy, cô dừng lại một lúc để cố gắng nghĩ ra một số cách khác để có được sự đảm bảo hơn từ anh ta.

Đưa ánh mắt nhìn bao quát thân hình cao lớn của anh, cô đề cập đến điều quá rõ ràng: “Anh lành khá nhanh đấy.”

“Tôi chỉ đang nuông chiều bản thân theo đề nghị của bác sĩ. Nó chắc chắn là không cần thiết.” Anh vỗ ngực không chút nhả nhó.

“Tôi hiểu rồi. Và tôi nên nhớ. Anh đã khá quen với việc bị đánh đập, phải không?”

Cô đã làm sai điều gì? Cô đã không thể ngăn mình lao vào anh ta. Chỉ vì anh đã làm cô thất vọng sao? Họ vẫn không thể hòa hợp, dù chỉ trong vài phút!

“Và cô chưa bao giờ biết nó như thế nào, phải không?”

Anh ta nói điều đó bằng một giọng trầm lắng đầy lừa dối, nhưng vẻ mặt của anh ta cảnh báo rằng anh ta sắp cho cô một trận.

“Anh mà đặt một tay lên tôi, và tôi sẽ tống anh vào tù,” cô hứa.

“Những người phụ nữ đã chết không kể chuyện.”

Cô thất vọng, nhắc nhở về sức mạnh vượt trội của anh, thứ mà anh luôn thống trị trên cô. Bây giờ là một người đàn ông trưởng thành với đôi tay vạm vỡ đó, anh ta có thể tóm cổ cô mà không cần cố gắng. Và nếu anh ta lên vào nhà trọ này mà không bị ai phát hiện, thì ai có thể biết được?

CHƯƠNG 19

Nỗi sợ hãi báo thù ập đến với Julia. Anh ta đã suýt giết cô trước đây khi treo cô trên ban công và một cú trượt chân của anh có thể khiến cô ngã xuống chết. Đó là một trải nghiệm đáng sợ mà cô không bao giờ quên. Anh ta đã hứa sẽ giết cô nếu anh ta gặp lại cô. Thật là ngạc nhiên khi anh ta đã kiềm chế sự thôi thúc đó lâu như vậy. Cái chết của cô sẽ chấm dứt mọi vấn đề của anh ta. Không một phút nào cô tin rằng cha anh đã ngăn cản anh về nhà vì bất kỳ lý do nào khác. Bá tước có thể sẽ chào đón anh ta trở lại với vòng tay rộng mở nếu cô không còn là vấn đề giữa họ nữa.

Cô đã chặn ngang đường anh ta với cánh cửa, sẵn sàng chạy khỏi đó nếu anh ta di chuyển một inch. Rồi cô nhìn thấy nụ cười nhếch mép của anh. Anh ta cố tình làm cô sợ hãi!

Cơn thịnh nộ tiêu diệt cô mạnh hơn bất cứ thứ gì cô cảm thấy khi còn nhỏ. Không thể kiểm soát được bản thân, cô lao vào anh, một cách ngu ngốc đặt mình trong tầm với của anh. Cuối cùng cô thấy mình nằm trên giường, úp mặt xuống, với sức nặng của anh giữ cô ở đó.

“Hãy để tôi đứng lên!”

“Không, tôi không nghĩ vậy,” Richard nói một cách thực tế. “Tôi thích cô ở vị trí này hơn. Tôi chắc chắn biết — có những cách khác để khiến cô sợ hãi... và nó khiến cô không thể rời mắt khỏi tôi.”

Cô vùng vẫy bên dưới anh một cách vội vàng, cô đã sớm làm mình kiệt sức. Anh chỉ cười trước sự cố gắng của cô vì cô không thể nhúc nhích anh, thậm chí không thể vươn tay trở lại để đánh anh vì anh cũng đang giữ cổ tay cô xuống giường.

Sau đó anh ghé sát tai cô và thì thầm khiêu khích, “Cô nghĩ gì vậy, Châu Báu? Muốn đưa cuộc chiến này lên một tầm cao mới sao?”

“Anh thật đáng khinh.”

Nhưng câu nói của cô thiếu sức nóng, có thể vì lời đề nghị của anh đã khơi dậy những cảm xúc mạnh mẽ trong cô, điều mà cô hiểu rõ. Một, cô muốn có con và đó là cách chúng được tạo ra. Và cô vẫn sợ rằng bây giờ lời thỉnh cầu của cô sẽ không được thông qua, ngay cả khi anh ta rời khỏi nước Anh một lần nữa, bởi vì ai đó sẽ bước tới nói rằng họ đã gặp anh ta trong chuyến thăm này, do đó anh ta chưa chết. Anh trai của anh ta có thể làm điều này, nếu Richard tiếp tục cố gắng gặp Charles khi anh ta ở đây. Và cô không thể phủ nhận rằng sự tò mò của cô đang đòi hỏi cô phải tìm hiểu điều gì sẽ xảy ra sau khi hôn trong sự tán tỉnh. Nghe về điều đó từ những người bạn đã kết hôn của cô trong vài năm qua càng khiến cô tò mò hơn. Liệu cô có thể gạt bỏ ác cảm với anh ta đủ lâu để tìm hiểu không?

Cô mất trí rồi! Anh không thể củng cố niềm tin đó nhiều hơn khi nói thêm, “Nếu không phải nhìn cô, tôi có thể giả vờ người mà tôi đang làm tình không phải là cô”.

Cô lại nhảy dựng lên lần nữa và lần này anh đã mất cảnh giác. Anh trượt nửa người khỏi cô và thả một cánh tay của cô ra. Cô đẩy người sang một bên để có thể thúc cùi chỏ vào ngực anh. Điều đó càng làm anh khó chịu hơn và khiến cô rời khỏi giường nửa chừng. Nhưng nó không đủ xa để cô giải phóng bàn tay còn lại của mình. Anh dùng nửa thân người anh vẫn ở trên cô để kéo cô trở lại.

Cô ngã lên người anh, lùi lại phía sau, tức giận trừng mắt nhìn lên trần nhà. Ngay lập tức, anh vòng tay ôm chặt lấy cô, bắt chéo tay qua bụng cô, vì anh vẫn nắm chặt cổ tay đó. Nhưng cánh tay còn lại của cô không có ích gì nhiều khi cô bị mắc kẹt dưới chân anh và với việc cô dùng chính mình che giấu hết cơ thể anh.

“Điều này cũng tốt.” Anh cười.

Ôi Chúa ơi, cô nhận ra, anh ta đang tận hưởng điều này, có cô như vậy dưới lòng thương xót của anh. Nhưng sau đó anh ta luôn có một loại khoái

cảm hư hỏng nào đó mỗi khi anh ta thống trị cô bằng sức mạnh đàn ông của mình. Nhưng cô không bất lực như cô nghĩ ở vị trí mới này. Cô lại nhào lên cùng với cơn thịnh nộ bất lực thực sự khiến anh ngạt thở, bỏ qua tiếng rên rỉ của anh. Gót giày của cô cũng đánh mạnh vào ống chân anh. Và phần sau đầu cô đập vào hàm anh. Nó gây ra một cơn đau đớn. Của cô. Nhưng nó đã loại bỏ sự thích thú của anh ta.

Với một tiếng gầm gừ, anh di chuyển cô để cô lại nằm bên dưới anh, nhưng anh không thể nắm lấy tay cô kịp thời để ngăn cô nắm lấy một nắm tóc của anh. Cô định cố gắng giật ra từng sợi nhỏ, nhưng cô đã nắm quá nhiều, vì vậy tất cả những gì cô làm là kéo đầu anh xuống phía cô. Đôi mắt của họ chỉ cách nhau vài inch, mỗi người trong số họ nhìn chăm chăm vào người kia một cách giận dữ... rồi mắt anh nhìn xuống miệng cô.

Tất cả diễn ra quá nhanh. Cơn giận không có cơ hội nguôi ngoai để cô duy trì bất cứ lý do gì. Thay vào đó, nó chuyển sang một niềm đam mê khác, vừa bùng nổ, vừa vô tâm, ngay lập tức môi anh áp vào môi cô. Đây không chỉ là một nụ hôn, điều này còn vượt xa hơn thế, ham muốn thô bạo tàn phá các giác quan, một thứ gì đó nguyên thủy đến mức không thể kiểm soát được.

Tay cô siết chặt tóc anh, nhưng lần này là để giữ anh ở đó. Bàn tay anh tìm thấy bầu ngực của cô, và khi những ngón tay anh ôm lấy nó, chiếc cúc áo mỏng manh trên chiếc áo của cô bật ra. Cô không biết, không quan tâm, chỉ cảm thấy áp lực khó khăn đang khuấy động chính cô. Anh nâng chân lên để đầu gối di chuyển lên cơ thể cô, kéo váy của cô lên đến đỉnh đùi và cũng ấn vào đó. Cô vòng tay qua cổ anh. Váy của cô giờ đã bó lại gần đùi cô, tay anh luồn xuống dưới quần lót của cô và cô gần như hét lên vì sung sướng khi ngón tay anh thọc vào bên trong cô.

Sau đó, nhanh như khi bắt đầu, nó kết thúc. Anh đột ngột phóng ra khỏi giường. “Cái quái gì thế? Cái quái gì thế!? Cô cố tình làm vậy à?”

Cô chống cùi chỏ lên một cách sững sờ. Trông anh hoàn toàn tức giận, nhưng cũng vô cùng lộ liễu, với mái tóc đen dài được cô kéo ra khỏi bím

tóc, xoa dài ngang vai, hơi thở dồn dập, cơ bắp cuộn cuộn, nắm đấm nắm chặt.

Cô biết rằng sự tức giận có thể làm mất đi tất cả. Cô đã phát hiện ra điều đó rất nhiều lần với anh. Nhưng cô cũng không có manh mối rằng niềm đam mê đó có thể là gì. Một điều nguy hiểm cần tìm ra, rằng anh ta có thể đưa cô đến mức ham muốn anh ta. Thực sự, cô có thể đã làm mà không biết điều đó.

Vào lúc này, cô như một quả bóng xì hơi, tất cả sự tức giận của bản thân đã bị hút sạch bởi niềm đam mê đó, vì vậy giọng nói của cô hoàn toàn bình tĩnh khi cô nói, “Làm gì?”

“Bắt đầu việc đó?”

“Đừng ngu ngốc thế. Tôi đang rời đi.”

“Cô đã tấn công tôi!”

“Tôi đã làm sai sao? Tôi chắc chắn anh đã khiêu khích tôi... như thường lệ.”

Cô rời khỏi giường - một cách khôn ngoan ở phía đối diện với anh. Cô đang để lại một chiếc cúc áo ở đâu đó trên giường, nhưng cô chưa nhận thấy khoảng hở rộng giữa hai bầu ngực của mình. Mái tóc của cô cũng đã xoã ra trong cuộc chiến của cô, và cô không thể bỏ quên nó, với một lọn tóc dài che nửa khuôn mặt của cô. Mái tóc của cô chắc trông cũng hoang dã như của anh vậy.

Cô vén tóc ra sau trước khi quay lại đối mặt với anh. Cảm ơn Chúa, anh ta đã tỉnh lại. Cô muốn có con, nhưng không phải với anh. Cô vẫn sẽ không có được anh ta ngay cả khi anh ta đáng giá cả một gia tài, mà anh ta cũng không. Cô cần cắt đứt mối quan hệ với anh ta và người cha chết tiệt của anh ta, và điều đó sẽ không xảy ra nếu cô sinh cho anh ta một đứa con.

Cô bắt gặp anh đang nhìn chăm chăm vào cơ thể cô khi cô quay lại. Điều đó thu hút sự chú ý của cô đến chiếc váy nhung nặng nề của cô đã

không tự nhiên rơi trở lại vị trí khi cô đứng lên. Với một cử chỉ, cô đẩy nó xuống đầu gối của mình.

Rõ ràng là anh ta vẫn đang cẩu kính, đổ lỗi cho cô vì những chiến thuật độc đoán của anh ta đã phản tác dụng với anh ta. Quá tệ cho anh ta. Cô vẫn bình tĩnh. Điều đó thực sự là đáng chú ý. Trước đây, cô chưa bao giờ bình tĩnh như thế này khi có mặt anh.

“Hãy hy vọng đây là cuộc gặp cuối cùng của chúng ta,” cô nói.

“Tốt hơn là nên thế,” anh cảnh báo.

“Lần này chúng ta lại nhất trí với nhau một lần nữa.”

Cô thực sự đã mỉm cười với anh ta! Điều gì đã sai với cô vậy?

Cô hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục, “Tôi sẽ nói với anh một lời cuối cùng, vì anh không để lại cho tôi lựa chọn nào khác, và tiếp tục với yêu cầu của tôi để loại bỏ anh để tôi có thể tiếp tục cuộc sống của mình giống như anh đang có. Nếu anh cứ khăng khăng muốn đến thăm anh trai của anh, thì hãy cảnh báo Charles hãy giữ mồm giữ miệng khi tôi tuyên bố anh đã chết.” Cô nói vậy trên đường tới cửa và chỉ dừng lại đủ lâu để nói thêm, “Tôi hứa với anh, Richard, nếu anh hoặc gia đình anh cố gắng ngăn cản tôi phá vỡ bản hợp đồng đáng khinh đó, tôi sẽ trả cho ai đó toàn bộ của hồi môn - để giết anh.”

CHƯƠNG 20

“Cô ta có một khẩu súng lục trên người,” Ohr nói khi anh ta trở lại phòng vào cuối ngày hôm đó. “Cô ấy không cố gắng giết cậu đấy chứ?”

“Chỉ là nhờ sự tinh táo của tôi thôi, cô ta rất giỏi trong việc đe dọa điều đó.”

Richard đã giảm khả năng Julia giết anh trong lúc nóng nảy khi cô đang hét vào mặt anh, nhưng anh biết cô có thể gây ra rất nhiều đau đớn hơn thế. Cô rất giỏi trong việc gây ra những nỗi đau. Nhưng anh chắc chắn một trong hai người họ sẽ giết người kia nếu họ bị ép buộc kết hôn. Cả hai đều trở nên quá điên cuồng với nhau.

Tuy nhiên, lời đe dọa mà cô đưa ra hôm nay chắc chắn đã khiến anh sững lại. Cô ta đã nói điều đó một cách坦然 nhiên đến chết tiệt, như thể đó là điều mà cô ta đã quen làm, trả tiền cho người khác để thực hiện ý muốn của cô ta — giống như cha anh.

Anh rùng mình trước sự so sánh và cố gắng gạt Julia Miller ra khỏi tâm trí. Cô ấy đã ra đi. Anh đã quan sát từ cửa sổ phòng mình khi cô phi nước đại trên đường, quay trở lại London. Anh sẽ sớm ra khỏi đất nước này. Không có lý do gì để họ có thể gặp nhau một lần nữa.

“Một cô gái xinh đẹp,” Ohr nhận xét. “Thật tệ là hai người không thể hòa hợp với nhau.”

Richard khịt mũi. “Vẻ đẹp chẳng có nghĩa lý gì khi có một con quái vật nhỏ ẩn náu dưới vẻ ngoài.”

Ohr cười toe toét. “Không còn là con quái vật nhỏ nữa.”

Không, chết tiệt, cô ấy chắc chắn không còn nhỏ nữa. Julia đã lấp đầy những đường cong quyến rũ. Không có gì về đứa bé gái gầy gò, cái kính cho thấy một ngày nào đó nó sẽ biến thành một người đẹp. Điều đó chẳng

quan trọng. Họ có thể đã trở thành những người bạn tốt nhất của nhau và anh vẫn sẽ không kết hôn với cô ấy, bởi vì đó là điều cha anh muốn, và anh từ chối để cho tên khốn đó bất kỳ thỏa mãn nào.

Nhưng trong một vài khoảnh khắc ngày hôm nay, quá nhiều khoảnh khắc, anh đã hoàn toàn bỏ qua niềm tin đó, điều mà anh đã sống với phần lớn cuộc đời mình. Anh muốn cô. Làm thế quái nào điều đó xảy ra vậy?

Cô ta xoè móng vuốt của mình lao tới, và chỉ với một chút nỗ lực, anh đã đẩy cô vượt qua mình, nơi cô ngã xuống là giường của anh. Anh ước chết tiệt rằng nó đã không xảy ra với anh rằng sẽ dễ dàng giữ móng tay và răng của cô xa khỏi anh bằng cách giữ cô ấy ở đó.

Vì vậy, cơ thể anh đã phản ứng bình thường. Làm sao mà nó không phản ứng cho được khi cô ta cứ vặn vẹo và di chuyển khiêu khích bên dưới anh? Nhưng lẽ ra anh phải nhận ra điều gì đang xảy ra và rời khỏi cô ta ngay lập tức. Thay vào đó, anh đã hôn cô và càng bị kích thích bởi điều đó.

Nhìn lại thì nó khá rõ ràng. Anh có thể tự đá mình vì không nhận ra điều gì đó tương tự có thể xảy ra nếu họ bắt đầu đánh nhau về thể chất như cách họ từng làm khi còn nhỏ. Bây giờ họ đã là người lớn. Tình dục bị ràng buộc để cản trở loại đam mê giận dữ đó. Và nó không chỉ xảy ra với anh. Cô ta cũng hôn lại anh một cách điên cuồng.

Nhưng giờ anh phải đẩy cô ra khỏi tâm trí để hỏi Ohr, “Anh có gặp may không?”

“Tốt như nó vẫn thế.” Ohr cười toe toét. “Tôi đã trì hoãn việc quay lại, vì vậy anh ấy sẽ đến bất cứ lúc nào ...”

Anh ta không nói, chỉ cười khúc khích khi có tiếng ai đó gõ cửa và vẫy tay về phía đó. Với một tiếng cười thích thú, Richard nhảy tới cánh cửa và kéo nó ra. Anh chìm trong cái ôm gấu mà anh hết lòng hưởng về. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi anh nhìn gặp gia đình của mình lần cuối, ít nhất là thành viên duy nhất trong gia đình mà anh yêu thương, vô số cảm xúc tràn ngập trong anh, nó gần như khiến anh phát khóc.

“Anh đã thực sự không tin bạn của em,” Charles cười nói. “Cuộc gặp gỡ bí mật ư? Em thực sự ở đây sao? Anh thậm chí còn tức giận vì anh ấy đang nâng cao hy vọng của anh bằng những lời nói dối.”

“Anh ấy cũng vậy,” Ohr nói.

“Nhưng anh không thể không tự mình đến xem. Và em thực sự đang ở nhà!”

“Không hoàn toàn,” Richard nói, kéo Charles vào phòng. “Nhưng em không thể rời nước Anh một lần nữa nếu không đến thăm anh lần này. Chúa ơi, rất vui được gặp lại anh, Charles!”

“Còn em! Nhưng khuôn mặt của em bị sao vậy?”

“Không có gì đâu,” Richard tự vệ. “Em đã uống hơi quá chén và ngã trực diện vào một bức tường gạch.”

“Anh biết chuyện đó như thế nào,” Charles nhả mặt thừa nhận, nhưng sau đó anh lùi lại một bước để nhìn Richard từ trên xuống dưới và kết thúc với một nụ cười kinh ngạc. “Quên em đang sống ở thế kỷ nào rồi sao? Hay đó là một bộ tóc giả để ngụy trang khi em đang ở trong vùng lân cận?”

Richard cười toe toét và lấy một chiếc cà vạt từ trong túi và buộc lại mái tóc của mình. “Đó là sự thật và không phải là điều gì bất thường ở nơi em đang sống. Nhưng hãy nhìn anh xem. Không gầy nữa hả? Ai đó nuôi anh tốt vậy?”

“Xem ai đang nói kìa.” Charles cười khúc khích. “Anh hầu như không nhận ra em.” Sau đó, anh ấy tỉnh táo thêm vào, “Nhưng sẽ dễ dàng ăn uống bình thường khi em không còn cảm thấy rối loạn và lo lắng khiến em luôn nôn mửa nữa.”

Richard gật đầu đồng tình. Anh có thể nhớ lại bản thân đã làm điều đó một vài lần khi anh cảm thấy bị khuấy lên bởi cơn thịnh nộ bất lực không có lối thoát. Nhưng đối với Charles, việc uống rượu quá nhiều chắc hẳn cũng gây thêm khó khăn cho việc giữ thức ăn trong dạ dày. Richard không

thể nhớ Charles làm bất cứ điều gì khác ngoài việc chọn bữa ăn sau khi kết hôn. Nhưng anh nhất định nhớ anh ấy luôn say khướt.

Thật không dễ dàng để biết họ là anh em, sự giống nhau là rất ít. Không ai trong số họ thực sự giống cha của họ, mặc dù Charles đã giống ông ấy nhiều hơn, có mái tóc nâu sẫm và đôi mắt xanh của Milton. Lúc này, anh ấy thậm chí còn có khung người chắc nịch của cha họ khi anh ấy đã lên cân. Anh ấy cũng thấp hơn Richard vài inch. Richard cũng không hoàn toàn giống mẹ của họ, mặc dù người ta nói rằng anh có mái tóc đen và đôi mắt xanh lục đến từ phía gia đình bà.

Nhưng vì anh trai của anh đứng đó có vẻ tỉnh táo và rõ ràng là đã thấy thèm ăn trở lại, Richard đoán, “VẬY là anh đã từ bỏ cái chai rồi à?”

“Đúng, nhưng đó không phải là điều đã mang lại cho anh sự bình yên.”

“Đừng nói với em là bây giờ anh thực sự hòa thuận với cha đấy?” Richard nói đùa. Không ai có thể hòa hợp với người đàn ông đó.

Nhưng Charles trả lời: “Ông ấy và anh có một sự hiểu biết, nhưng Candice thực sự đã làm tốt cho anh. Cô ấy đã chết. Anh đã bình an kể từ đó.”

Richard không mong đợi điều đó, và chỉ nhìn chăm chăm một lúc trước khi anh trả lời, “Em sẽ bỏ qua lời chia buồn, nếu anh không phiền.”

“Rất vui lòng. Thật lòng mà nói, anh khó mà không mỉm cười trong đám tang của cô ấy. Nhưng anh không thể nói rằng anh không chúc phúc cho cô ấy mỗi ngày.”

“Vì đã chết à?”

“Không. Vì cuối cùng đã sinh được cho anh một đứa con trai. Phải mất ba năm, đó chủ yếu là lỗi của anh – anh gần như không thể đứng được để chạm vào cô ấy. Cô ấy không ngừng phàn nàn khi bọn anh lên giường, em biết đấy. Nhưng bọn anh phát hiện ra cô ấy có thai ngay sau khi em rời đi”.

“Em có một cháu trai ư?” Richard nói với một nụ cười rạng rỡ.

“Đúng vậy, Mathew vừa tròn tám tuổi, và thằng bé đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời anh. Em không thể tưởng tượng anh bảo vệ thằng bé mãnh liệt như thế nào, hay anh yêu nó đến nhường nào đâu. Anh đã biết được những điều đó khi bố vợ anh xuất hiện sau đám tang của con gái ông ấy yêu cầu anh chuyển giao Mathew cho ông ấy để ông ấy có thể tự mình nuôi dưỡng nó.”

“Anh đang giỡn đấy à?”

“Không, Mathew thực sự là người thừa kế nam duy nhất của ông ấy, vì vậy công tước đã khá nghiêm túc và kiên quyết, thậm chí còn đưa cả luật sư của mình đi cùng để làm cho điều đó hợp pháp. Một số lời đe dọa mà ông ta đưa ra, bao gồm cả cảm dỗ, khá khó chịu. Và tất nhiên là Cha đã đứng về phía ông ta. Ông ấy sợ rằng việc xúc phạm lão già đó vì bất kỳ lý do gì sẽ khiến chúng ta phải trả giá bằng lòng nhân từ của lão ta. Đó là tất cả những gì cuộc hôn nhân của anh với Candice. Cha dường như cũng mắc nợ lão ta, vì vậy ông ấy đã rất tức giận khi anh từ chối và ra lệnh cho anh phải tuân theo”.

“Chết tiệt, Charles, họ đã tước đoạt con trai của anh khỏi anh à?”

Charles cười khúc khích. “Anh không thể trách em vì đã đưa ra kết luận đó. Anh chưa bao giờ nói với Cha từ không trước đây, phải không? Giống như em đã liên tục làm thế?”

Sau mỗi lần “từ chối” đó đều khiến Richard phải chịu đòn, Charles đã không tìm ra lý do đủ chính đáng để chịu đựng nỗi đau đó. Nhưng Richard trả lời, “Anh không cứng đầu như em, cũng không nổi loạn.”

“Đúng, ít nhất là không cho đến ngày hôm đó.” Charles cười toe toét. “Anh đã cảnh báo Cha tránh xa nó. Thằng bé là của anh. Nó đã cho anh sự dũng cảm mà anh luôn thiếu. Về phần công tước, lão ta đã nuôi dạy con gái mình thành người có tính cách tồi tệ nhất mà anh từng gặp trong đời, và anh đã nói với lão ta như vậy. Lão ta sẽ không nuôi dạy con trai anh trở thành giống như cô ấy”.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh đã nói với lão ta rằng anh sẽ đưa thằng bé rời khỏi nước Anh để lão sẽ không bao giờ gặp lại. Nhân tiện, chính em đã cho anh ý tưởng đó.”

“Lão tin anh không?”

“Tại sao lại không? Ý anh chính là thế.”

Richard bật cười. “Tốt cho anh!”

“Và bên cạnh đó, anh không từ chối cho lão tiếp cận với Mathew, không hề. Anh đưa Mathew đến thăm lão vài tuần một lần. Trên thực tế, bọn anh đã chuẩn bị sẵn sàng để đi một trong những chuyến thăm vào hôm nay, nhưng sau đó bạn của em tìm thấy anh, vì vậy anh đã hoãn chuyến thăm đến ngày mai. Nhưng, đủ để nói rằng, tất cả chúng tôi đã quyết định quên đi sự thay đổi ban đầu đó.”

“Ngay cả Cha ư?”

“Ít nhất thì thái độ của cha đã thay đổi vào ngày hôm đó; ông ấy không còn cố gắng ép buộc ý chí của mình vào anh nữa. Có thể nói bây giờ ông ấy đối xử với anh bằng đôi găng tay trẻ con. Anh có cảm giác em cũng phải chịu trách nhiệm về điều đó. Khi một người con trai ra đi, ông ấy nhận ra rằng anh cũng có thể biến mất. Mathew và anh là sợi dây liên kết giữ cho công tước tử tế với gia đình Allen. Cha không muốn mất điều đó. Vì vậy, như anh đã nói, giữa chúng tôi có một sự hiểu biết, không nói ra, nhưng dù sao thì, đơn giản là hãy để nhau yên.”

“Em - không tin.”

“Tôi thì có,” Ohr nói. “Mọi người đều thay đổi, và chín năm là đủ dài để ai đó thay đổi”.

Cả hai anh em đều nhìn chăm chăm vào Ohr, nhưng rồi Charles cười khúc khích. “Tôi sẽ không đi quá xa khi nói điều đó. Cha tôi vẫn là bạo chúa mà ông ta luôn như vậy. Ông ấy chỉ kiểm soát được bản tính hống hách của mình khi ở gần con trai tôi. Không phải tôi cho phép điều đó,

nhưng chưa lần nào ông ấy cố gắng thực thi các quy tắc nghiêm ngặt của mình đối với thằng bé, hoặc can thiệp vào cách tôi đang nuôi dạy nó. Và không giống như cách mà Cha đối xử với em và anh, Richard, anh để Mathew tự lựa chọn, và thằng bé đưa ra sự lựa chọn của mình một cách hợp lý. Nó thật là một đứa trẻ thông minh, chu đáo. Thằng bé thậm chí còn yêu cả hai người ông của nó, nhưng kỳ lạ thay, cả hai đều có cách cư xử tốt nhất với nó”.

Richard cảm thấy khó tin rằng cha anh đã thay đổi vì bất kỳ lý do gì, ngay cả vì những gì nghe thuần túy là tư lợi. Nhưng những thay đổi ở anh trai anh chắc chắn là đáng chú ý. Charles dường như rạng ngời hạnh phúc khi nói về thằng bé.

“Nhưng về anh thế là đủ rồi,” Charles nói. “Em đã đi đâu trên trái đất này vậy? Một nước khác ư? Em đã làm gì trong suốt những năm qua?”

Richard, đôi mắt lấp lánh ý cười, liếc nhìn Ohr trước khi anh đưa cho anh trai mình phiên bản né tránh: “Em đã trở thành một thủy thủ.”

Charles nhìn chăm chăm một lúc, rồi cười khúc khích. “Đó có lẽ là điều mà anh không bao giờ tưởng tượng được. Em ư? Nhưng em có một bản chất nổi loạn như vậy, anh chắc chắn em sẽ đi tìm những trận chiến khác để chiến đấu. Ít nhất, cũng làm điều gì đó mạo hiểm”.

Richard bật cười. “Điều gì khiến anh nghĩ rằng đi biển không thể mạo hiểm? Và em hài lòng với cuộc sống của mình. Em đã có những người bạn tốt, bây giờ họ giống như một gia đình đối với em. Em luôn có một nơi để ngủ, thức ăn để ăn, một người bạn tốt và nhiều phụ nữ hơn em có thể đếm được. Em có thể muốn gì hơn nữa?”

“Những đứa con.”

Đó là một suy nghĩ tinh táo, và tất nhiên bây giờ Charles đã là một người cha đáng tự hào, anh ấy sẽ nghĩ về điều đó. Nhưng Richard không cần phải chăm chăm vào vấn đề này để đưa ra câu trả lời.

“Em thà có con với người phụ nữ em yêu còn hơn là với người bị ép buộc với em”.

Charles nao núng. “Anh không thể tranh luận với điều đó. Và em còn trẻ. Không có quý cô đặc biệt nào sao?”

“Có - nhưng cô ấy đã bị ràng buộc,” Richard lầm bầm đến mức chỉ có Ohr nghe thấy và đảo mắt.

Charles nói, “Sao cơ?”

“Em rất vui khi biết anh không còn sống trong địa ngục nữa,” Richard nói, chuyển chủ đề. “Em thực sự định cố gắng nói chuyện với anh về việc rời đi với em, nhưng có vẻ như bây giờ anh đang khá hài lòng ở đây.”

“Anh chính là vậy. Nhưng anh thậm chí còn hài lòng hơn nếu em nói với anh rằng em sẽ ở lại nhà.”

“Điều đó sẽ không xảy ra, và không phải chỉ vì em coi thường cha của chúng ta. Em vừa phát hiện ra rằng em vẫn có thể bị trói buộc bởi cái hợp đồng hôn nhân chết tiệt mà ông ấy đã ký kết cho em. Em thực sự nghĩ rằng Julia Miller đã kết hôn với người khác vào lúc này”.

“Cha vẫn sẽ không giải phóng cô ấy khỏi bản hợp đồng,” Charles thờ dãi nói.

“Em cũng đã nghe thấy điều đó.”

“Em đã gặp cô ấy sao?”

“Không cố ý. Chúng em đã có một cuộc rượt đuổi.”

“Chính anh cũng đã gặp cô ấy vài năm trước. Cô ấy hóa ra là một người khá ưa nhìn. Em có chắc không – ?”

“Anh có nhớ nó đã như thế nào với chúng em không?” Richard cắt ngang. “Nó vẫn vậy. Cô ta và em không thể ở cùng một phòng mà không trở nên giận dữ với nhau. Bên cạnh đó, em từ chối việc làm cho Cha vui bằng cách cho ông ấy những gì ông ấy muốn từ cuộc hứa hôn đó”.

“Thật đáng tiếc khi em và cô ấy không bao giờ hợp nhau.”

Richard nhún vai. “Nó chỉ là không có ý định như vậy. Nhưng cô ta đang thực hiện các bước để giải thoát cho cả hai chúng em, vì vậy em nên cảnh báo anh, đừng cố ngăn cản cô ấy”.

“Khỏi việc gì?”

“Em bị tuyên bố là đã chết.”

Charles nhìn chăm chăm vào anh, một nét cau mày hiện rõ trên khuôn mặt anh ấy. “Em không nói đùa đấy chứ?”

“Không.”

“Nhưng đó - chết tiệt, Rich, bệnh hoạn thật. Đừng nghĩ rằng anh thích ý tưởng đó.”

“Anh không cần phải thích nó, chỉ cần bỏ qua nó. Sau khi hoàn thành, Julia sẽ tự do tiếp tục cuộc sống của cô ta và em sẽ tự do để đến thăm anh thường xuyên hơn.”

Điều đó không làm anh trai anh bớt cau có, nhưng anh ấy đã gạt đầu một cách miễn cưỡng.

CHƯƠNG 21

Richard đã chết ư? Charles không thể không nghĩ đến ý nghĩ kinh khủng đó trong chuyến đi ngăn trở lại Willow Woods. Anh đã miễn cưỡng cắt ngăn chuyến thăm của mình với Richard. Anh thực sự ghét phải nói lời tạm biệt. Nhưng anh phải trở về nhà trước khi trời tối, nếu không cha anh có thể sai người hầu đi tìm anh. Richard từ chối ở lại khu vực này lâu hơn để họ có thể gặp lại nhau vào ngày mai.

Charles ghét những trở ngại đang ngăn cản em trai mình thực sự trở về nhà, nhưng biện pháp quyết liệt mà cô gái nhà Miller đang sử dụng để trục xuất một trong những trở ngại đó còn đáng khinh bỉ hơn. Anh ta quá mê tín khi coi đó là bất cứ điều gì khác ngoài một điềm gở, không phải là phương thức đơn giản để kết thúc mọi chuyện, như Richard và cô gái đã làm.

Về đến nhà, anh ta ghé qua phòng làm việc của bá tước để Milton biết anh đã về nhà và để thông báo cho ông ta về sự thay đổi trong kế hoạch của anh.

Giống như phần còn lại của ngôi nhà, phòng làm việc đã trở nên tồi tàn trong những năm qua vì Milton thiếu kinh phí để duy trì ngôi nhà của họ hoặc thậm chí không giữ được đầy đủ người hầu phục vụ nữa. Giấy dán tường cũ kỹ màu nâu vàng trong phòng làm việc bị nứt nhiều chỗ, tấm thảm hình bầu dục lớn che gần hết sàn nhà đã sờn mép. Chỉ có một chiếc ghế trong phòng. Hai chiếc còn lại đã bị hỏng và không bao giờ được thay thế.

Không phải là họ không có những khoản thu nhập thường xuyên. Họ có những người thuê đất tốt. Nhưng Milton có quá nhiều khoản nợ cũ cần trả và ông ta đã sử dụng một phần thu nhập của mình để trả nợ cho công tước vì ông ta không thể chịu đựng được việc mắc nợ lãi. Rõ ràng là ông ta

mong đợi cuộc hôn nhân của Richard sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Nhưng nó đã không xảy ra.

Đứng ở ngưỡng cửa, Charles nói, “Con sẽ đi vào sáng mai để đưa Mathew đi thăm công tước.”

Milton ngược lên với vẻ khó chịu từ bức thư ông ta đang viết trên bàn làm việc. “Hôm nay, con đã phải đi rồi. Tại sao lại hoãn?”

Charles nói: “Con có việc bận”.

Đó không phải là một lời nói dối. Miễn là đó không phải là một lời nói dối, Charles sẽ không gặp khó khăn gì khi nói ra điều đó. Anh ta không giỏi nói dối, chưa bao giờ nói dối.

Charles bắt đầu quay người đi ra cửa, nhưng với kế hoạch của Julia Miller vẫn còn đè nặng trong tâm trí anh, anh muốn thử một cách ít quyết liệt hơn để giúp đỡ hoàn cảnh của em trai mình.

Trước khi mất can đảm làm điều đó, anh nói, “Gần đây, con đã gặp cô con gái nhà Miller.” Một lần nữa, đó không phải là một lời nói dối. Hai năm có thể được coi là gần đây. “Khi nào thì cha sẽ giải thoát cho cô gái tội nghiệp đó khỏi bản hợp đồng hôn nhân? Bây giờ cô ấy đã qua tuổi kết hôn rồi phải không?”

Milton đặt bút lông xuống và nhìn Charles một cách khó chịu. “Có vấn đề gì vậy? Khi Richard trở về, chúng sẽ kết hôn.”

Vẻ mặt của Charles trở nên buồn bã. “Cha có nhận ra đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ khi em con rời đi không?”

“Tất nhiên ta biết, cho đến tận cái ngày chết tiệt này,” Milton nói, tức giận.

Đó chắc chắn là một chủ đề nhức nhối trong ngôi nhà này. Kể từ khi Richard rời đi, Charles chưa bao giờ có thể nhắc đến Richard với cha của họ mà không làm ông ta tức giận. Nhưng mỗi lần anh phải phớt lờ sự tức giận đó khiến anh cảm thấy thật khó chịu.

“Em con không còn là một cậu bé nữa, thưa Cha. Nếu bây giờ nó chưa quay lại, thì nó sẽ không bao giờ quay lại nữa. Hãy từ bỏ nó đi, và để cô gái tội nghiệp đó tiếp tục cuộc sống của mình. Bản hợp đồng đó vô dụng như nó vẫn tồn tại.”

“Nó không phải là vô dụng, nó là lợi ích. Nhà Millers sẽ phải trả của hồi môn cho cô ta và nhiều hơn thế nữa để thoát khỏi nó. Năm hoặc mười năm nữa ta có thể phải chấp nhận điều đó, nhưng hiện tại thì chưa.”

“Cô ấy chỉ có thể phát chán với tất cả sự chờ đợi vô tận này và kết hôn với người khác bất chấp bản hợp đồng, cha biết đấy.”

Milton thực sự cười khúc khích. “Cô ta sẽ không đâu. Nếu đó là một lựa chọn, cha cô ta đã công khai tuyên bố chấm dứt nó từ lâu - trước khi ông ta trở nên mất khả năng lao động. Hợp đồng có nghĩa là mọi thứ trong thế giới thương mại và đó là thế giới của Nhà Millers. Đó là vấn đề mà họ đưa ra. Con thậm chí có thể đi xa đến mức có thể nói đó là danh tiếng của họ đang có trên thị trường. Để họ quay lại với một thỏa thuận quá nổi tiếng có thể hủy hoại họ.”

“Cha có thực sự nghĩ rằng điều đó sẽ quan trọng khi cha đã hủy hoại cuộc sống của cô ấy không?”

“Ta không làm gì tương tự. Cô ta đã gặt hái được nhiều lợi ích khi gắn liền với tên tuổi của chúng ta, trong khi ta chưa gặt hái được gì. Cả xã hội thượng lưu chấp nhận cô ta là người của họ, con biết đấy - bởi vì cô ta bị ràng buộc với chúng ta thông qua hợp đồng đó. Bên cạnh đó, một số đứa trẻ thực sự rất ngoan và tôn trọng các nghĩa vụ mà cha mẹ chúng sắp đặt cho chúng”.

Charles đã làm điều đó. Anh ta đã kết hôn với một người phụ nữ xấu tính mà anh ta không thể chịu đựng được, nhưng không phải vì anh ta tôn kính cha mình. Không có gì về Milton Allen truyền cảm hứng cho danh dự, tình yêu, hay thậm chí là nghĩa vụ. Charles đã làm những gì anh ấy được

bảo vì ở độ tuổi còn non nớt đó, anh ấy sợ người đàn ông ngồi trước mặt mình hơn bất cứ điều gì khác.

“Không ai trong số họ muốn cuộc hứa hôn đó, hoặc cha đã quên rằng họ khinh thường nhau rồi sao?”

Milton khịt mũi. “Đó là khi chúng còn là những đứa trẻ. Khi Richard nhìn thấy cô ta bây giờ, nó sẽ thay đổi quan điểm của mình. Cô ta hóa ra xinh đẹp hơn nhiều so với mong đợi, phải không?” Milton đột nhiên cười phá lên. “Thời gian kéo dài này thực sự là một lợi thế, bởi vì khi nó về nhà, cô ta sẽ rất háo hức cuối cùng cũng có chồng, cô ta sẽ chạy đến bàn thờ. Những cô gái già là như vậy, con biết đấy”.

Charles cảm thấy ghê tởm trước sự vô tâm của Milton và sự thích thú của ông ta trước hoàn cảnh của Julia Miller. Milton không thực sự quan tâm đến việc ông ta làm tổn thương ai, miễn là số tiền ông ta mong đợi cuối cùng sẽ thu được đầy kho bạc của ông ta. Richard đã gặp Julia — và vẫn sẽ không muốn cô ấy. Tuy nhiên, thật không may, điều đó liên quan nhiều đến bá tước hơn là với cô gái.

Charles nói một cách cứng rắn, “Em con đáng ra đã phải quay trở lại để làm cho bất kỳ điều gì trong số đó xảy ra. Con đã từ bỏ hy vọng rằng nó sẽ trở về nhà từ nhiều năm trước. Tại sao cha không thể?”

“Vớ vẩn,” Milton chế giễu. “Đây thực sự là lúc Richard có nhiều khả năng trở về nhà hơn bao giờ hết, bởi vì đã đủ thời gian trôi qua để nó nghĩ rằng cô gái đã kết hôn và không còn là vấn đề nữa.”

“Đừng trông chờ vào điều đó, thưa Cha. Cha mới chính là vấn đề. Nó sẽ không về nhà vì chính cha đấy!”

Milton đột nhiên cau mày, Charles cho rằng đó là do giọng nói của anh ta quá lớn, cho đến khi Milton hỏi, “Con có biết điều gì đó mà ta không biết không? Con đã gặp nó phải không, Charles?”

“Tất nhiên là không rồi. Con — con chỉ nghĩ về nó nhiều hơn bình thường — kể từ khi con nhìn thấy cô gái Nhà Miller.”

Má của Charles lúc này đã đỏ rực. Anh ta quay đi trước khi Milton nhận ra và lao lên lầu.

Milton tiến đến ngưỡng cửa và nhìn chăm chăm theo bóng dáng đang rời đi nhanh chóng của con trai mình. Ông ta vẫn đang cau mày. Ông ta hiểu Charles. Ông ta biết con trai mình đang nói dối. Ông ta chỉ cảm thấy thật khó để xác nhận những gì bản năng của ông ta đang nói với ông ta. Nếu Richard trở về nước Anh, nó sẽ không về đây để hả hê vì giờ đây nó đã là con người của chính mình, nằm ngoài tầm kiểm soát của Milton sao? Tất nhiên là nó sẽ làm thế.

Milton từ bỏ cảm giác. Ông ta chỉ không quen nhìn đứa con trai ngoan ngoãn của mình trở nên xúc động như vậy trừ khi nó liên quan đến Mathew. Nếu có bất cứ điều gì, Charles có lẽ đã nói dối về cô gái nhà Miller. Cô ấy hẳn đã đến cầu cứu Charles để thuyết phục Milton giao bản hợp đồng đó ra, biết rõ rằng bản thân mình sẽ không gặp may mắn khi làm như vậy. Cô gái ngu ngốc. Cô ta nên biết ơn vì ông vẫn giữ chặt mối liên hệ giữa họ. Bây giờ cô ta phải biết có bao nhiêu cánh cửa sẽ đóng lại trước cô ta nếu không có nó.

Khi quay trở lại phòng làm việc, không hài lòng với kết luận mà mình đã đưa ra, ông ta bắt gặp Olaf, đang đi xuống hành lang, nhét một chiếc bánh ngọt vào miệng, rồi lại dừng lại.

Ông ta có lẽ nên đuổi cổ người hầu này từ lâu rồi. Hẳn thực sự không còn sử dụng được sức mạnh vũ lực như trước nữa, và một người đàn ông cỡ đó đã trở thành một tên tay sai khá lỗ bịch, đó là tất cả những gì ông ta cảm thấy lúc này. Olaf là người duy nhất còn lại trong số ba người ông ta đã thuê cách đây rất lâu khi Richard đã quá lớn để sử dụng cây roi. Nhưng để những người đàn ông này thực hiện các hình phạt có thể là một sai lầm vì nó chỉ khiến Richard trở nên ngoan cố hơn.

Nhưng sức mạnh vũ lực đó có thể lại cần thiết.

Sau khi ra lệnh cho Olaf, ông ta gửi một tin nhắn tới Abel Cantel, thăm phán địa phương, mời ông ta tới ăn tối. Đã gần nửa năm kể từ khi ông ta làm điều đó lần cuối. Ông ta không đặc biệt thích bạn bè. Nhưng ông ta đã lên kế hoạch trước và vun đắp tình bạn với Abel ngay sau khi Richard biến mất. Ông ta thậm chí đã đi rất xa, trong vỏ bọc của một kẻ sững sờ khi say rượu, khi tiết lộ những tội ác của Richard với Abel. Abel đã nhiều lần nói với Milton rằng ông ta sẽ ném Richard vào tù khi anh trở lại. Chỉ cần bá tước nói với ông ta một câu, việc đó sẽ được thực hiện. Nhưng Milton đã phát hiện ra rằng Abel có một người anh trai có thể còn hữu ích hơn. Nhưng bất kể Milton thực hiện hành động nào, Abel cũng đều cho ông ta các lựa chọn cho ngày Richard về nhà, và Milton thích có các lựa chọn.

CHƯƠNG 22

Bữa tối kéo dài quá lâu. Charles và Mathew đã đi ngủ ngay sau đó, vì họ sẽ rời đi vào sáng sớm hôm sau. Milton đã đưa Abel đến phòng làm việc của ông ta để uống một ít rượu mạnh, nhưng ông ta khó có thể kiểm soát để giữ người đàn ông đó lâu hơn nữa.

Milton đã ra lệnh cho Olaf bắt đầu tìm kiếm Richard tại ba nhà trọ gần Willow Woods nhất, sau đó tiến về London. Manchester ở quá xa theo hướng khác, vì vậy ít nhất họ không cần phải tìm kiếm ở đó. Nếu Richard đến phía bắc để gặp anh trai mình, anh thậm chí có thể đang lên kế hoạch đi du lịch về phía đông với Charles đến Rotherham vào ngày mai, để kéo dài chuyến thăm đó một chút, vì vậy anh vẫn có thể ở gần đây. Nhưng nếu không, anh cũng phải vượt qua con đường trực tiếp trở lại London. Ông ta đã cho Olaf và nhóm tìm kiếm mà ông ta thuê quyền lựa chọn những con ngựa tốt nhất trong chuồng của ông ta, bao gồm cả con ngựa giống của ông ta. Ông ta muốn việc tìm kiếm được thực hiện nhanh chóng và không có sai sót gì, vì vậy họ không thể tách rời nhau, vì chỉ có Olaf mới nhận ra Richard nếu họ gặp anh.

Đột nhiên cánh cửa bật mở và Olaf và con trai của người làm vườn già đang buộc dây kéo một người đàn ông vào phòng. Abel đứng dậy, giật mình vì sự đột nhập này. Milton cũng vậy. Cuối cùng, có thể nào? Ông ta nhanh chóng di chuyển xung quanh bàn của mình để đảm bảo chắc chắn. Người đàn ông đã bất tỉnh khi bị lôi vào với cái đầu đang buông thõng và mái tóc dài che khuất khuôn mặt. Milton vén mái tóc sang một bên và hít vào một hơi. Richard.

Chiến thắng tràn ngập Milton và ông ta gần như không thể kiềm chế được. Sự tức giận đã giúp ích trong vấn đề đó. Olaf quả là một tên ngốc! Charles có thể đang ở trong phòng làm việc, và điều đó chắc chắn sẽ cản

trở cách Milton có thể đối phó với Richard. Nhưng cuối cùng, đứa con nổi loạn đã trở lại dưới sự kiểm soát của ông ta!

Ông ta đã suy nghĩ một chút để gửi lời nhắn cho Julia Miller để ép buộc cuộc hôn nhân ngay lập tức, nhưng lại quyết định không làm vậy. Đó là một rủi ro quá lớn. Tất nhiên, mục sư sống trong khu đất của Milton sẽ tuân thủ, nhưng cô gái có thể sẽ khóc lóc nếu Richard hét lên rằng nó sẽ không muốn cưới cô ta. Và với đội ngũ pháp lý có năng lực chết tiệt đó của cô đã ngăn cản ông ta trước đây khi ông ta cố gắng có được quyền giám hộ của cô ấy, ông ta không dám nắm lấy cơ hội đó.

Hai người đàn ông thả Richard xuống sàn dưới chân họ. Richard bị trói quặt tay sau lưng. Anh đã trưởng thành. Rất nhiều. Một người đàn ông cao lớn, đeo thắt lưng đang nằm đó, không phải một cậu bé. Chân anh cũng nên bị trói. Milton không muốn có bất kỳ cơ hội nào để anh biến mất một lần nữa.

“Cái này nghĩa là gì?” Abel chất vấn hai người hầu.

“Có vẻ như đứa con trai ngoan cố của tôi đã lang thang đủ gần nhà để được tìm thấy,” Milton trả lời, nhìn chăm chăm vào mái tóc dài kinh khủng của Richard.

“Richard?” Abel ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, Richard. Và hãy nhìn cái này.” Milton cúi xuống giật chiếc nhẫn có khắc hình gia huy khỏi ngón tay Richard và đặt nó trở lại nơi nó thuộc về ông ta. “Tôi rất ngạc nhiên khi nó vẫn giữ chiếc nhẫn mà nó đã lấy trộm của tôi. Không phải tôi không buộc phải thay thế nó, nhưng chiếc nhẫn này rất đặc biệt, được lưu truyền qua nhiều thế kỷ từ Bá tước Manford đầu tiên, và nó biết điều đó. Rõ ràng là nó không lấy chiếc nhẫn để bán, mà là một cách khác để bôi nhọ quyền lực của tôi và xúc phạm tôi bởi vì nó biết tôi quý trọng chiếc nhẫn như thế nào”.

“Tôi có thể nhốt cậu ta chỉ vì điều đó. Ông vừa cho tôi xem một bằng chứng.”

Milton rất vui khi nghe Cantel phản ứng đúng như mong đợi của ông, nhưng ông ta chắc chắn rằng một câu thần chú trong nhà tù địa phương sẽ không thuyết phục được Richard về bất cứ điều gì. Nhưng trước khi thảo luận về điều gì sẽ xảy ra, ông ta đã gạt bỏ con trai của người làm vườn.

Olaf bắt đầu bỏ đi cùng anh ta, buộc Milton phải gằn giọng, “Không phải anh. Anh phải đảm bảo rằng thằng bé sẽ không chạy ra khỏi đây ngay khi nó thức dậy.” Milton sau đó quay sang thẩm phán để nhắc nhở người đàn ông, “Con trai của tôi gần như đã làm phiền tôi với các khoản nợ cờ bạc của nó. Tôi đã bao giờ đề cập đến điều đó chưa nhỉ? Mười hai ngàn bảng chết tiệt! Và đủ nhân chứng để chứng minh điều đó!”

Abel gạt đầu với một chút bối rối. “Vào một đêm khi chúng ta đã uống quá nhiều, tôi tin rằng ông đã uống say.”

“Nếu Công tước Chelter không bảo lãnh cho tôi, tôi sẽ ở trong nhà tù của những con nợ ngay lúc này. Và tôi thậm chí còn chưa trả hết nợ cho người đàn ông đó.” Sau đó, như thể ý nghĩ đó chỉ mới xuất hiện trong đầu ông ta, Milton hỏi, “Anh trai của ông không phải là người bảo vệ trên một trong những con tàu vận chuyển tội phạm đến các thuộc địa hình sự mới ở Úc sao?”

Abel cau mày. “Thực ra anh ấy là thuyền trưởng, nhưng điều đó hơi khắc nghiệt, ông có nghĩ vậy không?”

“Đó là một điểm để tranh luận nếu Richard trở về nhà để hoàn thành nghĩa vụ của nó. Nếu nó đồng ý, thì tất cả đều có thể và sẽ được tha thứ. Nhưng nếu nó không, thì tôi không đề nghị nó được đưa đến một nơi như vậy vô thời hạn. Chỉ một vài tháng cho đến khi nó sẵn sàng đáp ứng các nghĩa vụ của mình, ông có nghĩ vậy không?”

“Phải mất thêm vài tháng để đến đó và một số người bị kết án thậm chí không sống sót sau chuyến đi. Nếu sống sót thì điều kiện khắc nghiệt ở đó thường khiến một người đàn ông bị tàn phá trong vài tuần đầu tiên. Ông có chắc chắn muốn gửi con trai của ông đến đó không?”

Milton sẽ không để Richard lọt qua kẽ tay của mình một lần nữa. Nếu không thể khiến anh hiểu được lý do, ơn Chúa, ông ta sẽ thực hiện các bước để chắc chắn rằng ông ta sẽ làm được. Chín năm ròng mà ông ta đã phải bù đắp. Chín năm thất vọng bất lực vì Milton không còn đủ khả năng chi trả những thứ ít ỏi trong cuộc sống mang lại cho ông ta niềm vui.

Vì vậy, ông ta nhắc Abel, “Những người đàn ông được gửi đến đó để giảm bớt tội ác, phải không?”

Abel nhún vai. “Các nhà tù của chúng ta đang quá tải, và tù khổ sai bị kết án, xét cho cùng là tù tự do. Úc cần rất nhiều nhân công nếu chúng ta muốn biến đất nước này thành một thuộc địa mới đầy hứa hẹn cho vương miện. Vẫn không có gì ở đó ngoại trừ những nơi đầy ắp tù hình sự và không có cách nào để thoát khỏi đó. Những con tàu duy nhất đến là những con tàu chở tù nhân bị kết án. Một người đàn ông thực sự không có hy vọng nếu anh ta được gửi đến đó.”

Milton tự cười một mình. “Đúng vậy, khá khắc nghiệt, nhưng có lẽ là điều duy nhất để cải tổ kẻ nổi loạn này — miễn là việc trả tự do cho Richard có thể được sắp xếp ngay khi nó sẵn sàng đáp ứng các nghĩa vụ của mình. Điều đó có thể thu xếp được không?”

“Chuyện gì cũng có thể thu xếp được,” Abel nói có chút khó chịu.

Milton cau mày trước sự khó chịu rõ ràng của người đàn ông. Ông ta có hơi quá lạnh lùng và thiếu quan tâm ngay cả đối với một thường dân như Cantel không nhỉ? Rõ ràng là Richard có xứng đáng với nó không? Cantel chỉ còn cách nhìn xung quanh mình với tình trạng tồi tệ của Willow Woods để thấy những thiệt hại mà Richard đã gây ra cho chính gia đình mình.

“Hãy xem nó nói gì trước. Nếu nó sẵn sàng tuân theo và giúp đỡ gia đình này thay vì làm tổn thương gia đình, thì nó có thể được tha thứ. Hãy đánh thức nó dậy,” Milton nói với Olaf.

Hành động của Olaf với chỉ thị đó là một cú hích mạnh vào mạng sườn của Richard. Abel quay đi. Milton nhìn chăm chăm vào thân hình cao lớn.

“Nước hoặc muối người, đồ ngốc.”

“Không có gì cả,” Olaf nói.

“Không — cần thiết,” Richard rên rỉ, sau đó nói thêm, “Cái quái gì vậy?” khi anh nhận ra mình phải cố gắng ngồi dậy, cánh tay anh bị trói ở phía sau.

Anh biết đây có thể là kết quả khi Olaf đã đá vào cánh cửa phòng anh — gã khổng lồ ngu ngốc thậm chí còn không kiểm tra để thấy rằng nó không bị khóa. Richard đang ở một mình trong phòng ăn bữa tối mà Ohr đã gọi cho anh cùng với một tin nhắn rằng anh ta sẽ bị giam giữ — bởi người hầu gái trong quán rượu bên cạnh.

Richard đã nhận ra Olaf ngay lập tức, một trong ba cánh tay đặc lực mà Milton đã thuê khi Richard quá lớn so với những cái roi. Ký ức cuối cùng mà anh có về Willow Woods là về việc cha anh yêu cầu anh cắt tóc, mái tóc chỉ dài đến vai. Tất nhiên, anh đã từ chối, ngay cả khi biết rằng mình sẽ bị trừng phạt vì điều đó. Nhưng anh và cha anh đã có một cuộc chiến hoàn toàn về ý chí vào lúc đó. Vì vậy, Milton đã ra lệnh cho những tên khốn của mình cắt tóc cho Richard, và chúng lôi anh ra khỏi giường sau một giấc ngủ ngon, trói anh vào một chiếc ghế và thực tế là đã đánh anh. Chúa ơi, anh đã cảm thấy một cơn thịnh nộ bất lực. Anh đã đi đến London ngay đêm hôm đó và không bao giờ quay đầu nhìn lại.

Richard thực sự vui mừng tột độ khi thấy Olaf đứng đó qua cánh cửa bị hỏng, thậm chí còn không thắc mắc rằng gã vũ phu đang làm gì ở đó. Trả thù là tất cả những gì Richard có thể nghĩ đến.

Olaf vẫn to lớn hơn nhiều, một gã khổng lồ chết tiệt, nhưng hẳn thật ngu ngốc, và Richard không còn là một cậu bé nữa. Nhưng anh thậm chí không có một chút thời gian để thưởng thức ý nghĩ đánh bại Olaf chết bầm đó trước khi năm người đàn ông khác xúm lại xung quanh anh, và cả sáu người trong số họ lao vào Richard, vạt anh xuống sàn. Anh bị áp đảo bởi

những con số tuyệt đối. Chúng cũng không cần phải hạ gục anh, nhưng một trong số chúng đã làm được điều đó.

Giờ đây, trong phòng làm việc của cha mình, Richard cuối cùng đã đứng dậy được. Việc cố gắng để cánh tay được tự do tỏ ra vô ích, và ánh mắt trừng trừng mà anh dành cho cha mình cũng vậy. Làm sao chuyện này lại xảy ra? Anh chắc chắn rằng không ai trong vùng nhận ra anh, nhưng rõ ràng là ai đó đã nhận ra và đã chạy thẳng đến chỗ bá tước với tin tức về việc nhìn thấy anh.

Anh và Ohr thậm chí không nên ở đó để điều này xảy ra! Kế hoạch thận trọng sẽ là rời đi và tìm một quán trọ gần London hơn trong đêm, cách Willow Woods một khoảng cách khá xa. Nhưng anh đang đùa giỡn với ý tưởng cố gắng bắt kịp Charles trên đường vào buổi sáng, để anh có thể gặp cháu trai của mình trước khi anh rời nước Anh một lần và mãi mãi.

Milton đã không thay đổi nhiều. Tóc ông ta có lẽ có màu nâu nhạt hơn một chút, đôi mắt xanh của ông ta vẫn lạnh lùng, và chỉ có một chút chùng xuống với những cái nhìn giễu cợt của ông ta đánh dấu năm tháng đã qua. Nhưng Milton thậm chí còn chưa nhìn vào mắt anh. Ông ta đang nhìn chăm chăm vào mái tóc dài xõa qua vai của Richard một cách ghê tởm.

“Chúa ơi, nó thậm chí còn dài hơn ta nghĩ. Trông mày giống như một gã ăn xin không đủ tiền cắt tóc vậy,” Milton nói, rồi ra lệnh cho tên tay chân của mình, “Hãy cắt nó đi”.

Richard quay sang người đàn ông to lớn hơn và bình tĩnh nói với hắn, “Cứ thử làm điều đó xem và lần này tôi sẽ giết anh.”

Olaf chỉ cười, nhưng Milton lắc đầu và nói, “Đừng bận tâm. Rõ ràng là nó sẽ bất trị như trước đây.”

“Ông đã mong đợi điều gì?” Richard quay lại gầm gừ với cha mình. “Ông, ông già, không còn có thể ra lệnh cho tôi phải làm gì hay nói gì nữa. Tôi đã vượt quá khả năng kiểm soát của ông rồi.”

“Mày nghĩ vậy ư? Tuy nhiên, mày đã không vượt qua được luật pháp, và mày đã vi phạm một vài điều trong số đó trước khi bỏ chạy.”

“Luật nào? Của ông ư?”

Milton lại chạm vào chiếc nhẫn hiệu giờ đã ở trên ngón tay ông ta. “Mày đã lấy trộm cái này trước khi mày rời đi. Tội đó mày quên rồi à?”

Richard chế giễu, “Chiếc nhẫn đó sẽ được trao cho anh trai tôi khi ông chết, và anh ấy sẽ không để tâm đến việc tôi mượn nó — và tại sao ông không chết đi và đưa chúng tôi thoát khỏi cảnh khốn cùng?”

Milton thở dài và nói với những người đàn ông khác trong phòng, “Các ông thấy tôi phải giải quyết những gì chưa? Nó là đứa con trai bất thường nhất mà một người đàn ông có thể có.”

Richard cau mày trước biểu hiện thất vọng của cha anh, rõ ràng là đang làm trò với những người đàn ông khác. Nếu Milton đã từng thể hiện bất kỳ sự thất vọng thực sự nào về anh, hoặc thậm chí chỉ là một chút quan tâm hoặc một chút lo lắng, thì mối quan hệ của họ có thể đã phát triển thành một mối quan hệ tự nhiên hơn. Suy cho cùng, bản năng của một đứa trẻ là làm hài lòng cha mẹ mình — cho đến khi đứa trẻ nhận ra rằng sẽ chẳng có gì xảy ra.

“Ông là ai?” Richard hỏi người đàn ông thứ ba.

“Abel Cantel là một người bạn cũ của ta,” Milton trả lời cho anh.

Nhưng Abel cảm thấy có nghĩa vụ phải nói thêm, “Ta cũng là thẩm phán địa phương, Quý ngài Richard.”

Đó có phải là một cảnh báo có chủ ý? Richard cứng người lại. Chỉ những quý tộc nhỏ không có tước vị hoặc một thường dân mới sử dụng tước vị phụ của Richard, và một người đàn ông ở một trong hai giai cấp đó sẽ tuân theo mong muốn của một bá tước. Nhưng sau đó anh luôn biết rằng cha anh có thể cố gắng lợi dụng những hành vi sai trái cũ của anh để chống lại anh nếu họ gặp mặt một lần nữa. Anh muốn bị chối bỏ. Anh còn quá

nhỏ để nhận ra rằng mình có thể sẽ đưa cho cha mình một công cụ khác để sử dụng trong việc vịn cánh tay của anh để tuân thủ hợp đồng hôn nhân.

Nhưng anh vẫn chưa thực sự lo lắng. Nó có thể chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà “luật pháp” có mặt trong căn phòng đó. Và anh không có ý định để tâm, cũng không phải anh ở một mình trong lần này. Charles đang ở đâu đó trong nhà, anh ấy đã nói rằng anh ấy sẽ không rời đi cho đến sáng để thăm ông ngoại của Mathew. Anh trai anh trước đây chưa bao giờ có can đảm can thiệp, nhưng bây giờ anh đã là con người của chính mình. Và Ohr sẽ tìm đến Willow Woods đầu tiên khi anh ta trở về sau khi qua đêm với cô hầu gái để thấy Richard đã biến mất — và những thiệt hại để lại trong phòng của họ là bằng chứng cho thấy anh đã không sẵn sàng rời đi.

Điều Milton sẽ - có thể - làm nhất là gì? Anh có bị đánh nữa không? Không có gì mới trong đó. Nhất anh trong một căn phòng với những lời đe dọa bỏ tù thực sự ư? Vì mượn một chiếc nhẫn từ chính gia đình mình, một vụ án sẽ bị mọi người chê cười? Bên cạnh đó, anh sẽ được giúp trốn thoát từ lâu trước khi bất kỳ mối đe dọa nào trở nên nhiều hơn một mối đe dọa. Ngay đêm đó, anh chắc chắn như vậy.

Anh lo lắng hơn về lời tiên tri của Julia, rằng anh có thể đứng đó và hét lên ‘không’, nhưng vẫn bị tuyên bố là chồng cô. Milton đã có sẵn ít nhất một mục sư trong khu đất của ông ta, người đã trồng cây vào ông ta vì kế sinh nhai. Nhưng Julia đang trên đường trở về London. Sẽ phải mất một hoặc hai ngày để đưa cô ta trở lại đây và anh chắc chắn rằng cô ta sẽ trì hoãn việc trở lại của mình lâu hơn nữa nếu cô ta được cho biết lý do tại sao cần phải có sự hiện diện của cô ấy. Anh không mong đợi sẽ ở đây lâu như vậy.

“Cha biết đấy, Cha, tôi có thể yêu cầu cuộc gặp gỡ này, thay vì ép nó xuống cổ họng tôi như thường lệ.”

“Cả hai chúng ta đều biết câu trả lời của mày sẽ là gì,” Milton nói một cách cứng rắn.

“Chà, tôi biết, nhưng cha có thật lòng không? Nếu tôi về nhà để cầu xin sự tha thứ của cha thì sao?”

Điều đó khiến Milton ngập ngừng. “Mày sao?”

Richard không thể tự nói phải, ngay cả khi điều đó có thể khiến anh được thả tự do. “Không, nhưng cha nên cố gắng tìm ra điều đó trước khi gửi những tên tay sai lơ lửng của cha theo đuổi tôi, bởi vì nếu tôi tự động trở lại, sự chào đón này chắc chắn sẽ khiến tôi thay đổi suy nghĩ. Nhưng sau tất cả những gì cha từng làm, thưa Cha, là đánh đập hoặc trả tiền cho ai đó—”

“Đủ rồi!” Milton cắt ngang, mặt đỏ bừng.

Richard nhướn mày. “Không muốn quan tòa ở đây biết cha đã tạo ra cuộc sống dưới mái nhà của mình tàn bạo như thế nào sao? Nhưng cha hoàn toàn chính xác như thế mà, thưa Cha. Cả hai chúng ta đều biết sẽ không bao giờ có sự hòa giải giữa chúng ta. Vậy đưa tôi về đây có ích gì?”

“Vấn đề là giải quyết các món nợ. Mày có đủ tiền để trả những món nợ cờ bạc khổng lồ mà mày đã mắc vào tao, mà tao thì vẫn còn nợ Công tước Chelster, người đã bảo lãnh cho tao — và treo nó lơ lửng trên đầu tao như ông ta đang làm vậy không?”

Giờ thì Richard im bật. Những khoản phóng đãng chết tiệt đó cuối cùng đã đến tay cha anh để thanh toán ư? Vậy tại sao Milton không cắt đứt mọi quan hệ với anh?

Richard nói: “Cha là một kẻ ngu ngốc nếu cha trả những khoản nợ đó, trong khi cha có thể chối bỏ tôi,” Richard nói.

“Vậy ra mày cố tình làm thế à? Cố gắng cưỡng bức tao ra tay với mày sao?”

“Sự lựa chọn độc tài tàn ác của cha đã để lại cho tôi thì sao?” Richard chất vấn. “Và cuối cùng cũng có cơ hội để loại bỏ tôi. Cha đã có một nhân chứng. Làm cho nó hợp pháp đi.”

Milton lắc đầu. “Ngay cả khi đó là một lựa chọn, nó sẽ không giải quyết được gì vào thời điểm đó. Mày chưa đủ tuổi, nên tao phải chịu trách nhiệm về hành động của mày. Vì vậy, tao hiểu rằng câu trả lời của mày là không? Mày không có đủ cơ sở để thực hiện bồi thường ngay lập tức phải không?”

“Tất nhiên là tôi không có.”

“Vậy thì mày đã sẵn sàng kết hôn với vị hôn thê của mình để chuộc những món nợ đó chưa?”

“Trời ơi không.”

“Ông thấy không?” Milton nói, liếc nhìn thẩm phán. “Thậm chí không hối lỗi rằng nó đã cố tình làm hại gia đình mình. Nó cũng không sẵn sàng giải quyết bằng cách duy nhất có thể.” Rồi Milton thở dài. “Hãy cho tôi một vài phút giây riêng tư với con trai tôi. Tôi sẽ từ bỏ nghĩa vụ làm cha mẹ của mình nếu tôi không cố gắng làm cho nó thấy lý do trước khi dùng đến các biện pháp quyết liệt.”

Richard không thích âm thanh đó. Nhưng anh vẫn không nghĩ rằng mình sẽ ở đó đủ lâu để những “biện pháp quyết liệt” đó có kết quả. Milton là một kẻ ngốc nếu ông ta nghĩ rằng Richard sẽ tôn trọng cuộc hôn nhân bị ép buộc của ông ta. Hay cha anh sẽ có được thứ ông ta muốn theo cách nào đó? Điều đó khiến Richard lo lắng. Anh không lưu vong khỏi nước Anh để cuối cùng để cha anh có thể giành chiến thắng.

Bá tước dựa lưng vào bàn làm việc, khoanh tay đợi cánh cửa đóng lại. Trông ông ta không hề tức giận, ông ta thực sự trông rất bối rối.

“Tao chưa bao giờ hiểu mày,” Milton bắt đầu.

“Ông chưa bao giờ cố gắng.”

“Tao đã làm một điều tốt cho mày trong tất cả những năm trước đây khi tao sắp xếp bản hợp đồng ràng buộc chúng ta với nhà Millers, đảm bảo cho mày về sự giàu có và vận may.”

“Mà không cần hỏi tôi,” Richard nhắc nhở.

“Mày còn quá trẻ để đưa ra ý kiến vào thời điểm đó, ít biết điều gì là tốt cho mày. Và bây giờ, mày lại quá cứng đầu, quyết tâm ngăn cản tao, đến mức mày thậm chí không nhận ra mình đang từ chối điều gì.”

“Hơi thở của tôi bị rối loạn,” Richard nói một cách mỉa mai.

“Mày có muốn biết điều đó không? Khi hoàn cảnh đã thay đổi đáng kể trong khi mày bỏ đi? Gerald Miller gặp tai nạn cách đây 5 năm khiến ông ta mất trí nhớ cho đến ngày nay, không còn hy vọng hồi phục. Điều này khiến đứa con duy nhất của ông ta, vị hôn thê của mày, nắm quyền kiểm soát toàn bộ tài sản của Miller và mày đã về nhà đúng lúc để tận dụng tối đa điều đó. Tất cả những gì mày phải làm là nói 'Tôi đồng ý' trong hôn lễ và mày sẽ kết hôn với một trong những phụ nữ giàu có nhất nước Anh và có quyền kiểm soát khối tài sản khổng lồ của cô ta, điều này sẽ nâng cao vị thế cũng như quyền lực xã hội và tài chính của tất cả chúng ta, không chỉ tao và mày, mà cả anh trai và cháu trai của mày”.

“Họ có liên quan trực tiếp đến Công tước Chelter. Họ không cần được nâng cao.”

“Tài sản của Chelter đang suy yếu.”

“Ông ấy vẫn giàu.”

“Gần như không giàu bằng nhà Millers!” Milton thốt lên, sau đó thở dài và cố gắng bình tĩnh lại trước khi nói thêm, “Hơn nữa, công tước luôn khiến chúng ta cảm thấy kém cỏi.”

Richard nhượng mày. “Chúng ta? Ý ông là ông, phải không?”

Milton nghiêng răng. “Mày có đang lắng nghe khi tao giải thích điều gì đang bị đe dọa ở đây không? Các doanh nghiệp của Miller đã phát triển vượt bậc trong những năm qua. Mày có biết sự giàu có như thế thậm chí có thể ảnh hưởng đến tận nhà vua? Gia đình chúng ta có thể dễ dàng có được tước hiệu mới cùng với nhiều quyền lợi hơn nữa về đất đai.”

“Không có của chúng ta trong này, thưa Cha. Ông không phải kết hôn với một tỷ phú mà ông không thể chịu nổi.”

“Tao đã làm,” Milton gầm gừ. “Với mẹ mày.”

Richard đã rất nghi ngờ. “Đây có phải là lý do tại sao ông chưa bao giờ cho tôi thấy bất kỳ tình yêu thương, tình cảm, hoặc thậm chí lòng tốt nào, từ khi tôi lớn lên không? Vì ông ghét vợ của ông ư? Và đây là những gì ông đang cố gắng ép buộc tôi? Một cuộc hôn nhân đáng ghét như ông đã từng có? Tại sao ông không bao giờ đề cập đến điều này trước đây?”

“Mày là một đứa trẻ,” Milton nói một cách cứng rắn. “Trẻ con không cần giải thích.”

“Nhưng đứa trẻ này cần. Từ ngày tôi được sinh ra, ông đã tước đoạt cuộc sống của tôi. Nhưng đó là cuộc sống của tôi, thưa Cha. Tôi sẽ sống và đưa ra quyết định tốt hay xấu của riêng mình. Và quyết định của tôi là không kết hôn với Julia Miller”.

Milton giờ đang đỏ bừng mặt vì tức giận, một hình ảnh mà Richard thực sự quen thuộc hơn cả. “Đáng lẽ tao nên biết điều gì tốt hơn là cố gắng suy luận với mày. Mày vẫn cố chấp và ngu ngốc một cách thái quá như mày đã từng.” Sau đó, ông hét lên, “Abel!” Và trước khi cánh cửa mở ra hoàn toàn, Milton nói với thẩm phán, “Hãy đưa nó đi.”

CHƯƠNG 23

Julia không thể gạt hình ảnh cuối cùng của Richard ra khỏi đầu cô. Cô hầu như không nhận ra khi Raymond dẫn họ đến một quán trọ ở thị trấn bên cạnh. Họ có thể đã đi xa hơn. Trời chưa tối. Nhưng cô cũng kiệt sức như anh họ của mình, đó là lý do cả hai đều ngủ quên vào sáng hôm sau.

Cô đã phải đập liên tục vào cửa phòng Raymond trước khi nghe thấy anh ta hét lên, “Anh không mở mắt được! Ngày mai chúng ta sẽ về nhà!”

“Hôm nay!” cô hét lại.

Cô yêu quý anh họ của mình, nhưng những lúc như thế này, cô không hoàn toàn thích anh. Anh ta đúng là một thằng khốn. Tất cả những gì anh ấy luôn làm tốt là làm một người hộ tống khi cô cần, và chỉ khi cô thông báo trước cho anh ấy. Anh ấy luôn luôn túng thiếu. Anh ta được cho một khoản trợ cấp hậu hĩnh, nhưng anh ta lại quăng tất cả vào cờ bạc và phụ nữ. Cô đã nói chuyện với anh ấy vô số lần về việc đảm nhận một số trách nhiệm để kiếm một khoản tiền lương nào đó, nhưng anh ấy có vô số lý do để trốn tránh bất kỳ loại công việc nào. Ít nhất thì anh ta là một tay cưỡi ngựa lão luyện và đã theo kịp cô trong chuyến đi này, mặc dù anh ta đã phàn nàn suốt chặng đường.

Sự khó chịu về việc không lên đường sớm đã bám lấy cô cả ngày hôm đó, cũng như hình ảnh đầy ám ảnh đó của Richard. Cứ như thể cô đang chạy trốn khỏi nó. Mái tóc dài lổm một hàng thế kỷ không hề làm giảm đi vẻ nam tính của anh. Nó chỉ mang đến cho anh một cái nhìn hoang dã, nguyên thủy, đặc biệt là khi anh đang thở hổn hển vì tức giận. Anh đã rất tức giận! Bởi vì anh đã hôn cô — không, khoan đã, anh ta đã đổ lỗi điều đó cho cô, buộc tội cô đã bắt đầu nó, trong khi cô không làm gì tương tự. Tuy nhiên, nụ hôn đó thật tuyệt vời, chắc chắn là một sự khởi đầu cho niềm đam mê. Cô không thể không tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu anh không kết thúc mọi chuyện.

Cô đặt cho mình một nhịp độ điên cuồng vào ngày hôm đó, cố gắng về nhà trước khi trời tối. Nhưng nó không đúng kế hoạch. Khi họ dừng lại để lấy lại con ngựa ban đầu của mình ở thị trấn đầu tiên họ dừng chân vào sáng hôm qua, trời đã chạng vạng, và Raymond không muốn đi xa hơn nữa, vì anh ta không quen với những ngày dài như vậy mà không chớp mắt. Julia đã quá mệt mỏi để không thể nài nỉ nữa, cảm thấy cả người tê liệt và như muốn khụy xuống một lần nữa. Vì vậy, cô đã thuê phòng cho họ vào

đêm thứ hai. Cô chỉ ước lần này mình có thể ngủ được. Mặc dù kiệt sức, cô trần trọc gần như cả đêm, hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ đó với Richard và tất cả những điều cô lẽ ra phải nói nhưng đã không nói, và tất cả những điều có thể đã xảy ra — nhưng đã không xảy ra.

Lên đường trở lại ngay sau khi bình minh, họ vào London vài giờ sau đó. Raymond, bực mình khi phải dậy sớm như vậy, như anh nói, ba buổi sáng liên tiếp, thậm chí không nói lời tạm biệt khi họ đến nhà cô, chỉ tiếp tục đi về nhà riêng của anh cách đó vài dặm nhà.

Cô đang định quay lại giường, vẫn còn kiệt sức sau giấc ngủ quá ít đêm qua. Nhưng ngay khi cô bước vào nhà, một trong những người hầu lao đến cô, và cô lập tức tỉnh táo bởi sự phấn khích trên khuôn mặt và trong giọng nói của anh ta khi anh ta nói, “Cha của cô —”

Cô không cần phải nghe thêm. Cô biết. Chuyện xảy ra mỗi khi cha cô tỉnh táo lại, thực sự tỉnh táo, cả nhà đều phấn khích. Cô đã chạy đua lên cầu thang.

“Tôi không về quá muộn chứ?” cô nói khi xông vào phòng của cha mình và chạy đến giường của Gerald, nơi ông đang ngồi, kê gối lên và mỉm cười với cô. “Cha thức dậy bao lâu rồi? Làm ơn cho con biết cha dậy đã lâu chưa?”

“Bình tĩnh nào, Julie.” Ông vỗ nhẹ vào giường bên cạnh ông, chỉ cho cô nên ngồi xuống. “Cha không nghĩ thời gian là quan trọng—”

“Tất nhiên là như vậy, cha biết đấy - cha biết điều đó, đúng không? Lần này, Cha có thể nhớ mọi điều phải không?”

“Phải, tất cả mọi thứ.”

Cô hít một hơi thật sâu và cười toe toét với ông, xấu hổ vì lo lắng khi ngồi xuống. Cô sẽ tức giận với chính mình nếu cô bỏ lỡ dịp này với cha cô — vì Richard. Nhưng cuối cùng cô cũng để ý đến tấm vải hay đúng hơn là

một cái bao nhỏ nằm trên gối bên cạnh đầu ông, và Arthur không ở trong phòng với ông.

Cô đã thuê người hầu ngay sau khi vụ tai nạn xảy ra để làm người phục vụ toàn thời gian cho Gerald, người có thể cho ông ăn, tắm cho ông, thậm chí bế ông ra ban công nhỏ mà cô đã xây sẵn trong phòng để cha cô có thể tận hưởng ánh mặt trời khi thời tiết cho phép. Arthur thậm chí còn ngủ trên một chiếc giường nằm gọn trong góc phòng để anh ta có thể làm việc suốt ngày đêm.

“Cái đó để làm gì ạ?” Cô chỉ vào chiếc bao nhỏ. “Và Arthur đâu rồi ạ?”

“Cậu ấy đi lấy bữa trưa cho cha,” Gerald nói với một nụ cười thích thú. “Cha được biết rằng mọi người đã làm việc vất vả cả buổi sáng trong nhà bếp để làm tất cả các món ăn yêu thích của cha. Cha sẽ ăn tất cả các món đó.”

“Cả buổi sáng ư?” Julia bật dậy một lần nữa. “Cha thức dậy khi nào?”

Ông thờ dãi trước sự lo lắng của cô rằng cô sẽ không có nhiều thời gian ở bên ông. “Julie, có một tin tốt, nếu con bình tĩnh đủ lâu để cha nói cho con biết.”

Ông lại vồ xuống giường. Việc cha cô có thể thực hiện cử chỉ đó là một sự tôn vinh cho sự siêng năng của Arthur. Người đàn ông đã bắt đầu vận động các chi của Gerald vài lần mỗi ngày để mô phỏng việc tập thể dục sau khi họ phát hiện ra cơ bắp của ông bị teo đi do không hoạt động. Bây giờ khi cha cô đã thức dậy, ít nhất ông có thể cử động cánh tay và thậm chí cả chân của mình một chút, mặc dù ông sẽ không đủ khỏe để thực sự bước đi trên đôi chân của mình và không bao giờ đủ tỉnh táo để thực hiện nỗ lực đó. Nhưng Arthur đã chắc chắn rằng nếu ngày đó đến, tay chân của Gerald sẽ không nằm ngoài hy vọng vì ông đã nằm liệt giường trong nhiều năm.

Cô lại ngồi xuống, nhưng lần này lún mình trên giường làm bật chiếc bao ra khỏi gối của ông và nó lăn xuống bên hông cô. Cô kinh hoàng nhìn xuống những vết máu trên đó.

“Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra với cha vậy?” Cô chọc vào cái túi. Nó lạnh và ướt đẫm.

“Nước đá,” ông giải thích. “Thời tiết vẫn chưa đủ ấm để làm tan chảy nguồn cung cấp hơi lạnh trong hầm. Bác sĩ đã ở đây ngày hôm qua và khuyên cha nên chườm lạnh cho những vết sưng tấy — và đừng quan tâm đến nó nữa. Cha đã đề cập đến tin tốt, phải không nào?”

Ông đang cười rạng rỡ với cô. Cô không thể lờ đi việc ông đang chảy máu. Nhưng rồi nó chìm xuống. Hôm qua ư? Ông đã tỉnh táo suốt một ngày ư?

Lo lắng, nhưng với hy vọng len lỏi, cô hỏi, “Hãy nói cho con biết cha bị thương như thế nào.”

“Hôm qua, cha thức dậy trước khi Arthur dậy. Cha đã mất phương hướng để nghĩ rằng mình đã mơ thấy tai nạn khủng khiếp đó và rằng đó là một buổi sáng bình thường như bao ngày khác và đã đến lúc phải thức dậy. Vì vậy, cha đã cố gắng”.

Cô nhăn mặt. “Cha ngã ra khỏi giường sao?”

“Không, cha đã ra khỏi giường. Cha thực sự đã đứng dậy, hoặc ít nhất cha dồn toàn bộ trọng lượng lên bàn chân trái trước, và cha đã đứng được một nửa trước khi cái chân đó khuỵu xuống. Cha ngã sang trái và đập đầu vào góc bàn đêm. Con không nhận thấy nó không còn ở đó sao? Cha đã đập vào cái bàn đủ mạnh để làm vỡ nó. Arthur sợ chết khiếp với cú ngã đó, hoặc anh ta nói vậy. Cha lại ngất đi”.

“Có lâu không ạ?”

“Đủ lâu để Arthur đi gọi Bác sĩ Andrew tới. Cha đã tỉnh lại khi ông ta bắt đầu sờ nắn vào đầu cha. Ông ấy rất thích thú vì cha đã đập vào đầu gần giống với vết thương ban đầu của cha”.

Cô thở hốt hên.

“Đó chỉ là một vết cắt nhỏ, mặc dù hiện tại nó đã sưng lên, đó là lý do tại sao ông ấy khuyên cha nên chườm lạnh. Arthur đề nghị cha thử với nước đá, vì chúng ta có sẵn một ít. Cha nghĩ rằng nó có thể tác dụng nhanh hơn.”

Gerald dừng lại và từ từ đưa tay trái lên để cảm nhận vùng bị thương. Vết thương nặng nhất trong số các vết thương ban đầu đối với đầu của ông là ở phần đầu bên trái. Đã có những vết thương khác, nhưng không cái nào tệ bằng cái đó.

“Đó là một cục u,” cô nói, kinh hoàng khi có thể nhìn thấy nó qua mái tóc của ông.

“Không, nó đã nhỏ đi rồi, vì vậy nước đá chắc hẳn đã giúp được gì đó,” ông trấn an cô.

“Nó đau đến mức nào ạ?”

“Cha hầu như không cảm thấy nó, vì vậy đừng lo lắng. Cha không nằm đây đau đớn nữa đâu con yêu, cha hứa với con là không.”

“Tại sao Bác sĩ Andrew lại bị cuốn hút đến vậy ạ?”

Gerald khịt mũi. “Ông ấy đề cập đến một bệnh nhân mất trí nhớ đã lấy lại trí nhớ khi anh ta bị một vết thương khác trên đầu, điều này khó có thể so sánh được, và cha đã nói với ông ấy như vậy. Nhưng họ biết quá ít về não bộ, ông ấy đã do dự trong việc điều trị vết thương mới này. Trên thực tế, ông ấy nói vết cắt không đủ rộng để đảm bảo hơn một hoặc hai mũi khâu, và ông ấy sẽ đợi cho đến khi cha bất tỉnh lần nữa để khâu nó lại. Ông ấy có thể đã bị cuốn hút, nhưng ông ấy không lạc quan cho lắm. Nhưng khi ông ấy quay lại vào chiều hôm đó, cha vẫn tỉnh táo. Ông ấy đã cố gắng một lần nữa vào đêm qua trước khi về nghỉ, nhưng cha vẫn còn thức”.

Gerald lại cười toe toét. Julia bắt đầu khóc, không thể kìm được. Cha cô đã không bao giờ tỉnh táo được lâu như vậy kể từ khi vụ tai nạn xảy ra, chỉ

vài giờ là tất cả những gì cô từng có với ông, và một lần, chỉ vài phút, trước khi ông quay trở lại làn sương mù chết chóc mà không hề hay biết.

Mặc dù những giọt nước mắt lăn dài trên má khi cô nắm chặt tay ông, cô cũng đang cười rất tươi như ông. “Chúa ơi, cuối cùng thì cha cũng đã về đến nhà — thật tốt.”

CHƯƠNG 24

Julia hiếm khi rời khỏi cha cô tuần đó. Cô muốn ai đó thức giấc bên cạnh ông mọi lúc, và trong khi cô có rất nhiều người hầu mà cô có thể giao nhiệm vụ đó, cô đã tự mình thực hiện nó, chỉ đơn giản là thay phiên nhau với Arthur, vì vậy một trong hai người họ luôn ở bên Gerald ngay cả khi ông đang ngủ. Cô phớt lờ tất cả những vị khách đến thăm trong tuần đó, kể cả Georgina và Gabrielle, thậm chí cả Carol. Cô chỉ đơn giản là nhờ người hầu báo cho họ tin tốt về cha cô và cô sẽ sớm gặp lại họ.

Cô không biết điều đó sẽ sớm diễn ra như thế nào. Cô không thể không lo sợ rằng cha mình sẽ bị tái phát, rằng những ngày tháng của cô với ông vẫn là sự vay mượn. Bởi vì nỗi sợ hãi đó, sự ràng buộc cũ của thời gian, muốn tận dụng từng phút với ông khi ông còn thức, vẫn còn hiện hữu. Mặc dù ông thức dậy mỗi sáng với nụ cười tuyệt vời sưởi ấm trái tim cô, nhưng sự lo lắng của cô sẽ không biến mất. Mỗi sáng thức dậy cô cảm thấy buồn nôn đến đau cả bụng cho đến khi cô chạy về phòng để tận mắt chứng kiến ông vẫn ở bên họ, thực sự bên họ.

Bác sĩ Andrew đang viết một báo cáo để gửi cho các đồng nghiệp của mình, ghi lại quá trình hồi phục của Gerald, giống như những gì ông ấy đã làm với những tác động bất thường của vết thương đầu tiên.

Tất nhiên, Gerald muốn biết về mọi thứ ông đã bỏ lỡ và có rất nhiều chuyện mà họ đã bỏ qua trước đây, khi có quá ít thời gian để thảo luận về

chúng. Để cập nhật cho ông về đế chế kinh doanh của ông đã mất gần một ngày! Julia đã mua thêm bảy doanh nghiệp, chỉ phải sa thải một người quản lý của mình, người không theo kịp những người khác.

Họ không nói chuyện về cô cho đến khi cha cô hỏi, “Bây giờ con bao nhiêu tuổi, Julia? Cha luôn do dự khi hỏi. Cha thực sự sợ không biết thời gian trôi qua mình như thế nào nữa”.

“Ôi, Chúa ơi, Papa, đã 5 năm trôi qua kể từ vụ tai nạn. Bây giờ con đã 21 tuổi.”

Cô đã khóc, lần này tiếng nức nở lớn hơn. Điều đó tóm gọn lại nỗi kinh hoàng về vết thương của ông, rằng ông đã mất 5 năm cuộc đời để xa ông — và xa cô. Nhưng tệ hơn nữa, cô phải kể cho ông nghe về mẹ cô. Cô đã để tang cho mẹ mình, nhưng cha cô chưa bao giờ có cơ hội. Ông chưa bao giờ thực sự ở đó với Julia quá vài phút hoặc nhiều giờ cùng một lúc, chắc chắn không đủ lâu để cô báo tin cho ông rằng chỉ có ông sống sót sau vụ tai nạn. Ông đã yêu Helene, yêu bà đến mức chịu đựng tất cả những tính cách riêng của bà và mong muốn leo lên xã hội của bà để nâng tầm nhà Millers thành tầng lớp quý tộc.

Cô đã rất sợ nó, nhưng cô biết rằng cô không thể bỏ qua nó lâu hơn nữa. “Và mẹ—”

“Im đi, con yêu,” ông nói với giọng nghẹn ngào. “Cha đã đoán rồi.”

Ông ôm cô thật chặt khi cô càng khóc lớn hơn, nhưng lần này là để cho ông. Và ông cũng khóc. Cô cố gắng nói với ông lý do tại sao cô giấu ông điều đó, nhưng ông nói với cô rằng cô không cần giải thích, ông hiểu.

Tất cả những giọt nước mắt đó đã mang lại cho cô sự nhẹ nhõm biết bao. Cuối cùng, khi kiểm soát được cảm xúc, cô nhận ra sức nặng khủng khiếp của sự không chắc chắn cũng đã bị cuốn trôi.

Cô đã kể với ông tất cả mọi thứ, không giữ gì lại. Có quá nhiều thứ khác để nói, nó giống như một cái đập vỡ đối với cô. Bởi vì gần đây Richard đã

ở trong tâm trí cô rất nhiều, cô thậm chí còn đề cập đến anh vào cuối buổi tối hôm đó, mặc dù trong một thời gian ngắn. Ít nhất cô đã cố gắng tóm tắt ngắn gọn.

“Thành thật mà nói, cha không nghĩ rằng cậu ấy sẽ quay lại,” Gerald thừa nhận.

“Anh ta không thực sự quay lại. Không ai khác biết anh ta đã trở lại, ngoại trừ anh trai của anh ấy, người mà anh ấy đã đến thăm. Đó là lý do tại sao con tiếp tục với việc tuyên bố anh ta đã chết.”

Gerald lắc đầu. “Con không thể làm điều đó, con yêu. Nó không đúng. Đó là một giải pháp khi con thực sự nghĩ rằng cậu ấy đã chết, đã rất nhiều thời gian trôi qua. Nhưng bây giờ con đã gặp cậu ta, con biết đó không phải là sự thật. Và hai con vẫn chưa muốn cuộc hôn nhân sao? Con chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn rồi. Không có gì thay đổi. Chúng con vẫn không thể chịu đựng được nhau.” Cô không đề cập đến việc Richard đang yêu người khác, điều này khiến cô bắt đầu khó chịu khi nghĩ về điều đó.

Gerald khịt mũi. “Con lừa Milton kiêu ngạo. Ông ta chắc chắn rằng lũ trẻ các con sẽ vượt qua sự thù địch đó, ông ta thậm chí còn thuyết phục được cha về điều đó”.

“Đó có phải là lý do tại sao cha không yêu cầu ông ta nhiều hơn để cắt đứt mối quan hệ giữa gia đình chúng ta ạ?”

“Nhưng cha đã đề nghị, gấp ba lần của hồi môn của con. Rõ ràng là lúc đó ông ta mong đợi nhiều hơn thế nữa từ cuộc hôn nhân. Vì vậy, cha đã ngừng cố gắng lý luận với ông ta. Con vẫn còn là một đứa trẻ. Vẫn có khả năng một ngày nào đó con có thể có thiện cảm với Richard. Vì vậy, cha đã trì hoãn việc đưa ra bất kỳ quyết định nào cho đến khi con đủ tuổi kết hôn. Và bây giờ là con, hãy tiếp tục cuộc sống của mình, con thân yêu. Tìm một người hoàn hảo đang ở ngoài kia chờ con — điều mà cha đã thất bại thảm hại không làm được cho con.”

Cô không thể tin rằng ông đang gợi ý điều đó. Cô mở to mắt, “Nhưng chúng ta không thể quay lại chỉ bằng lời nói của cha.”

“Đó là quyết định của cha. Con không phải lo lắng về điều đó.”

Cô nhận ra ông vẫn xem cô như một đứa trẻ. Điều đó có thể hiểu được, nhưng cô không còn là một đứa trẻ có thể chấp nhận sự đảm bảo của Cha và để nó trôi qua. Họ sẽ phải thảo luận về điều này.

“Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì?” cô hỏi, rồi tự trả lời câu hỏi của chính mình. “Bá tước có thể đưa nó ra thẩm quyền pháp lý và có thể đòi bồi thường.”

“Có thể, nhưng nó sẽ là một khó khăn. Không phải như thế chú rể đang đứng trước bàn thờ sẵn sàng hoàn thành phần của Allens trong hợp đồng đó.”

“Nhưng ông ta sẽ phản ứng dữ dội vì cha đã phá vỡ cam kết —”

“Việc đó con cứ để cha lo. Con đã bị giam giữ đủ lâu trước tình huống đáng trách này vì hành động của cha. Nếu có bất kỳ phản ứng dữ dội nào vì điều đó, cha sẽ coi điều đó là biện minh cho sự ngu ngốc của chính mình. Và tất cả sẽ sớm bị lãng quên”.

Julia sợ rằng mọi chuyện sẽ không dễ dàng như cha cô đã nói. Dù sao thì họ cũng đang chống lại một vị quý tộc, và bản thân họ cũng không có địa vị xã hội như vậy. Bá tước nhất định sẽ gây rắc rối, ít nhất là tạo ra một vụ tai tiếng, thậm chí làm mất uy tín của họ vì không tôn trọng hợp đồng, vấn đề đó đang nằm trong tay cô. Gerald vẫn chưa hồi phục đủ để đối phó với loại đòn roi đó.

Nhưng Julia không đề cập điều đó với cha cô. Cô gật đầu, để ông nghĩ rằng cô đã đồng ý với ông. Nhưng cô không thể đồng ý, chưa, không phải ít nhất cho đến khi gặp bá tước và cố gắng làm cho ông ta thấy lý do để họ có thể kết thúc hôn ước này một cách thân thiện.

CHƯƠNG 25

Ông ta để cô phải chờ đợi! Nửa ngày chết tiệt!

Julia đã không gặp Milton Allen, Bá tước Manford, trong 5 năm qua, kể từ vụ tai nạn của cha mẹ cô, điều đã tàn phá cuộc đời cô. Bá tước đã đến dự đám tang của mẹ cô và gửi lời chia buồn nhỏ nhặt của mình, nhưng lý do thực sự của ông ta khi đến thành phố là để bắt đầu các thủ tục tố tụng để giành được quyền giám hộ cô. Luật sư của gia đình cô đã nói với cô rằng ông ta đã tức giận như thế nào khi không làm được điều đó. Nó sẽ mang lại cho ông ta những gì ông ta muốn từ lâu, kiểm soát hoàn toàn mọi thứ mà nhà Millers sở hữu.

Đã lâu kể từ khi cô bước vào Willow Woods. Ngôi nhà mà cô rất ấn tượng khi còn nhỏ trông khá khác biệt qua con mắt của người lớn. Hồi đó nó có ở trong tình trạng tồi tàn như thế này không nhỉ? Chắc chắn là không. Nhưng điều kiện tồi tệ của ngôi nhà thực sự làm tăng thêm niềm tin của cô rằng cuối cùng cô có thể phá vỡ mối ràng buộc với Allens. Trước đây, bá tước đã từ chối tiền bạc để kết thúc việc đó, nhưng nếu tài chính của ông ta đang gặp khó khăn nghiêm trọng đến mức ông ta thậm chí không thể duy trì ngôi nhà của mình đúng cách, ông ta có thể chấp nhận giải pháp đó ngay bây giờ.

Julia đã để người giúp việc của mình ở nhà trọ gần đó. Cô đã may mắn có được một phòng ở đó sau khi chủ nhà trọ cáo buộc cô phải chịu trách nhiệm về việc làm hư hỏng tài sản của ông ta vào tuần trước. Cô không biết ông ta đang nói gì, nhưng việc trả ông ta gấp ba giá tiền phòng đã khiến ông ta im bặt. Dù sao thì cô cũng không có ý định ngủ ở đó khi cô đã có một phòng ở nhà trọ đẹp hơn nhiều nơi cô đã ở đêm qua. Nhưng giống như mẹ cô, cô muốn có một chút riêng tư để cô có thể làm mới mình trước khi xuất hiện trước mặt bá tước.

Lần này, cô đã đi bằng xe ngựa, vì vậy cô có thể mang theo người giúp việc của mình thay vì phải nhờ Raymond hộ tống cô một lần nữa. Nhưng việc di chuyển bằng xe ngựa chậm hơn nhiều so với chỉ đơn giản là cưỡi ngựa, và bây giờ cô sẽ may mắn rời Willow Woods trước khi đêm xuống, vì bá tước vẫn chưa cam kết gặp cô, điều này có thể biến chuyến đi này thành bốn ngày thay vì ba ngày như cô đã dự kiến.

Cô đã không nói với cha mình rằng cô sẽ đi đâu, biết rằng ông sẽ cố gắng nói chuyện với cô và có lẽ đã thành công. Thay vào đó, cô đã nói với ông rằng cô cần phải thực hiện một chuyến công tác ngắn ngày đến Miền Bắc. Cô không thích nói dối ông, nhưng cô không muốn ông lo lắng về sự vắng mặt của cô và cô sẽ giải thích khi cô quay lại, hy vọng là có tin tốt. Nếu bá tước đã từng xuất hiện.

Charles thậm chí còn không ở nhà để tiếp tục bầu bạn với cô. Người quản gia đã nói với cô rằng anh ta vẫn chưa trở về sau khi đưa con trai mình đến thăm ông ngoại của cậu bé. Thế là thời gian kéo đến chiều hôm đó. Và sự khó chịu của cô tăng lên.

Thực sự trời đã chuyển sang chạng vạng khi người hầu đến dẫn cô đến phòng làm việc của Milton. Cô không nghi ngờ rằng ông ta đã cố tình để cô chờ đợi suốt cả buổi chiều. Vì vậy, trong khi cô đã định lịch sự và tôn trọng, bây giờ cô chỉ tức giận và muốn thoát ra khỏi đó.

Cô thậm chí còn không đợi người hầu đóng cửa lại trước khi đi đứng vào vấn đề. “Tôi đến để nói với ngài hai điều, Đức ngài Allen. Tôi— ”

“Cách cư xử của cô ở đâu, cô gái?” ông ta cắt lời. “Ngồi xuống.”

Julia thấy mình nghe theo, ngồi vào chiếc ghế mà ông ta chỉ trước bàn làm việc. Cô đã làm như vậy một cách thiếu suy nghĩ bởi vì giọng điệu chuyên quyền của ông ta mà không gây tranh cãi. Ông ta gầy hơn cô nhớ, mái tóc nâu xỉn hơn. Và khi gặp Richard gần đây, cô nhận ra rằng cha và con trai chẳng giống nhau chút nào. Nhưng cô nhớ lại Charles cũng không giống cha mình. Cả hai người con trai đều giống bên gia đình mẹ của họ.

“Bây giờ,” ông ta nói thêm, chỉ để thể hiện một số phép lịch sự mà cô đang thiếu, “cha cô thế nào?”

Đột nhiên ông ta nhếch mép. Bởi vì ông ta đã kiểm soát được cô mà không hề mất một nửa cố gắng? Cô dựng đứng và bật dậy. “Đã hồi phục.”

Ông ta đột ngột ngả về phía trước. “Tôi xin lỗi?”

“Cha tôi đã bình phục. Tâm trí của ông ấy đã hoàn toàn hoạt động trở lại và ông ấy khoẻ hơn một chút mỗi ngày.”

Rõ ràng, giống như những người khác, bao gồm cả bác sĩ của Gerald, Milton không mong đợi sẽ bao giờ nghe thấy điều đó. Sự hoài nghi của ông ta được bộc lộ trong một khoảnh khắc ngắn trước khi ông ta trở nên cứng đờ. “Làm thế nào - tốt,” ông ta nói một cách khô khan.

Ông ta không quan tâm. Ông ta thật là một kẻ đáng khinh. Cha nào con nấy. Trên thực tế, Julia đột nhiên nhận ra rằng Milton có lẽ đã rất vui mừng trước tình trạng bệnh tật của Gerald. Nếu Richard sẵn sàng kết hôn với cô bất cứ lúc nào trong ba năm qua, kể từ khi cô đến tuổi trưởng thành, thì điều đó sẽ cho phép nhà Allens kiểm soát mọi thứ mà không cần phải đợi đến cái chết của Gerald.

“Tôi cũng đến để nói với ngài rằng tôi đã gặp Richard và không có gì thay đổi giữa chúng tôi. Chúng tôi vẫn ghét nhau và đã thống nhất với nhau rằng sẽ không bao giờ kết hôn”.

Milton nheo mắt nhìn cô. “Cô có thực sự nghĩ rằng một trong hai người muốn gì là quan trọng không? Nhưng Richard sẽ thay lòng đổi dạ.”

“Anh ta sẽ không.”

“Ồ, nó sẽ làm được. Trong khoảng bảy tháng. Vì vậy, cô có ngần ấy thời gian để chuẩn bị cho đám cưới của mình”.

Julia cảm thấy mình sắp hét lên. Làm sao ông ta có thể nói điều gì đó như thế và có vẻ tự tin về điều đó, khi ông ta thậm chí còn chưa gặp Richard? Vì vậy, cô đếm đến năm, mười, đáng lẽ phải đếm đến một con số

cao hơn nhiều, nhưng bá tước đang nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt xanh băng giá, làm tăng thêm sự lo lắng cho những cảm xúc mong manh khác của cô.

Cô bật thốt lên, “Đó là con số tùy ý nào vậy? Ngài thực sự nghĩ rằng ngài có thể tìm thấy anh ta trong bảy tháng sao?”

“Ta biết chính xác nó đang ở đâu.”

“Ở đâu?”

“Điều đó có quan trọng không? Tất cả những gì quan trọng đối với cô là nó sẽ sớm có mặt để xóa bỏ vết nhơ bà cô già khỏi cô. Cô nên cảm thấy vui mừng.”

Bây giờ cô đã rất hoài nghi. Tại sao giới quý tộc lại đặt quá nhiều quan tâm vào việc một phụ nữ trẻ kết hôn ngay sau khi bước ra khỏi phòng học? Nhưng ông ta đã không cho cô một câu trả lời, có lẽ vì ông ta không biết Richard đang ở đâu, điều đó có nghĩa là ông ta chỉ đang lừa gạt. Ông ta phải như vậy.

Cô nghiêng rằng. “Nếu điều đó quan trọng với tôi, nhưng điều đó cũng lại không quan trọng, điều đó không xóa bỏ được sự thật—”

“Cô đang tranh cãi với ta ư?” ông ta chất vấn.

“Không, tất nhiên—”

Cô đột ngột dừng lại, nhận ra ông ta đang làm cô sợ hãi. Với giọng điệu của ông ta ư? Lạy Chúa, làm cách nào Richard có thể sống dưới mái nhà của người đàn ông này suốt những năm tháng tuổi trẻ và chống lại ông ta đến mức kiếm được những trận đòn như tử vì điều đó? Anh đã đề cập đến ít nhất một lần bị đánh đập đó, thậm chí còn cố gắng đổ lỗi cho cô về điều đó. Bây giờ cô không nghi ngờ rằng đã có nhiều trận đòn. Cô nhận ra nếu bá tước giành được quyền giám hộ cô, cô có thể sẽ bỏ chạy giống như Richard đã làm - không, cô sẽ không làm thế. Quyền giám hộ đó cũng sẽ trao cho ông ta toàn quyền đối với sự chăm sóc Gerald, và không có cách nào trên

thiên đường hay địa ngục mà cô lại giao cha mình cho sự thương xót đáng nghi ngờ của bá tước.

Chính ý nghĩ đó đã làm cột sống cô cứng lại và cô phải sửa đổi, “Đúng vậy, tôi đang tranh cãi với ngài. Và tôi hiểu tại sao ngài lại nói dối để kéo dài tình trạng không thể chịu đựng được này—”

“Cô dám!” ông ta hét lên, má ửng hồng vì tức giận.

Cô nao núng. Cô đột nhiên vui mừng vì cái bàn của ông ta đang ở giữa họ. Điều gì đã khiến cô thốt ra những lời xúc phạm nặng nề nhất đến gã bạo chúa này, ngay cả khi đó là sự thật? Nếu cô là một người đàn ông, ông ta sẽ yêu cầu một cuộc thách đấu tay đôi.

“Tôi xin lỗi,” cô nói nhanh. “Điều đó hơi khắc nghiệt, nhưng—”

“Cô cũng vô lễ như Richard. Hai người mới giống nhau làm sao”.

Cô không đặc biệt thích bị so sánh với Richard, nhưng ít nhất lời xin lỗi của cô dường như đã xoa dịu vị bá tước vì ông ta chỉ chế nhạo lời nhận xét cuối cùng đó. Bây giờ có thể là thời điểm tốt để rời đi, trước khi cô để cơn giận của mình thống trị lưỡi cô một lần nữa. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đề nghị trả tiền cho ông ta lần cuối nếu ông ta không thể giải thích được, vì các luật sư vẫn chưa được triệu tập để chuyển giao quyền kiểm soát các doanh nghiệp và tài chính của gia đình cho cha cô, nhưng người đàn ông này đơn giản là không xứng đáng nhận được một xu vì đã giữ hợp đồng quá lâu, lâu hơn nhiều so với những gì ông ta nên có.

“Tôi đến đây để kết thúc chuyện này một cách thân thiện, nhưng dù thế nào, nó sẽ kết thúc thôi,” cô nói.

“Kết thúc?”

“Phải. Tôi đã sẵn sàng đánh giá cao sự kết thúc của cái giao kết đáng ghét này, nhưng Richard thì không, và bây giờ anh ta đã đủ lớn để đứng trước quyết định đó. Vì vậy, tôi sẽ được đứng trước bàn thờ, như tôi muốn.”

Ông ta khịt mũi. “Cô vẫn chưa đứng ở bất kỳ bàn thờ nào — chưa đâu. Nhưng trong bảy tháng— “

“Tôi xin lỗi, nhưng bảy tháng nữa sẽ quá bốn năm. Vì vậy, nếu ngài không thể sản xuất chú rể ngay lập tức, tôi không còn bắt buộc phải chờ đợi. Tôi chính thức xóa mình khỏi hôn ước với con trai của ngài — với sự chúc phúc của cha tôi, tôi có thể nói thêm, vì Richard đã loại bỏ chính mình từ lâu. Tôi đến đây như một phép lịch sự để nói với ngài điều đó, trước khi nó trở thành một tin tức công khai.”

“Ta hiểu rồi,” ông ta nói, giọng điệu của ông ta toát ra một vẻ lạnh lùng khác biệt. “Cô định để cha cô phải chịu đựng gánh nặng của điều này khi ông ấy chỉ vừa mới bình phục chỉ vì cô sẽ không đợi vài tháng nữa để kết hôn ư?”

“Cha tôi đã đảm bảo với tôi rằng chúng tôi sẽ vượt qua cơn bão,” cô nói một cách cứng rắn.

Bá tước đưa tay lên trước mặt một lúc, rồi đột nhiên quay mặt lại khiến cô kinh ngạc. Với giọng nói thực sự có vẻ như quan tâm đến cô, ông ta nói với cô, “Cô phải nhận ra rằng cha cô nói với cô những gì cô cần nghe bởi vì ông ấy yêu cô. Nhưng ta sẽ thật thiếu sót nếu ta không cảnh báo cô, vì lợi ích của cô, điều gì sẽ thực sự xảy ra nếu cô phá vỡ lời hứa hôn của mình. Nó không chỉ phản ánh xấu về cô và gia đình của cô, vụ bê bối xã hội và những tác động tiêu cực mà nó sẽ gây ra đối với các doanh nghiệp nhà Miller sẽ khiến cha cô trở nên trầm trọng hơn đến mức rất có thể sẽ làm ảnh hưởng đến sự phục hồi của ông ta. Ta không muốn thấy điều đó xảy ra. Cô có thực sự muốn chịu trách nhiệm cho việc làm cho cha cô bị bệnh một lần nữa không? Ta không nhận ra cô thật ích kỷ, cô gái ạ.”

Cô hít vào thật mạnh. Ông ta đang che giấu một mối đe dọa bằng cái gọi là mối quan tâm của mình. Cô biết ông ta là một người đàn ông tham lam kinh khủng, nhưng giờ ông ta định chõng chất tội lỗi lên cô để thao túng cô sao?

Tức giận, đôi mắt xanh ngọc của cô rực lên, cô nói, “Vài tháng nữa dựa vào cái gì?! Tôi đã nói với ngài rằng tôi đã gặp Richard vào tuần trước và anh ta đã nói thẳng với tôi rằng anh ta sẽ không kết hôn với tôi! Ngài có thể nói gì với anh ta để khiến anh ta thay đổi quyết định? Và nếu ngài không nói với tôi, thưa ngài, thì chúng ta không còn gì để thảo luận nữa.”

Cô đã bị bọm. Ông ta đã giữ vững quan điểm của mình. Hợp đồng chết tiệt đó giờ sẽ tồn tại vĩnh viễn. Cô không muốn mạo hiểm sức khỏe của cha mình vì điều này.

Vậy mà lần này ông ta đã thực sự trả lời cô. “Nói bất cứ điều gì với Richard sẽ không có tác dụng. Nó phải được chỉ ra lỗi lầm của mình. Nó phải chịu sự trừng phạt vì món nợ mà nó cố tình để lại cho ta giải quyết, và vì những vụ trộm của nó trước khi nó biến mất. Hình phạt đó có thể nhẹ, một cái tát bằng tay, nếu nó nghe lời, nhưng như thường lệ, nó không phải vậy. Thay vào đó, nó sẽ phải chịu hình phạt khắc nghiệt nhất.”

Cô không biết Richard đã phạm bất kỳ tội ác nào, dù chúng nghe có vẻ nhỏ nhặt, nhưng cô đoán, “Chúa ơi, ông đã tống con trai mình vào tù?”

“Nhà tù ư?” Bá tước cho cô một cái nhìn ngạo mạn. “Các nhà tù của chúng ta có vẻ giống như một kỳ nghỉ so với các thuộc địa hình sự ở Úc, nơi nó đang bị chuyển đến. Cô không hài lòng, căm ghét nó như cô đã làm sao?”

Bá tước mỉm cười khi không thể rời mắt khỏi cô. Julia đã cố gắng đấu tranh để không để lộ ra sự báo động và giữ một biểu hiện phẫn nộ trên khuôn mặt của mình.

“Tôi đã được đảm bảo rằng nó sẽ cầu xin được trở về nhà trong vòng vài tuần,” ông ta tiếp tục và lắc đầu. “Những trại kết án đó thật khắc nghiệt. Vì vậy, chuẩn bị cho đám cưới của cô đi, cô gái. Richard sẽ sẵn sàng đáp ứng các nghĩa vụ của mình ở đây và kết hôn với cô. Một khi các điều kiện trả tự do cho nó được đáp ứng, tôi sẽ cho phép nó trở về nhà”.

CHƯƠNG 26

Julia đã bị sốc trong chuyến đi trở lại London. Khi suy nghĩ bắt đầu rõ ràng trở lại, cô nhận ra rằng Đức ngài Allen không có quyền hợp pháp để sử dụng thuộc địa hình sự của Anh theo cách mà ông ta đã mô tả. Những người đàn ông không được gửi đến đó trừ khi họ bị kết án. Vì vậy, bá tước đã phải giật dây để vượt qua một phiên tòa, đó là điều mà cô cũng có thể làm. Nhưng những lãnh chúa duy nhất mà cô biết có khả năng giật dây kiểu đó là cha của Carol và James Malory, và Carol đã nói rằng cha cô đã rời khỏi đất nước trong tháng này.

Vì vậy, cô thậm chí còn không về nhà trước khi gõ cửa ngôi nhà ở thành phố của gia đình Malory. Cô có thể đã vượt qua cú sốc, nhưng cô vẫn còn lưỡng lự. Thời gian là yếu tố quan trọng nhất nếu Richard bị bắt khi cô nhìn thấy anh lần cuối cùng hơn một tuần trước, và bá tước tin chắc rằng con tàu chở tội phạm đã ở trên biển. Cô muốn con tàu đó dừng lại và Richard rời khỏi nó trước khi thiệt hại quá lớn - cho anh ta. Nhưng nếu nó khởi hành ngay sau khi anh ta được đưa lên đó, nó có thể lên đường gần một tuần rồi!

Cô đã hy vọng có thể tìm thấy người nhà Malorys một mình để có thể đưa ra thỉnh cầu của mình, nhưng khi người quản gia đưa cô đến phòng khách, cô đã có thể nghe thấy những giọng nói khác, một vài giọng Mỹ. Cô hy vọng ít nhất James ở nhà và không cố gắng trốn tránh họ hàng của vợ.

Nhưng sau đó cô nghe thấy một giọng nói đặc biệt đang giải thích, “Tôi đã dành cả tuần ở vùng nông thôn đó để tìm kiếm, hỏi han mọi người. Tôi đã ngăn anh trai của Richard khởi hành trong chuyến đi mà anh ta đã lên kế hoạch với con trai mình để anh ta có thể khám xét kỹ lưỡng ngôi nhà của họ và anh ta đã làm như vậy. Rich không có ở đó. Tôi thậm chí đã kiểm tra các nhà tù gần nhất. Và tôi đã cạn kiệt ý tưởng rồi, Gabby. Cậu ấy đã biến mất, chỉ đơn giản là biến mất.”

Julia nhận ra giọng nói đó là Ohr, bạn của Richard. Cô bước đến ngưỡng cửa ngay khi anh ta vừa kết thúc. James cũng ở đó, vô cảm như thường lệ. Georgina và Gabrielle đang ngồi trên ghế sofa, cả hai đều có vẻ lo lắng, mặc dù thực sự thì Gabrielle trông rất buồn. Drew đứng sau ghế sofa, đặt tay lên vai vợ. Boyd và Ohr ngồi trên ghế sofa đối diện với họ.

“Chúng tôi biết anh ấy sẽ không bỏ đi mà không nói với chúng tôi,” Gabrielle nói với Ohr. “Vì vậy, anh ấy phải ở đâu đó ở đây, chúng ta chỉ cần tìm ra nơi đó. Anh nói rằng anh ấy ghét cha mình? Đó là lý do tại sao anh ấy không bao giờ nói về ông ta với chúng tôi?”

“Và cậu ấy cũng ghét cả vị hôn thê của mình nữa. Không có gì ngạc nhiên khi cậu ấy không bao giờ muốn quay lại đây”.

Julia nao núng. Rõ ràng Ohr đã giải thích điều gì đó về mối quan hệ của cô với Richard cho cả nhóm trước khi cô bước vào cắt ngang cuộc trò chuyện. Nhưng cô chắc chắn không mong đợi nghe anh ta nói thêm, “Cô ấy cần được thăm vấn. Tôi sẽ giao việc đó cho cô.”

“Anh thực sự không thể nghĩ—?”

Ohr ngắt lời Gabrielle, “Cô ấy đã ở trong khu vực ngày hôm đó, và có bằng chứng về bạo lực, khiến cậu ấy bị cưỡng bức khỏi nhà trọ. Và cô ấy đã đe dọa sẽ giết cậu ta”.

“Ôi, Chúa ơi, tôi chỉ nói điều đó trong lúc nóng nảy,” Julia nói với vẻ ghê tởm, thu hút mọi ánh nhìn về phía cô khi cô bước vào phòng. “Tôi thực sự sẽ không làm điều đó.”

James là người đầu tiên hồi phục sau tiết lộ đáng ngạc nhiên của cô. “Cô là nửa kia của cặp đôi đã đính hôn sao? Ồ, tất nhiên, vị hôn phu vắng mặt và tất cả những điều đó. Thật là trớ trêu”.

Gabrielle hồi phục ngay sau đó và cau mày hỏi Julia, “Nhưng tại sao cô lại tuyên bố chỉ mới gặp anh ấy nếu cô đã đính hôn với anh ấy cả đời?”

“Anh ấy đã đeo mặt nạ tại vũ hội và sử dụng tên giả khi tự giới thiệu. Jean Paul, tôi nghĩ là như vậy,” Julia nhắc nhở cô ấy.

“Ồ, tất nhiên rồi,” Gabrielle nói, rồi đột ngột hỏi, “Cô có biết chuyện gì đã xảy ra với anh ấy không?”

“Có.”

“Ôi, cảm ơn Chúa!”

“Không, không có lý do gì để cảm ơn,” Julia nói một cách nghiêm túc. “Tôi vừa trở về từ nông thôn và tôi đã nói chuyện với cha anh ấy. Tôi đến để thông báo với bá tước rằng tôi sẽ không còn tôn trọng hợp đồng hôn nhân nữa vì tôi đã gặp Richard, và khi trưởng thành, cả hai chúng tôi đã đồng ý rằng sẽ không có cuộc hôn nhân. Đến lượt bá tước nói với tôi rằng Richard sẽ thay đổi quyết định sau bảy tháng nữa, vì vậy tôi nên bắt đầu chuẩn bị cho một đám cưới. Tôi đã nói với ông ta rằng tôi sẽ không đợi thêm một tháng nữa. Sau đó ông ta đe dọa sẽ phá hoại gia đình tôi. Tôi nghĩ rằng ông ta đã lừa dối về lịch trình kỳ lạ của bảy tháng, vì vậy tôi cũng đã lừa và nói với ông ta rằng nếu không nghe được lý do xác thực tại sao Richard lại đột ngột thay đổi vào thời điểm đó, tôi sẽ không thay đổi quyết định của mình. Vì vậy, ông ta đã cho tôi một lý do. Ông ta đã đề cập đến một số tội lỗi nhỏ mà Richard phải bị trừng phạt và— ”

“Những điều cậu ấy đã làm chỉ để khiến cha cậu ấy chối bỏ cậu ấy ư?”
Ohr xen vào một cách ngờ vực.

“Anh ta đang ở trong nhà tù nào?” Drew hỏi tiếp theo. “Chúng tôi sẽ đưa anh ta ra ngoài.”

“Đó cũng là suy nghĩ đầu tiên của tôi,” Julia thừa nhận. “Nhưng tội ác của anh ấy đủ nhỏ để có thể được tha thứ nếu Richard tuân theo ý muốn của cha anh ấy và đồng ý kết hôn với tôi. Nhưng anh ấy đã không. Vì vậy, bá tước đã yêu cầu đưa anh ta đến Úc.”

“Nhưng Úc chỉ mới được Anh tuyên bố chủ quyền gần đây.” James chỉ ra. “Vẫn chưa có gì ở đó ngoại trừ...”

“Chính xác,” Julia nói.

“Chính xác cái gì?” Georgina hỏi, nhìn đi nhìn lại giữa họ.

“Những người bị kết án, em yêu. Khi chúng ta mất các thuộc địa của mình ở Mỹ,” James nói với nụ cười bất ngờ, bởi vì cuộc chiến cụ thể đó đã dẫn đến cuộc gặp đầu tiên của họ một cách vòng vo, “chúng ta cần một nơi mới để gửi những tên tội phạm tồi tệ nhất của chúng ta tới. Chúng đã quá dễ dàng ở Mỹ. Tất cả những gì chúng có thể trở thành là những người hầu được ký hợp đồng. Ở Úc thì không như vậy. Các thuộc địa hình sự ở đó chỉ mới hoạt động vài năm nay nhưng đã nổi tiếng về sự khắc nghiệt và thiếu thốn. Đó là một vùng đất hoang sơ, chưa được thuần hóa. Những kẻ bị kết án đang bị làm việc đến chết để chế ngự nó”.

Chà, lạ Chúa!” Georgina thở hỗn hển. “Chắc chắn là cha của Richard đã không biết điều đó khi ông ta đưa anh ấy đến đó.”

“Ông ta biết,” Julia nói bằng một giọng nhỏ thực sự ghen ngào. Cảm xúc trái ngược đó là gì? Cô phải hắng giọng để tiếp tục, “Bá tước đã làm điều này để phá vỡ ý chí của Richard. Ông ta là một bậc cha mẹ không bình thường. Tôi không nghĩ có ai lại có thể tàn nhẫn với con mình như vậy”.

“Có lẽ Richard không phải là con đẻ của ông ta,” James gợi ý.

Julia chỉ nhìn anh chăm chăm, nhưng Georgina nhướn mày với chồng. “Ý anh là gì?”

“Đúng rồi. Có một Quý bà Allen trong những ngày hoang dã của anh ở London.”

“Anh đã không!” Georgina thở hỗn hển.

James cười khúc khích. “Không, anh chắc chắn là không. Bà ấy đã quá dễ dàng. Anh có thể chỉ mới bắt đầu sự nghiệp đầy chông gai của mình, nhưng anh vẫn thích thử thách hơn. Và có tin đồn rằng bà ấy đang cố tình

chọc ghẹo chồng mình và đảm bảo rằng nó sẽ trở thành một tai tiếng đến tai ông ta. Hôn nhân của họ là một cuộc hôn nhân sắp đặt và bà ấy coi thường người đàn ông đó”.

“Vậy là bà ấy đã chế nhạo ông ta với một đứa con hoang?”

James nhún vai. “Anh không biết bà ấy đã làm gì. Bà ấy đã có một mùa Lễ hội hỗn tạp của mình ở London, sau đó trở về vùng quê. Anh chưa từng nhớ bà ấy đã từng xuất hiện lại. Nhưng đó chỉ là suy đoán thôi, em yêu. Có thể như Julia đã nói, rằng cha của Richard chỉ đơn giản là một bậc cha mẹ không bình thường.”

“Richard gọi ông ta là bạo chúa và đề cập đến việc đánh đập,” Julia nói nhỏ và nói thêm, “Tuy nhiên, điều đó không ngăn được anh ấy nổi loạn.”

James gật đầu. “Điều đó thực sự nghe có vẻ rõ ràng hơn. Manford sẽ không phải là người đàn ông đầu tiên đòi hỏi sự phục tùng tuyệt đối từ gia đình mình và đưa ra những hình phạt khắc nghiệt hơn nếu ông ta không có được điều đó. Richard đã thoát khỏi cơn thịnh nộ của cha mình trong một khoảng thời gian dài và có thể trốn thoát lần nữa, vì vậy, khi đặt bàn tay của ông ta vào cậu ấy, Manford có thể coi đây là phương sách cuối cùng. Rốt cuộc thì cậu bé vẫn đang giữ ông ta khỏi gia tài mà ông ta mong đợi. Và nó không giống như thế ông ta sẽ dừng ở đó.”

“Không, ông ta không,” Julia nói giọng siết chặt. “Ông ta hy vọng trải nghiệm tàn khốc này sẽ hoàn toàn phá vỡ ý chí của Richard. Ông ta thậm chí còn ngụ ý rằng ông ta sẽ không sắp xếp việc thả anh ấy cho đến khi điều kiện đó được đáp ứng.”

Sau một lúc im lặng, Ohr đột ngột đứng lên. “Tôi phải tìm hiểu con tàu đó ra khơi khi nào. Nếu là tuần trước khi cậu ấy biến mất, chúng ta có thể phải mất hàng tuần mới đuổi kịp”.

Boyd đứng lên với anh ta. “Không, con ngựa của tôi đang ở ngoài, tôi sẽ đi. Tôi thông thuộc những bến tàu ở đây hơn anh, và chúng ta càng có nhiều thông tin sớm thì càng tốt”.

Drew nói, “Một trong số mọi người ghé qua *The Triton* và cho người sỹ quan thứ nhất của tôi biết để tập hợp thủy thủ đoàn. Chúng ta có thể ra khơi khi thủy triều lên vào buổi tối nay”.

“Anh sẽ không thể đưa Richard ra khỏi con tàu đó,” Julia chỉ ra.

“Cái quái gì mà tôi không làm được,” Drew nói với sự đảm bảo tuyệt đối.

Cô thở dài. “Thực sự, anh sẽ không. Anh là một người Mỹ với một con tàu và thủy thủ đoàn của Mỹ, còn Richard ở trên một con tàu chở những kẻ phạm tội của Anh. Anh có thể làm cho nó dừng lại, nhưng thuyền trưởng sẽ không bao giờ sẵn sàng từ bỏ một trong những tù nhân của mình. Anh phải nổ súng vào con tàu, và Richard có thể chết trong cuộc chiến đó.”

“Julia, chúng ta không thể để họ đưa anh ấy đến một nơi đi đày,” Gabrielle nói một cách nghiêm túc.

“Tôi đồng ý,” Julia trả lời. “Tôi sẽ không ở đây nếu tôi không muốn ngăn họ lại. Nhưng bá tước đã giật dây để đưa Richard lên con tàu đó mà không cần xét xử. Sẽ phải có một quý tộc đủ mạnh mẽ không kém để giúp anh ấy thoát khỏi nó.”

Mọi người trong phòng nhìn ngay sang James Malory. Vẻ mặt cau có của anh ấy cũng đến nhanh chóng. “Không,” anh ta nói với vẻ dứt khoát.

Georgina đứng dậy và tiến lại gần chồng. “James” là tất cả những gì cô ấy nói.

Anh ta quay sang cau có với cô. “Em có mất trí không, George? Em nghĩ rằng anh không biết tất cả mối quan tâm này là dành cho kẻ bạc tình thèm muốn em sao? Anh sẽ giúp hãn đến ngôi mộ của hãn và không làm gì hơn nữa.”

Georgina bỏ qua điều đó và nhắc anh ta, “Anh cũng có con tàu nhanh hơn.”

“Một con tàu không có thủy thủ đoàn,” anh ta nhanh chóng chỉ ra. “Sẽ mất nhiều ngày để tập hợp —”

“Anh có thể có thủy thủ đoàn của tôi,” Drew cắt ngang. “Tất nhiên, tôi và Gabby sẽ đi cùng anh, vì Richard là bạn của chúng tôi.”

“Anh không phải là thuyền trưởng của tôi, Yank,” James cảnh báo ông anh vợ của mình.

“Tất nhiên là không rồi.”

Nhưng Drew đang cười toe toét khi anh đi quanh ghế sofa để ngồi xuống cạnh vợ mình. Hai người đó ít nhất cũng coi như vấn đề đã được giải quyết. Julia vẫn chưa chắc chắn lắm. Nhưng rồi cô nhìn thấy Georgina ôm lấy chồng cô ấy.

“Anh là một người đàn ông tốt,” Georgina nói.

James thở dài. “Không, anh là một người chồng tốt. Có một sự khác biệt chết tiệt đấy.”

Julia cuối cùng nói: “Cảm ơn ngài, James. Tôi thú nhận rằng tôi đã đặt hy vọng vào ngài. Tôi không biết bất kỳ nhà quý tộc nào khác đủ rõ để khẩn cầu loại hỗ trợ này.”

Georgina vẫn chưa buông James ra, vì vậy anh ta nhượng đôi lông mày vàng với Julia trên đầu vợ mình. “Chỉ cần giải thích cho tôi, nếu cô muốn, tại sao cô đến đây để được giúp đỡ cho một người đàn ông mà cô cho là đáng ghét? Có chút mâu thuẫn, phải không?”

Cô nhượng mày nhìn lại anh. “Ngài nghĩ rằng tôi muốn anh ấy được đưa về nhà trong sự tan nát và đồng ý kết hôn với tôi khi đó không phải là điều anh ấy muốn sao?”

“Lý do đúng đắn,” James nói. “Và vì lần hứa hôn này dường như tất cả chỉ vì tiền, tôi sẽ cho rằng cô đã cố gắng mua chuộc hợp đồng đó?”

“Cha tôi đã làm vậy, nhiều hơn một lần, nhưng bá tước luôn từ chối. Ông ta muốn có được toàn bộ tài sản của gia đình tôi thông qua cuộc hôn nhân”.

“Hợp đồng bản thảo này cung cấp cho ông ta điều đó sao?”

“Không, nhưng ông ta là quý tộc còn cha tôi thì không. Ông ta luôn cho rằng với tư cách là một người họ hàng, ông ta ít nhiều có nguồn cung cấp tiền không giới hạn. Và quý tha ma bắt tôi đi nếu tôi từ bỏ thành quả khó khăn đã đạt được trong hàng thế kỷ của gia đình mình cho lòng tham của một người đàn ông. Tôi sẽ giết ông ta sớm hơn— ”

“Cô muốn chúng tôi giết ông ta cho cô không?”

James nói điều đó với một biểu hiện và giọng điệu nghiêm túc như vậy, Julia có cảm giác rằng anh ấy có thể không nói đùa! “Tất nhiên là không rồi. Tôi không thực sự có ý đó. Tôi có một thói quen khủng khiếp là nói những điều tôi không thực sự định làm khi tôi tức giận và bá tước khiến tôi tức giận đến mức tôi có thể hét lên”.

“Xin đừng.”

Cô cười toe toét trước giọng điệu khô khan của James. “Manford đã làm điều khủng khiếp này trước khi biết cha tôi hồi phục. Thực sự chưa bao giờ có bất kỳ nghi ngờ nào về việc tôi sẽ tuân thủ hợp đồng để tôn trọng lời hứa của cha tôi — cho đến tuần này, khi cha tôi nói với tôi rằng hãy quên điều đó đi. Nhưng bá tước vẫn chưa biết điều này, và nếu ông ta có thể kiểm soát Richard, thì Milton rõ ràng nghĩ rằng ông ta sẽ có tất cả. Bây giờ cha tôi đã bình phục, điều đó chắc chắn sẽ không xảy ra. Nhưng trong mọi trường hợp, tôi muốn lên tàu cùng ngài, nếu ngài không phiền. Richard và tôi cần giải quyết chuyện hứa hôn của mình và tìm ra cách để ngăn điều này xảy ra lần nữa. Và anh ấy không có khả năng kiên nhẫn đủ lâu để chúng tôi làm điều đó khi ngài đưa anh ấy trở lại đây.”

“Điều đó bây giờ có thực sự quan trọng không, khi cô được cha cô hỗ trợ để bỏ qua bản hợp đồng?”

“Điều đó vẫn xảy ra cho đến khi cha tôi hoàn toàn bình phục. Tôi sẽ không mạo hiểm bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến sự phục hồi đó, bao gồm cả vụ bê bối mà bá tước đã hứa sẽ là kết quả của việc tôi không tuân thủ bản hợp đồng.”

James gật đầu. “Như cô muốn.”

Georgina buông James ra và đi ra cửa. “Em sẽ đi đóng gói hành lý của chúng ta.”

“Anh sẽ đóng gói hành lý *của anh*, George,” James nói một cách cương quyết. “Em sẽ không đi đâu gần tên cướp biển chết tiệt đó lần nữa.”

Trong hoàn cảnh đó, Cướp biển dường như là một từ mô tả khá kỳ quặc, Julia nghĩ, thậm chí một chút dịu dàng đến từ James. Nhưng dường như không ai khác ở đó nghĩ như vậy.

Georgina xoay người. “Anh định khiến em bỏ lỡ những gì nghe có vẻ giống như một chuyến đi thú vị chỉ vì một chút ghen tuông đấy à?”

Đôi mày vàng của anh ta lại một lần nữa nhướn lên. “Em còn nghi ngờ sao?”

“Nhưng – “

“Hôm nay, em đã đạt được một kỳ tích đáng kinh ngạc đấy, George. Anh đã đồng ý giải cứu tên vô dụng đó. Đừng lạm dụng vào vận may của em.”

Cô ấy miễn cưỡng gật đầu. Anh ấy đủ hài lòng để nói thêm, “Em sẽ không bỏ lỡ bất cứ điều gì, em yêu. Anh sẽ không yêu cầu thả hãn ra mà không có tài liệu nào hợp pháp. Và anh biết chỉ cần gặp ai để có được những tài liệu đó. Tất cả đều ngay thẳng. Rất nhanh thôi. Bọn anh sẽ trở lại sau một vài ngày.”

CHƯƠNG 27

Julia đã mượn lời của Jame Malory để đảm bảo với cha cô vào chiều hôm đó rằng cô sẽ không đi lâu. Cô đã có cảm giác tội lỗi khi cô thú nhận với ông những gì cô đã làm — và liên hệ những gì Bá tước Manford đã làm với Richard và những gì bá tước đã dự đoán sẽ xảy ra với nhà Millers. Vụ bê bối và mọi hậu quả từ nó sẽ không thối bùng như cha cô nghĩ. Bá tước sẽ thấy điều đó.

“Con rất xin lỗi,” cô kết thúc. “Con đã quen làm những việc cần làm mà không thảo luận với ai trước, và việc này cần phải được thực hiện ngay lập tức. Vì vậy, tất cả đã được sắp xếp, Đức ngài Malory đã đồng ý giúp đỡ. Con tàu của ngài ấy sẽ căng buồm khi có cơn thủy triều tiếp theo — và con sẽ đi cùng.”

“Con ư? Tại sao?”

“Bởi vì con từ chối mang lại lợi ích cho Bá tước Manford vì tội ác của ông ta. Phải có một cách thoát khỏi hợp đồng này để ông ta không làm tổn hại đến doanh nghiệp của chúng ta và làm tổn hại danh tiếng của gia đình chúng ta. Câu trả lời của Richard là biến mất, nhưng đó không phải là một

lựa chọn đối với con. Vì vậy, con đang giúp Richard thoát khỏi tình huống khủng khiếp này mà chính cha anh ấy đã ép buộc anh ấy. Bây giờ anh ấy sẽ phải giúp con tìm ra cách để chấm dứt điều này.”

“Và đó là tất cả những gì con đang hy vọng?”

“Vâng, tất nhiên.”

Tại sao cô lại đỏ mặt khi nói vậy? Cô vẫn không biết. Nhưng chắc hẳn ông đã không nhận ra vì tất cả những gì ông nói là “Con thực sự đã trưởng thành rồi phải không, con yêu?”

Cô không cảm thấy mình trưởng thành khi đứng trên boong con tàu *The Maiden George* ba ngày sau đó. Đại dương bao la bao quanh con tàu có thể khiến bất cứ ai cũng cảm thấy mình nhỏ bé, tầm thường. Ngay cả con tàu chở tội phạm chỉ xuất hiện như một dấu chấm trên đường chân trời.

James và Drew đã phát hiện ra con tàu kia đêm qua. Họ có thể đến được nơi này sớm hơn nếu họ không gặp bão khi băng qua Kênh vào đêm đầu tiên. Tàu của James nhanh bất thường vì anh ta đã tháo hết pháo cho chuyến đi cuối cùng của mình, khi tốc độ là điều cần thiết. Nhưng con tàu vận tải đã rời London chỉ hai ngày trước khi họ ra khơi, chứ không phải cả tuần trước đó như họ nghĩ ban đầu. Rõ ràng, những con tàu chở các tù nhân bị kết án có thể được cập cảng ở London trong nhiều tuần, thậm chí vài tháng, bởi vì chúng sẽ không ra khơi cho đến khi được bàn giao đầy đủ những người bị kết án.

James đã khẳng định họ đợi đến sáng để thu hẹp khoảng cách giữa các con tàu. Không ai tranh luận với anh ta vì lý do của anh ta là đúng đắn. Anh ấy không muốn các sĩ quan Anh, những người háo hức với chiếc giường của họ lại đưa ra quyết định một cách hấp tấp. Điều đó có thể dẫn đến xung đột không đáng có.

Gabrielle tham gia cùng Julia khi *The Maiden George* chạy đua để bắt kịp con tàu chở tội phạm. Gabrielle không nói gì, chỉ đề nghị sự hỗ trợ lặng lẽ. Julia cần điều đó. Cô sợ rằng họ sẽ phát hiện ra Richard bị ốm vì thử

thách này, thậm chí có thể bị tổn thương về thể chất một lần nữa, quá đau đớn để có thể lý giải. Và cô sẽ chỉ có một vài ngày với anh.

Nhưng sau đó cô thấy mình đang nói chuyện với người bạn mới về người chồng hứa hôn của mình. Bất cứ điều gì Ohr nói với họ sẽ là phiên bản của Richard. Không phải cô muốn chứng minh mình vô tội khi cô không làm những điều đó. Sự nóng nảy của cô và những lời nhận xét khó chịu, hợm hĩnh của Richard là một sự kết hợp dễ bay hơi. Họ đều có lỗi như nhau vì không bao giờ có thể hòa hợp với nhau.

“Hồi đó tôi rất nóng nảy,” Julia thừa nhận, kết thúc câu chuyện. “Và anh ấy dường như luôn biết cách để kích động nó.”

“Cô vẫn thế à?”

Julia cười khúc khích. “Tôi thực sự không biết! Tôi không nhớ lại bất kỳ cơn giận dữ nào sau chuyến thăm cuối cùng của Richard. Nhưng chỉ nghĩ đến anh ấy thôi vẫn khiến tôi tức giận, nên tôi không còn nghĩ về anh ấy nữa”.

“Điều đó nghe không giống Richard mà tôi biết,” Gabrielle nói. “Ngay từ lần đầu gặp tôi, anh ấy đã là một cái bùa may mắn, luôn cười toe toét, luôn trêu chọc và đùa cợt điều gì đó với bạn bè. Anh ấy có vẻ như không có một cái xương nghiêm túc nào trong cơ thể”.

Nghe vậy, Julia cảm thấy một làn sóng buồn bã và tội lỗi đến quặn thắt trong bụng. Có phải cô đã lấy đi niềm vui cuộc sống từ anh khi họ còn là những đứa trẻ không? Cô đã nhìn thấy những cái nhìn thoáng qua về người đàn ông mà Gabrielle biết và quan tâm. Một người quyến rũ và hay trêu chọc mà Julia gặp lần đầu tiên tại vũ hội trước khi cô biết anh thực sự là ai. Người đàn ông dũng cảm ở khách sạn đã nhảy lên và đánh bay một con ong khỏi cô mặc dù cơ thể đang đau nhức. Người đàn ông tươi cười trong nhà trọ đã ném cô lên giường và hôn cô — đó chắc chắn không phải là Richard ngày xưa! Tất nhiên, bây giờ anh đã trưởng thành, và kẻ thù cũ của cô lại trực tiếp xuất hiện sau nụ hôn đó.

“Cô nói đúng, chúng ta đã mô tả hai người đàn ông khác nhau,” Julia nói nhỏ. “Trong tất cả những lần gặp gỡ tôi với anh ấy trong suốt nhiều năm qua, tôi chưa lần nào nhìn thấy anh ấy cười. Mặc dù vậy, anh ấy đã chế nhạo rất nhiều”.

“Thật ngạc nhiên khi một vài năm có thể thay đổi một người nào đó, phải không?” Gabrielle nói.

“Nhiều năm, có thể, nhưng nhiều trường hợp có thể xảy ra hơn. Cô đã gặp và biết người đàn ông đã bỏ xa những rắc rối của mình. Xa cha anh ấy và mối đe dọa của một cuộc hôn nhân không mong muốn, anh ấy đã tìm thấy sự bình yên, tôi đoán vậy, và trở thành người đàn ông mà anh ấy luôn có thể có được nếu anh ấy không lớn lên với một kẻ bạo chúa và là một người cha. Và tôi chắc chắn rằng anh ấy sẽ lại là người đàn ông mà cô biết, một khi anh ấy đặt tất cả những điều này lại phía sau”.

“Nhưng cô cũng đã gặp khó khăn, phải không? Với cuộc hôn nhân không mong muốn này luôn treo lơ lửng trên đầu cô?”

“Nó không thật tệ khi chúng tôi còn nhỏ. Khi tôi về nhà sau những chuyến thăm đó, hoặc sau cuộc viếng thăm của Richard, cuộc sống của tôi trở lại bình thường và tôi khá hạnh phúc. Chỉ khi đến tuổi kết hôn, tôi mới bắt đầu lo lắng về tương lai của mình. Sau tất cả, tôi muốn có con, một người chồng thực sự. Tình yêu.”

“Cô đã có ai đó trong lòng chưa?”

Julia cười khổ. “Tôi đã đính hôn cả đời mình và với một quý tộc không hơn không kém. Tất cả mọi người đều biết điều đó. Những người đàn ông quen biết tôi đối xử với tôi như thể tôi đã kết hôn. Tôi chỉ định bắt đầu tìm kiếm một người chồng vì đã đủ thời gian trôi qua và tôi đã tuyên bố là Richard đã chết. Sau đó anh ta xuất hiện và phá hỏng kế hoạch đó”.

Gabrielle nao núng. “Đây là một thực trạng đáng buồn. Richard chưa bao giờ khiến tôi lo lắng, cho đến khi anh ấy si mê sai lầm với một người phụ nữ đã có gia đình, nhưng điều đó chẳng là gì so với việc anh ấy bị tổng

cổ đến một thuộc địa hình sự ở bên kia thế giới! Nhưng ai có thể tưởng tượng được một người cha như của anh ấy”. Gabrielle thở dài. “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu James có quyền đó. Bá tước có lẽ không phải là cha ruột của Richard và đã đối xử tệ bạc với anh ấy vì ông ta buộc phải chấp nhận và nuôi nấng đứa con hoang của vợ mình”.

“Ý của cô là một hình phạt cho những tội lỗi của bà ấy đã áp đặt cho người con, trả thù cho điều đã từng xảy ra sao?”

Gabrielle gật đầu. “Để hiểu hơn việc cha mẹ trở nên độc ác như thế này — trừ khi ông ta bị mất trí.”

“Không, ông ta không mất trí. Nếu đúng như vậy, ông ta có thể che đậy nó bằng một vẻ ngoài bình thường.”

“Ohr nói Richard thực sự ghét cha mình, vì vậy tôi không nghi ngờ rằng anh ấy sẽ thích hơn nếu anh ấy là một đứa con hoang.”

“Điều đó không giúp anh ấy và tôi thoát khỏi tình huống này.” Julia nói. “Ném điều đó vào mặt bá tước sẽ không khiến ông ta giao nộp bản hợp đồng khủng khiếp đó. Theo luật, Richard mang họ ông ta, và do đó anh ấy phải đáp ứng yêu cầu của hợp đồng, dù có là con hoang hay không.”

“Đã đến lúc xuống dưới boong tàu rồi, thưa các quý cô,” Drew nói khi anh bước đến gần vợ và quàng tay qua eo cô. “Mặc dù hợp lý khi vợ sắp cưới và bạn bè của người đàn ông trên con tàu kia để xem anh ta được thả tự do, nhưng James không muốn bị phân tâm bởi phụ nữ trên boong.”

Gabrielle khịt mũi với chồng. “Con tàu đó chỉ mới rời khỏi nước Anh năm ngày. Họ vẫn chưa chết đói khi nhìn thấy một người phụ nữ đâu.”

“Em có định tranh luận với James về điều đó không?”

Gabrielle cười khúc khích với anh. “Không có một cơ hội nào. Đi thôi, Julia. Chúng ta có lẽ nên để Richard dọn dẹp sạch sẽ trước khi chúng ta nói chuyện với anh ấy. Tôi không nghi ngờ gì đó sẽ là tất cả những gì anh ấy nghĩ đến, sau hơn một tuần bị nhốt. Anh ấy rất tỉ mỉ về ngoại hình của

mình. Anh ấy có thể ăn mặc rách rưới nhưng chúng phải là mớ giẻ rách sạch sẽ! Tôi luôn nghĩ điều đó hơi kỳ quặc, nhưng tất nhiên tôi không biết anh ấy là một quý ông. Giờ thì điều đó dễ hiểu hơn rồi. Các loại quý ông dường như được nuôi dạy để luôn đặt vẻ ngoài đẹp nhất của họ về phía trước.”

Julia nhận ra rằng cô biết rất ít về người đàn ông mà cô đã gắn bó cả đời. Nhưng cô phải đồng ý với nhận xét cuối cùng của Gabrielle. Cô không thể nhớ đã từng nhìn thấy Richard ngoài trang phục gọn gàng và sạch sẽ. Một sắc lệnh khác của bá tước, rằng con trai của ông ta không được phép làm bẩn ư?

Họ gần như bám sát con tàu kia. Julia thậm chí còn không nhận thấy, họ đã mãi mê trò chuyện. Cô đột nhiên bị bủa vây với sự lo lắng dữ dội.

“Tôi rất vui nếu hai người tham gia vào cuộc thương lượng của chúng tôi ở đây,” cô nói với cặp vợ chồng.

Drew trả lời: “Đừng lo lắng. Chưa bao giờ người ta biết đến một người đàn ông nào có thể vận cánh tay tốt như James Malory”.

CHƯƠNG 28

James cho gọi Drew trước khi anh ta sang con tàu vận tải. James đã mặc trang phục cho dịp này. Anh ấy không thường cố gắng để trông có vẻ lãnh chúa như vậy, nhưng hôm nay anh ấy đã biểu hiện như thế. Mặc dù chiếc cravat trắng của anh không quá lỗ, nhưng chiếc áo khoác màu da bò của anh được cắt may tuyệt vời, đôi ủng sáng lấp lánh và áo ghi lê của anh ấy là loại lụa tốt nhất.

“Anh đi với tôi,” James nói. “Nếu thuyền trưởng phủ nhận sự tham gia của anh ta trong âm mưu này, một người biết Richard sẽ phải xuống để chỉ

ra cậu ấy.”

“Tôi hiểu là anh không muốn?”

“Đó không phải là vấn đề của những quý tộc, Yank. Sau khi tôi xác định được mình là người có địa vị cao và vĩ đại đến mức nào, thuyền trưởng sẽ thấy hợp lý hơn nếu tôi từ chối bước vào nhà ngục của anh ta và giao nhiệm vụ khó khăn đó cho người hầu của Richard. Mùi hôi thối, anh biết đấy. Nó chắc chắn đã bốc lên rồi.”

Drew cười sặc sụa. “Vậy tôi đóng vai một người hầu không thể khó tính như vậy phải không?”

“Chính xác, và sẽ không có một lời nói chết tiệt nào từ anh nếu không anh sẽ để lộ quốc tịch của mình.”

“Ồ, thôi nào.” Drew cười toe toét. “Người Mỹ cũng đào tạo ra những người hầu tốt như người Anh chứ”.

“Có lẽ, nhưng một quý tộc người Anh sẽ không bị bắt chết bởi một tên người hầu Mỹ.”

Đó là một lời chỉ trích cũ rích. James đã quá thích đề cập đến người Mỹ là những kẻ man rợ nên không bao giờ thừa nhận rằng không phải như vậy. Và Drew đã trở nên miễn nhiễm với những câu chỉ trích cụ thể đó trong nhiều năm. Hầu hết.

Thuyền trưởng không gặp họ trên boong, nhưng họ được đưa trực tiếp đến cabin của anh ta. Đưa họ đến gặp anh ta là một chiến thuật khá rõ ràng để thiết lập ưu thế của anh ta. Điều đó đã bốc hơi ngay khi James giới thiệu bản thân.

“James Malory, Tử tước Ryding. Thật vinh dự cho anh khi gặp chúng tôi, Thuyền trưởng...?”

“Cantel,” người đàn ông trả lời khi đứng dậy sau bàn làm việc.

“Thuyền trưởng Cantel.” James hơi nghiêng đầu chào. Drew đã phải khâm phục chiến thuật riêng của James. Trước đó, Drew đã hét lên khắp các boong tàu rằng vấn đề này là khẩn cấp, điều này đã khiến chiếc tàu kia phải hạ buồm và chuẩn bị lên tàu. Nhưng James đã làm cho thuyền trưởng cảm thấy thoải mái với lời chào thân mật của mình. Để anh ta không chuẩn bị cho một lời chỉ trích ...

Cuộc tấn công đầu tiên có dạng các tài liệu chính thức mà James lấy ra từ túi áo ngực và thả trên bàn làm việc. Thuyền trưởng nhìn anh một cách tò mò khi anh ta cầm chúng lên và bắt đầu đọc một văn bản. Anh ta bắt đầu cau mày. James không đợi anh ta đọc xong.

“Như ngài có thể thấy, chúng tôi nhận thấy rằng ngài đang vận chuyển một người đàn ông vô tội. Ngài phải thả anh ta cho tôi ngay lập tức.”

Thuyền trưởng Cantel không trả lời trong giây lát. Anh ta vẫn đang đọc, rồi mắt anh ta mở to. “Một trong những tù nhân là một quý ông sao? Những sai lầm ở mức độ này sẽ không xảy ra, Đức ngài Malory. Không có ai có cái tên này trong nhà ngục của tôi”.

“Tôi không nghĩ rằng mình ngu ngốc,” James nói một cách khô khan. “Nhưng tôi cho rằng ngài đã hiểu đầy đủ về hậu quả của việc ngài tham gia vào âm mưu này, vì vậy tôi thực sự không thể trách ngài vì đã cố gắng phủ nhận nó.”

Đại úy Cantel mặt đỏ bừng. “Thực sự, tôi không biết ngài đang nói gì. Tôi có thể cho ngài xem bản danh sách của tôi. Mọi tù nhân dưới đây đều được liệt kê và giải trình”. Sau đó, anh ta ra lệnh cho thủy thủ đoàn hộ tống họ: “Hãy đếm số đầu người.”

“Đứng yên tại chỗ,” James phản bác lại mệnh lệnh đó với giọng điệu khiến người thủy thủ tê liệt.

“Bây giờ hãy xem chuyện gì đây—,” Cantel bắt đầu đỏ mặt.

“Ngài không thực sự nghĩ rằng tôi sẽ cho ngài cơ hội để che giấu bằng chứng đấy chứ?”

“Đừng xúc phạm tôi nhiều hơn những gì ngài đã làm, Đức ngài Malory.”

“Hoặc là?”

Drew rên rỉ trong nội tâm. James đáng lẽ phải khôn khéo chứ không phải dùng bạo lực, nhưng Drew phải biết rằng người em rể của mình đã quen với việc sau hơn nhiều.

James đã không cho người đàn ông cơ hội trả lời, nói thêm, “Ngài không nghĩ đến việc thực sự qua mặt tôi, phải vậy không?” Anh bất ngờ tóm lấy ngực áo sơ mi của người thủy thủ đang đứng cạnh anh, nhắc anh ta lên và giáng một trong những nắm đấm đầy thịt của anh vào mặt anh chàng. Anh để người thủy thủ từ từ rơi xuống sàn, hoàn toàn bất tỉnh, trước khi anh liếc nhìn thuyền trưởng một lần nữa và nói với vẻ đe dọa rõ ràng, “Tôi sẽ không khuyên điều đó đâu.”

“Đây là một sự lãng nhục,” viên thuyền trưởng đỏ mặt, nhưng tuyên bố của anh ta không có chút trọng lượng nào.

“Tôi hoàn toàn đồng ý. Các quý tộc của vương quốc không bị xử lý theo cách này, bất kể tội ác của họ là gì. Ngài nhận thức được điều đó, đúng không?”

“Tất nhiên.”

“Rất tốt. Để có được sự đánh giá tốt hơn của tôi, tôi sẽ cung cấp cho ngài lợi ích của sự nghi ngờ rằng ngài thực sự không biết gì về điều này. Tôi cho rằng con trai của bá tước có thể đã được giao cho ngài với một cái tên giả, thậm chí có thể đã bất tỉnh và do đó không thể biện hộ sự phẫn nộ này trước khi nó đi xa hơn. Mặc dù,” James trầm ngâm nói thêm, “nhiều khả năng cậu ấy đã hét lên mình là ai đủ lớn để có thể nghe thấy ở London.”

“Các lính canh sẽ không tin anh ta,” Cantel nhanh nhẩu nói, rõ ràng là thích phiên bản cuối cùng của James nếu anh ta phải giao nộp tù nhân của mình, nhưng anh ta đủ ngu ngốc để thử nói không lần cuối cùng, nói thêm, “Tôi sẽ cho lính canh tra hỏi ngay lập tức. Ngài sẽ thấy rằng ai đó đã thông tin sai về nơi ở của Quý ngài Allen.”

“Và thậm chí còn lãng phí nhiều thời gian của tôi ư? Tôi nghĩ là không. Đây là ba lựa chọn của ngài. Ngài có thể giao Quý ngài Allen cho tôi ngay bây giờ và ngài có thể được nói tốt để khỏi bị mất chức khi trở về nhà. Rất nghi ngờ, nhưng tôi chắc chắn rằng ngài sẽ thấy lựa chọn đó thích hợp hơn là bị bắt ở cảng tiếp theo mà ngài cập bến.”

“Ngài không có quyền đó!”

“Ngài nghi ngờ uỷ nhiệm thư của tôi, phải không? Có lẽ ngài chưa nghe nói về gia đình tôi?” Sau đó, James nói thêm với một giọng điệu kinh hoàng, “Chúa ơi, tôi thực sự sắp phải từ bỏ họ của mình sao?”

Drew gần như bật cười. Nhưng nỗ lực của James để giảm bớt căng thẳng, nếu đó là những gì nhận xét cuối cùng của anh ấy nhằm mục đích, đã có hiệu quả.

“Điều đó là không cần thiết,” thuyền trưởng nói. “Gia đình của ngài rất nổi tiếng, Đức ngài Malory. Chúng ta sẽ xuống hầm tạm giam để xem liệu vị quý tộc mất tích này có bị đặt nhảm vào tàu của tôi không, được chứ?”

Duy trì sự vô tội đến cùng? James không bị lừa. Nhắc một bên lông mày nâu, anh nói, “Tôi à? Xuống hầm của một con tàu bị kết án ư? Không có thứ chết tiệt đó đâu. Người hầu của Allen đã được đưa đến để nhận dạng anh ta. Hãy để anh ta trực tiếp làm chuyện đó.”

Thuyền trưởng gật đầu cụt lùn và tiến ra cửa để hét gọi người sỹ quan thứ nhất của mình trước khi quay trở lại bàn làm việc. Sau một vài phút người đàn ông có mặt.

Người sỹ quan thứ nhất nhìn chăm chăm vào người thủy thủ bất tỉnh trên sàn khi anh ta bước vào cabin. Điều này dẫn đến lời giải thích thiếu kiên nhẫn của thuyền trưởng “Vấn đề kỷ luật.” Sau đó: “Những quý ông đây đã đến để tìm một người đàn ông vô tội mà chúng ta có thể đang vận chuyển nhầm lẫn. Nếu đó là sự thật, anh ta sẽ được trả tự do ngay lập tức. Người hầu của anh ta ở đây có thể nhận diện anh ta.”

Drew đang đi theo người sỹ quan thứ nhất ra khỏi cửa thì anh nghe thấy Thuyền trưởng Cantel hỏi James, “Lựa chọn thứ ba là gì, thưa Đức ngài Malory?”

“Đó là tôi sẽ giết ngài.”

CHƯƠNG 29

“Tôi nghĩ là tôi đã xong rồi. Anh sẽ không tin một số hình phạt mà những tên lính canh đã chế nhạo chúng tôi đâu,” Richard nói.

Anh đã tắm rửa. Ohr đã mang theo túi quần áo của Richard để anh có những bộ sạch sẽ để thay. Bây giờ tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là thức ăn và tự nhồi nhét cho đến khi không thể cắn thêm một miếng nào nữa.

Anh đã không có một bữa ăn ngon nào kể từ khi bị lôi ra khỏi nhà trọ gần Willow Woods hơn một tuần trước. Con tàu không phục vụ gì ngoài bánh mì trước khi nó khởi hành, nhưng ít nhất bánh mì tươi đã đi cùng với nó. Ngay sau khi họ nhổ neo, bánh mì ngừng được cung cấp thay vì cháo, và một tên lính canh đã cười cợt rằng việc họ được cho ăn cũng sẽ ngừng lại, ngay khi nguồn cung cấp thực phẩm gần hết, vì không có nhiều bến cảng để cập tàu vào nửa cuối của chuyến hành trình ba tháng, nơi nguồn cung cấp có thể được bổ sung. Hầu hết các tù nhân yếu ớt hơn không được mong đợi sẽ sống sót sau chuyến đi.

Đó thậm chí không phải là điều tồi tệ nhất trong số những lời chế nhạo của lính canh về việc gần chết đói, làm việc kiệt sức, roi vọt theo ý thích của lính canh, giam giữ trong những phòng giam nhỏ đến mức một người đàn ông thậm chí không thể nằm ngửa để ngủ. Những kẻ bị kết án tại thuộc địa đã giết nhau chỉ để họ bị treo cổ để thoát khỏi địa ngục đó. Đó là điều mà các tù nhân trên con tàu đó được thông báo những gì đang đợi họ nếu họ sống sót sau chuyến đi.

“Cha của anh đã thực sự làm điều này với anh à?” Drew hỏi.

“Vâng, và tôi thậm chí không ngạc nhiên. Ông ta từng cho những người hầu đánh tôi và nhốt tôi trong phòng”.

“Thật không tưởng tượng nổi,” Drew chỉ ra với một giọng điệu u sầu. “Nhưng làm thế nào mà họ thậm chí đưa được anh lên con tàu đó mà không có giấy tờ hợp lệ?”

Drew và Ohr là những người duy nhất ngồi cùng Richard trong cabin chính. Thức ăn đã được dọn sẵn trên bàn cho anh.

Kể từ thời điểm Drew xuất hiện trong hầm giam của con tàu phạm tội và xiềng xích đã được tháo ra khỏi tay và chân của anh, Richard đã bật cười sáng khoái. Anh vẫn còn hoài nghi và tràn ngập sự nhẹ nhõm. Anh đã hy vọng, cầu nguyện, sẽ được cứu trước khi con tàu vận tải khởi hành và đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng khi nó nhổ neo.

“Cha tôi rất thân thiện với thẩm phán địa phương,” Richard giải thích. “Nhưng may mắn hơn, thuyền trưởng của con tàu đó là em trai của ông ta. Thuyền trưởng đã không bắt tôi. Họ đã có một cuộc tranh cãi. Nhưng tôi đoán rằng một ân huệ đã được đưa ra, vì tôi đã bị giải đi cùng với những tù nhân còn lại. Đừng nghĩ rằng thuyền trưởng thậm chí còn được cho biết tôi là ai. Đừng nghĩ rằng nó sẽ quan trọng vào lúc đó. Nhưng làm thế nào các anh tìm thấy tôi? Các anh đã đánh đập cha tôi để bắt ông ta phải thú nhận à?”

Richard hỏi Ohr và muốn nghe một lời thừa nhận, nhưng Ohr cười nhạt và nói, “Không, điều đó thậm chí còn không xảy ra với tôi. Sau khi tôi đề nghị anh trai của cậu khám xét nhà cũ của cậu, và anh ấy đảm bảo với tôi rằng cha cậu đang cư xử khá bình thường, tôi—”

“Người đàn ông đó không có cảm xúc,” Richard cắt ngang. “Vì vậy, hành vi của ông ta sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì.”

“Ông ta thậm chí sẽ không há hê vì cuối cùng ông ta đã đạt được những gì ông ta muốn ư?”

“Ồ, ông ta sẽ làm được,” Richard cay đắng nói. “Nhưng ông ta sẽ giữ nó cho riêng mình. Ông ta chắc chắn sẽ không để Charles nhìn thấy điều đó. Ông ta biết Charles và tôi thân nhau. Nếu Charles phát hiện ra điều này, nó

sẽ cắt đứt mối quan hệ của họ một cách tốt đẹp, đáng thương như mối quan hệ đó.”

“Chà, trong cả hai trường hợp, tôi đã kết luận sai lầm rằng cha cậu thậm chí không liên quan.”

“Ước gì anh không để anh trai tôi biết việc tôi mất tích. Tôi không muốn nghĩ đến việc anh ấy phải lo lắng.”

Drew cười. “Nhưng mọi chuyện ổn thỏa khi những người còn lại chúng tôi phải lo lắng sao?”

Richard cười toe toét. “Tôi mong rằng anh sẽ giải cứu tôi và anh đã làm được. Nhưng Charles sẽ không có khả năng để giúp tôi thoát khỏi chuyện này.”

“Tôi đã không để anh ta phải lo lắng,” Ohr đảm bảo với Richard. “Tôi đã nói với anh ta rằng cậu đã từng bỏ tôi trước đây và tôi có thể chỉ bỏ lỡ một ghi chú mà cậu để lại sau khi nói như vậy. Nhưng anh ta đã tìm kiếm nơi đó cho tôi vào sáng sớm hôm sau, vậy nên chắc chắn cậu đã bị đưa ra khỏi đó ngay trong đêm hôm đó à?”

“Ngay sau cuộc nói chuyện với cha tôi, vâng, thẳng vào tù trong đêm, sau đó bị ném vào một chiếc xe ngựa vào lúc bình minh cho chuyển đi đến bến cảng London.”

“Chết tiệt, tôi cũng đã kiểm tra các nhà tù, nhưng phải đến ngày hôm sau. Và sau khi tìm kiếm toàn bộ khu vực trong gần một tuần, tôi cạn kiệt ý tưởng và quay trở lại London”.

Richard cau mày. “Tôi không hiểu. Làm thế nào anh tìm thấy tôi sau đó?”

“Thật tệ nhạt,” James nói khi bước vào. “Các anh có thể cho hăn ăn trong cabin của hăn, mà không phải của tôi.”

Richard đứng dậy, cơ thể anh căng lên theo bản năng để chuẩn bị cho một cú đấm khác bởi bàn tay chết người của Malory. “Cabin của ngài à?”

“Thư giãn đi, Richard,” Drew nhanh chóng can thiệp. “Chúng tôi không thể làm được điều này nếu không có sự giúp đỡ của anh ấy. thuyền trưởng của con tàu đó sẽ cười nhạo chúng tôi nếu chúng tôi yêu cầu thả anh ra. Một thành viên của giới quý tộc đã đưa anh lên con tàu đó, và phải cần đến một lãnh chúa khác để đưa anh ra khỏi nó.”

“Thực ra,” James nói khi bước qua ngòi xuống mép bàn, “ngay khi tôi đề cập đến sự bất hợp pháp của việc anh ta vận chuyển một quý tộc Anh đang bị giam giữ, thuyền trưởng Cantel đã cố gắng phủ nhận rằng anh ta có cậu trong tay. Tuy nhiên, có thể người thấy cảm giác tội lỗi của anh ta. Vì vậy, tôi chỉ đơn thuần nêu ra một vài hệ quả để nhận được sự hợp tác của anh ta mà thôi”.

Drew phá lên cười. “Anh áp đảo để đạt được điểm của mình một cách khá — bất thường.”

James nhún vai. “Một kỹ xảo thôi.”

Anh ấy đã để cửa mở. Gabrielle lao vào, với một tiếng hét mừng rỡ, lao về phía Richard và ôm chầm lấy anh. Anh bật cười, xoay người ôm cô vào lòng. Chết tiệt, thật tốt khi được trở lại với những người bạn của anh. Anh bắt đầu nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa.

“Chúa ơi, Richard, đừng bao giờ làm điều này với em nữa!” Gabrielle thốt lên với anh.

“Em ư?” Anh cười khúc khích.

Cô ấy lùi lại và vỗ nhẹ vào ngực anh. “Em nghiêm túc đấy! Điều này tệ như việc Le Cross đưa cha em vào ngực tối của hãn chỉ để hãn có thể động tay vào em vậy. Nhưng tên cướp biển đó là một kẻ xấu xa và em sẽ không nghĩ đến việc ném hãn ra khỏi mặt nước. Nhưng đây là một con tàu của Anh. Chúng em không thể bắn vào nó để đưa anh trở lại mà không bắt đầu một cuộc chiến tranh khác!”

“Và anh rất vui vì em đã không làm như vậy! Đừng nghĩ rằng anh sẽ thích chìm xuống với con tàu đó nếu em tìm cách đánh đắm nó.”

“Chà, cũng có sự cân nhắc đó,” cô ấy hậm hực.

Sau đó, Richard liếc nhìn James và lầm bầm, “Chết tiệt, tôi cho rằng tôi phải cảm ơn anh.”

“Không,” James trả lời. “Cả cậu và tôi đều biết chúng ta đang đứng ở đâu. Tôi sẽ không ở đây nếu vợ tôi không có một trái tim mềm mại.”

Richard bắt đầu vui mừng khi nghe kể rằng Georgina đã can thiệp để giúp anh ta, nhưng nghĩ lành mạnh hơn về điều đó. Anh thực sự không muốn bị Malory đánh một trận nữa. Nhưng anh vẫn bối rối. Ngay cả khi Abel Cantel đã trải qua một sự căng rứt lương tâm về việc bước ra ngoài pháp luật như những gì ông ta đã làm, và Richard không thể nghĩ đến bất kỳ ai khác có thể đưa ra cuộc giải cứu này, Cantel sẽ không biết bạn của Richard là ai để báo với họ về điều đó.

“Tôi vẫn muốn biết làm thế nào—?” anh bắt đầu, nhưng ngừng lại một cách lạnh lùng.

Julia đã xuất hiện ở ngưỡng cửa đang mở. Nhìn cô, anh cảm thấy một sự pha trộn kỳ lạ giữa giận dữ và ham muốn. Cô vẫn là cô gái quái quỷ nhanh nhẹn mà anh nhớ, nhưng giờ cô đã có những công cụ khác để sử dụng. Cơ thể quyến rũ của cô. Chết tiệt, người phụ nữ đó đã có những đường cong tuyệt đẹp, và anh phần nộ biết bao nhiêu khi anh thực sự muốn cô ấy. Nhưng rồi ánh mắt anh chạm vào mắt cô và sự tức giận được ưu tiên. Nó luôn quay trở lại với cô, lý do vì lòng tham của cha anh và tại sao anh suýt chết vì nó lần này. Anh không nghi ngờ rằng đó sẽ là kết quả cuối cùng.

“Làm sao — thật bất ngờ,” anh nói một cách mỉa mai. “Hy vọng vào một giải pháp khác sao, Châu Báu?”

Cô cau mày. “Anh đang đề cập tới cái gì vậy?”

“Tôi biết chúng ta đã có một chút đi quá xa trong lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.” Đôi mắt anh nhìn cô đầy gợi ý. “Nhưng tôi đoán tôi cũng nên nhớ rằng cô đã nói với tôi rằng cô sẽ tuyên bố tôi đã chết — hoặc trả tiền cho ai đó để giết tôi. Đừng nói với tôi rằng cô đã trả tiền cho cha tôi để làm công việc bẩn thỉu đó cho cô?” Trước cái nhìn kinh ngạc của cô, anh giận dữ nói thêm, “Không? Đừng bận tâm, hãy tránh xa tầm mắt của tôi. Điều này sẽ không xảy ra nếu không có cô và đồng tiền chết tiệt của cô.”

Cô quay lại và bỏ đi. Sự im lặng tuyệt đối theo sau sự ra đi của cô. Anh khó chịu liếc nhìn xung quanh khi thấy những người bạn của anh đang nhìn chăm chăm vào anh.

James khinh thường nói, “Thật là một con lừa khốn kiếp.”

Nhưng chính sự thất vọng trong mắt Gabby đã khiến Richard trở nên phòng thủ. “Sao vậy? Mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra giữa cô ta và tôi đâu. Cô ta sẽ rất vui nếu sự trừng phạt của cha tôi kết thúc bằng cái chết của tôi.”

“Thực ra, Richard, em đã nghe từ hai phía về mối thù thời thơ ấu đó,” Gabrielle nói với vẻ kính trọng. “Một mối thù đã vượt khỏi tầm tay bởi vì anh đã không thực sự chiến đấu với nó. Nếu cô ấy là con trai, hai người đã từng bẻ mũi nhau khi còn nhỏ và cười về điều đó khi đã trưởng thành.”

“Cô ta đã làm gãy mũi anh,” Richard nói, đâm một ngón tay vào vết sưng nhỏ trên sống mũi.

“Thật đáng tiếc,” James xen vào. “Tôi hy vọng mình đã làm được điều đó.”

Cả Gabrielle và Richard đều không để ý đến câu nói hài hước của James khi cô tiếp tục mắng mỏ Richard. “Phải, và vì anh sẽ không đánh một cô gái, thay vào đó anh đã treo cô ấy trên ban công.”

Anh đỏ mặt, xấu hổ vì cô biết chuyện đó. Anh không tự hào về những gì mình đã làm. Anh sẽ phát ốm đến chết vì chảy máu mỗi khi Julia đến gần

để cản anh. Nhưng Gabrielle đã làm cho anh cảm thấy tội lỗi.

“Chúng em sẽ không có một manh mối nào để tìm anh, Richard, nếu Julia không đến và nói cho chúng em biết cha anh đã làm gì. Và cô ấy đã làm điều đó bởi vì cô ấy không muốn điều này xảy ra với anh.”

“Cô ta đã nói chuyện với cha anh?” Richard hỏi một cách ngờ vực.

“Đúng vậy, cô ấy là người đã yêu cầu James giải cứu anh.Ồ, Drew và em chỉ đi cùng trong trường hợp chúng em có thể giúp đỡ bằng cách nào đó. Nghe có vẻ giống như một người phụ nữ muốn anh chết lắm à?”

Richard thở dài. “Có vẻ như anh nợ cô ấy một lời xin lỗi.”

James không thể cưỡng lại nói, “Cậu nghĩ sao?”

Nhưng một lần nữa anh ta lại bị phớt lờ khi Richard nói trên đường ra khỏi cabin, “Làm ơn cho tôi đi qua.”

CHƯƠNG 30

Julia đóng sầm cánh cửa cabin của mình trong ánh mắt đăm lẹ. Một lần nữa, sự tức giận và tổn thương đang xé nát cô. Không thể kiềm chế được cảm xúc mãnh liệt của mình, cô lại cảm thấy mình như một cô bé, bất lực, yếu đuối và không bao giờ có thể chiến thắng khi đến gần anh. Làm sao Richard có thể vẫn còn khó chịu như vậy sau những gì cô đã làm cho anh ta?

Lau nước mắt trên ống tay áo của cô không hiệu quả khi nước mắt cứ thế tuôn ra. Cô nhặt chiếc khăn tắm trên bệ rửa mặt để lau khô mặt thì nghe thấy tiếng những cánh cửa ngoài hành lang mở ra rồi đóng lại. Cô liếc nhìn

về phía sau và nhìn chăm chăm vào tay nắm cửa, rồi đột nhiên lao tới để vặn khóa — quá muộn. Cánh cửa đã được đẩy ra.

“Cô sẽ phải ở trong cabin cuối cùng mà tôi đã kiểm tra,” Richard nói khi anh bước vào và đóng cánh cửa lại sau lưng.

Anh ta không xin phép vào phòng của cô. Điều đó rất giống anh. Và anh có vẻ bực bội. Nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ là che giấu bằng chứng rằng anh đã khiến cô khóc. Cô quay lưng lại với anh và quệt khăn lên mắt và má.

“Cô đã khóc?” anh nghi ngờ hỏi.

“Không,” cô nhanh chóng phủ nhận. “Tôi đang rửa mặt thì nghe thấy tiếng đập cửa mà anh đang làm ở ngoài đó và nghĩ rằng tôi phải khóa cửa phòng.”

Cô quay lại. Anh không nhếch mép nghi ngờ, anh thực sự đang đỏ mặt. Trông anh không giống như vừa phải trải qua một thử thách khủng khiếp một tuần vừa qua. Mái tóc đen dài của anh trông sạch sẽ và được buộc gọn gàng trở lại. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng trơn được nhét vào trong quần tây đen được nhét vào đôi boots cao đến đầu gối. Đôi ủng bị xước, có lẽ anh ấy đã mang chúng cả tuần, nhưng quần áo vẫn còn mới. Những vết bầm tím trên mặt đã lành, để lại cho anh vẻ đẹp trai chết tiệt khiến cô thấy mình đang nhìn chăm chăm vào anh gần như bị thôi miên, và thậm chí điều đó còn khiến cô tức giận.

“Tôi tin rằng tôi nợ cô một lời xin lỗi,” anh nói.

Cô cúi kính, “Anh nghĩ sao?”

“Đừng nói như Malory thế,” anh cảnh báo.

Cô hít vào thật mạnh. Đây là thái độ của một người đàn ông hối lỗi sao? “Giờ thì ra ngoài! Anh không thể chịu được khi nhìn thấy tôi phải không? Tôi cũng cảm thấy như anh. Cửa phía đó.”

Anh không hề nhúc nhích. Anh trông có vẻ bối rối khi nói, “Gabby nói rằng cô đã đến gặp cha tôi và đó là cách cô phát hiện ra chuyện này. Nhưng tại sao cô lại đến đó? Khi nào vậy? Tôi có thể thề rằng tôi đã nhìn thấy cô quay trở lại London vào ngày hôm cô đến nhà trọ.”

“Tôi đã về nhà. Nhưng tôi cảm thấy mình phải nỗ lực cuối cùng để kết thúc bản hợp đồng một cách thân thiện, vì vậy tôi quay trở lại Willow Woods. Đó là một nỗ lực vô ích. Trong vỏ bọc lo lắng, cha của anh đã trình bày rõ ràng điều gì sẽ xảy ra với gia đình tôi nếu tôi không chuẩn bị cho đám cưới của mình. Tôi nghĩ rằng ông ta đã lừa dối khi nói đã gặp anh và đang cố gắng thuyết phục tôi rằng anh sẽ là một chú rể có thiện chí. Cuối cùng ông ta đã nói với tôi lý do tại sao anh sẽ sẵn sàng và những gì ông ta đã đặt ra để đảm bảo điều đó”.

Richard nhăn mặt. “Tôi xin lỗi vì bất kỳ lý do gì cô đã phải nói chuyện với tên bạo chúa đó. Tôi cũng xin lỗi vì đã đá kích cô. Cảm ơn cô đã tổ chức giải cứu tôi. Cô thật đáng ngưỡng mộ khi cô có một trái tim ngọt ngào.” Anh cười toe toét. “Cô có chấp nhận lời xin lỗi của tôi không?”

Cô vẫn còn quá khó chịu để tỏ ra ân cần. Cô ngạc nhiên vì cô đã trả lời câu hỏi khác của anh ta mà không hét vào mặt anh ta. Nhưng điều này thì sao?

“Anh đang đùa tôi sao?! Anh phải xin lỗi một nghìn lần để xoa dịu tất cả những tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi.”

“Cô luôn phóng đại phải không? Tôi chưa bao giờ làm tổn thương cô, tôi đã làm cho cô tức giận. Có một sự khác biệt lớn.”

“Anh có biết vì anh mà tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu điều khi tôi lớn lên không! Không có chàng trai nào tán tỉnh tôi bởi vì tôi đã được đính hôn. Tôi không thể có một buổi ra mắt thú vị trong khi tất cả bạn bè của tôi đang lên kế hoạch cho những buổi ra mắt của họ. Tại sao? Bởi vì tôi đã đính hôn rồi! Lẽ ra tôi phải kết hôn từ ba năm trước. Bây giờ, xã hội thương lưu gọi tôi là một bà cô già!”

Cô đã làm cho mỗi câu nói giống như một lời buộc tội, điều này khiến anh khá cứng nhắc. “Cô thà rằng tôi đã mắc kẹt đâu đó để chúng ta có thể kết hôn và kết thúc bằng cách giết nhau sao?” anh hỏi cô một cách ngờ vực.

“Chúng ta sẽ không làm điều đó, anh là đồ con lừa.”

“Cô đã thề rằng cô sẽ—”

Cô cắt ngang, “Tôi nói những điều đó trong khi tức giận mà tôi không cố ý. Phải không?”

“Tôi không nói về tội giết người có tính toán trước. Tôi đang nói về bạo lực ngay lúc đó. Cô biết rõ rằng cô không bao giờ kiểm soát được điều đó.”

“Không thành vấn đề. Tôi không có sẵn nó trong tôi để giết bất cứ ai, kể cả anh. Vì vậy, cho dù anh có làm tôi tức giận đến mức nào đi nữa, nó sẽ không bao giờ đến mức đó.”

“Như địa ngục ấy. Cô đã cắn đứt tai của tôi! Cô quên chuyện đó rồi sao?”

Cô khịt mũi. “Bây giờ thì ai đang phóng đại vậy?”

“Cô đã cố gắng làm điều đó, Châu Báu. Cô luôn khát máu.”

Cô đỏ mặt vì lời nhắc nhở đó. “Anh đã quá mạnh mẽ. Tôi không còn cách nào khác để chống lại anh”.

“Cô không cần phải chiến đấu với tôi chút nào!” anh bực tức nói.

“Anh đã làm tổn thương cảm xúc của tôi,” cô nói nhỏ, môi bắt đầu run lên, đôi mắt lại trở nên long lanh. “Anh luôn làm như vậy. Hồi đó tôi không đủ nhanh để đáp trả những trò chọc tức của anh”.

“Chúa ơi, cô đang khóc à?”

Cô xoay người đi ngay lập tức. “Cút ra.”

Anh đã không nghe theo. Cô nghe thấy tiếng anh tiến về phía cô chứ không phải đi xa. Anh đến gần đến nỗi cô thực sự có thể nghĩ thấy anh ở

sau lưng - rồi cảm thấy tay anh đặt trên vai cô. Nó quá sức với những cảm xúc mong manh của cô. Cô quay lại để đập tay vào ngực anh. Anh vòng tay qua người cô để ngăn cản điều đó, nhưng kỳ lạ thay cô lại thấy sự đụng chạm của anh rất an ủi. Anh thực sự đang cố gắng xoa dịu cô sao? Nó chỉ khiến cô khóc to lớn hơn, những tiếng nước nở lớn đến mức làm ướt áo anh và không thể dừng lại. Đã quá lâu rồi cô chưa có bờ vai nào để khóc. Thực ra, cô đã khóc trên vai cha mình nhiều lần, nhớ ông ấy rất nhiều, nhưng ông đã không tỉnh táo để nhận ra, và nhớ lại điều đó càng khiến nước mắt cô càng nhiều hơn.

“Đừng,” Richard nói nhẹ nhàng, cố gắng lau má cô bằng những ngón tay của anh.

“Đừng,” anh nói lần nữa, lúc này một bàn tay của anh đang vuốt nhẹ trên đầu cô, nhưng tất cả những điều đó chỉ làm tuột chiếc cặp tóc của cô ra để một nửa mái tóc của cô rơi xuống lưng. Lúc này anh luồn những ngón tay của mình qua mái tóc của cô, làm bật những chiếc kẹp tóc còn lại.

“Làm ơn, đừng khóc,” anh nói, và hôn lên trán cô. Hai lần. Và thật dịu dàng.

Giọng điệu nhẹ nhàng của anh đã làm nên điều kỳ diệu. Cô tự hỏi tại sao anh lại muốn an ủi cô. Cảm thấy tội lỗi ư? Hay anh cũng đang tìm thấy sự an ủi từ thử thách của chính mình? Anh là một người đàn ông. Anh có lẽ sẽ không cho phép mình xa xỉ với những giọt nước mắt, nhưng cô thấy mình đang ôm anh — để phòng khi anh cần.

Sự tiếp xúc nhẹ nhàng của anh cũng mang lại hiệu quả kỳ diệu, mặc dù theo một cách khác. Một tay vuốt tóc cô, tay kia di chuyển lên xuống lưng cô chỉ với một áp lực nhỏ nhất. Anh không thực sự giữ cô ở đó tựa vào anh, nhưng cô thậm chí không tính đến việc dời đi. Cô không cảm thấy bất kỳ cảm xúc tức giận nào vào lúc này có thể bùng nổ thành một thứ khác. Nhưng dù sao thì điều gì đó khác đã xảy ra.

Anh cố gắng lau má cô một lần nữa, bằng má của anh. Cô nghiêng đầu một chút và nó có tác dụng, và đột nhiên anh hôn cô. Đây cũng có thể là cách an ủi của anh, nhưng đó không phải là điều dành cho cô.

Nước mắt cô ngừng chảy. Hơi ấm chạy trong huyết quản của cô có thể đã giúp ích được gì đó. Nụ hôn ấy thật nhẹ nhàng, nhưng nó vẫn đang khuấy động bên trong cô những rung rinh đầy phấn khích. Đây là — lãng mạn, một lời giới thiệu cẩn thận về khía cạnh gợi cảm hơn của cuộc sống. Đó là điều đáng lẽ phải xảy ra khi cô mười tám tuổi và kết hôn – với anh. Cô lơ đi suy nghĩ đó. Cô sẽ không để quá khứ của họ xâm phạm lúc này.

Nụ hôn trở nên thân mật hơn một chút, lưỡi anh chiếm ưu thế khám phá khoang miệng cô. Ngay cả hương vị của anh cũng làm cô rung động. Cô ôm anh chặt hơn. Anh ôm mặt cô vào lòng bàn tay, những ngón tay anh ôm sau gáy cô, khiến cô rùng mình.

Nhưng rồi anh đột ngột dứt khỏi nụ hôn và nhìn xuống cô. Đôi mắt xanh lục của anh nóng bỏng và thách thức. Đôi mắt của cô vẫn còn mơ màng. Anh có cho cô một cơ hội để ngăn chặn những gì đang xảy ra giữa họ không? Nhưng đó chỉ là một cơ hội ngăn ngui. Nụ hôn tiếp theo khiêu khích hơn nhiều và càng hồi hộp hơn cho quyết định vừa được hai bên đưa ra, được đưa ra trong âm thầm.

Anh bắt đầu cởi cúc áo của cô. Cô kéo áo anh ra khỏi quần. Cả hai đều di chuyển chậm rãi để không phá vỡ nụ hôn đó. Không có gì vội vàng - chưa. Ham muốn ngày càng mạnh mẽ, nhưng cảm giác thật thú vị khi tận hưởng nó. Váy của cô bị cởi ra và trôi xuống hông. Tay anh luồn xuống phía sau quần lót của cô để xoa bóp lên cặp mông tròn trĩnh trước khi ấn cô vào hông anh.

Ôi, Chúa ơi, không có gì về điều đó là lưỡi biếng xác thịt! Cô lập tức vòng tay ôm chặt cổ anh rên rỉ. Anh nâng cô cao hơn và kéo một chân của cô lên ngang hông, và cô cũng làm như vậy với chân kia. Anh đưa cô đến giường với tình trạng như vậy, với tay chân cô ôm chặt lấy anh, và cẩn thận đặt cô xuống mép giường. Anh không nằm xuống với cô. Anh đứng đó ở

cạnh giường và giật mạnh áo sơ mi và cởi quần dài. Cô đã bị anh mê hoặc. Anh thực sự đã trưởng thành thành một thanh niên rắn rỏi, cơ bắp cuồn cuộn, tứ chi săn chắc, đôi chân dài miên man, đôi hông thon gọn. Và mái tóc của anh ấy, ôi chao, mái tóc dài và đen như quạ đã tạo cho anh vẻ hoang dã, nguyên thủy khi nó xõa ra như lúc này.

Nhưng ánh mắt anh, khi cuối cùng cô bắt gặp lại, đã kéo cô lại. Không phải là niềm đam mê nóng bỏng. Ở nơi đó, có một thứ khác, ham muốn, một khao khát sâu sắc, như thể đây là điều mà anh đã chờ đợi từ rất lâu. Có phải cô đang tưởng tượng ra nó không? Cô có thể đã nói điều đó về chính mình, nhưng anh thì sao? Tuy nhiên, cô đã bị mê hoặc bởi sự khao khát trong mắt anh. Nó đánh trúng đúng hợp âm trong cô khiến cô phải chìa tay ra với anh.

Với một tiếng rên rỉ, anh kéo quần lót của cô xuống và nghiêng người về phía trước để trượt hai tay của mình lên bên dưới lớp áo sơ mi của cô. Những sợi dây mỏng manh đang giữ hai vạt áo lại với nhau dễ dàng mở rộng ra bằng cả hai tay anh kéo căng nó khi anh biết được cảm giác của bộ ngực cô, và chúng hoàn toàn bị gỡ bỏ khi anh cúi xuống xa hơn để chụp một bên vú của cô vào miệng mình.

Cô ôm anh thật nhanh bằng tay, bằng chân. Những cảm giác anh đang khuấy động dường như xoáy thẳng xuống cốt lõi của cô. Nó làm rối loạn các giác quan của cô. Cô không thể nằm yên. Cô đang đẩy anh, vụng vẹo, đòi hỏi - một cái gì đó. Sau đó, cô đã có nó, rất nhanh, áp lực dày và cứng ở eo của cô trượt về phía trước, xâm nhập trực tiếp vào nơi cần thiết. Đó là một sự nhẹ nhõm đáng hoan nghênh khi anh biết cách sửa chữa những gì sai với cô mà cô hầu như chỉ cảm thấy một cơn đau đớn ngán ngùi trước khi anh ấy lấp đầy cô hoàn toàn.

Thật tuyệt vời! Một cảm giác huy hoàng như vậy, khi có anh ở sâu trong cô. Cô nín thở với sự chờ đợi. Nhưng anh không di chuyển! Ít nhất thì thắt lưng của anh vẫn nằm yên hoàn toàn, ghim cô vào giường, trong khi miệng anh chạm vào và khám phá môi cô lần nữa. Cô không biết tại sao mình lại

cảm thấy tuyệt vọng và thiếu thốn đến vậy, nhưng cô đã hôn lại anh một cách điên cuồng vì điều đó, một cách điên cuồng, sắp bùng nổ với niềm đam mê bị kìm nén muốn được giải phóng.

Cuối cùng anh cũng dứt khỏi nụ hôn đó bằng một tiếng rên rỉ khác, lùi lại phía sau, rồi đâm vào cô. Anh không cần phải làm điều gì khác. Ôi, Chúa ơi, cơn sung sướng bùng lên vượt quá mọi thứ mà cô có thể tưởng tượng được. Nó phun trào, lan ra đến các ngón chân của cô. Mỗi cú đâm chậm rãi khiến cô càng thêm chói mắt, khiến cô phải ôm chặt lấy anh để có được chuyển đi huy hoàng đó.

Tất cả đã kết thúc quá nhanh. Cô chỉ mơ hồ thất vọng rằng những cảm giác tuyệt vời đó không thể kéo dài lâu hơn nữa. Nhưng anh ngửa đầu ra sau, cứng người lại, thực sự trông như thể anh đang rất đau đớn, rồi thở ra một hơi mà anh đang kìm nén trong một tiếng thét vui sướng trước khi gục đầu vào vai cô, thở hỗn hển. Sau một nụ hôn dịu dàng trên cổ cô, cô cảm thấy toàn bộ cơ thể anh tựa vào cô.

Sự dịu dàng tràn đầy trong cô thật đáng kinh ngạc.

CHƯƠNG 31

Cuộc chiến đã kết thúc, nhưng nó đã kéo dài đủ lâu để Julia biết rằng cô không muốn chiến đấu với Richard nữa — ít nhất là không phải hôm nay. Bây giờ họ vẫn đang nằm trên giường. Khi anh vừa nhắc người khỏi cô, anh ngay lập tức bế cô lên, đặt cô nằm nghiêng và kê đầu trên gối, sau đó lại ôm cô vào lòng, cuộn mình vào lưng cô. Anh hôn lên vai cô và quàng tay qua người cô để giữ cô ở đó.

Ít nhất thì anh đã không bỏ rơi cô ngay lập tức khi cô vẫn cảm thấy có một mối ràng buộc độc nhất vô nhị với anh. Điều đó sẽ gây tổn thương. Trong khi họ vẫn hoàn toàn chạm vào nhau, ít nhất là cơ thể của họ, cả hai đều không cử động trong một lúc lâu.

Cuối cùng cô cũng bắt đầu nghĩ rằng anh đã ngủ say, ôm ấp cô, đó có thể là một điều tốt. Cô không biết phải nói gì với anh lúc này, sau những gì họ đã làm. Cô sợ chủ đề mà cô định ở đây để thảo luận sẽ hoàn toàn chấm dứt thỏa thuận đình chiến mong manh này. Trên thực tế, cô thậm chí không biết liệu đây có thể được coi là một hiệp định đình chiến hay không. Cô có thể cảm thấy êm dịu lạ thường, nhưng cô không biết chuyện bất ngờ này sẽ ảnh hưởng đến anh như thế nào. Anh đã tức giận sau khi hôn cô tại nhà trọ, đổ lỗi cho cô về những gì đáng lẽ không nên xảy ra. Điều này đã vượt xa đến mức không có sự so sánh nào.

Cuối cùng cô cũng biết làm tình là gì, và nó thật tuyệt vời. Nhưng cô không lừa dối bản thân khi nghĩ rằng cô sẽ không thể trải nghiệm lại sự phấn khích đó với người mà cô có thể yêu. Không chỉ Richard mới có thể khơi dậy những khao khát đó trong cô. Cô có thể bị anh thu hút mạnh mẽ, thậm chí thích anh — đôi khi. Anh có thể là một người hoàn hảo đối với cô nếu họ gặp nhau trong những hoàn cảnh khác nhau và họ không có lịch sử xấu xí về bản hợp đồng hôn nhân giữa họ. Thay vào đó anh là kẻ thù hoàn

hảo của cô! Cho đến khi cô thoát khỏi anh ta, cô sẽ không tìm thấy một người đàn ông ở đâu đó ngoài kia, chờ cô đi cùng.

Cô phải đứng dậy và mặc quần áo. Cabin không có cửa sổ và không lạnh, nhưng vẫn không đủ ấm để nằm đó trần truồng và không mảnh vải che thân. Tuy nhiên, cô không hề cảm thấy lạnh chút nào, cô đang cùng Richard chia sẻ hơi nóng của cơ thể anh. Hơn nữa, cô không thể dứt ra khỏi sự ôm ấp của anh.

Cô thở dài. Tại sao cô thậm chí còn thích nằm đó với anh nhỉ?

Anh hẳn đã nghe thấy âm thanh cô tạo ra vì cuối cùng anh cũng đã nói chuyện với cô. Giọng của anh chỉ đơn thuần là trò chuyện, nhưng chủ đề này khác xa với bất cứ điều gì cô có thể tưởng tượng, cô đã bị đánh bại.

“Em làm tôi sợ, Châu Báu. Tôi chưa bao giờ trải nghiệm điều này trước đây với một phụ nữ. Em đã hôn lên vai tôi, em có thể sẽ cắn răng vào đó. Tôi hôn miệng em, em có thể cố gắng cắn rời môi tôi ra. Tôi nắm lấy cuộc sống của tôi trong tay, để đến gần em. Không, đừng thấy bị xúc phạm.” Anh bật cười khi cả người cô cứng đờ. “Tôi không nói đây là điều xấu. Nó thực sự thú vị một cách kỳ lạ.”

Tiếng cười khiến cô phải líu lười. Cô quay lưng lại để có thể liếc nhìn anh. Đúng vậy, nó thậm chí còn ở trong đôi mắt anh, lấp lánh nụ cười, và anh vẫn đang cười toe toét với nó. Gabrielle biết và coi người đàn ông này như một người bạn. Đây không phải là người mà Julia biết. Cô không có cách nào để nói, không có tài liệu tham khảo để biết anh ta có đang nói đùa hay không, vì vậy cô không cố gắng trả lời một cách dí dỏm, trong trường hợp anh đang nghiêm túc.

Nhưng, rõ ràng là anh đang có tâm trạng suy đoán, hoặc chỉ đơn thuần là một tâm trạng lạc quan, bởi vì anh tiếp tục, “Thật tệ là hồi đó chúng ta còn quá trẻ cho điều này. Tôi đảm bảo rằng một lời nói cay nghiệt sẽ không bao giờ có giữa chúng ta.”

“Đừng tin tưởng vào nó.” Cô cười toe toét, nhắc nhở anh, “Anh là một kẻ hợm hĩnh.”

Anh lại cười. “Có lẽ một chút, nhưng không phải đối với em. Em đã có thể là một nữ hoàng và tôi sẽ không cư xử khác đi. Tôi chưa bao giờ chống lại em, chính vì cha tôi đã tự tay chọn cô dâu cho tôi mà không hề hỏi ý kiến tôi. Chính việc tôi không kiểm soát được cuộc sống của chính mình đã là tâm điểm của cơn thịnh nộ của tôi”.

Chủ đề đang trở nên nhạy cảm, nhưng cảm xúc của họ vẫn ở mức trung lập vào lúc này, ít nhất là của cô. Thật là tuyệt vời khi họ có thể thảo luận về điều này mà không cần nhảy vào cổ họng của nhau.

Sau đó, giọng điệu của anh trở nên trầm lắng khi anh tiếp tục, “Khi tôi mười sáu tuổi, tôi đã quá lớn để Cha có thể đánh bằng một cây gậy. Tôi đã cướp nó từ ông ta khi ông ta cố gắng đánh tôi. Sau đó, ông ta đã thuê những kẻ vũ phu để thực thi ý chí của mình. Em có biết cảm giác như thế nào khi bị đánh đập bởi những người hầu, những người thực sự ghét tầng lớp quý tộc và làm thú vui biến thái khi được lệnh dạy cho tôi một ‘bài học’ không? Sau đó, họ ném tôi dưới chân cha tôi, và tất cả những gì ông ấy nói là ‘Có thể lần sau con sẽ làm những gì đã được bảo.’ Loại đàn ông nào không quan tâm đến con trai mình như vậy chứ?”

“Một người căm ghét anh chẳng?”

“Ghét ư? Vô nghĩa. Mọi sự ghét bỏ đều dồn về phía tôi. Tôi khá chắc rằng ông ta chỉ đơn giản là không biết cách nào khác.”

Thái độ đó khiến cô khó chịu, đặc biệt là sau ký ức mà anh vừa chia sẻ, khiến cô thực sự cảm thấy có lỗi với anh. “Đừng bao biện cho ông ta, Richard, chỉ vì ông ta là cha anh.”

Anh nhướn mày. “Em đã bỏ lỡ phần nào về việc tôi ghét ông ta đến mức nào?”

Anh đang công kích. Cuộc trò chuyện có thể kết thúc đột ngột nếu cô không làm anh bị sốc bằng cách hỏi, “Anh có chắc ông ấy là cha ruột của anh không?”

“Đương nhiên ông ấy là vậy. Đã bao lần tôi ước ông ta không phải như vậy, nhưng ông ta vẫn vậy.”

“Nhưng anh biết điều đó bằng cách nào?”

“Bởi vì tôi không đơn độc trước kỷ luật hà khắc của ông ấy. Charles cũng bị đối xử như vậy, anh ấy chỉ chịu đựng và không bao giờ chiến đấu với nó như tôi đã làm. Và khi Cha không trừng phạt, cha thường thân mật với cả hai chúng tôi. Không phải yêu thương, lưu ý em như vậy. Ông ta không bao giờ yêu ai. Nhưng ông ấy cũng không bao giờ thể hiện bất kỳ sự ghét bỏ nào, chỉ là sự tức giận bất cứ khi nào chúng tôi phá vỡ các quy tắc của ông ấy hoặc không ngay lập tức tuân theo. Và đó là cách ông ấy lớn lên, em biết đấy, vì vậy tôi cho rằng ông ấy nghĩ những gì có tác dụng với ông ấy sẽ có tác dụng với chính các con trai của ông ấy. Cha mẹ tôi nuôi dạy thêm cha mẹ tôi,” Richard kết thúc trong sự ghê tởm.

“Vớ vẩn, hay anh đang nói rằng anh sẽ nuôi dạy con cái của mình theo cách đó?”

“Chúa ơi, không!”

“Chính xác, đó không phải là lý do bào chữa cho việc cha anh đối xử tàn bạo với con cái của mình”.

Cô biết về Mùa lễ hội lãng nhãng của mẹ anh ở London, nhưng cô không chắc mình muốn đề cập đến điều đó khi nghe như thể Richard thậm chí không biết về điều đó, và anh đã quá phòng thủ về chủ đề này. Nếu anh và anh trai được đối xử bình đẳng, thì có lẽ suy đoán của James về việc Richard là một đứa con hoang đã không thành công.

Vì vậy, cô kết thúc với “Ông ta chỉ đơn giản là xấu xa.”

“Chúng ta lại đồng tình một lần nữa.”

Richard không hề tỏ ra thích thú một chút nào và ngồi dậy trên mép giường và mặc quần vào. Khi sự ấm áp của anh đột ngột biến mất, cô nhận thức sâu sắc về việc mình đang khóa thân, nhưng quần áo của cô lại nằm giữa phòng nơi anh đã thả chúng xuống. Khi cô bắt đầu chui vào chăn, anh ném áo cánh và váy của cô lên giường, vì vậy cô nhanh chóng bắt đầu mặc lại chúng trong khi anh quay mặt về hướng khác.

Anh đã không quay lại cho đến khi anh đã nhét áo sơ mi của mình trong quần. “Em thực sự đang làm gì ở đây, Châu Báu?”

Một lời buộc tội trắng trợn trong giọng điệu của anh, ngay cả trong biểu cảm trên khuôn mặt, khiến cô cứng người trong sự phòng thủ và loạng choạng đứng dậy ở phía bên kia giường. “Tôi đã nói rồi. Tôi đã nói chuyện với cha của anh và ông ấy bảo tôi chuẩn bị cho đám cưới của mình — và những gì ông ấy đã làm để cuối cùng điều đó xảy ra. Đây là cách duy nhất để ngăn chặn điều đó.”

“Tôi hiểu rồi,” anh nói một cách chế nhạo. “Vì vậy, em không giúp tôi, mà em đang giúp chính mình.”

“Chính xác!” cô đã đủ đau đớn để nói.

Anh nghiêng răng bực tức. “Em có thể đã cứu cả hai chúng ta khỏi cơn ác mộng này nếu em bỏ qua hợp đồng đó và kết hôn với người khác.”

“Tôi sẽ làm, với sự giúp đỡ của cha tôi. Ông nghĩ rằng chúng tôi có thể vượt qua cơn bão có thể dẫn đến vì việc phá vỡ hợp đồng. Ông không biết rằng cha của anh sẽ biến nó thành một mối quan hệ cá nhân để đảm bảo rằng chúng tôi sẽ không bao giờ hồi phục sau vụ bê bối. Cha của anh đã ám chỉ điều đó khi tôi đến thông báo với ông ấy rằng tôi đang tiếp tục cuộc sống của mình. Ông ta là một nhà quý tộc chết tiệt. Rắc rối mà ông ấy có thể khuấy động là - quá nhiều.”

“Chẳng phải gia đình em đã quá giàu rồi thì không thành vấn đề sao?”

“Anh đang đề nghị cha tôi nghỉ hưu sao? Ông ấy chỉ mới ở độ tuổi trung niên!”

“Không, nhưng có lẽ em đang phản ứng thái quá một chút?”

“Khi cha tôi vừa mới bắt đầu hồi phục sau một tai nạn lớn khiến tâm trí ông bị tổn thương trong năm năm qua! Anh có thể không gặp khó khăn gì khi để cha mình bị lôi kéo vào một vụ bê bối tài chính cũng như xã hội nếu tình hình đảo ngược, nhưng tôi yêu cha tôi và tôi sẽ không để bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến quá trình hồi phục của ông ấy”.

“Tôi xin lỗi, tôi không biết tình trạng của cha em rất mong manh.”

Cô lại sắp rơi nước mắt và nhìn xuống để cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Đôi mắt cô nhìn xuống chiếc giường nằm giữa họ, và những tấm ga nhàu nhĩ, bằng chứng về một điều gì đó thực sự đẹp đẽ đã xảy ra giữa họ. Điều đó làm cô bình tĩnh lại một chút, thực ra là rất nhiều. Phải có một cách nào đó để thuyết phục Richard rằng họ cần phải tìm ra cách thoát khỏi tình thế khó xử này, chứ không chỉ phớt lờ nó nữa.

“Ông ấy sẽ không để anh ở Úc, anh biết đấy,” cô nói, ngược mắt lên nhìn anh một lần nữa. “Ông ấy chỉ muốn anh chịu đủ đau khổ và nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ thoát ra khỏi đó, vì vậy anh sẽ làm bất cứ điều gì ông ta bảo anh làm để thoát khỏi địa ngục đó.”

“Nghe có vẻ giống ông ấy. Nhưng tôi nghi ngờ ông ấy biết chính xác những gì ông ấy đang kết án tôi, rằng tôi có thể đã không sống sót đủ lâu để bị ‘gục ngã’.”

Cô nghi ngờ về điều đó, nhưng vẫn cố gắng đưa ra quan điểm của mình. “Sau thử thách đó, tôi chắc chắn rằng anh sẽ lại đi trốn và biến mất một lần nữa. Đó là cách anh đã phản ứng trước đây, anh chỉ biết bỏ chạy.”

“Tôi đã có sự lựa chọn nào khi đó? Tôi chỉ là một cậu bé.”

“Anh không còn là một cậu bé nữa,” cô nói một cách bình tĩnh. “Và tôi tin rằng giờ anh nợ tôi để tìm ra cách để cả hai chúng ta có thể giải quyết

việc này một lần và mãi mãi.”

Anh chăm chú nhìn cô một lúc trước khi nghi ngờ hỏi, “Em đang đề nghị chúng ta kết hôn à?”

“Không! Dĩ nhiên là không. Nhưng tôi đã hết ý tưởng. Hợp đồng đó cần phải được hủy bỏ, nhưng tôi không có cách nào nhúng tay vào được”.

“Điều đó sẽ kết thúc nó sao? Có phải ai cũng biết rằng chúng ta đã đính hôn suốt những năm qua?”

“Biết, nhưng không ai biết nó là sự sắp xếp chết tiệt, ràng buộc gia đình chúng ta, không chỉ riêng chúng ta? Anh biết đấy, bất kỳ đứa trẻ nào từ một trong hai gia đình đều có thể bị lãnh đủ. Không nhất thiết phải là anh và tôi. Nhưng bố mẹ tôi không có người con nào khác, và tôi cho rằng cha anh đã có kế hoạch cho Charles, vì vậy ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người ta đã cho rằng chính tôi và anh là người tạo nên mối quan hệ gia đình này.”

“Em đang nói Charles có thể đã kết hôn với em - sau khi anh ấy góa vợ?”

Cô chớp mắt. “Đúng vậy, tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Tôi chắc rằng cha anh phải có ý định đó, nhưng ông ấy chưa bao giờ đưa ra giải pháp đó khi anh vắng mặt. Có lẽ Charles đã từ chối việc cưới một người vợ thứ hai cho anh ta?”

Richard cau mày. “Khi tôi gặp anh ấy gần đây, anh trai tôi đã thừa nhận rằng con trai anh ấy đã cho anh ấy can đảm để thách thức cha chúng tôi, và bây giờ Cha đối xử với anh ấy bằng găng tay trẻ con vì điều đó. Charles và thằng bé là mối liên hệ của Cha với công tước.” Đôi mắt của Richard lại lướt qua cô trước khi anh nói thêm, “Tuy nhiên, tôi không thể tin rằng Charles sẽ không đồng ý kết hôn với em, nếu anh ấy được yêu cầu. Giữa em và anh ấy chưa bao giờ xảy ra chiến tranh như chúng ta đã từng”.

Cô hơi đỏ mặt. “Có lẽ anh có thể hỏi anh ấy về điều đó vào một ngày nào đó. Nhưng điều đó không giúp tôi thoát khỏi tình huống này. Sự ràng buộc giữa chúng ta đã được nhiều người biết đến. Bên cạnh đó, ai cũng biết rằng anh đã ra đi suốt những năm qua và tôi mong rằng anh sẽ ra đi một lần nữa. Không có chú rể và không có hợp đồng, cha của anh sẽ không có gì để giữ tôi, điều này sẽ làm mất hiệu lực của những lời đe dọa của ông ta.”

Richard thở dài. “Được rồi, hãy cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ về điều gì đó. Và chúng ta sẽ hoàn thành việc này sau, được không?”

“Chắc chắn rồi, tại sao chúng ta lại không—?” Cô dừng lại, đỏ mặt giận dữ, bởi vì lúc này anh đang nhìn chăm chăm vào chiếc giường.

CHƯƠNG 32

Khi Richard cho cô biết họ sẽ ăn cắp bản hợp đồng từ tay bá tước, suy nghĩ đầu tiên của Julia là được! Một giải pháp hoàn hảo! Nhưng sau đó anh nói với cô họ sẽ làm như thế nào, và cô nghĩ rằng anh đã mất trí. Cô vẫn nghĩ như vậy. Kế hoạch của anh quá mạo hiểm!

Vì vậy, cô đã từ chối, tất nhiên, và khá cứng rắn về điều đó. Cô đã không giải cứu anh để anh có thể nhảy lại ngay vào lửa. Anh không tức giận vì cô ngăn cản — chắc chắn có khó chịu, nhưng không tức giận. Tuy nhiên, cô không mong đợi anh sẽ trình bày kế hoạch với bạn bè của mình, vào buổi tối hôm đó trong bữa tối trong khoang thuyền trưởng, để nhận được sự ủng hộ của họ.

Sau khi Richard đặt kế hoạch của mình lên bàn, thì Gabrielle là người đầu tiên phản ứng. “Thật là một ý tưởng tuyệt vời và quá táo bạo! Nó gần như khiến em ước mình được tham gia cùng.”

Drew nhìn vợ chăm chăm. “Không có cơ hội nào đâu.” Sau đó, anh liếc nhìn Julia, vẻ mặt khá quan tâm. “Cô đã thực sự đồng ý với điều này à?”

“Không, tôi nghĩ điều đó quá nguy hiểm, bây giờ chúng ta đã biết bá tước Manford có khả năng gì,” Julia trả lời.

“Cô gái thông minh,” Drew nói.

Việc Drew đứng về phía cô khiến Julia thừa nhận, “Tuy nhiên, tôi nghĩ ăn cắp bản hợp đồng là một ý kiến hay. Tôi chỉ không nghĩ Richard và tôi nên mạo hiểm liên hệ lại với bá tước để hoàn thành nó.”

“Vậy thì làm thế nào mà đánh cắp được nó?” Gabrielle hỏi.

“Tôi có thể thuê một chuyên gia cho việc này.”

“Một tên trộm thực sự ư?” Richard chế giễu, sau đó nói thêm, “Em nghĩ rằng họ quảng cáo thông tin dịch vụ của họ sao?”

Cô nhìn anh chăm chăm một cách hoài nghi. Cô chỉ vừa giải thoát cho anh, giải phóng anh khỏi bất kỳ sự can dự nào nữa. Tại sao anh ta không nhảy vào cùng với cô sửa chữa lại kế hoạch ban đầu của anh để tránh việc họ tham gia vào vụ trộm?

James dường như đồng tình với cô khi anh ấy đề cập, “Kẻ trộm rất dễ tìm nếu cậu biết nơi để tìm. Đó là cách con trai tôi, Jeremy gặp vợ của nó, Danny. Nó cần thuê một tên trộm và bắt con bé vào cái bẫy mà nó đã giăng sẵn”.

Julia rất ngạc nhiên khi nghe tin đồn đó được xác nhận. “Tôi đã nghe mọi người nói đùa rằng cô ấy có một lý lịch kỳ lạ, nhưng tôi không nghĩ đó là sự thật.”

“Quả thực là như vậy, nhưng không phải lỗi của con bé. Con bé tội nghiệp bị chia cắt khỏi gia đình khi một thành viên kém cỏi hơn trong đó cố gắng giết nó và cha mẹ nó để giành lấy tước hiệu hãn thềm muốn. Con bé chỉ cao đến đầu gối và còn quá trẻ để thậm chí không biết mình là ai khi một nhóm trộm trẻ tìm thấy nó và đưa nó vào. Jeremy đã giúp con bé đoàn tụ với mẹ nó, người đã sống sót sau thảm kịch đó. Tất nhiên là lúc đó thằng bé đã vượt qua gót chân rồi,” James cười khúc khích nói thêm. “Vì vậy, nó sẽ không quan trọng nếu con bé là một quý tộc hay không.”

“Đó cũng là trường hợp của anh, phải không?” Drew không thể cưỡng lại chỉ ra với một nụ cười nhếch mép.

“Đậy nắp lại đi, Yank,” James nói với giọng lơ lớ. “Cả hai chúng ta đều biết em gái của cậu là ngoại lệ cho bất kỳ quy tắc nào. Và ngoài ra, George không thể tránh khỏi việc cô ấy có những hành động man rợ dành cho anh em.”

Julia chăm chú theo dõi Richard khi tình yêu đích thực của anh được nhắc đến. Anh thậm chí còn không nhận ra! Mặc dù với chồng của một người phụ nữ trong phòng, có lẽ chỉ đơn giản là sự tự bảo vệ bản thân đã khiến anh che giấu cảm xúc của mình.

Nhưng Richard rõ ràng vẫn thích kế hoạch của mình hơn là của Julia, có thể vì nó quá táo bạo, như Gabby đã chỉ ra, và điều đó hấp dẫn anh ta. Hoặc có thể anh cảm thấy nể phục cô vì đã sắp xếp cuộc giải cứu anh đến mức bất kỳ lựa chọn nào không bao gồm một số rủi ro cho bản thân sẽ không thực sự xóa nợ của anh với cô. Anh chắc chắn muốn giải quyết khoản nợ đó. Nó phải dính chặt lấy cái đầu bò của anh ta rằng anh ta nợ cô bất cứ điều gì.

Vì bất cứ lý do gì, anh dường như muốn ý kiến những người khác để nâng tỷ lệ lên, vì vậy anh quay sang Ohr và hỏi, “Anh nghĩ gì về kế hoạch của tôi?”

Ohr thậm chí không cần phải nghĩ về điều đó, chỉ đơn giản nói, “Số phận sẽ quyết định vấn đề.”

Nhiều người trong số họ tròn mắt trước câu trả lời của Ohr, nhưng Richard không đồng ý. “Con người quyết định số phận, số phận không đưa ra quyết định cho họ.”

“Không ư?” Ohr nói, và thậm chí còn cười toe toét. “Vậy thì vấn đề cần được diễn giải.”

Julia thở dài. Một ý kiến trung lập, một bên ủng hộ Richard, một bên ủng hộ cô. Cô hy vọng sẽ giải quyết vấn đề bằng cách xác nhận sự ủng hộ của James, điều mà cô chưa chắc chắn lắm và hỏi anh ta, “Vậy ngài có nghĩ rằng thuê một tên trộm là phương án tốt hơn không?”

“Đừng nói vậy, cô gái thân mến. Trên thực tế, tôi nên chỉ ra rằng nếu tên trộm của cô bị bắt, hợp đồng đó sẽ bị cất giấu rất kỹ, nó sẽ không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng ban ngày nữa. Vì vậy, tôi e rằng tôi phải đồng ý với kẻ vô dụng kia. Thật ngạc nhiên, phải không? Cô có nghĩ rằng một người đàn ông thèm muốn vợ của người khác sẽ không phải là trụ cột để—”

Richard chắc chắn không bỏ lỡ lời đề cập đó về Georgina và gầm gừ, “Anh đã đưa ra quan điểm chết tiệt của mình rồi, Malory!”

“Cũng nhiều như nó làm tổn thương tôi, tôi đã khen ngợi cậu, đồ ngốc,” James nói một cách khô khan.

“Tôi thà bị xúc phạm còn hơn, cảm ơn rất nhiều,” Richard cứng rắn đáp lại.

James nhún vai, nhưng rồi lại nhìn Julia bằng một cái nhìn khác, nói, “Rủi ro sẽ là của hã, không phải của cô, vì nên xem xét đến những gì hã nợ cô.”

Julia thầm rên rĩ. Cô chỉ đơn giản là không thể khiến bản thân không đồng ý với James Malory, và điều đó đã quyết định vấn đề.

CHƯƠNG 33

Julia bị mắc kẹt với quyết tâm ban đầu của cô! Kế hoạch của Richard không thể được thực hiện mà không có sự tham gia đầy đủ của cô, và trong khi cô có thể đã được thảo luận về một thỏa thuận vào tối hôm đó trên tàu *The Maiden George*, càng nghĩ về nó, cô càng không nghĩ rằng mình sẽ hoàn thành được nhiệm vụ. Tuy nhiên, khi cô đang ở trong cỗ xe ngựa riêng của gia đình, Richard ngồi bên cạnh cô trên chiếc ghế sang trọng, và họ sẽ đến Willow Woods trong vòng một giờ nữa.

“Em đã sẵn sàng để thảo luận về điều này chưa?” Richard nói với sự bực tức thích thú. “Em đã đặt nó ra và bỏ nó đi, nhưng em thực sự không thể bỏ nó lâu hơn nữa.”

Nó làm cô khó chịu vì dường như anh ta đang đối xử với điều này như một con chim sơn ca. Anh có thực sự mạo hiểm như vậy không? Anh cũng nên lo lắng như cô vậy!

Anh thật dũng cảm khi làm điều này, sau những gì cha anh ấy vừa cố gắng làm với anh ấy — và rất có thể sẽ làm lại. Cha cô đã chỉ ra điều đó khi cô đưa Richard về nhà để nói với Gerald về kế hoạch của họ.

Richard đã rất tôn trọng trong cuộc gặp gỡ đó. Cô đã nói với anh trên tàu về tai nạn của Gerald, nhưng cô không đề cập đến các chi tiết của nó. Cho đến trước cuộc gặp gỡ đó với cha cô, Richard đã không hề biết rằng cô đã giám sát khá nhiều công việc kinh doanh của gia đình trong 5 năm qua. Anh đã nhìn cô với một cái nhìn kỳ quặc vào đêm đó, như thể anh ấy không thể tin được. Nhưng việc thuyết phục Gerald về sự cần thiết của kế hoạch của họ đã mất cả buổi tối vì ông cứ khẳng khẳng rằng giải pháp tốt hơn là trả cho Milton nhiều tiền hơn những gì ông ta có thể từ chối. Nhưng tiền không phải lúc nào cũng là câu trả lời, và Richard đã chùn bước trước ý tưởng đó.

“VẬY thì ông ta thắng sao? Và tôi đã tự dày mình khỏi nước Anh trong chín năm mà không làm được gì? Xin đừng làm vậy. Ông ta không xứng đáng với điều đó.”

Thường cho kẻ ác ư? Cô đã hết lòng đồng ý với Richard về điểm đó. Milton phải bị lên án, chứ không phải được trả tiền.

James thực sự đã đề nghị xúi giục các thủ tục chống lại ông ta. Anh ấy đã hứa sẽ làm cho anh em nhà Cantel có cáo trạng của họ ngay sau khi hợp đồng bị hủy. Anh ấy sẽ đợi cho đến khi kế hoạch của Richard thành công để tránh tiết lộ cho bá tước về việc họ tức giận như thế nào về những gì ông ta đã cố gắng làm với Richard. Anh trai Cantel sẽ không bao giờ giữ một vị trí quyền lực nữa sau khi James đã xong việc với họ. Nhưng một nhà quý tộc của vương quốc không thể bị xử lý dễ dàng như vậy và Richard đã từ chối sự giúp đỡ của Malory trong việc đó, chỉ ra rằng vụ bê bối cũng sẽ ảnh hưởng đến anh trai và cháu trai của Richard, cả hai đều vô tội trong tất cả những chuyện này.

Julia cuối cùng đã nói với cha mình, “Vụ bê bối, ngay cả khi cuối cùng nó đã được giải quyết, vẫn sẽ ngăn cản con tiếp tục cuộc sống của mình như chúng ta đã thảo luận trước đây.” Cô không định nói với ông rằng cô đang cố gắng bảo vệ ông khỏi điều đó cho đến khi ông bình phục hoàn toàn vì ông sẽ coi bất kỳ hình thức bảo vệ nào là nghĩa vụ của mình, không phải của cô. “Nhưng kế hoạch này sẽ đặt toàn bộ điều này lại phía sau chúng ta. Nó sẽ phá vỡ mọi ràng buộc nếu không có scandal, để con có thể tiếp tục cuộc sống của mình”.

Gerald cuối cùng đã đồng ý với điều kiện là ông cử một đội hộ tống gồm tám vệ sĩ có vũ trang đi cùng họ. Nhân chứng và cơ bắp nếu cần. Richard đã đồng tình, mặc dù anh định để đội quân nhỏ đó ở lại một ngôi làng gần đó dưới sự chỉ đạo của Ohr. Họ sẽ theo dõi ngôi nhà cả ngày lẫn đêm, vì việc xuất hiện với đội quân nhỏ sẽ chỉ ra cho bá tước rằng họ đang lo lắng về điều gì đó. Và điều đó sẽ không ủng hộ sự dối trá.

Lúc này Julia liếc nhìn Richard. Anh ấy đã ăn mặc đẹp cho dịp này và trông giống như một lãnh chúa trẻ điển hình ngày nay. Anh ấy thậm chí còn có một chiếc cravat buộc gọn gàng ở cổ. Anh chưa cắt tóc, nhưng ít nhất nó đã được buộc gọn chẽ.

Họ chỉ có một mình trong chiếc xe ngựa riêng ở chặng cuối cùng của cuộc hành trình. Họ cần hai cỗ xe cho tất cả hành lý của cô, và Richard đã yêu cầu cô giúp việc đi xe thứ hai với Ohr, để họ có thể nói chuyện riêng. Thời tiết ấm áp, bầu trời không có mây - một ngày đẹp trời cho vở kịch.

“Có gì để thảo luận?” cô nói với Richard. “Anh đối đầu với ông ta, em đồng ý với anh, chúng ta giải quyết việc tìm kiếm. Đơn giản thế thôi.”

“Vậy thì đừng nghiêng rãng như thể chúng sắp bị nhõ lên. Em sắp phải tự lừa dối bản thân. Em có nhõ nó lên không?”

“Anh hỏi như vậy bởi vì em sẽ không nói dối cha em? Em yêu ông ấy. Có một sự khác biệt lớn trong đó.”

“Che chở cho người em yêu đôi khi lại tốt hơn.”

“Và nếu cha anh trốn đến London để đối đầu với cha em về điều đó thì sao?”

Anh thở dài. “Em đã ghi điểm.”

“Bên cạnh đó, em chỉ đơn giản là sẽ làm theo sự dẫn dắt của anh và ứng biến khi cần thiết.”

“Vậy thì em nên được cảnh báo. Cha tôi đã từng nói với tôi rằng nếu lời em lên giường, em sẽ thay đổi thái độ của mình. Đừng đỏ mặt quá khi tôi nói với ông ấy rằng ông ấy đã đúng”.

“Tại sao anh thậm chí phải đề cập đến điều đó?!” Mặt cô đỏ bừng.

“Ông ấy không ngu ngốc. Ông ấy sẽ không tin rằng không có lý do chính đáng, chúng ta đột nhiên thay đổi ý định và muốn kết hôn.”

Cô hy vọng họ sẽ gặp may và tìm được bản hợp đồng vào lúc nào đó vào ngày hôm nay. Càng ít thời gian cô phải ở dưới mái nhà với bá tước thì càng tốt. Nhưng không có cách nào tránh khỏi cuộc đối đầu ban đầu để họ có thể ở lại ngôi nhà để tìm ra bản hợp đồng và phá hủy nó. Việc giả vờ là một cặp vợ chồng hạnh phúc sẽ cho họ toàn quyền vào nhà, là lý do khả thi duy nhất để ở lại đó.

Cô vẫn thấy thật kỳ lạ khi Richard thậm chí đã đưa ra ý tưởng đặc biệt này. Cô cũng không thể quên lời bình luận buồn vui lẫn lộn của cha mình về điều đó: “Tôi luôn hy vọng được thấy ngày mà con gái tôi và con trai bá tước sẽ lên kế hoạch cho đám cưới của chúng. Thật trớ trêu khi chứng kiến điều đó xảy ra, nhưng nó chỉ là trò lừa dối.”

Julia giật mình khi Richard đột nhiên chạm vào cổ cô. Anh nói, “Em không thể nhắm mắt khi tôi vuốt ve em. Em được cho là đang yêu.”

Cô cứng rắn phản đối, “Điều đó không bao gồm việc động chạm nơi công cộng. Những bày tỏ như vậy khá là khó chịu, anh biết đấy.”

“Bởi ai?” Anh cười. “Những người già từ thế kỷ trước khi hầu hết các cuộc hôn nhân vẫn được sắp đặt sao? Bên cạnh đó, tình huống của chúng ta rất độc đáo ở chỗ đó hoàn toàn là một trò diễn và màn trình diễn cần những điểm nhấn nhỏ để tăng tính thuyết phục. Chúng ta thậm chí có thể cần phải làm điều này nhiều lần nữa — chỉ để nó trông có vẻ thật.”

Và thế là là anh hôn cô, anh làm vậy đột ngột khiến cô không có cơ hội phản kháng. Anh kéo cô lại gần, bàn tay anh ôm lấy má cô, và môi anh di chuyển trên môi cô với áp lực nhẹ nhàng nhanh chóng không hề nhẹ nhàng, hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của anh. Cô hơi cứng người lại. Họ không nên làm điều này một lần nữa! Thực sự không cần thiết! Nhưng ý chí của cô không đủ mạnh để bỏ qua một thứ hấp dẫn như thế này. Ngay khi cô bắt đầu tan chảy hoàn toàn, anh đẩy cô trở lại chỗ cô đang ngồi, cách anh một bước chân.

“Tôi nghĩ rằng em đã có được ý tưởng.”

Giọng anh hơi nghèn nghẹt ư? Cô phải tự mình hít một hơi thật sâu trước khi dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại và nói một cách bình tĩnh nhất có thể, “Anh sẽ không từ chối một màn trình diễn hay như vậy đâu nhỉ.”

“Em có cần luyện tập nhiều hơn không?”

Đôi mắt cô lại nhìn về phía anh. “Em đã có ý tưởng! Bây giờ, hãy cho em một chút yên bình cho những gì còn lại của chuyến đi này để em có thể tự suy ngẫm.”

“Đừng làm tôi thất vọng, Châu Báu. Tôi làm điều này chỉ vì em, em biết đấy. Tôi đã sớm không bao giờ nhìn mặt tên bạo chúa này lần nữa trong cuộc đời này.”

CHƯƠNG 34

Khi Julia bước ra khỏi xe ngựa, cô nhớ lại chuyến thăm đầu tiên của cô đến Willow Woods. Sự run rẩy của cô cũng giống như ngày hôm đó cách đây rất lâu. Cô thực sự rất sợ hãi, nhưng cô phải giấu nó đi. Cô không còn là một cô bé hy vọng quá nhiều rằng vị hôn phu của cô sẽ thích cô. Cô đã là một người phụ nữ trưởng thành, phải giả vờ như người mà anh ấy muốn.

Họ không thông báo. Richard thậm chí còn không gõ cửa trước. Anh bước vào như thể anh chưa bao giờ rời đi — như thể đó vẫn là nhà của anh. Không có người hầu nào ở trong sảnh để ngăn họ lại. Willow Woods chưa bao giờ có nhiều người hầu mặc dù trang viên có kích thước ấn tượng. Mẹ của Julia đã từng nhận xét một cách khá dễ thương rằng nhà Miller đáng ra phải có số lượng người hầu gấp đôi, kể cả cho một ngôi nhà không lớn bằng. Gerald, cau mày trước thái độ của bà, nhắc nhở bà rằng họ không cần tất cả những người hầu mà bà đã thuê một cách phù phiếm.

Julia rất vui vì hôm nay cô nhớ lại lời nhận xét của mẹ mình. Về bản chất, đó là lý do chính khiến bá tước từ chối từ bỏ hợp đồng. Sự thiếu thốn của cải buộc ông phải sống rất đạm bạc so với những lãnh chúa khác cùng cấp bậc với ông ta. Đó cũng là lý do chính khiến ông ta có thể tin họ ngày hôm nay... bởi vì ông ta muốn thế.

Họ đi thẳng đến phòng làm việc của bá tước và bước vào, tay Richard ôm chặt lấy eo cô. Để cho giống thật sao? Hay bởi vì anh nghĩ rằng cô có thể bỏ trốn? Nhưng lúc này cô cảm thấy tự tin và kiểm soát hơn bao giờ hết. Cô có thể làm được điều này.

Milton đang ngồi vào bàn làm việc. Ông ta không nhìn lên ngay lập tức có lẽ vì ông ta nghĩ rằng đó là một người hầu đến làm phiền ông ta về việc gì đó. Khi ông ta nhìn lên, ông ta chỉ nhìn chăm chăm vào họ, không di

chuyển, không chớp mắt. Rõ ràng, ông ta đã bị sốc đến mức không nói nên lời.

Điều đó cho phép Richard thông báo, “Chúng tôi sắp kết hôn, thưa Cha. Tôi sẽ không nói rằng ông đã thắng”- anh dừng lại để liếc xuống Julia với một nụ cười yêu thương - “khi mà tôi là người chiến thắng ở đây.”

Bá tước không biểu lộ cảm giác chiến thắng, nhưng một màu gì đó đang hằn lên đôi má của ông ta, và đôi mắt xanh băng giá của ông nheo lại trên con trai của mình. Julia bắt đầu tự hỏi liệu ông ta có nghe được những gì Richard đã nói hay không, hay liệu ông ta có thể vượt qua việc Richard không còn ở trên con tàu đến địa ngục nữa hay không - nơi ông ta đã đặt anh lên.

Trên thực tế, đó là tất cả những gì ông ta có vẻ quan tâm, cuối cùng ông ta nói: “Làm sao mà mày lại ở đây được?”

“Đó là điều mà cô dâu của tôi đã làm.”

“Cô dâu của mày?”

Đôi mắt của Milton đổ dồn vào Julia như thể lần đầu tiên nhìn thấy cô ở đó. Ông ta vẫn cau mày khi nói với cô, “Cô đã nói dối ta?”

“Về cái gì? Rằng con trai của ông và tôi đã đồng ý không kết hôn ư? Không, điều đó hoàn toàn đúng vào thời điểm đó. Khi tôi gặp anh ấy ở London gần đây và chúng tôi bắt đầu làm quen với nhau, chúng tôi đã không nhận ra nhau. Khi chúng tôi nhận ra đối phương là ai, đó là một sự thức tỉnh khá lỗ mãng gọi lại tất cả thù hận cũ, vì vậy chúng tôi đã chia tay với những lời nói rất tức giận. Tôi tin chắc rằng anh ấy đã không thay đổi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy về cô ấy,” Richard cười toe toét nói thêm.

“Nhưng khi ông cho tôi biết ông đã gửi anh ấy đi đâu, ông có nhớ đã hỏi tôi xem tôi có hài lòng không?” Đôi mắt cô nheo lại khi nhìn Milton. “Tôi đã không, ít nhất là không! Và trước khi tôi trở về nhà, tôi biết mình phải đưa anh ấy thoát khỏi tình huống kinh hoàng đó. Tôi không thể chịu đựng

được khi nghĩ đến việc anh ấy phải chịu đau khổ. Đó là khi tôi biết rằng những gì tôi cảm thấy khi còn nhỏ đã không còn nữa.”

“Cô ấy vẫn còn hơi nóng tính,” Richard xen vào, nhìn cô một cái nhìn âu yếm. “Nhưng khi cô ấy bị ông dồn đến chân tường, cô ấy khá đáng yêu.”

Julia gần như mất tập trung với nhận xét đó vì Richard có vẻ rất tự hào về cô, nhưng cô cố gắng tiếp tục, “Tôi đi thẳng đến bến tàu và tìm thấy con tàu phạm tội trước khi nó lên đường. Tôi tìm thấy bạn của Richard ở đó. Anh ta cũng đang tìm kiếm anh ấy— ”

“Còn ai đó khác biết về chuyện này không?” Milton cắt ngang một cách gay gắt.

Richard nhướn mày. “Ông có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ đến gần hang sự tử một mình không? Một người bạn đang đi cùng với tôi, anh ta chỉ không có trong phòng khi tay sai của ông kéo tôi ra khỏi đó. Tuy nhiên, anh ấy biết chính xác nơi để tìm tôi. Anh ta không có cơ hội để giải thoát tôi khỏi những tên lính canh đã hộ tống tôi đến London. Và một tuần đã bị lãng phí vì anh ta nghĩ rằng tôi đang bị giam giữ tại bến tàu trong một tòa nhà mà phải cần đến một đội quân nhỏ mới đột nhập được. Anh ta không nhìn thấy tôi bị đưa ra đường sau đó và kéo thẳng lên tàu.”

Họ đã thống nhất đưa ra một câu chuyện hoàn toàn khác về cuộc giải cứu vì ba lý do chính đáng. Chủ yếu, Richard không muốn cha mình nghĩ rằng chỉ có anh và Julia biết về việc ông ta bước ra ngoài vòng pháp luật để bắt con trai mình phải ngồi tù. Một người nào khác, và cụ thể là một người bạn, nhận thức được điều đó sẽ khiến bá tước phải suy nghĩ về việc thử lại. Nhưng việc đề cập đến sự tham gia của James Malory có thể có tác dụng ngược lại, khiến Milton hoảng sợ rằng một lãnh chúa khác đã biết về hành vi phạm pháp của mình, vì vậy phiên bản đơn giản này cho phép họ không cần sự giúp đỡ của James. Và cuối cùng, cuộc giải cứu nhanh chóng đã khiến họ gần một tuần để “yêu” hơn là vài ngày trên tàu *The Maiden George*.

Julia cảm thấy đủ tự tin để kết thúc câu chuyện. “Bạn của anh ấy chỉ mới biết Richard đã thực sự bị đưa đi đâu và có ý định đưa anh ấy rời khỏi con tàu đó giống như tôi, mặc dù anh ta sẽ làm điều đó bằng bạo lực. Thay vào đó, tôi đã cho anh ta đủ tiền để làm điều đó một cách dễ dàng. Vệ binh rất dễ mua chuộc. Họ chỉ hận không thể giao Richard đủ nhanh với những gì họ được hứa hẹn.”

Milton che giấu cảm xúc của mình khi ông ta xác định kế hoạch của mình đã bị cản trở như thế nào. “Và bây giờ?” ông ta nghiêng răng hỏi.

Richard thực sự bật cười. “Tôi đoán là cha không nghe thấy tôi nói. Julia và tôi đã kết hôn, không phải vì cái hợp đồng ngớ ngẩn đó, mà vì chúng tôi muốn thế. Một điều tuyệt vời, đó là tình yêu. Nó thực sự khuyến khích người ta tha thứ cho những người không đáng được tha thứ.”

Giọng của Richard trở nên lạnh lùng rõ rệt. Julia bắt đầu hoảng sợ. Có phải anh đang nói về cô không? Hay về cha của anh? Nhưng tất nhiên điều đó là dành cho cha anh ấy. Cô nhận ra rằng sẽ không tự nhiên chút nào khi Richard giả vờ không cay đắng trước những hành vi phạm pháp của cha mình. Màn trình diễn của anh ấy cũng sẽ đáng tin hơn tất cả, với việc bổ sung những nét chấm phá nhỏ nhỏ đó.

Để đánh lạc hướng sự căng thẳng đột ngột giữa hai cha con, cô nói với Milton, “Tôi chắc rằng ông sẽ không phiền nếu tôi trang trí lại một trong những căn phòng lớn hơn ở tầng dưới chứ. Có lẽ là phòng nhạc chẳng hạn?”

Ánh mắt của bá tước quay lại với cô với một cái cau mày. “Để làm gì?”

“Cô ấy thực sự muốn kết hôn ở đây, ở tất cả các nơi,” Richard trả lời. “Cô ấy yêu Willow Woods từ khi còn nhỏ, mặc dù thực tế là vì tôi đã sống ở đây,” anh cười khúc khích nói thêm.

Trước khi bá tước có thể từ chối, Julia tiếp tục, “Tôi sẽ biến căn phòng thành một nhà nguyện xinh xắn. Các công nhân và tất cả vật liệu sẽ đến

trong vài ngày tới. Ông có sẵn một mục sư trong điền trang phải không? Nếu không, tôi có thể sắp xếp cho một giám mục từ Luân Đôn đến— ”

“Phải, ta có một mục sư,” Milton cắt ngang.

“Tuyệt vời, tôi bớt lo một chuyện. Tôi đã thuê ba đội để đảm bảo căn phòng được hoàn thành kịp thời. Tôi thậm chí có thể làm thêm một khu vườn khép kín bên ngoài phòng, nếu thời gian cho phép. Và xin đừng lo lắng, tôi sẽ phục hồi căn phòng về trạng thái ban đầu ngay sau đám cưới.”

“Vậy tại sao không chỉ tổ chức lễ cưới ở bên ngoài?” Milton nói. “Ta đã có rất nhiều khu vườn.”

“Nhưng nếu trời mưa thì sao!” cô nói, giọng kinh hoàng. “Không, nó phải ở trong nhà. Không có gì có thể ngăn cản tôi có một đám cưới mà tôi hằng mơ ước”.

Milton liếc nhìn cả hai người họ. Cánh tay Richard siết chặt eo cô. Nếu điều đó không cảnh báo cô điều gì sắp xảy ra, thì vẻ nghi ngờ đã ánh lên trong mắt của Milton..

“Ta thấy thật phi lý khi các người có thể yêu nhau chỉ trong vòng một tuần - ngay cả khi các người không ghét nhau trong nhiều năm. Tại sao các người thực sự—?”

“Một vài tuần đó đã được dành trên giường,” Richard thẳng thừng cắt ngang, nói thêm với giọng mỉa mai, “Có phải ông đã từng nói với tôi rằng điều đó sẽ thay đổi thái độ của cô ấy không? Ông quên đề cập nó cũng sẽ thay đổi cả tôi.”

“Richard!” Julia thờ hốt hển, vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng cô hướng sự tức giận đó vào Bá tước Manford. “Chúng tôi không cần phải giải thích về bản thân với ông. Lý do duy nhất chúng tôi ở đây là để tổ chức đám cưới, nhưng nghĩ lại, đó là ước mơ của mẹ tôi được tổ chức đám cưới ở đây, hơn là của tôi. Bà đã khơi dậy giấc mơ đó trong tôi bởi vì tôi đã nhìn thấy sự hùng vĩ ở nơi này qua đôi mắt của một đứa trẻ, nhưng khá thẳng

thần rằng, ngôi nhà của ông như tình trạng của nó đơn giản sẽ không xứng đáng với điều đó”.

“Làm sao người dám—,” Milton bắt đầu lắp bắp.

“Giấy dán tường bong tróc,” Julia tiếp tục, “ván sàn nứt nẻ, đèn chùm chính trong hành lang thiếu một phần ba bóng pha lê, khung tranh các bức tranh đã mục nát vì chúng đã quá cũ. Nó cần phải được sửa chữa nhiều hơn là việc tạo ra một nhà nguyện để Willow Woods sẵn sàng tiếp nhận các thành viên của giới thượng lưu trong vòng chưa đầy một tháng nữa. Không phải tôi không thể làm được điều đó. Mọi thứ cần thiết để tân trang lại toàn bộ ngôi nhà có lẽ có thể được tìm thấy trong các nhà kho của Miller. Nhưng tôi không chắc mình muốn làm điều đó lúc này. Trên thực tế, Richard, chúng ta hãy rời khỏi đây. Đây là một ý kiến tồi.”

“Một chút thôi, tình yêu,” anh nói trong khi ghim vào cha mình một cái nhìn tò mò. “Ông không thực sự nghĩ rằng đây là một cuộc hội ngộ, phải không? Cô ấy đã phải thuyết phục tôi đến đây, và ông có thể chắc chắn rằng, điều đó không hề dễ dàng. Tôi sẽ rất hạnh phúc khi không bao giờ bước chân đến đây nữa, và sau đám cưới, tôi không có ý định quay trở lại. Cô ấy nói đúng, đây là một ý tưởng tồi, nhưng đó là một ý tưởng đang được thực hiện. Lời thông báo đã được đăng trước khi chúng tôi rời London, và cha cô ấy có lẽ đã gửi hầu hết thiệp mời rồi.”

“Địa điểm có thể được thay đổi,” cô đảm bảo với Richard.

“Điều đó là không cần thiết,” Milton nói một cách cộc cằn và có chút đỏ mặt. “Chúng ta hoan nghênh các người tổ chức đám cưới ở đây.”

“Khi ông vừa đặt câu hỏi về tính hợp lệ của tình yêu chúng tôi dành cho nhau sao?” Richard nói với cha mình. “Ông thậm chí có nhận ra rằng ông có vẻ sắt đá và hẹp hòi khi không hiểu việc tôi yêu cô ấy dễ dàng như thế nào không? Để nói cho ông rõ, thưa Cha, chúng tôi đã gặp nhau ở London vào đầu Mùa lễ hội và không hề nhận ra nhau. Tôi đã hoàn toàn bị mê hoặc

và đã làm hết sức mình để quyến rũ cô ấy. Cô ấy gần như không chịu nổi, cũng bị lôi cuốn vào tôi.”

“Richard, đừng cho ông ta biết những chi tiết thân mật!” cô phản đối.

Anh không hoàn toàn phớt lờ cô, chỉ cúi xuống hôn lên má cô và nói, “Im đi,” trước khi tiếp tục câu chuyện ngẫu hứng của mình. “Thật là một cú sốc khi cuối cùng chúng tôi cũng biết mình thực sự là ai, và như cô ấy nói, chúng tôi chia tay nhau trong tức giận vì điều đó. Nhưng sau đó, trở trêu thay, ông lại mang chúng tôi đến với nhau và chịu trách nhiệm về những cảm xúc mạnh mẽ đã thiêu đốt chúng tôi — thật nhẹ nhõm, lòng biết ơn và sự tức giận không hướng về nhau mà thay vào đó nó hướng về ông. Và, điều này đã dẫn đến điều khác, và sự hấp dẫn gần đây mà chúng tôi vừa trải qua đã tiếp tục trở lại.”

“Chúa ơi,” cô nói trong kinh ngạc. “Ông ấy có trách nhiệm, phải không? Chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nếu em không cảm thấy bị buộc phải giải cứu anh.”

Richard cười khúc khích với cô. Cô hẳn trông rất sợ hãi bởi vì anh tiếp tục nói, “Em không cần phải cảm thấy nợ phục cha anh, thực sự là không, em yêu. Nhưng nếu em vẫn muốn kết hôn ở đây, anh cho rằng anh có thể chịu đựng được vài tuần dưới mái nhà này trong khi em chuẩn bị mọi thứ cho đám cưới hoành tráng này của chúng ta.”

CHƯƠNG 35

Một người hầu trẻ tuổi dẫn Julia vào một phòng ngủ và muốn dọn phòng ngay lập tức. Cô ta không được thông báo trước về việc có khách đến thăm, cô ấy đã than vãn như vậy, vì thế mà cô ấy đã không chuẩn bị phòng trước. Julia xua đuổi cô gái, bảo cô ta quay lại và dọn dẹp nó vào buổi chiều hôm đó khi cô không ở trong phòng. Cô chỉ muốn có chút sự riêng tư ngay lập tức để có thể run rẩy trong yên bình.

Nhưng gục xuống giường ngay khi cánh cửa đóng lại đã làm khuấy lên một đám bụi, cô ngồi bật dậy ho và hắt hơi gần một phút. Điều đó đã giải quyết vấn đề run rẩy, và cô gần như bật cười khi đường nét rõ ràng của dấu chân trên sàn gỗ cứng đẩy bụi đập vào mắt cô.

Cô đã không phóng đại về tình trạng của Willow Woods. Phòng ngủ mà cô được đưa vào đã chứng minh là có thể nó đã không được sử dụng, thậm chí không được dọn dẹp trong nhiều năm. Với quá ít người hầu, người giúp việc — nếu có nhiều hơn một người cho toàn bộ tầng trên — rõ ràng là chỉ dọn dẹp những căn phòng thường xuyên có người ở của trang viên lớn.

Cô đã được đưa vào một căn phòng với rèm, tường và khăn trải giường màu xanh lam. Ít nhất là đồ trang trí đã từng là màu xanh lam. Giấy dán tường đã mờ đến mức bây giờ nó trở nên xám xịt. Các tấm ván gỗ lát sàn sẫm màu cần được đánh bóng. Căn phòng có một bàn làm việc hẹp, nhưng không có bàn trang điểm, do đó không có gương. Cô cần sớm lên danh sách tất cả những món đồ cô cần từ các nhà kho ở London.

Cô đang lấp đầy tâm trí của mình với những chuyện vặt vãnh này nên cô không còn nghĩ về cuộc nói chuyện với bá tước, điều đã khiến cô suy sụp thần kinh đến vậy. Cô có thể cho rằng cô đã sẵn sàng đối mặt với cuộc đối đầu đó, nhưng cô biết sẽ dễ dàng làm sao để vượt lên và nói những điều dối trá. Cô không chắc rằng Milton đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi thần thái của họ, mặc dù ông ta đã cho phép tổ chức đám cưới, đó là lý do tại sao cô bắt đầu run rẩy ngay khi rời khỏi phòng làm việc của ông ta.

Đối với một người đàn ông đã muốn đám cưới này diễn ra trong suốt cuộc đời của cô, ông ta dường như không mấy vui mừng vì cuối cùng nó cũng diễn ra. Ít nhất là chưa. Rõ ràng là ông ta có chút dè dặt — hoặc cần thêm bằng chứng rằng cô và Richard chân thành. Chẳng hạn như một đám cưới thật sự.

Cô bắt đầu cười khùng khục trước ý nghĩ đó, nhưng đột ngột ngừng lại khi cánh cửa lại mở ra và Richard bước vào trong.

Cô bắn ra khỏi giường, khuấy động một đám bụi khác mà cô cố gắng vẩy tay xua đi khi cô nói một cách trách móc, “Anh cần phải học cách gõ cửa.”

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng. “Chúng ta sẽ sớm kết hôn, nên không cần gõ cửa.”

Cô nhướn mày. “Điều đó không mang lại cho anh đặc quyền.” Sau đó hạ giọng thì thầm, cô nói thêm, “Thậm chí ngay cả khi chúng ta đã kết hôn.”

Anh chỉ cười toe toét với cô trước khi liếc nhìn tình trạng tồi tệ của căn phòng và nói với vẻ nhăn nhó, “Anh thực sự hy vọng phòng của em sẽ tốt hơn của anh, nhưng rõ ràng là không. Willow Woods thực sự đã rơi vào tình trạng khốn đốn”.

“Chỉ một điều nữa để chứng minh rằng cha anh nên tuyệt vọng như thế nào để chúng ta kết hôn.”

“Ông ta luôn tham lam, nhưng tuyệt vọng có thể chính xác hơn bây giờ. Những món nợ cờ bạc mà anh để lại cho ông ấy có thể sẽ bóp chặt túi tiền của ông ấy hơn nữa. Rõ ràng, ông ấy phải vay từ bố vợ của Charles để trả nợ cho chúng”.

“Anh thích đánh bạc à?”

“Không hẳn. Đó là những mất mát có chủ ý để khiến ông ta từ chối anh vào thời điểm đó. Nó không mang lại điều gì, vì vậy anh đã rời đi thay vào

đó.”

Cô thực sự còn biết quá ít về Richard. Nhưng kẻ hợm mình đã biến mất. Đã từng thực sự có thói hợm hĩnh ở đó không nhỉ? Hay cơn thịnh nộ của anh ấy trước tình huống đó đã gây ra sự tồi tệ mà cô còn nhớ? Và hôm nay, anh ấy thật đáng chú ý.

Nhớ lại màn trình diễn của anh, cô nói, “Anh thật tuyệt vời ở tầng dưới. Anh đã làm thế nào vậy? Anh đã che giấu cảm xúc của mình rất tốt! Anh thậm chí đã làm cho tôi tin anh!”

Anh hơi đỏ mặt. “Xin lỗi vì đã làm em khó xử, nhưng cha anh có bản tính đa nghi. Nếu bất cứ điều gì khác với bình thường, ông ta muốn biết tại sao. Và những gì chúng ta đang cố gắng ở đây khác xa mức bình thường.”

“Anh có nghĩ rằng ông ấy tin chúng ta không?”

“Thật khó để nói vào thời điểm này. Anh thực sự không còn hiểu ông ta nữa. Chín năm trước khi anh rời đi, ông ta sẽ không làm điều gì đó khủng khiếp như những gì ông ấy vừa làm với anh. Nhưng ông ta đã dần đi theo hướng đó, những hình phạt của ông ta ngày càng khắc nghiệt hơn. Nếu ông ấy không tin chúng ta, ông ấy vẫn không thể không đi đến cùng. Lợi ích mà chúng ta đang mang lại là quá lớn để ông ấy có nguy cơ mất nó. Nếu ông ấy tin chúng ta thì tốt, anh đoán rằng ông ấy chỉ đơn giản là quên cách trở nên lịch thiệp rồi.”

“Em không nhớ ông ta đã bao giờ tử tế đấy.”

Điều đó không thực sự đúng. Khi còn trẻ, bá tước dường như giống như bất kỳ người lớn nào khác mà cô từng gặp. Sự hiếu chiến của ông ta chỉ bộc lộ khi tình hình bắt đầu trở nên chua chát và cha cô đã cố gắng chấm dứt mối quan hệ giữa gia đình họ.

Cô đột nhiên nhận ra cả cô và Richard đã không còn nói thì thầm nữa, và cô chạy ra cửa, mở nó ra, nhìn theo cả hai hướng xuống hành lang, rồi

đóng cửa lại với một tiếng thở dài. “Chúng ta thực sự sẽ phải cẩn thận hơn ở đây. Chúng ta không thể để lộ.”

“Tại sao chúng ta không ra ngoài và tận hưởng thời tiết đẹp như thế này nhỉ?” anh đề nghị. “Và cho những người hầu một cơ hội để dọn dẹp những căn phòng này.”

Julia cho rằng đó là một ý tưởng tuyệt vời, đặc biệt là khi họ có thể nói chuyện thoải mái ngoài trời mà không có ai bên cạnh. Cô cầm lấy mũ và mở cửa, nhưng hơi dừng lại để phủi bụi sau váy. Cô đã ngồi lên trên tấm khăn trải giường, nó rất bẩn.

“Chờ đã!” Richard kêu lên, giữ lấy tay cô. “Để anh giúp em.”

Cô liếc nhìn lại để thấy ánh mắt kiêu ngạo trong mắt anh và anh đưa tay nắm lấy váy của cô. Cô xoay người lại để đối mặt với anh. “Không, em không nghĩ vậy.”

Lúc này anh đang cười toe toét. “Ah, thôi nào, tình yêu, còn cơ hội nào tốt hơn một chút bụi chứ!”

“Thực sự, anh không được đặt tay của anh vào hông của em.” Cô cố làm ra vẻ nghiêm nghị, nhưng sự hài hước trêu chọc của anh rất dễ lây lan.

“Cho anh một cơ hội nào,” anh ca cẩm, và lại với lấy cô.

Cô cười và nhanh chóng lùi ra khỏi cửa với câu nói chắc nịch “Không.”

Anh phớt lờ sự phủ nhận của cô và nhảy về phía trước. Cô hét lên và chạy xuống hành lang. Giờ thì cười khúc khích, cô quay nửa người để đảm bảo rằng anh không đến quá gần... và va vào cha anh.

Mặt cô nóng bừng! “Xin thứ lỗi,” cô bước lùi lại, và vội vã đi xuống cầu thang trong bối rối.

“Ông chắc chắn biết cách xuất hiện đấy, ông già,” cô nghe Richard phàn nàn trước khi anh bước xuống cầu thang sau cô.

CHƯƠNG 36

Với chút im lặng đó trên lầu, sự lo lắng cuối cùng của Julia tan biến. Cô ngạc nhiên về bản thân vì bị cuốn vào những trò hề trẻ con đó với Richard, mặc dù cô lý luận rằng cô cần một lối thoát nào đó và tiếng cười là liều thuốc chữa lành mạnh mẽ cho những cảm xúc buồn tẻ. Ít nhất là tạm thời. Nhưng ngay cả sự xấu hổ của cô trước việc cha của Richard chứng kiến những điều đó cũng nhanh chóng biến mất khi ánh nắng chiều chạm vào má cô. Cô thậm chí còn bỏ mũ, móc dải ruy băng buộc trên cổ tay để có thể cảm nhận được nhiều hơn hơi ấm của mặt trời.

Cô nói với cô hầu gái của mình, người đang đứng bên cạnh những cỗ xe ngựa, rằng cô ấy có thể mang hành lý vào bên trong ngay bây giờ và dỡ đồ ra. Không có ích gì khi làm như vậy sớm hơn khi sự xuất hiện của họ còn bị đặt câu hỏi.

“Chuyện đó thật tuyệt,” Richard nói khi anh đóng cửa trước và cùng cô ở bậc thềm cuối cùng của lối vào.

Cô nhìn anh đầy tò mò. “Có phải anh cố tình làm vậy để đuổi theo em khắp nhà không?”

“Em nghĩ sao?”

Cô không biết phải nghĩ gì, nhưng vì anh có vẻ rất vui vì điều đó, nên cô chỉ đơn giản nói, “Hãy cảnh báo cho em lần sau.”

Anh lắc đầu cười toe toét. “Mọi thứ diễn ra tự nhiên thì tốt hơn.”

Theo anh có thể chính xác nếu nó tạo ra hiệu quả mong muốn, nhưng sự im lặng đó có thể đi theo cả hai hướng. Xem xét quá khứ của họ và trạng thái lo lắng của cô, cô có thể dễ dàng chỉ trích anh vì không nghiêm túc, và Milton sẽ bước vào một cuộc chiến.

“Anh có nghi ngờ ông ta ở trên đó để chứng kiến những trò hề của chúng ta không?” cô hỏi.

“Anh nghi ngờ ông ấy sẽ coi chừng chúng ta như điều hâu. Nhưng ông ấy cũng phải đặt nhiều câu hỏi, vì vậy, phải, anh có cảm giác ông ấy sẽ theo dõi anh trong hàng giờ.”

Richard vòng tay qua eo cô để dẫn cô đi. Con đường trải dài trước mắt họ với những hàng cây nở rộ, mặt trời ló dạng qua những ngọn cây. Nhưng không đi theo con đường đẹp như tranh vẽ này, thay vào đó anh dẫn họ đi quanh nhà. Sân thượng lớn ở đó chạy dọc theo một phần rộng của ngôi nhà, với những cánh cửa dẫn đến nó từ phòng khách, phòng ăn chính thức, thậm chí cả phòng ăn sáng. Nơi này không mang lại những kỷ niệm đẹp cho Julia, và hồ nước cũng ở đó - những ký ức thậm chí còn tồi tệ hơn.

Cô cố gắng không nghĩ đến chúng và thay vào đó thốt lên, “Anh đã bắt đầu tìm kiếm chưa? Em không muốn ở đây lâu hơn thời gian mà chúng ta đã dự kiến.”

Anh đảo mắt nhìn cô, khiến cô đỏ mặt khi nhận ra câu hỏi của mình phi logic đến mức nào. “Hành lý của chúng ta thậm chí vẫn chưa được mang vào,” anh chỉ ra. “Nhưng hãy cho phép anh dành một vài ngày với anh trai và cháu trai của mình, những người anh thậm chí còn chưa gặp mặt. Khi chúng ta rời khỏi đây, anh sẽ trở lại vùng biển Caribê.”

“Ở đâu?”

“Vùng Ca-ri-bê. Đó là nơi anh đã tạo dựng ngôi nhà của mình.”

“Không phải ở Pháp sao?” Sau đó cô ngay lập tức đánh vào trán mình. “Không, tất nhiên không phải Pháp rồi. Em thật ngốc nghếch. Đó chỉ là danh tính giả của anh mà thôi.”

Chân mày anh hơi cau lại. “Anh có lẽ không nên đề cập đến điều đó, vì vậy hãy giữ nó cho riêng mình. Anh không muốn Cha biết tìm anh ở đâu khi chuyện này kết thúc”.

“Anh không nghĩ rằng ông ấy sẽ hỏi anh đã ở đâu trong suốt những năm qua à?”

“Chắc chắn ông ấy sẽ làm vậy, nhưng anh sẽ không cảm thấy có nghĩa vụ phải trả lời ông ấy ngay cả khi tôi rất thích thú khi chúng ta đang đóng kịch.”

Thú vị ư? Thật là một cách kỳ quặc để miêu tả nó. Nó gần như thể anh muốn được yêu vậy. Thực ra, anh ta đang yêu một người khác, hay đó chỉ là một sự si mê ngớ ngẩn với một người phụ nữ xinh đẹp, không sẵn sàng? Thực ra, Richard quyến rũ, thích phiêu lưu mà Gabrielle đã miêu tả là kiểu đàn ông có lẽ dễ dàng yêu rất nhiều phụ nữ. Cô không thích suy nghĩ đó chút nào.

“Thế còn em?” Richard hỏi. “Em sẽ làm gì khi chuyện này kết thúc?”

Cô nhướn mày với anh. “Anh đã nghe em thảo luận về nó với cha em rồi còn gì. Cuối cùng thì em cũng sẽ tiếp tục cuộc sống của mình.”

“Nghĩa là?”

“Kết hôn. Sinh con. Em sẽ tìm một người đàn ông hoàn hảo cho em, một người đàn ông như Harry Roberts.”

Richard đột ngột dừng bước và cau mày. “Em đã chọn được chồng tương lai rồi à?”

Cô cười khúc khích với anh. “Harry là chồng của bạn thân nhất của em. Em chỉ so sánh vì anh ấy khá hoàn hảo. Anh ấy yêu vợ mình, Carol. Anh ấy không đối xử với cô ấy như một người quản gia được tôn vinh như rất nhiều người đàn ông đối xử với vợ của họ. Không bao giờ có chuyện ‘làm theo cách của tôi hay cách khác’ trong cuộc hôn nhân của họ. Anh ấy luôn coi trọng ý kiến của Carol. Họ thỏa hiệp, giống như các đối tác trong một mối quan hệ kinh doanh – thật vậy, điều đó mô tả rất chính xác. Tin hay không thì tùy, anh ấy đối xử với cô ấy như một người bạn bình đẳng, và cô ấy yêu anh ấy nhiều hơn vì điều đó. Và đó là điều em muốn, một người đàn

ông mà em có thể chia sẻ cuộc sống của mình, không phải một người cố gắng ra lệnh cho tôi phải sống như thế nào. Và tất nhiên anh ấy không thể phản đối việc em sẽ tiếp tục giúp quản lý công việc kinh doanh của gia đình”.

“Đó là một thứ tự cao,” Richard nói, nhưng anh lại cười toe toét khi tiếp tục cuộc đi dạo của họ. “Xét về mức độ giàu có của gia đình em, em không lo lắng về việc những tay thợ săn tài sản nói với em chính xác những gì em muốn nghe, sau đó trở lại trở mặt ngay sau đám cưới ư?”

Cô cứng người. “Anh nghĩ rằng sự giàu có của gia đình em là điều duy nhất mà một người đàn ông sẽ thấy hấp dẫn ở em sao?”

“Thực sự là không, nhưng đó vẫn là điều em cần xem xét.”

Cô sẽ không bao giờ kết hôn nếu cô cũng phải tính đến điều đó. Có bao nhiêu người đàn ông ngoài kia như Richard, người không thèm khát tiền của cô? Cô ngạc nhiên là anh cũng không chỉ ra điều đó.

Tâm trạng có thể trở nên chua chát nhanh chóng làm sao. Cô định quay trở lại nhà, tốt nhất là một mình, thì anh nói, “Hãy để ý bước đi của em, Châu Báu. Con dốc này có một vài chỗ không bằng phẳng”.

Cô nghiêng rằng, “Anh có ngừng gọi em bằng cái tên khó nghe mà anh đã đặt cho tôi khi chúng ta còn nhỏ không thì bảo?”

Anh không để ý đến giọng điệu gay gắt của cô, thậm chí không liếc nhìn xuống cô. Anh đang nhìn chăm chú vào hồ nước và nói, “Một con tàu mà anh đi trên đó có tên là *Viên Ngọc Quý*. Em không thể tưởng tượng được rằng anh đã cười nhiều như thế nào mỗi khi cái tên đó khiến anh nghĩ về em. Không, châu báu là như vậy và châu báu sẽ luôn như vậy. Thừa nhận đi, đó là một cái tên đẹp — ít nhất là khi nó không bị sửa đổi bởi từ *cáu kính*.”

Cô không thừa nhận thứ gì trong những điều đó. Nhưng cô đã nhận ra rằng cô đã giận giữ mà không có lý do chính đáng.

Vì lợi ích của nỗ lực chung của họ, cô thay đổi chủ đề. “Cái hồ này là do con người tạo ra, phải không? Độ dốc có thể thoải ở phía bên này của nó, nhưng nó khá dốc ở phía bên kia, làm cho nó có vẻ không tự nhiên.”

“Đúng vậy, Bá tước Manford đầu tiên bắt đầu đào hồ này vào đầu những năm 1700.”

“À, cái thời ưa chuộng kiểu tóc dài như của anh. Anh có ước mình được sinh ra vào thời đó không? Tóc của anh dài như tóc của em vậy, anh biết đấy.”

Anh cười khúc khích với cô. “Không, không phải vậy.”

“Đúng thế mà .”

“Hãy thả tóc em xuống cho anh xem.”

Cô tháo xuống một vài chiếc ghim, lắc đầu và mái tóc của cô rơi xuống, tóc cô xõa ra sau lưng. Sau đó, cô quay lại để chỉ cho anh, nhưng lại liếc nhìn anh qua vai. “Anh nghĩ sao?”

“Chết tiệt” là tất cả những gì anh nói trước khi kéo cô vào người và hôn cô.

Nụ hôn của anh không nhẹ nhàng thăm dò, mà say đắm tức thì, và cô dễ dàng bị nó cuốn đi. Quá bất ngờ, và ngạc nhiên hơn vì sự đột ngột của nó. Chúa ơi, anh ấy thật ngon lành, anh ấy làm mê hoặc các giác quan của cô đến những cảnh giới mới đầy cảm dỗ. Cô không thể đến gần anh mà không cảm thấy nảy sinh sự ham muốn bất thường. Dù chỉ là cách anh nhìn cô. Nhưng việc bị ép vào cơ thể rắn chắc của anh đã phóng đại lên gấp mười lần, một sự bùng nổ của khoái cảm nhục dục lan tỏa khắp cơ thể cô, nâng cao tất cả các giác quan của cô.

Đột ngột anh ngừng hôn cô. Rõ ràng Richard có đủ lý trí để không đẩy họ ngã ngay trên bãi cỏ. Còn cô thì không. Cô sẽ không phản đối chút nào, thực sự chưa thể suy nghĩ, chỉ có thể thở hổn hển và tiếc nuối vì những cảm giác tuyệt vời đó đã nguội lạnh.

Anh không còn ép chặt cô vào người anh nữa, không phải điều đó đã làm thay đổi vị trí của họ nhiều khi cô vẫn còn đang ôm chặt lấy anh. Nhưng tay anh đặt đến vai cô, trán anh tựa vào trán cô, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô.

“Đừng cử động trong giây lát,” anh nói thì thầm.

Một tiếng cười gằn như bật ra từ cô. Cô không nghĩ mình có thể di chuyển nếu cố gắng.

“Em đã cố tình làm điều đó?” anh nói thêm.

Cô không biết anh đang nói gì, nhưng giọng điệu của anh vừa chuyển sang buộc tội, khiến cô cứng người. “Em không hiểu ý anh là gì.”

Anh thở dài. “Không, anh cho là em không hiểu đâu.”

Một tay anh di chuyển lên xuống cánh tay cô thật chậm, đó là một cái vuốt ve thực sự khiến cô rùng mình và nghĩ rằng họ chưa hôn xong. Nhưng anh chỉ đưa tay xuống chiếc mũ của cô, thứ mà anh ta đã tháo ra khỏi cổ tay của cô — và đặt trên đầu cô một cách khá thô bạo.

“Em có một mái tóc rất đẹp, Châu Báu. Hãy che nó lại,” anh nói hơi quá sắc bén.

Cô thở hỗn hển và cố gắng rút ra khỏi anh, nhưng tay anh lại đặt lên vai cô và anh không buông. “Đừng cáu gắt với anh, chúng ta chưa hoàn thành màn kịch này. Bạo chúa vẫn đang theo dõi chúng ta từ trong nhà. Vì vậy, hãy yên lặng và đặt tay lên má anh.”

Cô đã làm như anh bảo, mặc dù cô trả lời một cách chua chát, “Hoặc ông ta không nhìn thấy gì cả.”

“Anh đưa chúng ta ra bãi cỏ phía sau vì nó có thể được quan sát từ nhiều phòng hơn, bao gồm cả phòng ngủ của ông ấy, hơn là phía trước của ngôi nhà. Ông ấy đang quan sát. Anh gần như có thể cảm nhận được sự ác độc phát ra từ ngôi nhà đó”.

“Anh cũng có thể đang cảm thấy những điều đó đang đến từ em!”

Anh liếc xuống cô, rồi bắt đầu cười. Điều đó có thể dễ dàng khiến tính khí của cô bùng nổ đến mức khó tin. Nhưng cô nhận ra anh không chế giễu cô, anh thực sự thích thú và không khó để tìm ra lý do tại sao. Ở đây, anh đã cố gắng hết sức để giúp cô thoát khỏi cuộc sống của họ khỏi hợp đồng hôn nhân, và cô tỏ ra tức giận, tranh luận và phòng thủ. Khi họ đã làm rất tốt trong việc hòa hợp!

“Có lẽ chúng ta nên nói về cái hồ một lần nữa,” cô ngượng ngùng đề nghị.

“Chúa ơi, phải! Hãy làm điều đó.”

Anh cười khúc khích khi nắm lấy tay cô và dẫn cô xuống con dốc thoải thoải đến mép nước. Nó không đủ lớn để được coi là một cái hồ, nó thực sự là một cái ao lớn, nhưng cô biết rằng nó rất sâu, thậm chí kể cả chỗ gần bờ, đó có lẽ là lý do tại sao Allens gọi nó là một cái hồ.

“Tầng lớp quý tộc hồi đó khá phù phiếm trong quần áo, tóc giả, trong chi tiêu của họ,” anh nói với cô. “Họ nói rằng Bá tước Manford đầu tiên đã mua cả một ngôi làng để đào cái hồ này. Khi ông hết tiền, nó đã bị bỏ dở trong nhiều năm, một lỗ hổng lớn ở sân sau. Thật không may, nước mưa không bao giờ đọng được ở đó, nó chỉ thấm vào lòng đất. Đôi khi tuyết rơi đầy vào mùa đông, nhưng một khi nó tan chảy, nó không bao giờ đọng lại chỉ để lại thêm một vũng bùn vào mùa xuân và sẽ khô lại vào mùa hè.”

“Vậy ai đã hoàn thành nó?”

“Khi vị bá tước tiếp theo kết hôn, nhưng vợ ông ấy không phải là một người hào phóng. Tất nhiên, bất cứ khi nào bà ấy thay tủ quần áo của mình, đó là sự kiện hàng năm, bà ấy sẽ không quyên góp quần áo cũ của mình cho người nghèo, bà ấy chỉ đơn giản là vứt chúng đi. Và bà ấy đã quyết định năm đầu tiên của mình tại Willow Woods rằng cái lỗ khổng lồ, xấu xí ở sân sau sẽ là nơi rất tốt để bà ấy có thể vứt bỏ mọi thứ, kể cả quần áo của mình. Tất nhiên, những người làm vườn của bá tước không thể để một

đồng rác trên điền sản. Giải pháp là phủ đất lên đồng quần áo đó. Nhưng những người hầu, tự nhiên là hiệu quả vì họ càng hoàn thành công việc sớm thì càng có nhiều thời gian cho bản thân, họ phủ lên đồng quần áo khổng lồ đó chỉ bằng một vài xéng đất ở đây và ở đó là đủ để che phủ chúng. Vào mùa xuân năm đó, vũng bùn hình thành như thường lệ, nhưng lần này, nó vẫn ở đó và sâu dần lên bất cứ khi nào trời mưa”.

Julia cười. “Vì vậy, mà không tìm ra cách hoàn thành hồ nước đó đúng cách, họ đã làm điều đó một cách tình cờ sao?”

“Chính xác. Một thế hệ sau cá được thả vào để đẻ trứng và một bến tàu nhỏ đã được xây dựng.”

Bây giờ họ đang đứng trên bến tàu đó. Julia bộc bạch: “Em rất ghen tị với khả năng câu cá của anh. Mẹ em không nghĩ rằng đó là một hoạt động thích hợp với em, vì vậy tất nhiên điều đó khiến em càng muốn thử nhiều hơn nữa. Cuối cùng cha em cũng nhượng bộ và đưa em đi câu cá mà mẹ không hề hay biết. Đó là bí mật nhỏ của chúng em. Nhưng việc nhìn thấy những con giun tội nghiệp bị mắc kẹt trên lưỡi câu ngày hôm đó đã khiến em thoát khỏi niềm say mê câu cá của mình”.

Anh cười khúc khích. “Em đã từng học bơi chưa?”

Cô liếc nhìn anh một cách sắc bén. Anh thật tệ biết bao khi đề cập đến điều đó, nhưng không, anh dường như không hả hê trước nỗ lực chìm chết cô ở tuổi vị thành niên của mình. Anh đã làm cô kinh ngạc khi nói thêm, “Hôm đó em làm anh sợ chết khiếp. Anh tưởng em chỉ bị ướt chứ không phải bị chìm.”

Đôi mắt cô mở to. *Anh tưởng em chỉ bị ướt chứ không phải bị chìm ư?* Cô đã hiểu lắm bao nhiêu điều khác về hồi đó? Cô có nên cho anh giải thích về hành động của anh ngày hôm đó không?

Cô quay sang anh, nhưng anh đã di chuyển ra sau cô, khá gần. Cô phải ngửa cổ nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt trên choker đó của anh, và sau đó cô đột nhiên rơi tõm vào trong nước.

Cô vùng vẫy, váy phồng lên quanh eo, mái tóc xõa che mắt khiến cô không thể nhìn thấy gì. Anh đã đẩy cô xuống hồ? Lần nữa?! Cô hất tóc ra phía sau, nhưng trước khi cô có thể trừng mắt nhìn anh, một làn sóng lớn tạt vào mặt cô khi Richard hạ cánh bên cạnh cô.

“Có vẻ như bây giờ em đã có thể bơi đủ tốt rồi,” cô nghe anh nói. “Quá nhiều cho một cuộc giải cứu dũng cảm khác.”

Anh vừa quẫy nước, vừa cười. Cô hất nước vào anh. “Anh gọi đó là dũng cảm à?”

“Em đã phá hỏng nó bằng cách không gặp nguy hiểm gì,” anh phàn nàn, nhưng anh đang cười toe toét với cô. “Anh có phải cho em thấy nó được thực hiện như thế nào không?”

Cô hét lên khi anh ngụp xuống nước, và chắc chắn, anh đã kéo cô xuống cùng mình. Nhưng anh nhanh chóng thả cô ra và cô lại dễ dàng nổi lên mặt nước để thấy anh vẫn đang cười toe toét với cô.

“Em có đôi chân thật đẹp đấy, Châu Báu.” Anh chúi đầu vào nước để bắt lấy chúng.

Bây giờ váy của cô không còn phồng xung quanh nữa, nhưng cô vẫn không thể kéo nó xuống và che đi đôi chân của mình. Tuy nhiên, cảm xúc của cô đang sôi sục. Cô thực sự không thể nhịn được cười trước những trò hề của anh.

Đầu của Richard lại ngoi lên. Anh thực sự đủ cao để đứng ở một chỗ đó với đầu nhô ra khỏi mặt nước. Cô đã thử nó, nhưng không thể chạm tới đáy, vì vậy cô lại bị nhấn chìm hoàn toàn.

“Em đã gặp nguy hiểm chưa?” anh hỏi khi cô nổi trở lại mặt nước.

“Chưa.”

“Hãy để anh cố gắng hơn nữa.”

“Đừng!” là tất cả những gì cô hét lên trước khi cô chìm xuống một lần nữa.

Cô nhận ra rằng mình sẽ không thắng trong trò chơi này, nhưng ít nhất điều đó không làm cô bận tâm. Tuy nhiên, điều đó không ngăn được cô cố gắng và khi cô vẫn ở dưới nước, cô xoay người và sử dụng ngực của Richard làm bàn đạp để đẩy anh trở lại và bơi ra khỏi anh. Và thế là họ dành cả buổi chiều còn lại, nô đùa như những đứa trẻ, nô đùa trong làn nước trong xanh, mát rượi, cười đùa với nhau.

Như lẽ ra họ phải làm khi còn nhỏ....

CHƯƠNG 37

Buổi chiều trở nên thật thú vị, mặc dù đó chỉ là một vở diễn để cha của Richard cho thấy họ đã hòa thuận với nhau như thế nào. Vào thời điểm đó, Julia đã rất vui khi nghĩ đến điều này. Nhưng giả vờ từ xa dễ hơn nhiều so với giả vờ khi họ ở cùng phòng với bá tước, vì vậy cô đã rất sợ hãi khi xuống ăn tối vào đêm hôm đó.

Cô ăn mặc hơi trang trọng trong một chiếc váy dạ hội màu kem, cổ cao và trang trí ở cổ tay và cổ bằng những viên ngọc trai nhỏ màu trắng. Sau cùng, cô đang ăn tối với một bá tước, và cô nhớ lại rõ ràng rằng ông ta đã luôn ăn mặc lịch sự cho những bữa tối mà ông ta đã tham dự cùng cha mẹ cô.

Richard bước tới một chiếc ghế ở cuối chiếc bàn dài, rõ ràng là xa nhất có thể so với chỗ ngồi thường ngày của bá tước. Anh di chuyển một trong những chiếc ghế phụ lại gần hơn và đặt cô ngồi bên cạnh.

Anh không thể ăn mặc giản dị hơn vào buổi tối hôm đó, trong chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng, hở cổ, mềm rủ và quần tây đen. Nhưng cha anh không xuất hiện để nhận xét về điều đó. Khi những người hầu bắt đầu phục vụ họ, cô và Richard nhận ra rằng ông ta có thể sẽ không tham gia cùng họ. Một người hầu đã xác nhận điều đó.

“Không nghi ngờ gì nữa, thưa ngài,” người đàn ông đang rót đầy rượu cho Richard nói, gật đầu về phía chiếc ghế trống ở đầu chiếc bàn dài.

Julia thư giãn ngay lập tức. Richard thì không, có lẽ vì những người hầu không thực sự rời khỏi phòng, hai người trong số họ vẫn loay hoay bận rộn ngay bên trong ngưỡng cửa. Đây là một thực tế bình thường ở hầu hết các hộ gia đình sử dụng rất nhiều người hầu. Nhưng trong một hộ gia đình quá thiếu người hầu ư? Vì vậy, cô ghi nhớ rằng cô và Richard có thể vẫn đang

bị theo dõi. Nếu đúng như vậy, họ thực sự cần tỏ ra thoải mái hơn với nhau và không ăn tối trong im lặng.

“Anh trai của anh cũng sẽ không tham gia với chúng ta à?” Julia hỏi khi món đầu tiên, cá tươi với kem lót, đã được đặt trước họ.

“Anh ấy không có ở đây,” Richard trả lời với vẻ thất vọng rõ ràng. “Một người ông khác của Mathew có một số công việc cần làm ở Manchester. Ông ấy mời họ tham gia cùng ông ấy ở đó vài ngày. Ông ta là Công tước Chelster, em đã rồi biết đấy.”

“Vâng, em biết. Gia đình em đã được mời đến dự đám cưới của Charles. Anh không nhớ sao?”

“Anh đoán là em không nhớ rằng anh không có ở đó.”

“Thực ra, điều đó đã làm em suy nghĩ. Tại sao anh không tham dự đám cưới của anh trai anh?”

“Bởi vì anh đã từ chối chứng kiến anh ấy mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy. Anh ấy không thể chịu đựng được vợ mình, em biết đấy, ngay cả trước khi đám cưới diễn ra”.

Điều đó nghe rất giống với hoàn cảnh của chính họ đến nỗi nó khiến cả hai thốn thức. Nhưng cô không thể chỉ kết thúc cuộc trò chuyện như vậy. “Tất cả những gì em nhớ về cô ấy là cô ấy có một giọng nói rất cao.”

“Gọi một cái thuổng là cái thuổng ư, em yêu. Quý bà Candice kêu lên như một con lợn bị chọc tiết vậy”.

Julia gần như mắc nghẹn vì con cá của mình. Cô thực sự không thể ngừng cười khúc khích sau đó. “Khi còn nhỏ, em nghĩ giọng của cô ấy khá độc đáo, nhưng không đến nỗi tệ như vậy. Có lẽ đã có vấn đề gì đó xảy ra với dây thanh quản của cô ấy từ khi sinh ra.”

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu trước khi nói, “Chết tiệt, anh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Nhưng cô ấy cũng là một người hay phàn nàn đến mức khó chịu nữa, và em không thừa hưởng điều đó khi sinh ra.”

“Chuẩn luôn.” Julia cười toe toét với anh. “*Nhưng*, cô ấy không xinh lắm—”

“Đừng quên cái thuồng,” anh ngắt lời với nụ cười toe toét của riêng mình.

Cô gật đầu đồng tình. “Đúng, khá là xấu xí, với một giọng nói kỳ quặc, không thể tự mình tìm được một người chồng, em phải nói rằng cô ấy có lý do để phàn nàn.”

“Em đứng về phía cô ấy vì em cũng là phụ nữ à?” anh tò mò hỏi.

“Không, em chỉ nhìn cô ấy từ một góc độ khác.”

“Chà, hãy xem xét góc độ này,” anh nói khi cho cô cắn miếng cá của mình. “Người nghèo và người bệnh có lý do để phàn nàn. Cô ấy là con gái của một công tước và đã hư hỏng... thối nát.”

Cô tự hỏi tại sao anh lại dừng lại cho đến khi cô nhận ra anh đang nhìn chăm chăm vào cô với một biểu hiện như bị mê hoặc. Anh thường đút cho cô thức ăn từ đĩa của anh, như một người đang yêu. Một mối quan hệ tốt, cô nghĩ và cô đã hưởng ứng nó. Cô thậm chí còn giả vờ rằng thức ăn của anh ngon hơn nhiều so với của cô, thể hiện vẻ mặt mơ màng mỗi khi anh đút cho cô một miếng. Nhưng lúc này ánh mắt anh nóng bỏng hơn nhiều.

Anh thậm chí còn xác nhận suy nghĩ của anh khi anh nói, “Anh chuẩn bị ném hai người kia ra khỏi phòng và có em cho bữa tối.”

Cô cảm thấy một luồng hơi ấm đột ngột dâng lên và bụng cô như muốn lộn nhào với sự rung động ngon lành. Và anh thậm chí còn không nghiêm túc! Cô biết điều đó, nhưng cô vẫn phải cố gắng đấu tranh với khao khát được leo lên lòng anh và quàng tay qua cổ anh. Nhưng anh đã nói đủ to để hai người hầu nam có thể nghe thấy, vì vậy cô sẽ không đỏ mặt quá nhiều nếu không chắc đây chỉ là một “vở diễn” khác của anh ấy.

Cô phải trả lời như thế nào đây? Một người đang yêu sẽ nói gì trước một câu nói khiêu khích như vậy? Cô có cảm giác nó có thể là “Hãy lịch sự - để

sau.”

“Với một lời hứa hẹn như thế, anh sẽ buộc mình phải tuân theo thôi,” Richard nói với một nụ cười quyến rũ.

Ôi, Chúa ơi, cô đã nói to điều đó? Nhưng nụ cười toe toét của anh, một nụ cười thật sự, đảm bảo với cô rằng anh hài lòng về sự đóng góp của cô cho “vở diễn”.

Hơn bất cứ điều gì khác, điều đó đã giúp cô quay trở lại chủ đề trò chuyện trung lập của họ, mặc dù trước tiên cô phải hít vào một hơi thở sâu để bình tĩnh lại. “VẬY, không có gì khiến cho Candice được yêu mến sao?”

Anh không trả lời ngay lập tức, hít một hơi thật sâu, thậm chí liếc lên trần nhà một lúc trước khi mắt anh quay lại với cô và anh nói, “Khi Charles đến đây, hãy hỏi anh ấy xem anh ấy có bao giờ thích cô ấy không.”

Julia lắc đầu. “Em luôn thích Charles, nhưng câu hỏi đó hơi quá riêng tư - ngay cả với anh chồng tương lai của em. Em sẽ tin tưởng vào lời nói của anh.”

Anh nhướn mày với cô. “Em thích anh trai của anh, phải không?”

Cô cười khúc khích. “Không cần ghen. Có gì không thích ở anh ấy nhỉ? Anh ấy luôn tốt với em”. Và *anh thì không*, nhưng cô giữ ý nghĩ đó cho riêng mình.

Anh không bỏ qua. “Còn anh thì không.”

“Suyt,” cô cố gắng ngăn anh lại.

“Đừng bịt miệng anh, cả thế giới đều biết chúng ta ghét nhau.”

“Đừng phóng đại thế.”

“Được rồi, cả nước Anh.”

Anh vẫn đang phóng đại, vì chỉ có gia đình và người hầu của họ mới biết. Nhưng cô không chắc tại sao anh lại đưa ra một chủ đề mà họ không nên thảo luận — khi các bức tường đều có tai.

Cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái khi anh làm sáng tỏ chủ đề bằng cách nói thêm, “Chúng ta không cần phải ngần ngại vì điều đó, em yêu. Đó là quá khứ của chúng ta. Đó chắc chắn không phải là cảm giác của chúng ta bây giờ.”

Không, không phải vậy. Richard của bây giờ không có gì để ghét bỏ. Giống như người đàn ông mà cô đã bị thu hút ở London trong buổi tiệc sinh nhật của Georgina, anh có thể khá quyến rũ, thậm chí là hào hiệp. Anh cũng có khiếu hài hước tuyệt vời. Và anh có thể là một anh hùng. Anh không cần phải ở đây để làm điều này vì cô, *chỉ* vì cô mà thôi. Nhưng anh nợ cô, vì vậy anh đang phải trả món nợ của mình.

Một ý nghĩ làm cô choáng váng - cô thích người đàn ông này. Rất nhiều. Thật kỳ cục làm sao.

CHƯƠNG 38

Ngay sau bữa tối, Julia trở về căn phòng mới được dọn dẹp của mình. Cô muốn dậy sớm để chỉ đạo các công nhân khi họ đến. Cô và Richard đã quyết định đưa các nhóm thợ đến trang viên vì một số lý do. Nó sẽ tạo thêm sự tin cậy cho việc họ muốn kết hôn. Nó cũng sẽ tạo ra nhiều náo động đến nỗi bá tước có thể bị phân tâm - và không nghĩ nhiều về họ. Nhưng, chủ yếu, nó tạo cho họ một cái cớ để vào tất cả các phòng ở tầng dưới vì họ phải xác định những gì cần phải làm với chúng trước khi khách dự đám cưới đến.

Cô đang ngồi xếp bằng giữa giường chải đầu. Cô thường thực hiện nghi lễ hàng đêm này tại bàn trang điểm, nhưng không có cái nào trong căn phòng này. Cô thực sự đã thêm một tấm gương vào danh sách các món đồ mà cô đã đưa vào bức thư cô đã gửi cho cha mình, kể cho ông về sự tiếp đón của họ. Ông muốn được thông báo ngay lập tức. Ông có thể vẫn xuất hiện để cho Milton biết về ý định của ông, nếu ông có đủ sức mạnh để đi du lịch trước khi họ hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nhưng cô vẫn hy vọng cô và Richard sẽ rời khỏi đó trong vài ngày chứ không phải vài tuần.

Đáng lẽ cô đã kiệt sức sau tất cả những trò nô đùa trong hồ hôm nay, nhưng kỳ lạ là cô lại rất tỉnh táo. Có quá nhiều suy nghĩ đang đòi hỏi sự chú ý, nhưng cô cố gắng hết sức để bỏ qua chúng bằng cách đếm số lần chải của chiếc lược qua tóc. Cô đã chải gần một trăm lần trước khi cánh cửa mở ra.

Cô sững người. Cô không mặc quần áo để tiếp bất cứ ai, nhất là Richard, nhưng anh vẫn đứng đó, sững sờ khi nhìn thấy cô. Cô đang mặc chiếc váy ngủ mùa hè yêu thích của mình, không tay, cổ chữ V, làm bằng lụa trắng kéo thành sợi mỏng đến nỗi đây là thứ mềm mại nhất mà cô sở hữu. Và trong suốt.

Anh đã thoát ra khỏi sự bàng hoàng trước. Một nụ cười chậm rãi bắt đầu nở trên môi anh, nhưng sau đó anh rên rỉ và quay mặt đi.

Tuy nhiên, anh không rời đi, chỉ đóng cửa và nói ngắn gọn, “Hãy chỉnh đốn lại nào.”

Cô lập tức lao xuống giường đến tủ quần áo nơi treo chiếc áo choàng và nhanh chóng mặc nó vào. Được làm bằng cùng một loại lụa mỏng, nó không có nhiều cải thiện, nhưng ít nhất bây giờ cánh tay của cô đã được che lại và một lớp lụa bổ sung vắt ngang ngực. Nhưng để có hiệu quả tốt hơn, ngay khi kéo thắt lưng, cô vén một lọn tóc qua mỗi bên vai để chúng vắt trên bộ ngực của mình.

“Em đã chỉnh đốn xong chưa?”

Cô nhìn lên và hỏi. “Nếu anh có thói quen gõ cửa, anh sẽ không cảm thấy xấu hổ khi thấy những gì anh không nên thấy.”

“Anh đâu có xấu hổ. Anh đang phải chiến đấu với răng và cái móng tay để ở lại bên này của căn phòng.”

Miệng cô hình thành tiếng Ô dù không có âm thanh nào phát ra. Anh nghe rất khổ sở! Bị kích thích bởi những gì anh đã thấy ư? Rằng anh đang gặp khó khăn chỉ vì gợi ý về núm vú dưới lớp lụa gần như khiến cô mỉm cười.

“Rồi, an toàn thật rồi, quay lại đi — và cho em biết anh đang làm gì ở đây”.

Anh quay lại đối mặt với cô. Đôi mắt anh vẫn từ từ bao phủ cô từ đầu đến chân trước khi anh nói, “Chúng ta sẽ qua đêm với nhau.”

Ôi Chúa ơi! Một hình ảnh ngay lập tức tràn ngập tâm trí cô về hai người họ đang quấn lấy nhau trên giường của cô trên tàu *The Maiden George* và cô gần như tan chảy ngay tại chỗ vì quá nhiều hơi nóng cuốn lấy cô. Nhưng không có nghĩa là họ sẽ làm điều đó một lần nữa! Đó không thể là những gì

anh ấy đến để nói với cô. Anh vừa có phản ứng rất đàn ông với trang phục mỏng manh của cô.

Thực sự, người đàn ông cần phải lựa chọn lời nói của mình cẩn thận hơn. Một chút bối rối trước việc anh dễ dàng kích thích cô như thế nào, cô nói, “Anh nói sao?”

“Đừng cúi kính. Anh sẽ không chạm vào em. Em có lời hứa của anh. Nó chỉ cần có tác dụng. Anh muốn người hầu tìm thấy chúng ta cùng nhau vào buổi sáng và báo cáo lại cho cha anh”.

Anh ấy tỏ vẻ rất nghiêm túc! Làm sao cô có thể sống sót qua một đêm mà không để anh không chạm vào cô? Cô không thể. Đây không phải là một ý kiến hay.

Cô nhanh chóng nhắc nhở anh, “Hôm nay chúng ta đã diễn khá tốt. Chúng ta có thực sự cần phải làm nhiều hơn nữa không?”

Anh chỉ ra, “Anh không thích ông ta không xuất hiện trong bữa tối tối nay. Khi anh không gặp ông ta, anh không tin ông ấy.”

“Và khi anh nhìn thấy ông ấy thì sao?”

“Anh chẳng có lúc nào tin tưởng vào ông ấy, nhưng ít nhất sẽ dễ dàng hơn để đánh giá những gì ông ấy đang nghĩ nếu anh có thể nhìn thấy tâm trạng của ông ấy.”

“Ông ấy có lẽ vẫn chưa biết điều gì khiến chúng ta mong muốn kết hôn. Chúng ta yêu nhau, là điều cuối cùng ông ấy mong đợi sẽ xảy ra. Và ngoài ra, chính người hầu của em sẽ mở cánh cửa đó vào buổi sáng, chứ không phải người hầu ở tầng trên của cha anh, vì vậy sẽ không có gì được báo cáo cho ông ấy cả.”

“Em có tin tưởng người hầu của mình không?”

“Không, cô ấy là người mới, nhưng cô ấy thích công việc này vì em đã trả quá nhiều tiền cho cô ấy, vì vậy cô ấy sẽ không gây nguy hiểm cho nó.”

“Em có trả quá cao cho tất cả những người hầu của mình chỉ vì em giàu có không?”

Cô tự hỏi tại sao anh lại có vẻ khó chịu như vậy. Anh oán hận sự giàu có của cô ư? Hay anh vẫn còn buồn vì phát hiện ra cô đang mặc nửa kín nửa hở?

Cô cố gắng không phản ứng với tâm trạng chua chát của anh bằng sự bực bội của mình và chỉ đơn giản nói: “Khi điều đó xảy ra, theo quan điểm của em, mức lương trung bình không đủ để nuôi lợn, đừng nói đến người. Và gia đình em đã luôn trả cho nhân viên của chúng em những gì chúng tôi cảm thấy họ xứng đáng, không phải những gì tiêu chuẩn quy định. Anh sẽ đạt được kết quả tốt hơn nhiều khi một công nhân hạnh phúc và được ăn uống đầy đủ, anh biết đấy. Hoặc anh có biết không?”

Cuối cùng thì anh cũng cười khúc khích. “Em ghi điểm. Không, anh không biết. Anh chưa bao giờ trả tiền cho một người hầu dưới bất kỳ hình thức nào.”

“Chưa bao giờ ư? Tất cả những năm anh đã đi thì sao?”

“Anh chưa đề cập đến việc anh chủ yếu sống ở biển sao? Hay trong nhà của người khác?”

“Một quý tộc không có người hầu. Em ngạc nhiên đấy.”

“Đừng. Có khó gì khi tự đánh giày ủng hoặc giặt quần áo của chính em. Giờ thì, nấu ăn nữa? Không, anh chưa bao giờ thử điều đó, nếu em muốn biết”.

Anh cười toe toét, sau đó nói thêm, “Với kế hoạch mới của anh, nó vẫn là một kế hoạch tốt. Cha chỉ nghe nói rằng chúng ta đã ngủ với nhau từ anh. Và đó thực sự là trò lừa đảo trong màn kịch này. Vì vậy, anh muốn ông ấy nghe nó từ người khác. Và nếu người hầu của em không thể tin cậy để kể câu chuyện cho ông ấy, thì hãy đi cùng anh, chúng ta sẽ sử dụng phòng của anh.”

Anh không chờ đợi sự đồng ý của cô, chỉ nắm lấy tay cô và dẫn cô đi dọc hành lang đến một trong hai căn phòng ở góc cuối. Cô vẫn không thích kế hoạch mới này của anh chút nào, bất chấp logic của nó.

Nhưng cô cảm thấy có chút ngại ngùng xen lẫn tò mò. Cô thực sự muốn xem căn phòng mà anh đã lớn lên. Nhưng khi cô bước vào phòng và nhìn quanh nó, cô không thấy gì cho thấy một đứa trẻ đã từng sống ở đây. Giấy dán tường màu ngọc bích đã phai màu, những tấm màn cũ màu vàng mở ra trong đêm, một lò sưởi trống không không có gì trên lò sưởi, không một bức tranh nào trên tường. Vì nó là một căn phòng trong góc nên một bộ cửa sổ nhìn ra sân bên cạnh, cái còn lại quay mặt ra bãi cỏ phía trước. Không có cửa nào được mở, vì vậy căn phòng có mùi hơi ẩm mốc mặc dù đã được dọn dẹp sạch sẽ. Có một chiếc bàn nhỏ để Richard có thể làm bài tập ở trường. Một tủ sách, không có sách.

“Đây không phải là phòng của anh khi anh còn nhỏ sao?” cô hỏi khi anh đóng cửa lại sau lưng họ.

“Nó đã từng.”

Không một thứ nào trong phòng gợi ý rằng nó đã từng được sử dụng ngoại trừ phòng dành cho khách, vì vậy cô hỏi, “Anh đã mang theo mọi thứ khi rời đi à?”

“Không, có lẽ tất cả đã bị vứt bỏ khi rõ ràng là anh sẽ không quay lại. Anh chỉ lấy những gì anh có thể mang theo, một túi đồ lưu niệm trẻ con và một ít quần áo. Anh đã chạy trốn vì cuộc sống của mình — ồ, cảm giác đó chắc chắn là như vậy. Anh vừa mới bị ép cắt tóc, từng lộn tóc cắt sát da đầu bằng một con dao vì anh đã không chịu cắt tóc khi được yêu cầu”.

Cô nhìn anh một cách sắc bén. “Điều đó không vui chút nào.”

“Không, đúng vậy.”

Đôi mắt cô mở to kinh hãi trước giọng điệu u sầu của anh. “Anh không nói đùa đấy chứ?” Sau đó, cô đoán, “Đó là lý do tại sao anh để nó quá dài

phải không? Bởi vì cha của anh sẽ không cho phép anh?”

“Một là về những lựa chọn mà anh chưa bao giờ có, và là một lời nhắc nhở anh luôn mang theo bên mình về những gì anh đã trốn thoát.”

Cô nhận ra rằng anh không thực sự rời bỏ nước Anh vì cô. Cô chỉ là một trong những lựa chọn khác của cha anh đã bị ép buộc vào anh. Nhưng anh không còn là một cậu bé nữa, và cha anh không còn có thể đưa ra lựa chọn cho anh nữa — ngoại trừ bằng những cách bất hợp pháp. Những biện pháp khắc nghiệt kiểu đó là không cần thiết, miễn là Milton tin vào trò lừa của họ.

“Bây giờ hãy cười lên nào,” anh nói với cô.

Cô khịt mũi trước một đề nghị ngớ ngẩn như vậy. “Em không nghĩ vậy.”

“Đừng cảm thấy tiếc cho cậu bé, Châu Bá,” anh nói với vẻ bức tức. “Cậu ấy không còn tồn tại nữa. Anh rất hài lòng với cuộc sống của mình hiện tại, ít nhất anh sẽ trở lại ngay sau khi anh thoát khỏi nước Anh.” Sau đó, anh hất đầu về phía bức tường bên phải của mình. “Đó là phòng của ông ấy. Anh muốn em cười thật to để ông ấy biết em đang ở đây.”

Cô không thể không đỏ mặt. Nói về việc diễn màn kịch mới này trong trò lừa đảo của họ, tuy rằng nó thực sự vô tội, nhưng không giống như thực sự làm điều đó.

Nhưng khi thấy cô đỏ mặt, anh đảo mắt nhìn cô và nói, “Đừng ngớ ngẩn thế. Toàn bộ mấu chốt của việc này là để ông ấy nghĩ rằng chúng ta đang vui vẻ ở đây. Giờ thì cười lên nào”.

Cô thở dài. “Em không thể cười mà không có lý do gì, đặc biệt là sau những gì anh vừa nói với em.”

“Vậy hãy để anh giúp em.”

Cô khẳng định rằng không một chút hài hước, dù ngớ ngẩn đến đâu, cũng sẽ giúp loại bỏ được nỗi buồn mà cô đang cảm thấy từ những gì cô đã biết về tuổi thơ kinh hoàng của anh. Nhưng cô không lường trước được

việc Richard đang cù cô. Anh chỉ làm vậy, kéo cô đến giường, đè cô xuống và cù khắp người cô. Cô chịu thua ngay lập tức. Cô hét lên. Cô không biết mình lại thấy nhột như vậy. Nhưng cô cũng đang cười và khá hụt hơi vào lúc anh dừng lại.

Anh dựa vào bên cạnh cô, khuỷu tay co lại để có thể tựa đầu vào tay mình. Anh trông khá thoải mái với màn trình diễn của cô, đang nở một nụ cười hài lòng. Anh có một khuôn miệng gợi cảm. Khi anh trông như thế này, đôi mắt xanh lục của anh lóe lên, đôi môi anh cong lên, cô cảm thấy bị anh thu hút một cách điên cuồng.

Cô nhìn chăm chăm vào miệng anh, hy vọng anh sẽ hôn cô. Nhưng anh không làm vậy. Không nhìn vào ngực cô, anh dừng cảm kéo áo choàng qua ngực cô. Đó là một lời nhắc nhở mạnh mẽ rằng anh đã nói rằng anh sẽ không chạm vào cô. Vì vậy, cô đẩy mọi suy nghĩ xác thịt ra xa và cố gắng thư giãn. Nhưng như cô đoán, không dễ dàng gì khi anh ở gần cô như thế này.

Cô cố gắng đánh lạc hướng bản thân bằng cách lướt một ngón tay xuống sống mũi anh qua vết sưng nhẹ. “Vậy ra, đây là vết thương mà em đã gây ra à?”

“Phải, em đã làm anh mang sẹo suốt đời.”

“Vô nghĩa, nó tạo thêm nét đặc trưng cho khuôn mặt của anh. Anh đã quá xinh đẹp nếu không có nó.”

“Em đang xúc phạm anh đấy à?”

Anh có vẻ không nghiêm túc, nhưng cô vẫn nói, “Anh bảo em nói với anh rằng anh đẹp trai là một sự xúc phạm à?”

Giọng anh trở nên khó chịu. “Em không thể sử dụng từ đó để thay thế sao?”

Cô cười khúc khích, trêu chọc anh, “Chà, khi còn là một cậu bé, anh đã rất xinh. Thực sự là anh đã.”

Anh đã làm một số trò trêu chọc của riêng mình. “Em đã đợi anh đêm nay, ăn mặc ít ỏi như thế, phải không?”

Cô thở hỗn hển. “Dĩ nhiên là không.”

“Bởi vì nếu biết em chờ, anh sẽ đến sớm hơn nhiều. Em có chắc chắn không? Chúng ta không cần phải ngủ ở đây như những người lạ, em biết đấy.”

Anh đang trêu chọc, hay đó là tia hy vọng trong mắt anh lúc này? Nhưng cô không thể khuyến khích anh, ngay cả khi cô vừa nghĩ về việc anh hôn cô. Làm tình với anh đã từng là một hành động bốc đồng và cô đã hoàn toàn bị cuốn theo niềm đam mê. Nhưng để quyết định một cách có ý thức — cô không thể làm được.

“Em chắc chắn,” cô nói.

Nhưng anh vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô, và cô đột nhiên nín thở. “Anh không chắc là em chắc chắn.” Anh cúi người lại gần hơn, rồi kết thúc bằng một lời thách thức khàn khàn thì thầm vào môi cô: “Hãy chứng minh điều đó.”

Đôi mắt cô trừng trừng ngay trước khi miệng anh bắt lấy miệng cô trong nụ hôn mà cô hằng ao ước. Cánh tay anh kéo cô đổ bồng trên cơ thể anh. Cô nghe thấy một tiếng rên rỉ - của ai nhỉ? Cô bám chặt lấy anh, nếm anh thật sâu. Chứng minh nó ư? Trong một khoảnh khắc, cô sẽ, chỉ một khoảnh khắc khác.... Không, cô sẽ không. Làm sao cô có thể không muốn điều này khi nó cảm thấy đúng như vậy? Nhưng làm sao cô có thể cho phép điều đó khi nó thực sự không ổn? Nó sẽ rất khó xử vào buổi sáng, thậm chí có thể phá hỏng trò lừa của họ.

Với chút ý chí cuối cùng của mình, cô rụt đầu lại. “Richard, anh đang làm gì vậy?”

Anh chăm chú nhìn cô trong giây phút lâu nhất trước khi lâm bầm, “Tự làm mình phát điên lên.” Sau đó, với một tiếng thở dài trầm trọng, anh nói

thêm, “Thật là lạ, và anh nghĩ tốt hơn là chúng ta nên ngủ một chút.”

Anh ngồi dậy để tháo ủng. Chân cô đã đỡ trần. Sau đó, anh đứng dậy và cởi bỏ áo sơ mi của mình khi anh đi vòng qua phía bên kia của giường. Cô nín thở, nhìn anh. Nhưng tất cả những gì anh làm là kéo tấm phủ giường về phía đó và hất đầu ra hiệu cho cô chui xuống bên phía giường của mình. Các chi tiết nhỏ, chẳng hạn như được tìm thấy dưới các tấm chăn vào buổi sáng. Nhưng điều đó cho phép anh giữ nguyên chiếc quần dài của mình và cô sẽ không phải cởi bỏ áo choàng của mình, thứ có thể được cho là một phần của váy ngủ miễn là cô được che kín một nửa.

Anh đập vào gối vài lần trước khi gối đầu lên, quay người đưa lưng về phía cô và nói đơn giản: “Ngủ ngon, Châu Báu.”

“Ngủ ngon,” cô lầm bầm.

Thật dễ dàng cho anh! Anh có lẽ sẽ ngủ trong vài phút nữa. Trong phòng khá ấm, vì vậy anh chỉ kéo tấm ga lên đến hông, giúp cô có thể nhìn thấy toàn bộ phần lưng của anh. Cô không thể rời mắt khỏi anh. Cô có thể thay đổi ý định trước khi anh ngủ không? Tại sao cô phải hợp lý!? Nó không giống như thể họ chưa từng làm tình trước đây. Cô muốn cảm nhận bàn tay của anh trên cơ thể cô một lần nữa.

Anh đột ngột bước ra khỏi giường, như thể anh có thể đọc được suy nghĩ của cô. Cô đỏ mặt, nhưng không cố giả vờ như mình đã ngủ. Tuy nhiên, anh không liếc xuống để thấy rằng cô vẫn còn tỉnh táo, chỉ tiến đến một trong những cửa sổ để mở nó ra. Một chút không khí mát mẻ lọt vào, đủ để khiến cô rúc sâu hơn vào trong lớp chăn.

Anh đứng trước cửa sổ một lúc. Cô quay lưng lại với anh trước khi anh quay trở lại giường. Anh tắt ngọn đèn mờ bên cạnh trước khi quay lại giường. Không có gì ngạc nhiên khi cô không thể rời mắt khỏi anh! Ít nhất thì bây giờ căn phòng đã thực sự tối.

Cô di chuyển, cố gắng tìm một vị trí có thể thu hút cô vào giấc ngủ. Đầu gối cô vô tình chạm vào hông anh. Cô rên rỉ và biết mình phải xin lỗi. Cô

hy vọng anh đã ngủ và thậm chí không nhận ra.

Anh đã nhanh chóng đánh tan hy vọng đó. “Chết tiệt, Châu Báu, anh đang rất mong manh.” Nhưng sau đó anh xin lỗi, “Anh xin lỗi. Chúng ta sẽ cười về điều này vào ngày mai — hoặc vào một thời điểm nào đó trong thế kỷ tới!”

Nỗ lực hài hước ngăn ngủ của anh không giúp được gì. Ba mươi phút sau, cô biết bóng tối cũng không giúp ru ngủ cô. Anh vẫn chỉ cách cô một bước chân, và cô không thể gạt anh ra khỏi tâm trí mình. Vì vậy, cô vẫn còn rất tỉnh táo khi chiếc xe ngựa âm ỉ phi đến trước cửa nhà.

Cô ngồi dậy và lễ ra đi đến cửa sổ để xem ai sẽ đến vào giờ đó trong đêm, nhưng Richard đã ngăn cô vì điều đó. “Chết tiệt, thật là một màn trình diễn lãng phí,” anh nói với một tiếng thở dài. “Cha không có trong phòng của ông ấy. Ông ấy thậm chí còn không ở trong nhà.”

“Ông ấy đã đi đâu nhỉ?”

“Để tìm một tờ báo ở London để xem liệu tin kết hôn có thực sự được đăng hay không, đó là suy đoán của anh. Lão già chết tiệt đó không thể chỉ nghe lời chúng ta.”

“Em nên trở về phòng của mình.”

“Ở yên chỗ của em.”

“Em thực sự quá mệt mỗi khi phải trải qua những trận cười đó một lần nữa.”

“Anh cũng vậy.” Anh quay đi khỏi cửa sổ với một nụ cười nhẹ. “Nhưng anh vẫn muốn người hầu tìm thấy chúng ta ở đây vào buổi sáng và báo cáo cho ông ấy.”

Cô rên rỉ. Cô chắc chắn sẽ không ngủ được chút nào đêm nay.

CHƯƠNG 39

Richard đã thức dậy rất lâu trước khi có tiếng gõ cửa. Thật là một đêm quái quỷ. Anh hầu như không ngủ chút nào. Ngủ chung giường với Julia để củng cố màn kịch dường như là một ý kiến hay khi nó nảy ra với anh. Nhưng anh chưa tính đến chuyện nó sẽ như thế nào, khi để cơ thể quyến rũ của cô bên cạnh anh suốt đêm và không thể chạm vào. Anh đã ngu ngốc cho rằng mình có thể ngăn chặn những đòi hỏi xác thịt của mình bằng cách tập trung vào quá khứ không mấy tốt đẹp của họ và lý do tại sao họ đến với Willow Woods. Để đánh lừa anh.

Anh thậm chí đã nhớ lại trong tâm trí của mình mọi lần gặp gỡ luẩn quẩn trước đó của họ. Nó không giúp được gì. Đơn giản là cô ấy không còn là con quái vật nhỏ đó nữa. Cô ấy đã thay đổi rất nhiều nên cô giống như một người hoàn toàn khác.

Họ thực sự có thể trò chuyện bình thường mà không ai trong hai người nổi giận. Cô đã cười với anh. Cô không khuất phục trước sự trêu chọc của anh. Thật là một điều ngạc nhiên và thú vị! Và anh có thể nói gì về việc cô cứu anh? Nó có phải là cô tự cứu mình như đầu tiên anh đã nghĩ không? Hay chỉ đơn giản là cô sở hữu đầy lòng trắc ẩn để có thể giúp anh mặc dù cô ghét anh? Cô vẫn hận anh sao? Anh thậm chí không thể nói được nữa.

Thành thật mà nói, những thay đổi ở Julia đã làm anh kinh ngạc - và thu hút anh. Cô đã phải can đảm đến đây để thực hiện trò lừa đảo này sau những gì cha anh đã làm. Mặc dù là để tự cứu mình. Bản hợp đồng chẳng có ý nghĩa gì đối với anh khi anh sống ở một nơi khác của thế giới và sẽ kết hôn với bất kỳ ai mà anh hài lòng khi anh đã sẵn sàng. Nhưng cô ấy cần phải hủy bỏ hợp đồng để có thể tiếp tục cuộc sống của mình và kết hôn với một người khác.

Anh rũ bỏ suy nghĩ đó khi có ai đó ở cửa gỗ cửa một lần nữa, và anh nói vọng ra, “Vào đi.”

Julia cựa quậy bên cạnh anh, nhưng cô không thức giấc. Cô có thực sự ngủ được không? Hay cô đã trải qua một đêm trằn trọc như anh? Thật là một suy nghĩ thú vị, nhưng anh thấy nó không thực tế. Cô có thể đã khuất phục được niềm đam mê trên con tàu của Malory, nhưng cô ấy rất dễ xúc động vào thời điểm đó và anh đã là một kẻ đê tiện để tận dụng điều đó.

Nhưng, chết tiệt, bây giờ cô ấy trông tuyệt đẹp, như một thiên thần đang say ngủ với mái tóc vàng tro xõa dài trên gối. Ngoài cái nhìn đầu tiên của anh về cô khi cô là một đứa trẻ 5 tuổi đang hú hét với đôi má ửng hồng, cô ấy còn là một đứa trẻ xinh đẹp. Anh lẽ ra phải biết cô lớn lên sẽ trở thành một người đẹp.

Cánh cửa mở ra thu hút ánh mắt của anh khỏi Julia. Một cô hầu gái trẻ bước vào với một bình nước sạch. Cô ta dừng lại ngay lập tức khi nhìn thấy anh vẫn còn trên giường, một vết ửng hồng nóng bỏng trên má cô ta.

Rõ ràng là rất xấu hổ, cô ta quay người đi ra khỏi phòng. Trong trường hợp cô ta không để ý đến Julia, anh nói, “Hãy để lại bình nước”, nhờ đó cô ta sẽ vào sâu hơn trong phòng và nhìn thấy người bạn đồng hành đang ngủ của anh. Nhưng thực sự, làm sao có ai có thể bỏ lỡ mái tóc vàng rực rỡ đó?

Khó chịu, cô hầu gái gật đầu, nhưng mắt vẫn dán vào sàn nhà khi cô ta vội vã đi đến bệ rửa mặt, rồi vội vã quay trở lại cửa mà không một lần liếc nhìn về hướng anh lần nữa. Anh thở dài. Chẳng giúp được gì ngoài việc đánh vắn nó cho cô hầu gái, nếu không thì cái đêm địa ngục mà anh vừa phải chịu đựng sẽ vô ích.

“Không cần phải bối rối. Chúng tôi sẽ kết hôn sau vài tuần nữa!” anh nói trước khi cánh cửa đóng lại.

Cô ta chắc chắn phải nghe thấy anh, mặc dù cô ta không đưa ra dấu hiệu nào. Nhưng anh tự nhắc mình rằng họ sẽ không cần đến hàng tuần. Anh khá tự tin rằng mình có thể tìm thấy bản hợp đồng chỉ sau vài ngày tìm

kiếm. Cha của anh có thể đã thiết lập nhiều nơi cất giấu có khóa trong nhà, nhưng chúng chỉ nằm trong hai phòng, phòng làm việc của cha anh và phòng ngủ của ông ta. Điều duy nhất khiến anh lo lắng là nếu anh là cha mình, thì anh sẽ không giữ chặt bản hợp đồng đó. Với tình hình họ xuất hiện quá bất ngờ, ông ta sẽ giữ nó trong người cả ngày lẫn đêm. Thật là một ý nghĩ kinh khủng.

Lúc này, vô cùng khó chịu, anh bước ra khỏi giường và mặc quần áo. Anh bước đến giường để đánh thức Julia, nhưng đột ngột dừng lại. Anh không dám chạm vào cô khi anh có thể cho rằng một số phiền toái của mình là vẫn thèm muốn cô! Khát vọng đó đã khiến anh khó chịu. Anh có thể chỉ cần huých vào thành giường và gọi to tên cô để đánh thức cô dậy, nhưng anh không chắc mình có thể xử lý được khi thấy cô ấm áp và ngái ngủ, ngồi dậy trên giường trong chiếc váy ngủ hở hang đó. Thay vào đó, anh đi xuống cầu thang để ăn sáng.

Thật không may, cha anh đã ở trên bàn ăn trong phòng ăn sáng nhỏ hơn. Sau ngần ấy năm, ruột gan anh không nên xoắn lại khi có sự hiện diện của Milton, nhưng nó vẫn xảy ra. Tất cả những lần bị đánh đập thời trẻ đó của anh đã để lại một dấu ấn tàn bạo. Thật là tệ hại, liên kết cha mẹ với nỗi đau - và không còn gì khác.

“Mày đến muộn bữa ăn này,” Milton nói với vẻ không bằng lòng khi Richard ngồi xuống đối diện với ông ta.

Richard nhìn ông ta chăm chăm. “Trông tôi có giống một đứa trẻ cần được dặn dò khi nào nên ăn không?”

“Mày trông giống như một kẻ nổi loạn ngoan cố mà mày vẫn luôn là thế.” Milton nhìn chăm chăm vào đuôi tóc mà Richard để xõa qua vai. “Mày có định cắt cái đó cho đám cưới không?”

“Không, tôi không phải làm thế.”

“Mày sẽ làm cho ngôi nhà này xấu hổ—?”

“Không ai sẽ quan tâm tôi trông như thế nào, thưa Cha, và đó không phải là quyết định của ông, phải không? Chúng ta đã rõ ràng chưa?”

Milton không trả lời, có thể vì người hầu vừa mang đĩa đến cho Richard và đặt nó xuống trước mặt anh. Thức ăn được xác định trước. Không có sự lựa chọn nào. Anh nghiêng rãnh, nhưng sau đó nhanh chóng thả lỏng quai hàm. Anh nhìn soi mói. Thức ăn có thể chịu được và phong phú. Ít nhất thì cha anh đã không bủn xỉn khi nói đến việc nuôi sống bản thân và gia đình ông ta.

Nhưng Milton dường như đã khó chịu vì sự thiếu lựa chọn đó khi ông ta nhắc nhở, “Chúng ta ăn vào đúng tám giờ sáng, chính xác là một giờ chiều, và chính xác là bảy giờ tối. Nó cho phép người đầu bếp, người không có nhiều người trợ giúp, lên kế hoạch thời gian biểu của mình cho phù hợp.”

“Không thể tưởng tượng được Greta già lại phàn nàn về bất cứ điều gì. Bà ấy là một đầu bếp tuyệt vời và là một trong số ít những người hầu mà tôi nhớ mãi. Và tại sao tôi không thấy—?”

“Ta phải để Greta đi. Trên thực tế, tất cả những người hầu cũ đã bị sa thải từ lâu, được thay thế bằng những người trẻ không mong đợi nhiều tiền lương.”

Từ biểu hiện trên khuôn mặt của Milton, Richard có thể thấy cha anh đã đổ lỗi cho anh về điều đó, vì món nợ mà Richard đã để lại cho ông ta. Nhưng Richard sẽ không thảo luận về điều đó một lần nữa, nếu anh có thể giúp nó, khi cha anh không dùng đến giải pháp đơn giản mà ông ấy muốn anh sử dụng —chối bỏ anh.

“E rằng, tôi không thích đúng giờ lắm,” Richard nói, rồi thừa nhận, “Nếu không có thức ăn xung quanh khi tôi muốn ăn, tôi sẽ làm.”

“Và cô dâu của mày ở đâu sáng nay?”

“Vẫn đang ngủ,” Richard nói, và ngay lập tức hình ảnh quyến rũ của Julia lại hiện lên trong đầu anh.

“Cô ta đã quen với những giờ sinh hoạt muộn của London, ta cho là vậy?” Milton khinh khỉnh hỏi.

Milton chưa bao giờ thích London. Tầng lớp thượng lưu hoặc sống ở đó hoặc thường xuyên lui tới thành phố để thưởng thức Mùa Lễ hội chủ yếu là những người giàu có. Ông ta thì không. Nhưng câu hỏi của ông ta đã tạo ra một cơ hội hoàn hảo để ám chỉ cách họ được cho là đã qua đêm.

“Không phải là tất cả,” Richard trả lời cha mình. “Tôi e rằng đó là lỗi của tôi khi để cô ấy thức khuya. Nhưng tôi có thể đề nghị ông tránh sử dụng những giọng điệu khó chịu, xúc phạm đó với cô ấy không? Cô ấy đã thông báo trước về việc tổ chức đám cưới ở đây, sau bữa tiệc chiêu đãi mà ông đã dành cho chúng tôi.

Milton nói điều gì đó trong hơi thở của mình. Richard đã chọn cách phớt lờ nó và cố gắng tìm một chủ đề trung lập. “Người quản gia nói Charles nên trở lại hôm nay. Đúng không?”

“Đúng vậy. Anh trai của mày rất dễ đoán và đáng tin cậy. Nó nói rằng nó sẽ trở lại hôm nay và vì vậy nó sẽ làm đúng như thế.”

Richard không bỏ lỡ sự xúc phạm ngụ ý trong câu nói đó. Anh ấy có thể khá đáng tin cậy, mặc dù anh ấy không thể đoán trước được. Nhưng Milton ngưỡng mộ những phẩm chất đó, vì vậy Richard đã cố gắng phát triển chúng khi còn nhỏ - cho đến khi rõ ràng rằng không có gì sẽ khiến anh quý mến cha mình. Richard từ bỏ việc nói chuyện với người đàn ông này và tập trung vào việc hoàn thành bữa ăn. Nhưng Milton không thích sự im lặng.

“Mày đã quên đề cập đến đội quân mà mày mang theo. Cantel đã thông báo cho tao về điều đó”.

Richard nhướng mày. “Vậy đó là nơi ông đã đi đêm qua đây à? Sợ tay sai của ông không tuân theo lệnh của ông và đi đối chất với hắn về điều đó sao?”

“Thẩm phán không phải là tay sai của ta,” Milton lầm bầm. “Và ông ấy đã báo cáo vào tuần trước—,” ông ta bắt đầu giải thích, nhưng thay vào đó lại nheo mắt để hỏi một cách kiên quyết, “Tại sao mà lại cố gắng che giấu ta một đoàn hộ tống lớn như vậy?”

Richard bật cười. “Ông thật đáng kinh ngạc, ông có biết điều đó không? Có bất cứ điều gì đúng đắn với ông không? Thực tế đơn giản là, chúng tôi không muốn làm cho ông lo lắng một cách không cần thiết bằng cách xuất hiện với tất cả những người bảo vệ đó, đó là lý do tại sao chúng tôi để họ ở ngoài. Và họ không phải người của tôi, họ là người của Gerald Miller. Tôi có nên mang họ vào nhà không? Họ cũng có thể hữu dụng và giúp việc tu sửa.”

“Hãy để chúng ở nơi chúng đang ở,” Milton nói một cách xác nhận.

Richard cười một mình. Có phải cha anh thực sự nghĩ rằng ông ta đã tóm được họ đang nói dối không nhỉ? Chắc chắn rồi.

Nhưng để có hiệu quả tốt, Richard nói thêm, “Ông có thực sự nghĩ rằng cha của Julia sẽ để cô ấy đến gần nơi này mà không được bảo vệ, sau những gì ông đã làm với tôi không? Họ là người hộ tống cô ấy. Tôi không cần cái đó. Cả ông và tôi đều biết chúng ta đang đứng ở đâu. Nếu tôi không muốn kết hôn với cô ấy, ông có thể chắc chắn rằng tôi sẽ không ở đây.”

CHƯƠNG 40

Cô đã ngủ quên! Một cái nhìn thoáng qua đã cho Julia thấy rằng Richard thì không. Anh ấy đã để cô một mình trong phòng của anh ấy. Nhưng tại sao anh không đánh thức cô trước khi rời đi? Anh biết hôm nay nhóm thợ sẽ đến và cần sự chỉ đạo của cô mà.

Cô lao về phòng, không thêm triệu tập người giúp việc, chỉ tìm một chiếc váy mà cô có thể tự mặc được, sau đó lại vội vã đi xuống hành lang. Nhưng cô dừng lại ở đầu cầu thang và hít thở sâu, thậm chí mất một lúc để tết tóc. Sảnh bên dưới trống không. Các đội công nhân vẫn chưa đến. Cô thật ngớ ngẩn khi cố gắng tạo ra một cuộc khủng hoảng để không phải nghĩ đến đêm qua. Nhưng những suy nghĩ đó đã tấn công cô lúc này với một sự báo thù.

Cô sẽ không bao giờ phải chịu đựng sự thất vọng như vậy nữa, không vì bất cứ lý do gì. Richard đã thành thật với lời nói của mình và đã không chạm vào cô lần nữa sau nụ hôn đó! Một lần cô có thể ước rằng anh sẽ không quá danh giá, và anh đã như vậy. Tất nhiên, cô đã khẳng định rằng họ nên tránh mọi tiếp xúc cơ thể trên giường, nhưng cô không biết điều đó sẽ khó khăn và không thoải mái đến như thế nào. Nhưng nếu anh thực sự tin rằng việc ngủ chung giường lần nữa là hoàn toàn cần thiết, thì họ sẽ làm điều đó một cách đàng hoàng chứ không phải giả vờ. Không thực sự, và cô hoàn toàn rõ ràng rằng cô sẵn sàng hy sinh vì lợi ích của trò lừa này

Cô rên rỉ một mình và tiếp tục đi xuống cầu thang. Cô sẽ không nói bất kỳ điều gì như vậy với anh. Anh ấy có thể không chỉ xúc phạm trước sự lựa chọn từ ngữ của cô khi đề cập đến việc yêu anh như một sự hy sinh — nhưng, thực sự, cô có thể nói thế nào khác khi cô chắc chắn không thể nói rằng cô *muốn* làm tình với anh? — Nhưng anh cũng có thể không thích cô kiểm soát trò lừa này khi đó là kế hoạch của anh, không phải của cô.

Cô tìm thấy Richard trong phòng ăn sáng. Thật không may, bá tước cũng ở đó.

Richard đứng dậy khi cô xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Thật không đúng lúc, em yêu, anh vừa mới kết thúc.”

Anh định để cô ở đó một mình với cha mình sao? Cô nở một nụ cười dành cho anh. “Dù sao thì em vẫn muốn đi dạo trước khi ăn. Một buổi sáng thật đẹp trời.”

“Bữa sáng sẽ không được phục vụ lâu hơn nữa,” Milton nói.

Đó có phải là một cái nhìn nghiêm khắc mà ông ta vừa dành cho cô không? Thái độ của ông ta vẫn không được cải thiện? Hoặc có thể ông ta vẫn chưa được thông báo về việc sắp xếp chỗ ngủ của họ. Cô cố nhớ lại cảm giác của mình sau khi thực sự làm tình. Hoàn toàn yên tĩnh, dịu dàng, thư thái — hạnh phúc.

Cô nở một nụ cười thanh thản với bá tước. “VẬY Ơ? Tôi không để ý thời gian. Tôi vẫn thích đi dạo trước khi ăn. Tôi thường cưỡi ngựa, nhưng tôi không mang theo ngựa của mình — hay ngài có con ngựa để cưỡi nào trong chuồng không?”

“Ngoài ngựa cưỡi của Charles và ngựa của Mathew, chỉ còn xe ngựa. Ta không tự cưỡi ngựa.”

“Ngài có nghĩ Charles sẽ phiền nếu tôi mượn con ngựa của anh ấy không?”

“Ta nghĩ thế,” Milton nói.

“Tôi thì không,” Richard nói thêm, nhìn cha mình một cách trách móc.

Milton phớt lờ con trai mình và nói với cô, “Không có yên cho phụ nữ.”

Người đàn ông thực sự đã xác định là không thể chịu nổi. Nó đang trở nên buồn cười, nhưng cô kiềm chế và chỉ nói: “Không sao. Một cuộc đi bộ cũng được.”

Richard nắm lấy tay cô và đưa cô ra khỏi đó trước khi bất cứ điều gì khó chịu hơn xảy ra. Cô cảm nhận được sự căng thẳng của anh. Thực ra thì anh đang phát điên lên.

“Điều đó thật khó khăn hả?” cô đoán khi anh dẫn cô ra ngoài.

Anh bắt đầu đi xuống một con đường dài, ra khỏi nhà. Rõ ràng là không có màn trình diễn nào cho cuộc đi bộ này với cha anh.

“Ông ta thậm chí không thể cư xử tử tế với em! Trước đây ông ta chưa bao giờ đáng ghét hay khó chịu như thế này. Tất nhiên ông ta luôn tức giận khi một trong số chúng tôi vi phạm quy tắc của ông ấy, nhưng sau khi thực hiện các hình phạt, ông ấy quay lại phớt lờ Charles và anh, hoặc chỉ đối xử bình thường với chúng tôi”.

“Ý anh ‘bình thường’ là gì? Cách mà một bậc cha mẹ bình thường đối xử với con cái của mình ư?”

“Không phải như thế. Nếu ông ấy quan tâm đến một trong hai chúng tôi, ông ấy không bao giờ thể hiện điều đó. Thái độ của ông ấy giống như đang đối xử thân mật với một vị khách trong nhà mình, nhưng không có chút tình cảm nào. Anh đã tự hỏi liệu có phải những món nợ cờ bạc mà anh đã để lại cho ông ta đã chèn ép túi tiền của ông ta hơi quá nhiều và đã khiến ông ta trở nên cay đắng như thế này không. Nơi này chưa bao giờ cạn kiệt như thế này trước khi anh rời khỏi nhà. Hồi đó anh chưa bao giờ nông cuồng. Chúng tôi chưa bao giờ có bất cứ thứ gì tốt nhất, trên thực tế, ông ấy thỉnh thoảng vẫn thu tiền từ các khoản chi tiêu, nhưng chúng tôi cũng không sống như những kẻ ăn mày. Phải có điều gì đó khiến ông ta để cho nơi này trở nên tồi tệ như vậy.”

Richard quay người lại để quay trở lại ngôi nhà. Cô ghét phải nhìn thấy anh khó chịu như vậy và cảm thấy muốn ôm anh vào lòng.

Thay vào đó, cô nhanh chóng nói, “Có lẽ cha của anh đang rất khó chịu bởi vì ông ấy không tin chúng ta.”

“Hoặc ông ấy đoán được tại sao chúng ta lại ở đây,” Richard rên rỉ nói.

Ý nghĩ đó cũng khiến cô lo lắng. “Anh có thực sự cần phải kéo dài điều này để ở lại gặp Charles không? Anh có thể sắp xếp một chuyến thăm anh ấy sau khi chúng ta đã hoàn thành mục tiêu của mình không?”

“Thật ra, anh thực sự đã cố gắng vào phòng làm việc của cha anh vào đêm qua khi ông ấy không ở dưới nhà, trước khi anh đến phòng của em. Nó đã bị khóa. Và một trong những người hầu đột nhiên xuất hiện, như thể hẳn ta đang trốn trong bóng tối, và nói với anh rằng cha anh không có ở đó. Gã tay chân chết tiệt có thể nói với anh rằng ông ta thậm chí còn không có nhà, nhưng hẳn đã không làm như vậy.”

“Anh nghĩ rằng bản hợp đồng ở trong đó à?”

“Đó sẽ là nơi có nhiều khả năng nhất. Nếu một người hầu tiếp tục canh giữ bên ngoài phòng làm việc, anh sẽ phải cố gắng tiếp cận từ bên ngoài qua cửa sổ. Anh nhớ lại ông ấy có một tấm ván sàn bị khóa dưới bàn làm việc của mình”.

Cô cười khúc khích. “Ông ta khóa sàn nhà à?”

Anh cười toe toét với cô. “Thực ra là có. Ông ta có một chiếc hộp vừa vặn dưới ván sàn và một ổ khóa có chìa khóa được gắn vào ván, vì vậy, nó không thể được nâng lên nếu không có chìa khóa. Nhưng ông ấy rất cuồng tín về việc không để tiền xung quanh cho những người hầu ăn cắp, vì vậy đó không phải là nơi duy nhất để tìm kiếm. Một trong những ngăn kéo trên bàn của ông ấy cũng có một ổ khóa. Đối với vấn đề đó, tất cả ba ngăn kéo trên cùng trong phòng ngủ của ông ấy đều có khóa, cũng như chiếc rương nhỏ mà ông ấy cất đồng hồ. Và hãy nghĩ lại, thậm chí còn có một cánh cửa bị khóa bên trong phòng quần áo của ông ấy nữa.”

“Nó không phải phòng tắm đấy chứ?”

“Không, có một phòng tắm riêng của ông ấy ở phía bên kia tủ quần áo. Charles và anh luôn tự hỏi ông ta cất giữ thứ gì trong đó, nhưng bọn anh

không bao giờ phát hiện ra. Bọn anh đã bị trừng phạt một lần vì ở trong phòng ngủ của ông ấy, vì vậy bọn anh không bao giờ đến đó nữa”.

Cô rên rỉ. “Làm thế quái nào mà anh có được nhiều chìa khóa như vậy?”

“Không hẳn. Anh đã mang theo một bộ dụng cụ có thể dùng làm chìa khóa”.

Cô không biết anh muốn nói gì. “Oh?”

“Jeremy Malory, con trai của James, đã đưa chúng cho anh trước khi chúng ta rời London. Chúng thuộc về vợ cậu ấy, Danny. Jeremy nói rằng cha cậu ấy đã gợi ý điều này”. Richard lắc đầu khịt mũi. “Có điều gì đó hoàn toàn không ổn khi James Malory giúp anh.”

“Tại sao? Anh ấy là một người đàn ông tốt.”

“Anh ta là ác quỷ. Em có biết anh ta đã từng là cướp biển không?”

“Em đã nghe những lời nói đùa về nó, nhưng em không tin.”

“Đúng thế đấy.”

“Làm sao anh biết?”

“Trước đây, Cha của Gabby đã cứu mạng anh ta và kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện”.

“Còn anh thì sao.” Cô cười. “Em vẫn không tin điều đó.”

“Anh cho rằng em sẽ không tin rằng anh cũng từng là một tên cướp biển đấy chứ?”

Cô cười lớn hơn, không thể kìm được. Nhưng vì trò vui của cô không khiến anh thích thú, nên cô đã tắt nó đi và cố thể hiện một biểu cảm nghiêm túc. Và không thành công.

Cuối cùng anh đảo mắt về phía cô và nói thêm, “Em có tin rằng anh là một thợ săn kho báu không?”

Điều đó quá hấp dẫn để chế giễu. Cô nhìn anh đầy tò mò. “Có thật không?”

Anh không còn tỏ ra khó chịu với cô nữa và gật đầu. “Thuyền trưởng già của anh say mê săn tìm kho báu, luôn luôn như vậy, và cuối cùng đã biến nó thành nghề nghiệp duy nhất của mình.”

“Anh đã bao giờ tìm thấy kho báu nào chưa?”

“Đủ để anh tiếp tục thấy cuộc rượt đuổi vô cùng hấp dẫn. Hỏi Gabby mà xem. Thuyền trưởng của anh là cha của cô ấy”. Họ đã về đến nhà, nhưng thay vì mở cửa, anh lại liếc nhìn cô và hỏi: “Em có thực sự thích cưỡi ngựa không?”

“Đó là một trong những niềm đam mê của em.”

“Một ư?”

Cô đỏ mặt. Chắc chắn là một lựa chọn tồi tệ của những từ xung quanh anh. Nhưng cô đã không trả lời được khi anh đột ngột quay lại khi nghe tiếng một chiếc xe ngựa đang đến gần ngôi nhà.

“Charles à?” cô băn khoăn.

“Anh cũng mong là như vậy.”

Và thực tế là, anh trai của anh đã lao ra khỏi cỗ xe ngựa trước khi nó dừng lại và nhấn chìm Richard trong một cái ôm gấu. “Em đang làm gì ở đây?” Charles thốt lên. “Anh đã nghĩ –“

Richard nhanh chóng cắt lời anh ta. “Em sẽ giải thích chuyến thăm này sau.”

“Và cả Julia nữa?” Charles nở một nụ cười với cô. “Điều này có nghĩa là—?”

“Vâng,” Richard nói, khiến anh trai mình bật cười thích thú.

Julia cố gắng không cau mày. Richard sẽ không tâm sự với anh trai của mình về vở diễn của họ đấy chứ? Nhưng sau đó cô đoán rằng anh chỉ đơn

giản là không muốn có cơ hội bị bắt gặp ở đó trên hiên nhà để thảo luận về nó. Nó sẽ mất khá nhiều lời giải thích.

Cánh cửa cỗ xe ngựa vẫn không ngừng đung đưa, nhưng ngay khi cỗ xe dừng lại hoàn toàn, một bàn tay nhỏ bé đẩy nó ra và một cậu bé bước xuống. Một cậu bé đẹp trai rất giống cha mình, nhưng trông khá dè dặt và bối rối.

Charles nói với con trai mình, “Hãy đến gặp chú của con, Mathew.”

Richard quỳ xuống và chìa tay ra cho cậu bé. Nhưng Mathew ngại ngùng do dự, liếc nhìn cha mình để được hướng dẫn.

Charles mỉm cười. “Chú ấy là em trai của cha, Mathew. Người em duy nhất mà cha có.”

Cậu bé cuối cùng cũng nhoèn miệng hiểu ý và lao về phía trước. Đó là một khoảnh khắc cảm động đến nỗi, Julia gần như đã phát khóc khi nhìn thấy vẻ mặt âu yếm trên khuôn mặt Richard khi anh ôm cháu trai mình lần đầu tiên.

Sau đó, Milton mở cửa trước và với một nụ cười thích thú, chìa tay ra cho cậu bé. Mathew cười và chạy đến ôm ông nội.

“Ông có nhớ cháu không?” Mathew thốt lên.

“Cháu biết là ta sẽ nhớ mà,” Milton nói, và đưa cậu bé vào trong nhà.

Richard chậm rãi đứng dậy. “Chúa ơi, véo em một cái đi, em có đang nằm mơ không.”

Charles cười khúc khích bên cạnh anh. “Anh đã cảnh báo với em rằng ông ấy đang có những hành vi tốt nhất đối với con trai anh. Đối với Mathew, ông ấy là tất cả những gì mà một người ông nên có”.

Richard liếc nhìn anh trai mình một cách sắc bén. “Ý anh là người cha mà chúng ta chưa từng có à?”

“Đúng vậy.”

CHƯƠNG 41

Richard đã ướt sũng khi anh ngồi bên cạnh anh trai mình trên bến thuyền. Mặc dù anh đã cởi bỏ áo sơ mi của mình, nước vẫn nhỏ từ những chiếc đai quần của anh xuống ngực và nước chảy xuống lưng từ mái tóc ướt của anh. Sẽ không mất nhiều thời gian để hong khô, vì cả ngày nay thời tiết thật ấm áp.

Anh thường chia sẻ khung cảnh yên bình này với anh trai khi họ lớn lên. Những cây cỏ thụ sừng sững rải rác xung quanh, và hoa dại mọc um tùm bên ngoài bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận. Thật dễ dàng để quên họ đang ở đâu nếu họ không nhìn lại ngôi nhà.

Richard đã phát hiện ra trong bữa trưa rằng Mathew chưa bao giờ được học bơi, và anh đã tình nguyện cùng Julia dạy cậu bé. Cậu bé đã lịch sự từ chối buổi học, nhưng muốn đi cùng để xem họ bơi, nên cuối cùng họ vẫn đi xuống hồ.

Charles đã tham gia cùng họ. Khi Julia và Mathew tay trong tay đi trước họ, Charles giải thích với Richard, “Thằng bé sợ nước, vì vậy đừng ngạc nhiên nếu em không thể đỡ nó xuống nước, ngay cả những chỗ nông. Một trong những đứa con trai của người làm vườn đã suýt chết đuối cách đây vài năm. Cậu bé có thể bơi đủ tốt, nhưng bị chuột rút hay gì đó và Mathew, đang chơi ở bãi cỏ phía sau, đã nghe thấy tiếng hét của cậu bé và nghĩ rằng nó có thể cứu cậu ấy, khi nó cũng không biết bơi! Cha thực sự đã cứu chúng. Ông ấy đang trên đường đi gọi Mathew và là người duy nhất đủ gần vào thời điểm đó để giúp đỡ. Mathew đã từ chối mọi nỗ lực của anh để dạy nó bơi kể từ đó. Anh luôn tự trách mình, vì đã không dạy nó sớm hơn”.

Richard đã quyết tâm dạy cậu bé sau khi nghe điều đó, nhưng Charles đã đúng. Mặc dù Richard đã cho Mathew thấy rằng có thể có bao nhiêu niềm vui khi ở dưới nước, và Julia là một tấm gương tốt để khuyến khích

điều đó, nhưng anh không thể lôi kéo Mathew thử tham gia. Nhưng cuối cùng, Julia đã thành công! Cô ấy chỉ cần phải hứa sẽ giữ cậu bé suốt thời gian đó, cho đến khi cậu năm được những bước cơ bản.

Khi quan sát Julia kiên nhẫn và dịu dàng với cậu bé như thế nào, Charles nhận xét, “Cô ấy dường như có cách với trẻ con, phải không?”

Richard cũng đã từng nghĩ như vậy. Nhưng sau khi Mathew bị cuốn vào cô ấy ngay lập tức, trong khi cậu bé vẫn còn khá dè dặt với Richard, dường như không biết phải làm thế nào với một người chú mà cậu chưa từng gặp trước đây. Chúa ơi, Richard nghĩ, anh đã bỏ lỡ rất nhiều thứ trong 9 năm xa cách.

“Hãy cho Mathew thời gian,” Charles tiếp tục khi nhận thấy vẻ trầm ngâm của Richard. “Anh đã kể cho thằng bé nghe rất nhiều câu chuyện về em, tất cả đều tốt đẹp, và anh đảm bảo rằng Cha không bao giờ nói xấu em trước mặt thằng bé. Đó có thể là vì mái tóc của em, vì nó chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào để tóc dài như vậy. Nhưng nhiều khả năng là do chiều cao của em khiến thằng bé hơi khó chịu. Hiện tại, thằng bé rất tự ti rằng mình hơi thấp so với tuổi của mình. Nhưng với Julia, nó chưa tiếp xúc nhiều với những phụ nữ trẻ không phải là người hầu. Và anh sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu thằng bé bị đánh gục!”

Charles không cần phải bào chữa cho thằng bé. Richard biết mình phải ở gần mới có được niềm tin và tình yêu, và anh đã không ở đây, cũng như sẽ không ở đây trong tương lai. Tuy nhiên, đây là gia đình mà anh luôn mong muốn cho riêng mình, anh nhận ra với một cảm giác đau buồn sâu sắc. Người phụ nữ và đứa trẻ đang nô đùa, hai anh em ngồi trên bờ ngắm nhìn họ cười đùa vui vẻ, cảm giác gần gũi biết bao và điều đó có lẽ sẽ không xảy ra nữa. Anh và Julia sẽ sớm rời đi.

Anh vẫn chưa có cơ hội để giải thích cho Charles những gì họ đang làm ở đây. Milton đã gọi họ vào phòng khách khi họ vào nhà, sau đó tất cả họ vào phòng ăn để ăn trưa. Milton đã tiếp tục làm Richard ngạc nhiên bởi vì

không một lần nào khi thằng bé có mặt, Milton lại tỏ ra châm trích hoặc khó chịu.

Richard và Charles ở khoảng cách đủ xa với hoạt động dưới nước để nói chuyện riêng, vì vậy anh không ngạc nhiên khi Charles nói, “Rich, chuyện gì đang xảy ra giữa em và Julia vậy, và tại sao các em lại ở Willow Woods? Hành vi của em mâu thuẫn với tất cả những gì em đã nói với anh ở nhà trọ”.

Bây giờ đối tượng đã sẵn sàng, Richard gần như quyết định tiết lộ cho Charles màn kịch mà họ đang dựng lên với Milton. Không phải anh không tin tưởng anh trai mình, nhưng trò chơi phải được giữ bí mật và Charles thì lại không giỏi giữ bí mật. Nhưng đây là anh trai của anh, và Charles thậm chí có thể hỗ trợ họ tìm kiếm bản hợp đồng nhanh hơn. Ít nhất anh ấy có thể làm sáng tỏ một số thói quen hàng ngày của cha họ, điều này sẽ giúp Richard tìm kiếm.

Richard lắc đầu và kể ngắn gọn cho anh trai mình về sự thật, kết thúc bằng câu “Ông ấy không thể hiện chính xác bất kỳ niềm hạnh phúc nào cho đám cưới sắp tới của chúng em, mà anh sẽ nghĩ rằng ông ấy sẽ tỏ ra, vì cuối cùng cũng đạt được điều mình muốn.”

“Vậy thì ông ấy chỉ đơn giản là không tin em, điều này không làm anh ngạc nhiên. *Đa Nghi* cũng có thể là tên đệm của ông ấy. Nhưng sau cùng thì ông ấy luôn nghi ngờ về bất cứ điều gì khác thường, và điều này càng bất ngờ hơn nữa. Em không nhớ điều đó sao?”

“Em đã cố gắng rất nhiều, mặc dù điều đó có nghĩa là chúng em phải ‘trình diễn’ thuyết phục hơn nữa — hoặc hoàn thành công việc chết tiệt này. Anh có biết ông ấy giữ bản hợp đồng đó ở đâu không?”

“Anh xin lỗi, anh không có manh mối nào. Trong suốt những năm qua, ông ấy không nói gì về em và bất cứ khi nào anh cố gắng nhắc đến, ông ấy sẽ chỉ nổi giận. Anh thậm chí còn nhắc đến bản hợp đồng sau khi em xuất hiện lần đầu tiên và nói với anh những gì Julia sẽ làm.”

Richard ngắt lời. “Anh nói với ông ấy rằng anh đã gặp em sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Nhưng kế hoạch của cô ấy không phù hợp với anh. Anh quá mê tín, em biết đấy. Việc cô ấy tuyên bố em đã chết cũng giống như nguyên rửa em vì vậy em thực sự sẽ chết. Ít nhất anh phải cố gắng ngăn chặn điều đó bằng cách thuyết phục ông giải phóng cho cô ấy khỏi bản hợp đồng. Tất nhiên, ông ấy đã phủ nhận mọi lý lẽ của anh.”

Và với bản tính đa nghi của Milton, ông ta đã đoán rằng Richard có thể đang ở quanh đây để thúc giục lời cầu xin đó? Nhưng Richard đã không đề cập đến chuyến đi đến Úc mà Milton đã sắp xếp, trong trường hợp Charles chịu trách nhiệm gián tiếp cho việc Milton tìm thấy Richard.

Richard vẫn cần biết những thói quen hiện tại của cha mình và nói: “Tối qua cha đã đi chơi khá muộn. Đó có phải là thói quen của ông ấy không ở nhà gần như cả buổi tối không?”

“Ông ấy dành thời gian với một góa phụ gần đó.”

Richard nhướng mày. “Một tình nhân ư? Ông ta sao?”

Charles lắc đầu. “Đừng nghĩ rằng ông ấy đang nuôi dưỡng bà ta, không phải ông ấy có đủ khả năng. Bà ấy sống thoải mái với một gia đình nhỏ và dường như rất thích sự bầu bạn của ông ấy”.

Ý tưởng rằng có một người phụ nữ nào đó có thể thích sự bầu bạn với Milton thật lố bịch. “Vậy chắc là có chuyện gì với bà ta.”

Charles cười khúc khích. “Không hẳn. Bà ta bằng tuổi ông ấy hoặc khoảng đó, và rất dịu dàng.”

“Hay bà ta đang hy vọng vào tước hiệu của ông ấy?”

“Có thể, hoặc có thể đơn giản là bà ấy cô đơn. Bà ta thường xuyên mời ông ấy đến ăn tối, vì vậy vài lần một tuần, anh và Mathew ăn một mình. Và mỗi tuần ông ấy đôi khi sẽ về nhà muộn, vì vậy trong khi em không thể thực sự nói bà ta là tình nhân của ông ấy, thì có lẽ đôi khi họ cũng ngủ với nhau”.

“Anh có nghĩ rằng ông ấy sẽ kết hôn với bà ta không?”

“Không,” Charles nói, rồi thẳng thừng nói thêm, “Nếu bà ta giàu có thì có thể, nhưng bà ấy thì không.”

“Không đủ tiền cho ông ấy, thật thảm hại. Anh có nhận ra ông ấy luôn bị ám ảnh bởi tiền không?”

“Thật khó để bỏ lỡ điều đó. nhưng em có biết tại sao không? Những món nợ của em không phải là món nợ đầu tiên ông ấy buộc phải trả. Ông bà nội của chúng ta nợ nần chồng chất, và khi họ qua đời ngay sau khi cha mẹ chúng ta kết hôn, mọi chủ nợ của họ đều đến gõ cửa nhà Cha. Gia đình của mẹ thực sự nghĩ rằng Cha giàu có, vì vậy họ sẽ không để ông thoát khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt đó hơn là ông sẽ để chúng tôi thoát khỏi cuộc hôn nhân của chúng ta. Và trên thực tế, bất động sản này có đủ người thuê và nó sẽ hoạt động rất tốt nếu không có quá nhiều nợ cũ, nợ mới chồng chất. Mẹ cũng nợ nần chồng chất. Và Candice không đi kèm của hồi môn. Cha cô ấy nghĩ rằng cưới con gái của một công tước là đủ của hồi môn rồi, và đúng như vậy. Mọi liên hệ đó là tất cả những gì có được từ cuộc hôn nhân của anh. Em được cho là phải lấp đầy các kho bạc một lần nữa và trả hết các khoản nợ cũ.”

Richard nhăn mặt. “Và thay vào đó em đã thêm vào chúng. Anh có cảm thấy khó chịu với ngôi nhà của mình trong tình trạng tồi tệ như vậy không - do thiếu tiền ấy?”

“Anh có tiền.” Charles ngạc nhiên nói. “Số tiền trợ cấp mà Candice tiếp tục nhận được từ cha cô ấy sau khi bọn anh kết hôn đã tăng gấp đôi khi Mathew được sinh ra và nó được chuyển cho anh, để đảm bảo rằng thằng bé không bao giờ thiếu bất cứ thứ gì. Công tước sẽ làm hỏng Mathew khủng khiếp nếu anh để thằng bé cho ông ta, nhưng anh sẽ không làm như vậy.”

“Nhờ đó, anh có thể đã sửa chữa lại nơi này?”

“Đúng. Một cách dễ dàng. Nhưng rồi cha sẽ biết anh có tiền và coi nó là của mình. Điều đó sẽ không xảy ra.”

Richard bật cười. “Tốt cho anh. Nhưng Châu Báu sẽ sửa chữa nơi này — nếu bọn em ở đây lâu một chút”. Quay lại chủ đề, anh nhớ lại cuộc trò chuyện của mình với Julia khi họ thắc mắc tại sao Milton không đẩy Charles ra để hoàn thành hợp đồng. Richard thắc mắc luôn. “Cha có bao giờ yêu cầu anh phải cưới Julia không? Sau khi anh goá vợ?”

Charles cười khúc khích. “Thực ra, ông ấy đã làm cách đây khoảng ba năm, khi Julia chuẩn bị bước sang tuổi mười tám và em vẫn chưa quay lại cưới cô ấy. Ông ấy thậm chí còn cố gắng đưa ra vũ khí lớn, chỉ ra rằng Mathew, khi mới 5 tuổi, cần có mẹ”.

“Anh đã không đồng ý với quan điểm đó à?”

“Mathew có một vú em cũng như một nữ gia sư mà anh đã thuê, hai người phụ nữ rất yêu quý thằng bé đến nỗi họ sẽ không rời đi ngay cả bây giờ khi thằng bé đã lớn hơn! Vì vậy, nó không bao giờ thiếu phụ nữ để quan tâm đến nó. Nhưng Cha đã nhắc đến chuyện đó một vài lần nữa, một cách thận trọng. Hãy nhớ rằng, ông ấy đối xử với anh bằng găng tay trẻ em, vì vậy ông ấy không bao giờ khăng khăng bắt ép anh kết hôn với cô ấy”.

“Rõ ràng là anh đã từ chối.” Richard nhìn Julia chăm chăm khi anh nói điều đó, và nụ cười tuyệt đẹp nở trên môi cô khi cô nói chuyện với Mathew. Richard không thể rời mắt khỏi cô ấy, ngay cả khi anh nói thêm, “Em hiểu rằng anh không biết cô ấy sẽ trở thành người đẹp như thế nào đúng không?”

“Oh, Anh biết điều đó.”

Điều đó khiến Richard chuyển sự chú ý trở lại với anh trai mình. “Và anh vẫn nói với ông ấy là không ư?”

Charles cười toe toét. “Ông ấy hiếm khi hỏi bất cứ điều gì về anh những ngày này, và không bao giờ ra lệnh, vì vậy anh không thường xuyên nói

chuyện với ông ấy, bây giờ anh đã có đủ can đảm. Anh thích điều đó hơn.” Sau đó, với một giọng tỉnh táo hơn, Charles nói thêm, “Ngoài ra, anh biết tại sao em không muốn cô ấy. Đã bao nhiêu lần em nói rằng em sẽ không thường cho ông ấy vì những điều chết tiệt mà ông đã khiến cả hai chúng ta phải vượt qua. Anh không định đưa cho ông ấy chính điều mà em đã phải bỏ nhà ra đi để từ chối ông ấy.”

“Cảm ơn anh,” Richard nói với nụ cười nửa miệng. “Thật là sốc khi trở về nhà và thấy cô ấy trong gia đình. Nhưng đã nói đủ về điều đó. Nói cho em biết, tại sao anh vẫn còn sống ở đây?”

Charles cười khúc khích. “Chà, một lý do là vì anh có một tình nhân gần đây.”

“Vậy hãy bỏ đi cùng với cô ấy.”

“Anh không thể. Cô ấy có một người chồng, một người đàn ông già nua, người khá lâu đã trở thành một người tàn tật không lâu sau khi họ kết hôn. Cô ấy là một người phụ nữ tốt, nhân hậu. Cô ấy sẽ không bỏ rơi ông ta.”

“Anh có yêu cô ấy không?”

Nụ cười ấm áp của Charles là đủ để trả lời, nhưng anh ấy nói, “Cô ấy đã trưởng thành từ anh — phải, anh hơi gắn bó với cô ấy. Bắt đầu chỉ là quan hệ tình dục thôi, nhưng đã sáu năm rồi kể từ khi anh gặp cô ấy. Cô ấy không phải là quý tộc, nhưng anh không quan tâm. Anh dự định sẽ cưới cô ấy khi chồng cô ấy qua đời. Anh yêu cô ấy đủ để chờ đợi”.

Đó là thứ tình yêu mà Richard luôn tìm kiếm, bền bỉ, bất chấp trở ngại, được đền đáp. Anh lại thấy mình đang nhìn chăm chăm vào Julia.

“Nhưng em cũng đã thấy lý do khác khiến anh vẫn ở lại đây khi chúng ta trở về,” Charles tiếp tục. “Mathew yêu ông của nó. Anh sẽ không từ chối thẳng bệ cơ hội này để biết một gia đình là như thế nào”.

“Anh sẽ không bao giờ nói cho thẳng bé biết Milton thực sự là người như thế nào, phải không?” Richard đoán.

“Chắc là không.”

CHƯƠNG 42

Julia không có ý định thay đồ ngủ cho đến khi cô sẵn sàng chui vào chăn, nhưng khi bước về phòng vào đêm hôm đó, cô không nghĩ rằng mình sẽ đủ sức cho những nghi lễ hàng đêm của mình, mặc dù cô đã có tấm gương được mang từ Manchester đến vào chiều hôm đó.

Cô không thể nhớ mình đã bao giờ mệt đến thế này, nhưng rồi hai ngày sôi nổi trong hồ nước và đêm qua ngủ quá ít chắc chắn đã làm cô kiệt sức. Và bữa tối cô vừa ăn với người nhà Allens, trừ bá tước, đã rất thoải mái đến nỗi cô gần như ngủ gật trên bàn!

Sự vắng mặt của Milton trong bữa tối hai lần liên tiếp sẽ khiến cô lo lắng nếu Richard không ghé đến cạnh cô trên bàn và thì thầm, “Ông ấy đến thăm một người phụ nữ.”

Đó là những lời riêng tư duy nhất mà họ đã trao đổi kể từ buổi sáng hôm đó, trước khi anh trai anh trở về. Các nhóm thợ đã đến và cô đưa họ đến phòng nhạc và giải thích những chỗ cần sửa chữa, sau đó cô và Richard đã dành thời gian còn lại trong ngày với Charles và Mathew. Sau buổi học bơi ở hồ, họ đã chơi bóng vờ vài giờ trên một trong những bãi cỏ bằng phẳng. Không cần bàn cãi, tất cả những người lớn đều muốn chắc chắn rằng Mathew sẽ thắng những trò chơi đó. Julia thấy điều đó khá buồn cười, đặc biệt là tiếng rên rỉ của hai người đàn ông khi họ cố tình đập trượt.

Cô đã không miễn cưỡng Richard dành cả ngày của anh ấy với hai thành viên trong gia đình mà anh ấy yêu quý. Nhưng cô hy vọng điều đó là đủ với anh và anh sẽ tập trung vào việc tìm kiếm bản hợp đồng. Thật là căng thẳng khi ở trong ngôi nhà đó cùng với bá tước, người không thể đoán trước được. Hãy nhìn vào cách cư xử của ông ta với cháu trai của mình ngày hôm nay. Ông ta đã cư xử như một người đàn ông hoàn toàn khác với người đã

đưa con trai mình đi du ngoạn địa ngục. Không có một chút e ngại. Không hối hận.

Cô rên rĩ khi tiếng gõ cửa chỉ vài phút sau khi cô đóng cửa. Cô không nghi ngờ đó là Richard và vui mừng vì giờ cô vẫn chưa thay quần áo. Trong khi cô sợ anh sẽ đề nghị một đêm “vui vẻ” khác trong phòng ngủ của mình, mặc dù cha anh vẫn chưa về nhà, nhưng ý nghĩ đó đã làm cô tỉnh táo lại một chút.

Nhưng khi cô mở cửa, Richard nắm lấy tay cô và bắt đầu dẫn cô xuống hành lang khi anh nói, “Đi nào, anh cần em canh chừng cho anh. Với việc cha anh ra khỏi nhà một lần nữa, bây giờ là cơ hội của chúng ta.”

Cuối cùng! Giờ cô đã tỉnh hẳn! Nhưng đến nửa cầu thang thì anh dừng lại. Họ có thể thấy một người hầu đứng ở đầu hành lang hẹp hơn bên trái, đi ra ngoài cầu thang và dẫn đến phòng làm việc của bá tước. Richard sẽ phải ra ngoài và đi vào qua cửa sổ nếu anh định vào phòng đó tối nay.

Cô nghĩ đến việc đề cập đến lý do để họ đi ra ngoài, đủ lớn để người hầu nghe thấy, nhưng cô giữ chặt lưỡi khi Richard nắm chặt tay cô. Cô gần như có thể cảm thấy cơn thịnh nộ đột ngột phát ra từ anh, kiểu mà cha anh có thể dễ dàng truyền cảm hứng, nhưng khi cô nghiêng người sang trái để xem điều gì đã gây ra nó, cô thấy đó không phải là Milton và ông ta đang nhìn họ chăm chăm.

Một người đàn ông khổng lồ đang lừ đừ đi xuống sảnh phụ từ phía sau ngôi nhà. Ông ta ở độ tuổi trung niên, khá xấu xí và cơ bắp gần như kỳ cục. Khi đi qua người hầu, ông ta thụi một cú đấm đũa cột vào bụng của người đàn ông. Anh chàng tội nghiệp tái mặt, khiến người khổng lồ bật cười khi ông ta tiếp tục đi về phía cầu thang và bắt đầu bước lên.

Nhìn thấy Richard, gã khổng lồ cười khúc khích, “Tốt hơn là cắt tóc cậu cho đám cưới đi.”

Richard buông tay cô, nắm lấy lan can để tạo đòn bẩy, và đạp cả hai chân vào ngực người đàn ông. Vụ va chạm trong sảnh khi người khổng lồ

rơi xuống sàn có thể đã làm vỡ một số tấm ván sàn cũ kỹ. Thật ngạc nhiên, gã đàn ông không đứng dậy, nhưng Julia kinh hoàng về những gì sắp xảy ra khi hắn ta làm vậy. Hắn ta phải nặng gấp đôi Richard và giống như những thứ khác trên người hắn, bàn tay của hắn to một cách bất thường.

Richard chắc chắn dường như không tính đến điều đó hoặc chỉ đơn giản là vẫn còn quá tức giận để quan tâm. Anh nhanh chóng đi theo người đàn ông xuống cầu thang.

“Dậy đi, Olaf. Hãy đứng dậy và làm tôi thoải mái xem nào! Hay ông không có gan đánh tôi mà không có sự cho phép của cha tôi?”

Olaf không cử động, chỉ nằm đó rên rỉ với hai cánh tay cố gắng bảo vệ bụng của mình, không nghi ngờ gì trước một cú đá từ Richard.

Nhưng tất cả những gì Richard làm là nghiêng người về phía Olaf, và cô chưa bao giờ nghe thấy giọng điệu đáng ngại như vậy từ anh khi anh nói, “Hãy ra khỏi nhà này và đừng bao giờ quay lại. Sẽ không có vấn đề gì khi bá tước ra lệnh cho ông tấn công tôi tại nhà trọ và kéo tôi trở lại đây. Chỉ có vấn đề là ông đã ra tay một cách thô bạo với một vị quý tộc. Họ đã từng treo cổ những người đàn ông vì điều đó, ông biết đấy. Nghĩ lại, tôi thấy họ vẫn sẽ làm vậy”.

Người hầu còn lại chỉ biết run rẩy đứng đó, nhưng vẫn giả vờ như không nhận thấy sự náo động xung quanh mình. Julia lấy lại bình tĩnh và lao xuống bên cạnh Richard. Đó là một cơ hội hoàn hảo để cô nói, “Tại sao chúng ta không ra ngoài đi dạo nhỉ — để anh có thể giải nhiệt.”

Richard gật đầu và nắm lấy tay cô một lần nữa. Khi đã ra ngoài, cửa trước đóng lại sau lưng họ, anh dừng lại để hít thở sâu vài cái, rồi liếc xuống cô với vẻ hối lỗi.

“Anh xin lỗi vì em đã phải chứng kiến điều đó.”

“Thật – bất ngờ.”

“Điều này đáng lẽ phải diễn ra từ lâu rồi.”

Cô không cần phải hỏi. Gã khổng lồ đó hẳn phải là một trong những kẻ vũ phu mà cha anh đã thuê để áp chế anh từ lâu. Một người khổng lồ như vậy chống lại một cậu bé không có khả năng tự vệ — cô thực sự ngạc nhiên khi Richard đã khoan dung và không đánh đập gã đàn ông bị thương đó.

Anh dẫn cô đi vòng qua một bên của ngôi nhà. Sân vẫn được chiếu sáng tốt. Một vài căn phòng ở phía đó của ngôi nhà vẫn còn sáng đèn, thậm chí cả phòng làm việc. Julia nghĩ điều đó thật kỳ quặc, cho đến khi Richard liếc qua cửa sổ, rồi đột ngột cúi xuống và kéo cô đi lần nữa.

“Đồ khốn,” anh thì thầm. “Ông ta cũng để lại một tên hầu bên trong phòng làm việc. Hẳn đang ngủ trên ghế, nhưng việc mở cái cửa sổ đó ra có thể sẽ đánh thức hắn dậy. Đó chắc chắn phải là nơi cất giữ.”

“Nếu nó luôn được bảo vệ, chúng ta sẽ không thể vào đó, phải không?” cô hỏi với vẻ thất vọng.

“Chúng ta sẽ vào được. Vào ban ngày, khi những người hầu quá bận rộn với nhiệm vụ khác của họ để mà đứng gác.”

“Anh biết điều đó là quá rủi ro.”

“Không nếu Cha bắt đầu nói lỏng cảnh giác. Nhưng giờ thì ông ấy vẫn chưa đâu. Ông ta vẫn còn quá đa nghi. Anh nghi ngờ rằng người hầu phòng đã nói bất cứ điều gì với ông ta về việc tìm thấy chúng ta trên giường cùng nhau sáng nay. Nhưng một đêm nữa trên giường khi ông ấy thực sự có thể nghe thấy tiếng chúng ta vận động có thể thuyết phục ông ấy. Chúng ta có thể canh giờ ngay trong đêm nay, ngay khi ông ấy về đến nhà.”

“Khoảnh khắc đầu em chạm vào gối, em sẽ ngủ say như chết rồi. Đêm nay, em quá mệt mỏi.”

“Đêm mai hoặc đêm hôm sau, khi chúng ta chắc chắn rằng ông ta đang ở trong phòng của mình”.

Thêm hai ngày nữa ở Willow Woods ư? Cô đột ngột thay đổi quyết định. “Được rồi, đêm nay.”

CHƯƠNG 43

Julia chắc hẳn đã ngáp ba lần trên đường trở lên lầu. Cô thực sự không biết mình sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, chống lại giấc ngủ, chống lại sự thu hút của mình đối với Richard — chẳng phải hai người không hợp nhau sao? Cô thở dài thất vọng và cố gắng nghĩ ra cách khác để thuyết phục bá tước là họ đang ngủ chung giường, mà thực sự không cần làm như vậy, nhưng cô đã quá mệt mỏi, cô không thể suy nghĩ rõ ràng, nếu không cô sẽ không bước xuống hành lang đến phòng của Richard một lần nữa.

Đến cửa phòng ngủ, anh dừng lại và hất đầu về phía cửa phòng ngủ của bá tước đằng sau lưng. “Trong khi anh đặt cược rằng bản hợp đồng đang được cất trong phòng làm việc, sẽ thật đúng là trò đùa nếu cha đặt lính canh ở đó chỉ để khiến chúng ta nghĩ rằng nó ở đó.”

Cô không đồng ý. “Mặc dù điều đó có thể xảy ra với ông ta, nhưng em thực sự nghi ngờ ông ấy chẳng bận tâm đến điều đó.”

“Khi anh có thể đánh ngã một tên lính canh, chúng ta sẽ lấy những gì cần thiết và biến khỏi đây chứ? Anh có cảm giác rằng Olaf đang trên đường tới đây để canh gác phòng của cha anh. Và hẳn ta sẽ khó hạ gục hơn một trong những người hầu. Đây là cơ hội hoàn hảo để tìm kiếm trong phòng của ông ấy chỉ để cho chắc chắn. Charles cho biết ông ấy chỉ đi ra ngoài như vậy vài lần một tuần, vì vậy ông ấy không có khả năng ra khỏi nhà lần nữa khi chúng ta ở đây.”

Trừ khi họ vẫn ở đó vào tuần sau, Julia sợ hãi nghĩ. “Bằng mọi cách, hãy kiểm tra nó ngay bây giờ.”

Anh thử mở cánh cửa, nhưng sau đó nói, “Nó bị khóa.”

Trước khi cô có thể bày tỏ sự thất vọng của mình, anh đã cười toe toét với cô và loay hoay với ổ khóa một lúc. Sau đó, anh cầm lấy chiếc đèn trên bàn ở hành lang và mở tung cánh cửa. Julia đi thẳng đến cửa sổ ở bức

tường bên và mở nó ra để cô có thể lắng nghe tiếng xe ngựa. Cô không định để Milton bắt gặp họ trong phòng của ông ta vì họ không hề được báo trước về sự trở lại của ông ấy cho đến khi ông ấy bước xuống hành lang.

Cô liên tục liếc về phía sau để theo dõi hành động của Richard khi anh mở các ngăn kéo bị khóa trong căn phòng của Milton. Các công cụ anh đang sử dụng hoạt động nhanh như một chiếc chìa khóa! Cô sẽ phải cảm ơn James Malory khi chuyện này kết thúc. Khi Richard và chiếc đèn di chuyển đến phòng treo quần áo, cô biết anh gần như đã xong việc, chỉ còn chiếc tủ bí mật vẫn chưa được mở khóa.

Cô đang bắt đầu đóng cửa sổ thì nghe Richard ngạc nhiên nói, “Đồ khốn.”

Anh ấy đã tìm thấy nó ư?! Cô lao vào phòng quần áo và tới cánh cửa đang mở bên trong, rồi dừng lại.

“Ôi, trời” là tất cả những gì cô có thể thốt lên chỉ là nhắc lại lần nữa. “Ôi trời.”

Căn phòng dài và hẹp được lấp những chiếc kệ cao từ trần đến sàn. Lộn xộn trên các kệ là những chiếc bình và lọ với đủ hình dạng và kích cỡ, một số trông khá kỳ quặc, nhưng hầu hết chúng đều tuyệt đẹp.

“Đây không phải là những món đồ bình thường mà anh dùng để trang trí ngôi nhà của mình,” cô nói với vẻ kinh ngạc. “Những chiếc nhỏ hơn dường như được làm bằng đá quý thật, không phải thủy tinh màu. Và hãy nhìn cái này.” Cô nhặt một cái bình gần bằng bàn tay. “Theo em nghĩ, cái này có trọng lượng bằng vàng nguyên chất, không phải kim loại mạ.”

“Anh không hiểu. Ông ta để nợ nần chồng chất trong khi vẫn cất giữ khối tài sản này ở đây?”

Julia cũng không hiểu. “Chà, chúng có thể bị khóa lại vì chúng rất có giá trị. Mỗi một thứ trong số này thực sự có thể được coi là một tác phẩm nghệ thuật. Em đã nói chúng phải là vật gia truyền— ”

“Ông ấy chưa bao giờ chia sẻ điều đó với gia đình?”

“Em nhận ra cái này,” Julia nói, kiểm tra chiếc bình vàng kỹ hơn. “Em gần như đã tự mua nó. Nó ở một trong những cửa hàng nhập khẩu đắt tiền nhất trên phố Bond. Nhưng em không quá phù phiếm khi lãng phí hàng nghìn pound vào một chiếc bình chỉ vì nó được cho là có một không hai và do đó được coi là vô giá. Đó là điều mà mẹ em đã làm. Vì thế, mặc dù một vài thứ trong số này có thể là vật gia truyền mà tổ tiên của anh có được trong nhiều năm, nhưng không phải tất cả đều như vậy.”

Richard đã tìm kiếm bên trong mỗi chiếc bình để chắc chắn rằng không có gì được giấu bên trong chúng. Xong, anh đưa cho cô chiếc đèn và đẩy cô ra khỏi phòng để anh khóa nó lại. Để nhanh chóng, anh đưa họ trở về phòng của mình một cách an toàn.

Quảng gói dụng cụ vào chiếc rương du lịch của mình, anh trầm ngâm, “Không cần biết lý do tại sao hay bằng cách nào, ông ta vẫn có một tài sản trong đó, nhưng ông ta vẫn bị ám ảnh bởi tài sản của em ư? Không có lý nào.”

“Cha của anh không phải là một người đàn ông bình thường. Không có gì ông ấy làm có ý nghĩa. Hãy xem cách đối xử tồi tệ của ông ấy với các con trai của mình đi? Và ông ta nuôi hy vọng trong chín năm chết tiệt đó rằng anh sẽ hạnh phúc trở về nhà để hoàn thành trách nhiệm của mình ư? Và tính cách ‘ông nội’ của ông ấy, thì đó là tất cả những gì mà anh có thể hy vọng ở một người ông ư? Nhưng ít nhất khi chúng ta rời khỏi đây, giờ em sẽ không cảm thấy tội lỗi khi rút các nhóm thợ về trước khi họ hoàn thành, không với tất cả của cải mà ông ta sở hữu trong bộ sưu tập bình và lọ đó. Em đã trở nên khá thích cháu trai của anh, vì vậy em bắt đầu cảm thấy tội tệ khi để nó ở đây ở một nơi cũ nát như thế này.”

Richard cười khúc khích với cô. “Nó không đổ nát. Nền móng của nó vẫn vững chắc. Không thể phủ nhận rằng nó cần phải sửa chữa nhiều, nhưng bọn trẻ không chú ý đến những thứ đó. Và Charles cũng có tiền của

riêng anh ấy, vì vậy em không cần lo lắng rằng Mathew sẽ thiếu thốn bất cứ thứ gì.”

“Điều đó khiến em nhẹ nhõm hơn, cảm ơn anh.”

Anh đến gần cô và đẩy cô về phía giường. Trái tim cô loạn nhịp, cho đến khi anh nói, “Em cũng có thể chớp mắt một chút, trông em thật mệt mỏi. Anh sẽ đánh thức em khi xe ngựa của Cha về.Ồ, và, Châu Báu, em cũng có thể cảm thấy thoải mái đi. Nếu vì một lý do kỳ quặc nào đó mà ông ấy không về nhà tối nay, anh sẽ để em ngủ trọn đêm.”

“Em không thể chạm tới các nút áo của mình,” cô ngáp dài nói.

“Đó có phải là một lời mời không?”

“Gì cơ?”

Anh cười khúc khích. “Đừng bận tâm, em gần như đang ngủ quên trên đôi chân của mình rồi, phải không? Hãy để anh giúp em.”

Cô biết cô nên quan tâm đến điều đó. Anh đang cởi quần áo cho cô. Cô không muốn bỏ lỡ điều đó hoặc những gì có thể xảy ra sau đó. Nhưng cô đã tiêu hao chút năng lượng cuối cùng của mình cho sự lo lắng trong phòng ngủ của bá tước, và giờ cô không còn gì cả. Cô thậm chí còn bắt đầu gà gật, Richard rất nhẹ nhàng trong việc cởi bỏ váy, giày và tất của cô, và kéo tấm chăn lên bộ đồ lót mỏng manh của cô khi anh làm xong.

Sau đó, cô cảm nhận được nụ hôn trên trán và nghe anh thì thầm, “Có những giấc mơ ngọt ngào nhé, em yêu.”

Làm sao anh biết cô sẽ mơ về anh ấy nhỉ?

CHƯƠNG 44

“Ông ấy đang ở nhà. Em có cần giúp để thức dậy không?”

Julia không nhớ mình đã ngủ như thế nào, không nhớ gì sau khi đầu chạm vào gối. Nhưng lúc này mắt cô đã mở ra khi cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của Richard phả vào má cô, trên cổ cô. Môi anh còn ấm hơn. Anh đang hôn cô một cách tình táo. Cô sẽ không trả lời anh để cho anh biết nó đã có tác dụng. Bụng cô đang rạo rức vì phấn khích. Hiện tại cô không hề cảm thấy thất vọng, thực sự là không. Nhưng cô sớm phải sửa đổi suy nghĩ đó khi nhận ra anh chỉ đang cố đánh thức cô.

Lúc anh cảm nhận được sự nhận biết của cô, anh nói, “Chúng ta nên lăn ra khỏi giường. Không có thảm trên sàn, tiếng động sẽ ồn ào hơn.”

Tưởng tượng đến điều đó, cô không thể nhịn được cười. “Điều đó ngụ ý khá nhiều về sự cố gắng. Em tình cờ biết anh còn khéo léo hơn thế.”

“Em thì sao?” anh nói, giọng anh trở nên khàn khàn.

Cô nhận ra rằng cô hẳn đã khơi gợi những suy nghĩ xác thịt trong anh với lời khen đó vì miệng anh di chuyển qua miệng cô và lúc này anh đang hôn cô thật sâu. Nhưng chúng quá yên lặng, chỉ phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, tiếng thở gấp gấp khó nhọc. Cô nhận ra rằng điều này hoàn toàn không có lợi cho cha anh. Điều đó có nghĩa là anh muốn cô, và điều đó đã làm nảy sinh những đam mê của chính cô với sự đầu hàng nhanh chóng.

Thật dễ dàng, cô quên mất tại sao họ lại làm điều này. Cô vòng tay ôm lấy anh, tận hưởng cảm giác làn da ấm áp của anh dưới bàn tay cô. Anh đã cởi bỏ áo sơ mi của mình để chuẩn bị cho màn trình diễn buổi sáng để người giúp việc bắt gặp một lần nữa, nhưng cô không quan tâm tại sao. Cô yêu cảm giác cơ thể anh, khuôn ngực căng rộng của anh, cơ bắp cuộn cuộn dưới đầu ngón tay cô. Trước đây, cô luôn ghét sức mạnh của anh, thậm chí

còn chống lại anh, nhưng cô tự cười bản thân vì những quan niệm trẻ con đó khi bây giờ cô lại rung động trước thân hình to lớn, vạm vỡ của anh.

Anh nghiêng người về phía cô, lưỡi anh tìm kiếm một nụ hôn sâu khác khi anh luồn một bàn tay xuống bên dưới phần trên của chiếc áo ngủ lỏng lẻo của cô, kéo nó xuống đủ thấp để lộ cả hai bầu ngực của cô. Anh ôm một bên vào bàn tay to lớn của mình, rồi đến bàn tay còn lại. Khi anh dứt miệng mình ra khỏi miệng cô để chụp một bên bầu ngực với sức nóng bỏng rát, cô ưỡn người về phía trước, đầu ngửa ra sau.

Cánh tay anh luồn xuống dưới lưng cô, giữ cô ở vị trí đó trong vài phút trên người trước khi miệng anh di chuyển lên cổ cô, rồi đến tai cô, khiến cô nổi da gà. Những cái nhấm nháp nhỏ theo đó, lan tỏa những cảm giác thú vị hơn nữa. Cơn rùng mình này nối tiếp cơn rùng mình khác, trong khi miệng anh di chuyển xuống cánh tay cô, lưỡi anh liếm vào các điểm mạch đập rộn ràng của cô, sau đó anh thực sự đưa một trong những ngón tay của cô vào miệng và mút nó. Nó gợi tình một cách kỳ lạ, hơi thở của cô như bị nghẹn lại.

Với nụ hôn cuối cùng vào giữa lòng bàn tay cô, anh lại nằm lên người cô, áp ngực mình vào ngực cô, hôn cô thật sâu khi anh luồn tay xuống dưới quần lót của cô để đưa nhiệt độ của cô lên cao hơn nữa. Nó có tác dụng, quá tuyệt!

Quá nhiều quần áo giữa họ! Cô biết anh có thể thay đổi điều đó đủ nhanh, vì vậy cô cố gắng kiềm chế sự nóng nảy của mình, nhưng điều đó gần như là không thể. Chúa ơi, cô muốn anh rất nhiều, tận sâu bên trong cô, đưa cô lên những đỉnh cao kỳ diệu của khoái cảm một lần nữa.

Nhưng anh đã tỉnh lại! Chúa ơi, không phải lần nữa chứ! Tuy nhiên, anh gục trán vào ngực cô và rên rỉ, “Lần này chúng ta phải làm tốt hơn, bởi vì không có cách nào để anh có thể làm điều này một lần nữa và không làm tình với em.”

Cô bắt đầu nói với anh rằng cô cũng cảm thấy như vậy, rằng anh không cần phải kiềm chế bản thân, thì cánh cửa bật mở. Họ đã quần lẩy nhau đến mức không nghe thấy tiếng bá tước đi xuống hành lang. Ông ta bước vào phòng ngủ của Richard với ba người đàn ông đang xúm lại phía sau ông ta, hai người trong số họ giơ cao cây đèn để toàn bộ căn phòng được chiếu sáng. Julia giật mình chồm lên, và lúc này cô cũng sợ người vì sốc, mặt cô tái nhợt.

Richard lao ra khỏi giường ngay lập tức, tung chăn che nửa thân trên của cô, rồi giận dữ đứng đó, đối mặt với cha mình. Richard trông tức giận như thể anh đang ở dưới cầu thang khi đối mặt với một người đàn ông đủ lớn để xé xác anh ra. Đây là khía cạnh liêu lĩnh, không thể đoán trước của Richard, và cô thực sự sợ những gì anh có thể làm hơn là những gì cha anh định làm.

Milton không để họ chờ lâu. Ông ta nói một cách khá tự nhiên: “Ta không thực sự mong đợi chuyện này sẽ diễn ra theo cách này, nhưng để phòng nó xảy ra, tôi đã đưa mục sư giáo xứ của chúng ta đi cùng.”

Biết chính xác điều đó có nghĩa là gì, Julia bắt đầu hoảng sợ, nhưng Richard không thừa nhận mỗi nguy hiểm mà họ đang gặp phải. “Để làm gì?” anh yêu cầu.

Milton mỉm cười, vẻ đắc thắng. “Mày đã thỏa hiệp với cô ấy. Mày sẽ không cố gắng từ chối nó, phải không? Sau khi mày đã thừa nhận điều đó và khi tao đứng đây nhìn thấy bằng chứng về điều đó cùng với những nhân chứng này, tất nhiên, những người này sẽ làm chứng cho đám cưới của mày — ngay tối nay.”

Richard không nói gì, nhưng tay anh nắm chặt lại. Julia tìm thấy tiếng nói của mình và nhanh chóng chỉ ra, “Điều này là không hợp pháp khi thông báo —”

“—Không liên quan khi ta có giấy phép đặc biệt không yêu cầu đăng các thông báo,” Milton cắt lời. “Ta đã có nó trong chín năm chết tiệt kia.”

Cô bắt đầu thấy không có cách nào thoát khỏi chuyện này. Ở đây, cô đang nằm trên giường bên cạnh người đàn ông mà cô đã hứa hôn từ khi còn nhỏ, và không chỉ có bá tước đã bắt gặp cô ấy ở vị trí thỏa hiệp này. Một mục sư cũng có mặt. Nhưng cô biết Richard sẽ từ chối trải qua cuộc hôn nhân, và sau đó thì sao? Cả hai sẽ được chuyển đến Úc lần này chứ?

“Tại sao ngài lại làm điều này khi chúng tôi đang dự định tổ chức đám cưới trong một lễ cưới đúng nghĩa?” cô hỏi một cách luống cuống.

“Cô vẫn có thể tổ chức đám cưới hoành tráng của mình, thưa cô. Đây chỉ đơn thuần là sự đảm bảo cho ta”.

“Không, đây là ông đang ép buộc vấn đề và đặt một vết bẩn dâm ô vào nó,” Richard tức giận nói.

Milton phản đối. “Nó không có gì giống như vậy. Nếu mà yêu cô ta như mà nói, mà nên vui mừng kết hôn với cô ta sớm hơn”. Nhưng sau đó Milton nói thêm với một lời chế nhạo rõ ràng, “Hay là mà không thực sự có ý định kết hôn?”

Richard không trả lời. Julia nói nhanh, “Nếu ngài có giấy phép và định tổ chức đám cưới, tại sao ngài không gửi nó cho tôi khi ngài đã có Richard trước đó, thay vì đưa anh ấy lên con tàu phạm tội đó?”

Milton giận dữ khi cô nhắc đến điều đó trước mặt mục sư và những người đàn ông khác, nhưng ông ta nhanh chóng nói: “Cô có đến tham gia đám cưới không? Không, cô sẽ cử người đến xác minh rằng Richard quay lại và đồng ý, và phát hiện ra rằng nó vẫn chống lại điều đó, cô sẽ chạy theo hướng ngược lại, phải không? Cô có thể phủ nhận điều đó không, khi một tuần sau, cô đến nói với tôi rằng không có gì thay đổi giữa hai người nên cô sẽ không kết hôn? Không, nó cần phải sẵn lòng trước khi cô đến bàn thờ, còn nó thì chưa — chưa.”

Cô nhận thấy điều đó chỉ khiến Richard tức giận hơn khi nghe những động cơ trước đây của Milton được nêu ra, nhưng cô khẳng định, “Điều đó không đúng. Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi sẽ không kết hôn với anh ấy nếu

anh ấy ở đây để kết hôn. Dù anh ấy có đồng ý hay không, tôi vẫn sẽ tôn trọng bản hợp đồng đó”.

Milton sốt ruột xua tay, bác bỏ lời nói của cô. “Ta không tin cô. Nhưng vì cả hai người đều đã có một sự thay đổi trái tim đáng kinh ngạc và tuyên bố yêu nhau như bây giờ, điều đó không quan trọng, phải không? Nói đủ rồi thì xin hãy đứng dậy và chuẩn bị thực hiện lời thề của mình”.

Sự im lặng đột ngột đến chói tai. Richard thậm chí không cố gắng che giấu cơn thịnh nộ của mình, nó ở trong tư thế của anh ấy, trong từng đường nét trên khuôn mặt anh ấy, tuôn ra từ đôi mắt anh ấy, và sự căng thẳng trong căn phòng ngày càng dồn dập. Anh sẽ không để cha mình thắng trận chiến lâu dài này. Anh ấy chỉ đơn giản là sẽ không trả lời, và câu trả lời như vậy là đủ. Julia nín thở, chờ đợi phản ứng của Milton, không nghĩ ra điều gì khác để nói có thể ngăn cản hoặc trì hoãn những gì sắp xảy ra.

Richard cuối cùng cũng phun ra, “Tôi biết là sai lầm khi đến đây,” và Julia chuẩn bị tinh thần cho sự bạo lực chắc chắn xảy ra sau lời nhận xét đó. Nhưng rồi cô nhìn chăm chăm vào anh một cách hoài nghi khi anh nói thêm, “Nhanh lên, Mục sư. Cô dâu của tôi đã đủ xấu hổ rồi”.

CHƯƠNG 45

Cô đã kết hôn, với anh. Julia muốn khóc đến mức không dám nói gì, thậm chí không dám liếc nhìn người đàn ông giận dữ đang ngồi đối diện với cô trên xe ngựa trên đường trở về London.

Cô vẫn còn xấu hổ đến mức không nghĩ rằng nó sẽ biến mất. Cô đã phải đứng đó với một tấm chăn quấn quanh người cho đám cưới của mình. Họ thậm chí không cho cô cơ hội để mặc quần áo trước. Mục sư đã ngay lập tức bắt đầu buổi lễ. Cô đã phải được huých cho câu trả lời của mình, cô đã bị choáng váng đến mức kinh hoàng, và lại bị thúc giục để lấy chữ ký của mình. Ba lần cô đã phải ủy quyền cho hành động phản bội đó bằng một cây bút, cho số cái của giáo xứ mà các nhân chứng cũng đã ký, cho tài liệu mà Milton muốn cho chính mình, và cho tài liệu đã được giao cho cô, bằng chứng của cô rằng cô đã kết hôn, như thế cô cần bằng chứng đó vậy.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng tất cả những nhân chứng đó và tiếng cười của Milton có thể nghe thấy ở phía bên kia của nó, Richard trông như thể anh muốn giết một thứ gì đó, thực sự giết một thứ gì đó.

Cô vẫn còn quá sốc về những gì vừa xảy ra và cảm thấy tức giận, nhưng cô nhận ra rằng họ đã làm điều đó quá dễ dàng với bá tước. Cô cố gắng không ra vẻ buộc tội, nhưng cô phải hỏi Richard, “Anh có xem xét khả năng này khi quyết định về cuộc trình diễn của chúng ta không?”

“Không, anh đã không. Và bây giờ không phải là thời điểm tốt để nói chuyện với anh. Đóng gói đi, chúng ta rời khỏi đây.”

Anh không nói gì nữa. Cô cũng không tranh luận vì cô cũng muốn rời khỏi Willow Woods nhiều như anh.

Mặc dù vậy, rời đi vào ban đêm cũng không tạo ra lối thoát nhanh chóng gì. Hầu hết những người hầu đã nghỉ nên họ phải thức dậy để giúp thu dọn hành lý và đóng ngựa lên hai cỗ xe. Nhưng họ sẽ không chạy đua trên quá

nhiều con đường tối tăm. Cô chắc chắn rằng Richard sẽ tìm cho họ một quán trọ để họ có thể qua đêm khi họ ở đủ xa Willow Woods. Nhưng anh không làm vậy. Anh chỉ dừng lại đủ lâu để tập hợp Ohr và một vài lính bảo vệ, những người có thể thay thế cho những người điều khiển hai chiếc xe vì anh định đến London trước khi màn đêm buông xuống vào ngày hôm sau.

Julia ngủ suốt phần còn lại của đêm, mặc dù tình trạng rối loạn cảm xúc đã bắt đầu trở nên tồi tệ hơn. Cô chỉ đơn giản là quá mệt mỏi để không thể ngừng đầu, ngay cả khi ngồi dậy. Có lúc Richard nghiêng người đẩy cô xuống chiếc ghế mà cô chiếm cho mình để cô có thể thoải mái hơn. Cô hầu như không nhận ra, quay lại ngay với giấc ngủ.

Cuối cùng cô cũng thức dậy vào giữa trưa, cảm thấy được nghỉ ngơi, nhưng vẫn chưa chuẩn bị tốt hơn một chút để đối phó với việc có một người chồng đang tức giận vì cho rằng anh đã là một người chồng.

Richard vẫn không nói gì khi cô ngồi dậy và giụi mắt ngái ngủ. Anh vừa đưa cho cô một giỏ thức ăn mà họ phải dừng lại để mua. Trông không giống như thể anh đã ăn bất cứ thứ gì. Nó cũng không giống như thể anh đã ngủ.

Anh trầm ngâm nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Thường xuyên có một cơ bắp ở quai hàm của anh giật giật. Tóc anh xõa ra và dài hơn kể từ khi cô kéo nó ra khỏi nút buộc đêm qua trên giường. Nhưng anh đang mặc một chiếc áo khoác và một chiếc cravat lỏng lẻo. Một sự tương phản kỳ lạ giữa mái tóc dài với bộ quần áo chỉnh chu của anh. Anh là một nửa quý tộc, một nửa là nhà thám hiểm táo bạo, nhưng vẫn rất đẹp trai, mặc dù anh đang dựng lên bức tường lạnh lùng và giận dữ giữa mình và thế giới. Nó khiến cô tự hỏi anh thực sự đã làm gì trong suốt những năm qua. Điều gì đã khiến anh trở nên khác thường như vậy? Anh đã đưa ra cho cô những câu trả lời ngớ ngẩn, trêu chọc mà cô không thể tin được khi hỏi trước đây. Nhưng bây giờ nút thắt đã được thắt chặt, cô có quyền được biết sự thật.

“Anh là cướp biển, phải không?”

Cô hồi hận về câu hỏi ngay sau khi cô thốt ra. Đây không phải là lúc để thảo luận về quá khứ của anh ấy khi họ thậm chí còn chưa thảo luận về những gì họ sẽ làm về tương lai của họ. Và có vẻ như anh ấy vẫn chưa bình tĩnh lại.

Anh không nhìn cô, nhưng anh nói, “Không – không phải.”

Cô đã không mong đợi để nghe anh xác nhận điều đó. “Anh đã từng à?”

“Phải.”

“Tại sao anh không cố gắng thuyết phục em về điều đó?”

“Em thấy nó thật buồn cười khi anh có thể đã sống một cuộc sống như vậy à?”

“Như một cướp biển ư, Richard?” Sau đó, cô nói để bào chữa cho mình, “Em không thấy buồn cười khi anh có thể là cướp biển, em chỉ đơn giản là không tin rằng những tên cướp biển vẫn còn tồn tại. Anh có biết đây là thế kỷ nào không?”

Anh liếc nhìn cô. Một nụ cười nửa miệng nở trên môi. Có phải cô vừa phá vỡ bức tường giận dữ đó không nhỉ?

“Anh có cảm giác em đang nghĩ đến những con quái vật ăn thịt người khát máu. Em nói đúng, họ đã sống ở một thời đại khác. Để anh kể cho em nghe về thuyền trưởng của anh, Nathan Brooks. Ông ấy là cha của Gabby và là một người đàn ông tốt bụng - người đã từng là một tên cướp biển.”

Cô nhanh chóng bị cuốn hút, lắng nghe anh nói, và quan sát cách mắt anh sáng lên khi anh kể về cuộc phiêu lưu của mình trên tàu *The Crusty Jewel*. Anh kể với cô rằng anh đã gặp Ohr như thế nào, và sau đó là Nathan và những người còn lại trong thủy thủ đoàn của anh, giờ đây họ như một gia đình như thế nào đối với anh. Đúng, họ đã tự gọi mình là hải tặc một cách lãng mạn, nhưng họ cũng là những kẻ săn kho báu.

“Đó luôn là niềm đam mê thực sự của Nathan và những gì chúng tôi đã dành ít nhất một nửa thời gian của mình để làm, săn lùng kho báu cướp

biển cũ. Và đó thực sự là tất cả những gì chúng tôi làm ngày nay. Sau một thời gian làm con tin, Nathan đã rửa tay sạch sẽ về bất cứ điều gì liên quan đến cướp biển. Tuy nhiên, đó là một quyết định dễ dàng đối với ông ấy, khi Gabby kết hôn với gia đình làm nghề vận tải biển Skylark, người khá khó chịu về chuyện đó.”

“Vậy là anh thực sự thích vùng Caribe sao?”

“Thích ư? Anh yêu nó — nhưng không phải ai cũng vậy. Nó đẹp, nhưng không có điểm nào giống với biển nước Anh. Đó là một cách sống hoàn toàn khác với những gì em biết, đôi khi khắc nghiệt, nhiệt độ cực cao. Người Anh đến đó sẽ sớm héo mòn mà trở về”.

“Nhưng anh đã không.”

“Anh buộc phải thích nghi vì anh không có nhà để trở về.”

Anh quay lại về phía cửa sổ, bức tường chắn trở lại chỗ cũ khiến anh nhớ lại lý do tại sao anh không có nhà để quay về. Cô nhìn xuống lòng mình, nỗi buồn tràn ngập trong cô. Chiếc nhẫn trên ngón tay đập vào mắt cô, chiếc nhẫn cưới của cô. Milton hẳn đã nhanh chóng mua nó từ một trong những người hầu để tặng nó trong đám cưới. Nó không vừa vặn và xấu xí như lễ thành hôn của cô đã từng diễn ra vậy.

Một cơn đau thắt lại hình thành trong lồng ngực cô. Cô ước mình đã không biết những điều này về cuộc sống của Richard khi xa nước Anh. Một phần trong cô, một phần cảm xúc, thích rằng cô đã kết hôn với anh. Cô sợ rằng mình đã quá gắn bó với anh trong tháng trước và bây giờ cô đã yêu anh. Nhưng từ tất cả những gì anh vừa nói với cô và cách anh yêu cuộc sống mới mà anh đã tạo ra cho chính mình ở Caribê, rõ ràng là không có chỗ cho cô trong đó. Nhưng ngay cả khi cô có thể hòa nhập, cô cũng không thể bỏ qua rằng Richard không thích trạng thái hiện tại của họ chút nào. Anh không thể làm cho điều đó rõ ràng hơn. Vì vậy, cô phải làm cho nó phù hợp với anh và ít nhất là cho anh một lối thoát. Tuy nhiên, do dự tìm hiểu chủ đề, cô đã đợi quá lâu.

Người đánh xe dừng lại trước nhà cô ở Quảng trường Berkeley, và Richard mở cửa cho cô và đưa cô xuống lề đường. Anh không rời khỏi xe ngựa. Quá tức giận, thậm chí kể cả việc vào nhà cùng với cô để nói với cha cô rằng họ đã kết hôn sao?

Không có bất kỳ sự giải thích nào cho nó cả. Cô cảm thấy anh sẽ đóng cửa lại mà không có một lời chào tạm biệt nào.

“Em sẽ bắt đầu thủ tục ly hôn ngay lập tức,” cô hứa với anh. “Anh không cần— “

Anh cắt ngang, “Em muốn ly hôn à?”

Không thở phào nhẹ nhõm sao? Không nói cảm ơn sao? Giận dữ vẫn phun ra ư? Cô nghiêng răng. “Phải, tất nhiên. Không ai trong chúng ta mong đợi hoặc mong muốn điều này xảy ra”.

“Em muốn làm gì cũng được, Châu Báú,” anh nói với vẻ cay độc mà cô không hiểu lắm. Nhưng cô chắc đã nhầm, bởi vì anh nói thêm một cách thô bạo, “Anh đi đây.”

Anh bắt đầu đóng cửa. “Chờ đã! Anh cần phải có mặt để làm thủ tục ly hôn. Sẽ không mất nhiều hơn một vài tuần. Em có thể liên lạc với anh ở đâu?”

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu trước khi nói, “Anh đoán em nên chuẩn bị cho một chuyến đi dài ngày. Nếu em muốn ly hôn, em sẽ phải đi với anh. Anh sẽ không ở lại đất nước này thêm một ngày nào nữa. Nếu tàu *Triton* chưa sẵn sàng ra khơi, anh sẽ bắt một con tàu khác. Anh sẽ về nhà, nơi anh có thể thở và quên đi tên khốn tàn nhẫn đó một lần nữa.”

“Anh đang không suy nghĩ một cách logic. Sẽ chỉ mất một thời gian ngắn nữa thôi, sau đó chúng ta có thể chấm dứt việc này”.

Anh kiên quyết lắc đầu. “Nếu anh ở lại đây thêm một ngày nào nữa, anh sẽ quay lại đó và giết tên khốn đó. Anh cần phải tránh xa sự cám dỗ đó.

Ngay. Vì vậy, đi cùng hay ở lại, Châu Báu. Em có thời gian còn lại trong ngày để suy nghĩ về điều đó.”

“Chỉ vậy thôi à? Chờ đã! Anh sẽ đi đâu? Em cần có thể tìm thấy anh để cho anh biết nếu em — đồng ý.”

“Em có thể gửi tin nhắn đến nhà của Boyd Anderson, vì đó là nơi Gabby và Drew đang ở, và anh sẽ gặp họ.”

Richard đóng cửa và đập mạnh tay vào nóc xe để người lái xe đi tiếp. Cô nhìn chăm chăm chiếc xe đang khởi hành một cách hoài nghi. Chúa ơi, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Cô đang giúp anh nhanh chóng đưa anh ra khỏi chuyện này, vậy mà anh không chịu hợp tác sao?

CHƯƠNG 46

Quyết định rời khỏi nước Anh với Richard không khó thực hiện như lẽ ra phải thế. Julia đã thúc đẩy nó trước khi cô bước vào nhà của mình vào ngày hôm đó.

Đợi người giúp việc của mình ra khỏi chiếc xe thứ hai, cô nói với cô gái, “Hãy mang thêm mấy cái hòm từ gác xép xuống và đóng gói chúng ngay hôm nay. Tôi sắp có một chuyến đi biển dài ngày với chồng tôi.”

Nhưng khi bước vào trong nhà, cô lập tức liếc nhìn lên lầu nơi cha cô đang ở và biết rằng phần khó nhất của quyết định đó vẫn phải đến. Cô không muốn phải thừa nhận rằng mình đã thất bại trong bất cứ điều gì, và trò hề tại Willow Woods là thất bại lớn nhất trong cuộc đời cô.

Cha cô đang ở trong phòng của ông, nhưng không phải trên giường của ông. Arthur đang giúp Gerald tập thể dục cho đôi chân của mình bằng cách đưa ông đi qua lại trong phòng, Gerald choàng tay qua vai Arthur để làm điểm tựa. Cô rất vui khi thấy họ đang chăm chỉ tập luyện để cơ bắp của ông trở lại như cũ.

“Chào mừng con về nhà!” Gerald rạng rỡ khi nhìn thấy cô. “Cha không dự đoán rằng con sẽ thành công sớm như vậy. Hãy đến đây, hãy ngồi trên ban công thú vị mà con đã xây dựng cho cha và con có thể kể cho cha nghe tất cả về điều đó.”

Cửa ra ban công rộng mở, đón không khí trong lành, ấm áp. Arthur dẫn Gerald đi theo hướng đó. Julia đi theo và ngồi xuống cạnh ông. Cô đã đọc cho ông nghe ở đây bao nhiêu lần trong những tháng mùa hè? Cô chắc chắn rằng ông không bao giờ nghe được một từ nào, nhưng điều đó không ngăn cản cô cố gắng, hy vọng ông có thể nghe được.

Cô thở dài trước cái nhìn đầy mong đợi của ông. “Nó không thành công đâu, thưa cha. Bá tước gọi chúng con là trò lừa bịp”.

“Gọi nó như thế nào?”

“Với một giấy phép đặc biệt để kết hôn ngay lập tức và một mục sư theo gót ông ta. Chúng con đã kết hôn.”

Gerald cau mày khi ông hỏi một cách thận trọng, “Đó không phải là một câu nói đùa, phải không?”

“Không ạ.”

Ông thở dài. “Cha xin lỗi, cha thậm chí không nên hỏi điều đó. Nhưng con và Richard dường như rất hợp nhau khi các con ở đây cùng nhau, cha có ý niệm rằng các con có thể sẽ thích nhau sau ngần ấy năm và điều gì đó có thể sẽ đến với nó.”

Cảm thấy cổ họng nghẹn lại, cô liếc sang chỗ khác trước khi trả lời. “Chúng con thực sự thích nhau, nhưng chúng con không phải là người thích hợp nhất với nhau. Anh ấy sống một cuộc đời phiêu lưu vượt đại dương, nơi anh ấy dành phần lớn thời gian trên biển. Con lại muốn cộng lợi nhuận vào số tài khoản — ở đây.”

“Vậy nếu hai con không muốn kết hôn vào thời điểm đó, tại sao các con lại làm thế? Cha đã nói với con rằng cha sẽ đối phó với bất kỳ vụ bê bối

nào. Tại sao con không từ chối?”

Cô ước gì ông không hỏi điều đó. Cô có thể cảm thấy má mình ửng hồng. Trong khi cô chưa thực sự làm tình với Richard đêm đó, các nhân chứng sẽ nói khác.

“Con đang mặc quần áo lót - trong phòng của Richard.”

Gerald hăng giọng. “Cha hiểu rồi.”

Cô nhăn mặt. “Trên thực tế, còn nhiều thứ hơn thế nữa. Đó là một phần của trò lừa dối của chúng con. Chúng con muốn bá tước nghĩ rằng chúng con đã ngủ cùng nhau, để ông ta tin rằng chúng con thực sự muốn kết hôn và thả lỏng cảnh giác của ông ấy. Ông ta đã rất nghi ngờ. Chúng con nghĩ rằng điều đó có thể thuyết phục ông ấy. Chúng con chưa bao giờ nghĩ rằng ông ta sẽ lấy nó như một cái cớ để bắt ép chúng con kết hôn ngay lập tức. Ông ta xông vào phòng của Richard cùng với một mục sư và một số nhân chứng khác. Đúng như Milton hy vọng, ông ấy đã bắt gặp chúng con ở một vị trí thỏa hiệp. Vì vậy, toàn bộ trò chơi đã phản tác dụng vào chúng con. Và Richard thậm chí sẽ không ở lại London đủ lâu để ly hôn.”

“Ý con là cậu ấy sẽ không đồng ý à?”

“Ồ, anh ấy sẽ đồng ý, chỉ là anh ấy không ở lại đây. Anh ấy sẽ rời khỏi nước Anh vào ngày mai. Vì vậy, nếu con muốn ly hôn, con buộc phải đi đến tận nhà của anh ấy ở Caribê để lấy chữ ký. Anh ấy rất tức giận nên mới dẫn đến chuyện này, anh ấy sẽ không lắng nghe lý trí đâu.”

“Cha sẽ nói chuyện với cậu ấy.”

“Vấn đề là, anh ấy sẽ không thảo luận về nó. Nếu có thêm thời gian để anh ấy bình tĩnh và suy nghĩ logic, anh ấy có thể thấy lý do, nhưng không có. Và con thậm chí còn hiểu tại sao anh ấy lại tức giận như vậy. Suốt những năm qua, anh ấy đều tránh xa, nhưng không phải để trốn tránh con, mà là để khiến cha anh ấy không đạt được điều ông ta muốn. Vậy mà bá tước vừa thắng trận với cuộc hôn nhân này”.

Gerald bực bội nói: “Milton Allen sẽ không kiếm được gì từ chuyện này ngoài món của hồi môn mà cha đã cam kết.”

“Con rất vui khi nghe cha nói vậy. Con ước gì ông ta sẽ không nhận được ngay cả điều đó, sau mọi điều mà ông ta đã làm, nhưng con hiểu rằng của hồi môn đã được hứa với ông ta trong hợp đồng. Tuy nhiên, ông ta có thể có nhiều hơn thế. Chẳng có nghĩa lý gì khi ông ta từ chối những lời đề nghị khác của cha, phải không ạ? Và ông ta vẫn nghĩ rằng ông ta sẽ còn nhận được nhiều hơn nữa, điều này - con ghét phải nói điều này, thưa Cha, nhưng điều đó khiến con lo sợ cho cuộc sống của con. Và Richard đang chơi ngay trong tay ông ta bằng cách ra đi một lần nữa. Nếu cha chết, Milton sẽ có quyền kiểm soát mọi thứ thông qua cuộc hôn nhân”.

Ông cười khúc khích với cô. “Đừng để trí tưởng tượng đi lung tung, con yêu. Câu trả lời rất đơn giản như việc cha không đánh gãy sợi dây ràng buộc khi đáng lẽ phải có vì mẹ con luôn cầu xin cha chờ đợi. Sau đó, tai nạn khiến cha mất khả năng sống và Milton tiếp tục nghĩ rằng cuộc hôn nhân sẽ vẫn khiến tất cả chúng ta trở thành một gia đình hạnh phúc. Và các gia đình tự chăm sóc cho chính họ, thậm chí cả những con cừu đen của họ”.

Cô hiểu những gì ông ám chỉ. Ngay cả anh họ của cô, Raymond, người có thể được coi là con cừu đen của họ vì anh ta coi thường mọi trách nhiệm và sống một cuộc sống phù phiếm, vẫn được Gerald ủng hộ và sẽ luôn như vậy. Anh ấy là gia đình. Và bây giờ Milton dù sao cũng là một gia đình, không mong muốn, nhưng chết tiệt, vẫn là một gia đình.

“Điều đó ngụ ý rằng con sẽ phải giúp bá tước khi ông ta đến gõ cửa,” cô chỉ ra. “Và con không nghi ngờ rằng ông ta đã lên kế hoạch, không ngừng.”

“Không, nó chẳng có nghĩa gì cả. Nó chỉ giải thích tại sao ông ta vẫn nghĩ rằng cha sẽ giúp ông ấy. Con nên để cha nói chuyện với Milton. Cha sẽ nói rõ rằng cha không tha thứ hay quên lãng. Và ông ấy đã khiến cha thù hận, vì những gì ông ta đã làm với con trai mình và vì những giọt nước mắt mà ông ta đã gây ra cho con.”

Cô bặm môi, trong lòng vẫn còn lo lắng. “Nhưng ông ta vẫn chưa biết điều đó. Và điều gì sẽ xảy ra nếu ông ta vượt quá khả năng suy luận, do bị ám ảnh bởi sự giàu có của cha và— ”

Gerald nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi cô. “Im nào. Nếu nó giúp con giải tỏa tâm lý, cha sẽ có một văn bản pháp lý được soạn thảo hôm nay để ngăn ông ta thừa kế bất cứ thứ gì của cha và giao nó cho ông ta sau này.”

“Con thích ý tưởng đó. Con cũng muốn mọi thứ được chuyển về tên cha trước khi con rời đi, vì vậy chúng ta có thể làm điều đó cùng một lúc.”

Gerald gật đầu, nhưng rời thở dài. “Vậy là con thực sự sẽ đi đến tận vùng Caribê sao?”

“Sẽ không lâu đâu. Một vài tuần và— ”

“Phải mất ba hoặc bốn tuần để đến đó.”

Cô thở dài. “Chà, con sẽ tìm ra mặt tươi sáng của nó — bằng cách nào đó. Trước đây, con chưa bao giờ đi du lịch, ngoài nước Anh và đến Pháp một vài lần, vì vậy con cho rằng đó sẽ là một chuyến đi thú vị. Và một khi Richard bình tĩnh lại, anh ấy sẽ dễ dàng hòa hợp.”

“Cậu ta sao?”

“Vâng, rất dễ. Anh ấy chẳng khác gì một người đàn ông — à, cậu bé mà con từng biết và ghét. Sống xa cha ở nước ngoài trong nhiều năm đã khiến anh ấy thay đổi đáng kể — ít nhất là khi anh ấy không ở bên cạnh cha mình”.

Gerald nhìn cô đầy tò mò. “Con có chắc chắn con muốn ly hôn không?”

Cảm xúc kỳ lạ đó lại trào dâng trong cô. Tất cả những gì cô có thể nghĩ để nói là “Con chắc chắn là anh ấy muốn.”

“Đó không phải là câu trả lời cho câu hỏi của cha.”

Không, không phải, vì vậy cô buồn bã tâm sự, “Con không thể phủ nhận rằng đã có những lúc con bắt đầu nghĩ rằng anh ấy thực sự sẽ là người hoàn

hảo đối với con. Nhưng cách sống của chúng con không còn phù hợp nữa, thừa Cha. Anh ấy sẽ không bao giờ trở lại Anh, chừng nào cha anh ấy vẫn còn sống ở đây. Nhưng cha có thể tưởng tượng con đang sống ở vùng nhiệt đới, nơi luôn nóng bức đến mức con mong mỗi có được một bông tuyết không? Con không thể tưởng tượng được, và — và anh ấy không yêu con.”

“Cha hiểu rồi.” Gerald thở dài. “Đây không phải là cách cha muốn con thoát ra khỏi mớ hỗn độn mà cha đã đưa con vào.”

“Con biết, nhưng ít nhất thì bản hợp đồng chết tiệt đó đã được chấm dứt và sẽ không bao giờ ám ảnh con nữa.”

“Nhưng ly hôn là một vấn đề nghiêm trọng. Cả xã hội thượng lưu mà con kết giao sẽ coi đó là một giải pháp tai tiếng. Sẽ có những hậu quả không hề dễ chịu, ít nhất là ở khía cạnh xã hội. Con có thể thấy mình không được mời đến các bữa tiệc của họ, thậm chí còn bị hắt hủi”.

“Cha đang đề nghị—?”

“Không, con yêu, nếu đây là điều mà con cảm thấy mình phải làm, thì cha sẽ ủng hộ quyết định của con. Và cha chỉ đơn thuần đề cập đến điều tồi tệ nhất có thể xảy ra, nhưng nó có thể không quá tệ đến vậy. Rốt cuộc, tình huống của con là duy nhất, với một vị hôn phu đã mất tích nhiều năm, và con thậm chí còn phải chờ đợi ba năm trong số đó. Điều đó có thể khiến con nhận được sự cảm thông, hoặc ít nhất là hiểu được lý do tại sao con không thể tha thứ cho cậu ta.”

Với xã hội thượng lưu ư? Nếu họ coi điều gì đó “đơn giản là chưa hoàn thành”, thì lý do sẽ không thành vấn đề. Cô có thể mất tất cả bạn bè của mình vì điều này.

Cha cô dường như đọc được suy nghĩ của cô và đề nghị, “Tại sao con không liên lạc với Carol trước khi con rời đi và xem cô ấy nói gì về tất cả những điều này? Arthur nói với cha rằng cô ấy đã không sống ở bên cạnh kể từ khi kết hôn, nhưng cô ấy có sống quá xa để có thể đến thăm nhanh

không? Cha không nghĩ sẽ hỏi khi cô ấy ghé qua ngày hôm trước để bày tỏ sự vui mừng về sự hồi phục của cha.”

“Cô ấy và Harry sống tại điền trang ở nông thôn của anh ấy, nhưng họ cũng có một ngôi nhà ở London, và với Lễ hội mùa hè đang diễn ra, có lẽ cô ấy vẫn ở trong thành phố. Đó là một ý tưởng tuyệt vời, Cha. Con muốn gặp cô ấy trước khi lên đường cho kỳ nghỉ ngắn ở vùng Caribbe.”

Ông cười khúc khích trước sự lựa chọn từ ngữ của cô. “Như con nói, nếu mối quan hệ với Richard không làm con trầm trọng hơn như trước đây, thì con cũng có thể tận hưởng chuyến đi. Các hòn đảo trong khu vực đó được cho là khá đẹp, mặc dù có lẽ hơi ẩm hơn một chút vào thời điểm này trong năm”.

“Một chút thôi ạ? Richard đã làm cho nó nghe nóng hơn thế rất nhiều. Nhưng con không có ý định ở lại lâu hơn con phải làm. Con ước gì cha có thể đi cùng con”.

“Điều đó là không thể. Ngay cả khi cha có đủ thể lực, ai đó trong chúng ta vẫn cần phải trấn giữ pháo đài ở đây. Nhưng con có muốn Raymond đi cùng không?”

“Chúa ơi, không. Sau đó, chuyến đi sẽ không có gì khác ngoài việc trở nên tồi tệ hơn.”

Ngay sau khi rời khỏi phòng của cha mình, cô tự hỏi liệu mình có thời gian cho mọi việc cần làm vào buổi chiều hôm đó không. Cô đã gửi một tin nhắn cho Carol trước, hy vọng bạn của cô có thể đến gặp cô để họ có thể nói chuyện trong khi cô đang đóng gói. Cô cũng không muốn rời đi và bỏ lỡ việc gặp luật sư. Và vì cô đã không gặp Carol kể từ vũ hội nhà Malory, nên họ có rất nhiều điều để nói.

Nhưng cô hầu như chưa kịp gửi lời nhắn cho người hầu khi Carol xông vào phòng của cô trong khi cô đang đặt quần áo trên giường cho người giúp việc đóng gói ngay sau khi những chiếc hòm được mang xuống.

Rõ ràng, Carol đã trên đường đến thăm, và câu hỏi đầu tiên của cô ấy là “Làm thế nào mà bạn lại kết hôn thế?”

Kinh ngạc vì Carol đã biết, Julia hỏi, “Làm thế nào mà bạn biết điều đó?”

“Bạn đang nói đùa sao? Những người hầu của bạn ở tầng dưới không nói về chuyện gì khác kể từ khi người hầu gái của bạn loan tin. Quản gia của bạn đã đề cập đến nó ngay khi ông ấy mở cửa cho mình vào.”

Julia thở dài. Cô sẽ phải cắt lười cô hầu gái của mình. Cô gái thực sự buồn chuyện quá nhanh.

Nhưng Carol còn khiến cô ấy ngạc nhiên hơn khi cô ấy nói thêm, “Nhưng mình đã biết những gì bạn phải làm ở Willow Woods.”

“Sao cơ?” Nhưng rồi Julia đoán. “Đừng bận tâm, Cha nói rằng bạn đã đến thăm ông trong khi mình đi vắng. Mình hiểu ông ấy đã đề cập đến nó phải không?”

“Đúng vậy, mình đến để gặp bạn, nhưng một lần nữa bạn lại không có nhà — thật nực cười khi mình và bạn chắc đã nhớ nhau trong tuần đó. Vì vậy, mình đã đến thăm cha của bạn thay vào đó vì mình đã không gặp ông kể từ khi ông bình phục. Nhưng ông chỉ đề cập đến việc bạn đã đi đâu và tại sao vì ông cho rằng mình đã biết. Ông biết bạn và mình kể cho nhau nghe mọi chuyện. Mình đã rất thất vọng vì mình đã không được nghe nó từ bạn. Cha của bạn đã không đi vào chi tiết chính xác khi ông ấy nhận ra rằng mình thậm chí không biết chồng sắp cưới của bạn đã trở lại thành phố.”

“Mình đã kể cho bạn nghe về anh ấy đêm đó tại vũ hội—”

“Bạn đã không!”

“Ồ, mình đã kể mà - ồ, gián tiếp thôi,” Julia nói. “Thực ra, mình cũng không biết đó là Richard. Anh chàng người Pháp? Bạn nhớ ra chưa?”

“Là anh ta? Ôi trời. Nhưng không phải bạn nói rằng anh ta đang yêu người khác sao? Một người phụ nữ đã kết hôn?”

“Georgina Malory.”

Carol thở hỗn hển. “Anh ta muốn chết sao?”

“Không, và mình chắc chắn đó chỉ là một sự mê đắm nhất thời. Anh ấy không còn tỏ ra u sầu nữa khi cô ấy được nhắc đến. Như bây giờ mình đã biết anh ấy táo bạo làm sao, mình không nghi ngờ gì anh ấy chỉ say mê với sự mạo hiểm theo đuổi cô ấy.”

Carol thở dài. “Nhưng điều này có nghĩa là bạn chưa thực sự kết hôn, phải không? Bạn cứ để người hầu của mình nghĩ rằng bạn là vì lý do gì đó?”

“Bạn có lẽ nên ngồi xuống,” Julia nói, sau đó kể cho Carol nghe tất cả.

Và sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, ngay cả những chi tiết thân mật hơn mà Julia sẽ không bao giờ nói với ai khác, Carol ngạc nhiên nói, “Đó là một tình huống khó khăn. Không, đừng khóc!”

Julia không thể kiềm chế được. “Điều trớ trêu là, anh ấy là người hoàn hảo đối với mình, nhưng mình không phải đối với anh ấy.”

“Chúa ơi, bạn yêu anh ấy ư? Sau ngần ấy năm ghét anh ấy, bạn đã thực sự yêu anh ấy?”

“Mình không nói điều đó.”

“Bạn không cần phải làm như vậy.”

“Nhưng mình không muốn sống quá xa với tất cả những gì mình biết, ở một nơi nghe có vẻ xa lạ”.

Carol đảo mắt. “Bạn sẽ không biết rằng bạn không thích nó cho đến khi bạn thực sự đến đó. Vậy bạn còn nghi ngờ gì nữa không?”

Julia nói nhỏ, “Anh ấy không yêu mình.”

“Bạn có chắc không?”

“Chà, không, nhưng—”

“Có thể anh ấy cũng đang có những nghi ngờ giống bạn thì sao?”

Julia cắn môi. “Mình không chắc.”

“Sau đó, bạn sẽ phải tìm ra và bạn sẽ tìm ra nó. Bạn có cả một đại dương phải vượt qua trước khi đứng trước một quan chức để kết thúc một cuộc hôn nhân có thể cả hai đều không muốn kết thúc. Hãy cho Richard biết bạn cảm thấy thế nào”.

CHƯƠNG 47

Gabrielle và Drew đã đợi Richard quay trở lại London trước khi họ lên đường trở lại vùng biển Caribe, vì vậy việc chuẩn bị khởi hành vào buổi sáng không phải là điều bất tiện, Drew đảm bảo với người bạn của mình. Richard cảm thấy nhẹ nhõm khi Gabrielle không có ở nhà Boyd khi anh đến đó vì anh biết cô sẽ đòi kể chi tiết về những gì đã xảy ra tại Willow Woods. Cảm xúc của anh vẫn còn thay đổi, Richard chưa sẵn sàng để thảo luận về nó. Anh chỉ nói với Drew rằng mọi chuyện không suôn sẻ.

Đó là một cách nói ngắn gọn. Khi anh đứng trong căn phòng ngủ cũ của mình tại Willow Woods, nhìn cha mình nhếch mép, anh nhận ra rằng người cha đáng ghét của mình thực sự đã ép buộc được anh một thứ mà ông ta muốn! Người phụ nữ mà anh đã gấn bó gấn hết cuộc đời. Tuy nhiên, đạt được những gì ông ấy muốn có nghĩa là cha anh cũng đã thắng. Đó là điều không thể chấp nhận được trong tâm trí anh.

Anh không ở nhà Boyd lâu hơn là quăng cái túi vào căn phòng mà anh được sắp xếp, nơi anh chia sẻ với Ohr vào buổi tối. Anh cần tìm một luật sư có thể gặp anh hôm nay. Nếu bất cứ điều gì xảy ra với anh, hoặc với Julia trước khi cô ly hôn, anh muốn chắc chắn rằng cha anh không thể bước vào và cố gắng đòi bất kỳ phần nào trong tài sản của nhà Miller. Anh muốn một di chúc được lập ra có thể loại trừ rõ ràng Milton Allen khỏi bất cứ điều gì của anh — hoặc của vợ anh.

Vợ của anh. Chúa ơi, nghe mới tuyệt làm sao. Nhưng Julia không nghĩ vậy, và có lẽ cô ấy đã đúng. Rốt cuộc anh có gì để mang lại cho cô? Anh không một xu dính túi. Thực sự không có gì để tiêu tiền ở Caribbean, vì vậy anh đã cất giấu vài nghìn bảng Anh, nhưng chỗ tiền đó chỉ giống như tiền lẻ so với những gì Julia đáng giá. Anh không sở hữu tài sản gì, thậm chí không có một ngôi nhà của riêng mình. Và anh là con trai thứ, nên không có tước vị nào khác ngoài từ *lãnh chúa* đi kèm với tên anh, thứ mà

anh thậm chí không sử dụng ở quần đảo. Đưa Julia rời khỏi thế giới xã hội thượng lưu mà cô đã quá quen thuộc ư? Từ đế chế kinh doanh mà cô ấy đã tự mình điều hành trong 5 năm qua? Với lương tâm của mình, làm sao anh có thể làm được điều đó?

Anh phải để cô đi, và điều đó có nghĩa là không chống lại quyết định của cô. Anh không thể nhìn thấy con đường nào khác. Nhưng anh vẫn chưa thể làm được gì. Đó hoàn toàn là sự ích kỷ, khăng khăng đòi cô đi cùng anh, nhưng giờ anh rất vui vì mình đã làm điều đó. Ít nhất, nó sẽ cho anh một vài tuần nữa với cô trước khi họ chia tay trong tốt đẹp.

Nhưng cô ấy có thể không đến.

Sau khi anh trở lại nhà Boyd vào cuối buổi chiều hôm đó, cảm giác như thể anh đã nín thở cho đến khi tin nhắn của cô được chuyển đến, thông báo cho anh rằng cô sẽ gặp anh ở bến tàu vào buổi sáng.

Ohr xuất hiện trong ô cửa đang mở. Richard vẫn chưa đóng cửa sau khi tin nhắn của Julia được đưa đến cho anh. Anh đang chìm sâu trong suy nghĩ, anh chỉ kịp nhận ra Ohr đang nói gì đó với anh.

“Sao cơ?”

“Tôi nói, chuyện gì đã xảy ra ở Willow Woods?” Ohr lặp lại.

“Trò lừa bịp của chúng tôi đã bị phát hiện. Chúng tôi đã kết hôn.”

Ohr cười khúc khích. “Tôi không mong đợi để nghe điều đó. Thế tại sao cậu vẫn lêu lổng thế này?”

“Tôi không có.”

“Cậu đã. Sau những sự kiện gần đây, tôi chắc chắn rằng cậu sẽ làm điều đó.”

Richard chưa muốn thảo luận về Julia, vì vậy anh chỉ nói: “Đó là một tình huống phức tạp.”

“Với tôi thì có vẻ đơn giản. Hay cậu chưa bao giờ thấy say mê sự nguy hiểm khi yêu cô ấy, đơn giản vì chồng cô ấy là ai?”

Richard nheo mắt cười vì sai lầm của Ohr, cố gắng cắt ngang lời anh ta, nhưng Ohr đã giơ tay, quyết tâm nói ra. “Malory đã đe dọa chúng tôi vào ngày cậu gặp vợ anh ta khi chúng tôi thả Gabby tại nhà của họ. Anh ta cực kỳ đáng sợ, đúng như tính cách của anh ta, và điều đó có thể ảnh hưởng đến cậu ngay lúc đó. Anh ta đã đưa ra cho cậu một thử thách độc đáo. Nhưng cuối cùng cậu cũng đã nếm trải sự ghen tuông của anh ta, vì vậy tôi phải hỏi, cậu có thực sự nghĩ rằng cậu vẫn còn yêu cô ấy không?”

Richard cười khúc khích khi lắc đầu. Anh không cần phải giải thích về sai lầm. Ohr sẽ không tọc mạch. Vì vậy, anh chỉ nói, “Không, bất kể đó là gì, thì nó đã kết thúc.”

“Vậy là cậu đang tranh giành vợ của chính mình?” Ohr tò mò. “Làm thế nào – thật kỳ lạ.”

Richard mím chặt miệng. Không có gì về điều đó là thú vị. “Tôi sẽ giải quyết nó.”

“Chà, nếu cậu muốn nói ra, chúng ta vẫn còn thời gian trước bữa tiệc.”

“Bữa tiệc nào?”

“Bữa tiệc chia tay của Gabby và Drew tối nay. Chúng ta đã được mời.”

“Được mời khi chúng ta đã ở đây? Có nghi ngờ gì về việc chúng ta sẽ được chào đón không?”

“Ồ, bữa tiệc không diễn ra ở đây,” Ohr cười nói. “Nó ở nhà của James Malory.”

Richard chưa bao giờ tưởng tượng rằng mình thực sự được mời đến nhà của James. Malory chắc hẳn không biết, anh nghĩ vậy. Tuy nhiên, khi anh và Ohr được đưa vào phòng khách nơi cả gia đình Andersons và Malorys đang tụ tập, James đã chú ý đến anh và thậm chí không nhướng mày trước sự hiện diện của anh.

Tuy nhiên, Gabrielle đã lao vào anh ngay khi anh bước vào. Ông đã cảnh báo Richard rằng anh đã nói về cuộc hôn nhân của anh với Drew, và Drew đã cùng vợ anh ta đến nhà nhà Malory trước đó.

“Em rất mừng!” Gabrielle nói với Richard.

“Đừng. Cha anh đã thẳng, Gabby.”

“Chà, có điều đó, nhưng anh cũng vậy, phải không? Em đã thấy cách anh nhìn Julia trên tàu *The Maiden George*. Anh khó có thể rời mắt khỏi cô ấy. Và anh đã cưới cô ấy!”

Cô đã quá hạnh phúc cho anh. Richard không nỡ nói với cô ấy về cuộc ly hôn sắp tới, ít nhất là không phải tại bữa tiệc này vì thể diện của cô ấy.

Anh chỉ nói đơn giản, “Cô ấy sẽ lên tàu cùng với chúng ta.”

“Chà, tất nhiên là cô ấy sẽ, tại sao lại không chứ?Ồ, khoan đã, cô ấy phải có quá nhiều thứ để đóng gói, để chuyển đến một đất nước khác. Cô ấy có cần giúp đỡ không? Chúng ta có cần phải trì hoãn việc khởi hành của mình một hoặc hai ngày không?”

“Không cần chậm trễ, Gabby, làm ơn. Anh đã chuẩn bị để tìm một con tàu khác nếu *The Triton* không thể ra khơi vào buổi sáng. Anh không thể chịu đựng thêm một ngày nào nữa trên cùng lục địa với cha mình.”

Cô chăm chú nhìn anh. “Có chuyện gì khác đã xảy ra phải không?”

“Chúng ta đừng thảo luận về nó tối nay. Và Julia sẽ thu xếp ổn thôi, cô ấy có thể có nhiều người hầu giúp cô ấy hơn chúng ta có thể đếm được. Hãy tận hưởng bữa tiệc của em đi.”

Anh đẩy cô về phía chông mình trong khi anh nhanh chóng đi qua phòng để trốn tránh bất kỳ câu hỏi nào nữa. Con trai của James, Jeremy, đã lọt vào tầm mắt của anh và Richard đi đến chỗ cậu ta.

Anh chưa bao giờ gặp vợ của Jeremy trước đây. Cô ấy có thể đã đến dự vũ hội của Georgina, anh không nhận thấy bị vây hãm như khi anh ở với

Georgina. Lúc này anh không thể không chú ý đến cô khi cô quay mặt về phía anh. Anh thậm chí còn nín thở. Danny Malory có một vẻ đẹp thanh tao đầy mê hoặc và càng trở nên như thiên thần bởi mái tóc trắng tinh của cô, điều rất khác thường ở một thiếu nữ. Mặc dù cắt cực ngắn, một phong cách không hợp thời trang cho một quý cô, nhưng ở trên người cô ấy, nó đã gây ấn tượng mạnh.

Jeremy đã chọc vào mạng sườn anh để khiến Richard rời mắt khỏi vợ cậu ta. Richard cười khúc khích khi nhận ra mình thực sự đang nhìn chăm chăm.

“Xin lỗi,” anh nói với cặp đôi với một nụ cười toe toét. “Tôi cho rằng nó xảy ra thường xuyên?”

Jeremy gật đầu. “Cô ấy thật may mắn vì tôi không phải là người hay ghen tuông.”

“Không, em chỉ may mắn thôi,” Danny nói và nở nụ cười yêu thương với chồng mình.

Richard ghen tị với hạnh phúc của họ. Trên thực tế, tất cả các cặp đôi trong phòng dường như đều may mắn có được cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Jeremy, nhận thấy Richard đang liếc về căn phòng, nói: “Anh không biết mọi người ở đây phải không?”

“E là không. Trước đây cha cậu không bao giờ cho tôi vào nhà.”

“Thật à? Thật thú vị. Trước khi ông ấy biết anh là một quý ông à?”

“Không, tôi chỉ nhận ra mặt xấu của ông ấy,” Richard nói một cách lảng tránh.

“Ah. Chà, tất cả đã được tha thứ nếu anh đã ở đây lúc này,” Jeremy giả định. “Vây để tôi giới thiệu với anh với gia đình của tôi. Tất nhiên, họ không phải tất cả ở đây, chỉ là những người ở trong thành phố và có thể đến dự bữa tiệc trong thời gian ngắn như vậy. Và tôi chắc rằng anh có thể đã biết bên gia đình Drew rồi.”

Richard chưa bao giờ thực sự gặp Warren, anh trai của Drew, nhưng vì anh ta cũng đã kết hôn với một người Malory, nên Jeremy đã giới thiệu vợ của Warren, Amy. “Một cô gái trẻ tinh quái” là cách Jeremy mô tả về người chị họ này của cậu, và cậu cảnh báo Richard đừng bao giờ đặt cược với cô ấy. Cô ấy chưa bao giờ thua, rõ ràng là vậy.

Một người chị họ khác của Jeremy cũng có mặt, Regina Eden, người đã tổ chức vũ hội của Georgina và chồng cô, Nicolas. “Nếu anh đã nghe thấy cha tôi chê bai Nick, đừng nghĩ gì về điều đó,” Jeremy cười khúc khích nói. “Cha tôi và các anh trai của ông ấy đều đã chung tay nuôi dưỡng Reggie sau khi bố mẹ chị ấy qua đời, vì vậy họ hơi bảo vệ chị ấy và hãy chắc chắn rằng Nick biết điều đó, ít nhất là cha tôi và chú Tony.”

Cũng có mặt tại đây là Tony, chú của Jeremy, một người đàn ông đặc biệt đẹp trai mà Jeremy còn giống chú hơn cả cha của cậu! Jeremy bật cười khi Richard đề cập đến điều đó.

“Đó là điều gàn dở của cha tôi, vì vậy đừng nhận xét nó ở nơi nào ông ấy có thể nghe thấy. Chính là mái tóc đen này, thực sự. Chỉ một vài người Malory trong chúng tôi có nó. Mọi người khác trong gia đình đều nghiêng về tóc vàng”.

Một trong những người bác lớn tuổi của Jeremy cũng ở đó, Edward Malory và vợ ông, Charlotte, sống ở Quảng trường Grosvenor. Một người anh trai khác của Drew, Thomas, cũng tham dự. Người anh lớn nhất nhà Anderson đã ở trong thành phố, nhưng đã lên tàu ra khơi.

Về Edward, Jeremy nói, “Thật xấu hổ, bác Eddie sẽ không có cơ hội gặp vợ anh trước khi anh đi cùng cô ấy. Ông ấy là thiên tài tài chính của gia đình. Julia không có vẻ quá tệ về tài chính, vì vậy họ sẽ có rất nhiều điểm chung để thảo luận.”

Khi nhắc đến Julia, tâm trạng của Richard giảm hẳn. Nhưng anh nhớ ra dụng cụ phá khóa trong túi và đưa chúng cho Jeremy. “Cảm ơn cậu đã cho tôi mượn những thứ này.”

Jeremy đưa bộ dụng cụ cho vợ, người đang cười toe toét và nói: “Không có gì đâu. Tôi không sử dụng chúng trong những ngày này. Tôi chỉ giữ chúng như một kỷ vật của những người bạn mà tôi đã kết giao thời trẻ”.

“Chúng rất hữu ích,” Richard đảm bảo với cô.

“Rất vui khi nghe điều đó.”

“Con đã đọc chiếm anh ta đủ rồi đấy, chó con,” James nói với con trai mình khi anh đến gần họ, sau đó nói với Richard, “Đi nào, tôi có một khúc xương để cho cậu đấy.”

Richard rên rỉ, nhưng vẫn đi theo James đến lò sưởi không có đèn, cách những vị khách khác một khoảng khá xa.

Đặt một tay lên lò sưởi, James không thực sự nhìn Richard. Anh ấy nhìn vợ mình khi anh ấy nói, “Những gì mà tôi đã nghe nói là cậu đã thực sự tình táo và làm một việc tốt? Có muốn uống với tôi trước khi cậu rời thành phố không?”

“Rất vui lòng,” Richard trả lời, không hề phẫn khích.

“Đừng có nghĩ đến việc trèo tường nhà tôi là được, chàng trai già. Đừng bao giờ.”

“Anh đã nói với tôi về điều đó, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

James cuối cùng cũng liếc nhìn Richard, một bên mày vàng nhướng lên. “Thậm chí không đến thăm à? Tôi cho rằng tôi có thể đưa ra những ngoại lệ cho những lần ghé thăm đấy”.

Richard không thể nhịn được cười lúc này. “Anh cũng có trái tim đấy, Malory.”

“Đó là một món quà,” James nói không chút biểu cảm.

Vì James có vẻ đang có tâm trạng tốt, có lẽ vì Richard lại phải rời khỏi đất nước, Richard cẩn thận hỏi: “Anh có phiền không nếu tôi xin lỗi

Georgina khi tôi ở đây, vì bất kỳ sự đau khổ nào mà tôi có thể đã gây ra cho cô ấy với sự mê đắm của tôi?”

“Có, tôi rất phiền.”

“Nó chỉ tốn một chút thời gian thôi.”

Giọng điệu của James đột ngột trở nên đáng ngại. “Tôi đã nói là tôi rất phiền.”

Richard thở dài. “Vậy thì anh có thể chuyển lời xin lỗi của tôi đến cô ấy không? Hãy nói với cô ấy rằng cô ấy là một trong những người phụ nữ đáng yêu nhất mà tôi từng biết— ”

“Cậu đang đùa với vận may của mình đấy.”

“—Nhưng giờ đây tôi hoàn toàn nhận thức được sự khác biệt giữa sự say mê nho nhỏ và tình yêu,” Richard nhanh chóng kết thúc.

James nhìn anh một cách kiên định trước khi anh ta nói, “Nếu cậu nghĩ rằng tôi sẽ nói với vợ tôi rằng cô ấy đứng ở vị trí thứ hai, thì cậu sắp tiêu rồi. Tôi sẽ chuyển lời xin lỗi chứ không phải một lời nói chết tiệt nào khác.”

“Đủ công bằng.” Richard cười toe toét.

“Nhưng tôi được nhắc rằng George có thể sẽ nhớ Julia. Sống gần như vậy nên họ khá vui vẻ”.

“Julia sẽ trở lại,” Richard nói đơn giản.

“Cô ấy ư? Không phải cả hai người à?” Trước cái gật đầu ngập ngừng của Richard, James nói thêm, “Tuyệt vời. Không thể yêu cầu một sự sắp xếp tốt hơn. Tôi không thể để George ra khỏi tầm mắt của tôi lâu như vậy, nhưng chỉ cần Julia đi trên những con tàu Skylark, ít nhất cậu có thể yên tâm về sự an toàn của cô ấy.”

Richard lẽ ra nên để chuyện đó qua đi vào lúc đó. Anh không nợ Malory bất kỳ lời giải thích nào. Nhưng cuối cùng anh lại nói, “Anh hiểu lầm rồi.

Cô ấy chỉ đến Caribbean để ly hôn.”

James nhìn chăm chăm vào anh một lúc, một khoảnh khắc ngắn ngủi, trước khi nắm đấm như đá tảng của anh ta hạ xuống ruột của Richard. “Câu trả lời sai. Thử lại đi.”

Tất cả những gì Richard cố gắng làm là lấy lại không khí trong phổi và giữ cho mặt không nhăn nhó. Cuối cùng khi anh có thể đứng thẳng lại và thở cùng lúc, đôi mắt anh nheo lại nhìn James. “Đó không phải là ý tưởng của tôi. Tôi yêu cô ấy. Nhưng cô ấy sẽ không hạnh phúc ở nơi mà tôi sẽ đến, rời xa tất cả những gì cô ấy biết và yêu thích. Tôi không thể làm điều đó với cô ấy.”

“Vậy thì cậu chuyển về đây. Hoặc cậu tìm ra một cách khác. Nhưng cậu không thể để hạnh phúc thực sự vụt mất khỏi tầm tay của mình mà không có một cuộc chiến với sự hỗn độn như địa ngục ấy.”

“Đó là những gì anh ấy đã làm,” Anthony Malory nói khi tham gia cùng họ và nắm bắt được lời khuyên cuối cùng của James. “James phải xoay quanh sự thật rằng các anh trai của vợ anh ấy muốn giết anh ấy và đưa cô ấy trở về nhà với họ. Khó có thể duy trì một cuộc hôn nhân từ các phía khác nhau của đại dương. Nhưng anh ấy buộc họ phải xem lại lý lẽ. Anh ấy giỏi về điều đó.”

“Đậy nắp lại đi, Tony,” James nói.

Anthony cười toe toét. “Em đã rất hữu ích đấy.”

“Chú thật đáng ghét,” James không đồng ý.

Richard bỏ đi khi hai anh em Malory bắt đầu cãi vã theo cách có thể là một cách thân thiện, mặc dù rất khó để nói như vậy. Với những suy nghĩ xa rời khỏi cuộc vui xung quanh, Richard rời bữa tiệc sớm. Nhưng trước khi gọi xe ngựa để đưa anh trở lại nhà Boyd, anh nhìn chăm chăm xuống con phố về phía nhà của Julia và từ từ đi về hướng đó. Anh không ngần ngại gõ cửa nhà cô. Nhưng khi người quản gia mở cửa, người anh yêu cầu gặp lại

không phải là Julia. Anh muốn nói chuyện với Gerald Miller trước khi lên đường vào buổi sáng.

CHƯƠNG 48

“Ôi, Chúa ơi, trời mưa rồi,” Raymond nói khi bước xuống khỏi xe ngựa và với lấy tay Julia để đỡ cô xuống. “Em sẽ ướt sũng trước khi lên tàu đấy.”

“Vớ vẩn,” cô đáp, tò mò liếc nhìn quanh bến tàu. “Đây chỉ là một cơn mưa phùn.”

Ngay cả vào một giờ sớm như vậy, khu vực này đã nhộn nhịp với các hoạt động. *The Triton* không phải là con tàu duy nhất khởi hành theo thủy triều. Hàng tươi sống vẫn đang được vận chuyển trên tàu của Drew, với một số toa xe nữa đang chờ dỡ hàng. Ngay sau đó, một đội thủy thủ đã xuất hiện để mang những chiếc hòm của cô lên tàu.

Cô nhìn người anh họ của mình, người đang cau mày nhìn lên bầu trời xám xịt. Thật là tệ khi thời tiết đẹp mà họ có đã không kéo dài cho sự ra đi của cô. Nhưng những đám mây trông vẫn chưa quá tối và gió thổi mạnh có nghĩa là bầu trời u ám có thể sớm quang đãng.

“Đừng quên kiểm tra cha em — thường xuyên,” cô nói với Raymond khi chiếc xe chở đồ cuối cùng của cô được chở lên đoạn đường dốc. Cô nên đi theo nó, nếu không cô sẽ sớm bị ướt.

“Được rồi, được rồi, bất cứ khi nào thuận tiện!” Raymond nói, và ôm cô. Cô nghe thấy anh ta thì thầm khi anh ta quay trở lại cỗ xe, “Anh vẫn không thể tin rằng em đã lôi anh ra khỏi giường trước bình minh một lần nữa!”

Lời cầu nài của anh họ cô quen thuộc đến mức cô hầu như không nhận ra. Nhưng cô vẫn hơi bối rối về tâm trạng tốt của cha cô sáng nay trước khi cô rời khỏi nhà. Ông đã có cái nhìn tích cực hơn nhiều về chuyến đi của cô so với ngày hôm trước. Phải chăng ông đang cố vui vẻ vì lợi ích của cô?

Julia lên tàu. Nó cũng ướt như trời vừa mưa xong vậy. Dù sao thì cô cũng không muốn xem *The Triton* rời khỏi nước Anh. Cô có thể khóc. Lần nữa. Nhưng trong cabin gỗ của mình, cô ngồi trên giường nhìn chăm chăm vào chiếc hòm của mình, thứ đang chiếm gần hết không gian sàn căn phòng, cố gắng không nghĩ về lý do tại sao cô lại ở đây. Bốn rương hành lý. Rõ ràng là cô đã mang quá nhiều quần áo. Nhưng trước đây cô chưa bao giờ đi xa nhà như vậy.

Căn cabin nhỏ được kê một chiếc giường cỡ bình thường, chỉ đủ chỗ cho một chiếc bàn nhỏ để ăn, chiếc bồn tắm hình tròn nhỏ nhất mà cô từng thấy, bệ rửa mặt và tủ quần áo cỡ bình thường. Cô sẽ phải giữ đồ để có thể cất những chiếc hòm đó đi để có thêm không gian. Cô tự hỏi liệu mình có nên chợp mắt trước không. Cô có thể đã ngủ một giấc vào ngày hôm trước trong chuyến xe dài trở về London, nhưng cô đã không được nghỉ ngơi nhiều vào đêm qua với suy nghĩ về chuyến đi này của mình — và điều gì sẽ xảy ra vào cuối chuyến đi.

Ngày hôm qua, sau khi cô gửi tin nhắn cho Richard, anh đã gửi lại một bức thư chỉ dẫn đường đến bến tàu nơi *The Triton* neo đậu và khuyên cô nên đến đó trước bình minh. Anh có thể nói rằng anh sẽ đón cô, nhưng anh đã không làm như vậy. Điều đó có thể cho cô thêm một cơ hội để phá bỏ quyết tâm rời nước Anh nhanh chóng của anh, trước khi quá muộn. Và cô cũng không tìm thấy anh trên tàu, trước khi mỏ neo được nâng lên, mặc dù cô đã chắc chắn rằng anh đang ở đâu đó.

Ít nhất cô cũng mừng vì Gabrielle và Drew đã đồng ý nhanh chóng ra khơi, nhưng cô tự hỏi liệu Richard có kể cho hai người đó nghe về cuộc hôn nhân của họ hay không. Cô đã được dành cho một cabin riêng, vì vậy có thể anh đang giữ một ngăn ở đâu đó cho riêng mình — không, anh ấy sẽ phải giải thích sự hiện diện của cô.

Carol đã nói, *Bạn sẽ có cả một đại dương để vượt qua trước khi bạn đứng trước một quan chức để kết thúc một cuộc hôn nhân có thể cả hai người đều không muốn nó kết thúc. Hãy cho Richard biết bạn cảm thấy thế nào.* Cô ấy đã làm cho nó nghe thật dễ dàng. Nhưng Julia không nghĩ rằng bạn mình đã từng phải đối phó với một người như Richard. Anh có một con quỷ ăn thịt trong người. Con quỷ đó đã biến cô thành một con quái vật khi họ còn nhỏ. Chúng đã kiểm soát phần lớn cuộc đời của anh. Chúng có thể bùng phát bất cứ lúc nào để phun ra cơn thịnh nộ và cay đắng. Nhưng khi những con quỷ đó yên lặng, khi anh không nghĩ về cha mình, anh hoàn toàn là một người đàn ông khác hẳn — người mà cô đã yêu.

Vẫn nhìn chăm chăm vào những chiếc rương đang cản đường, cô từ bỏ ý niệm ngủ trưa khi tâm trí có quá nhiều thứ và bắt đầu dờ dờ. Không mất nhiều thời gian để nhận ra rằng trong tủ quần áo sẽ không đủ chỗ cho dù chỉ một nửa những thứ cô mang theo, vì vậy cô chỉ lấy ra những bộ váy yêu thích của mình. Phần còn lại sẽ phải được cất với các hòm khác.

Cô dừng lại khi nghe thấy tiếng gõ cửa và ngay lập tức nín thở. Cô hy vọng đó là Richard nếu anh sẵn sàng nói chuyện với cô, nhưng cũng hy vọng đó không phải là anh nếu anh vẫn bị bao vây bởi những con quỷ - cô sợ mình sẽ nổi giận nếu cô phải đối phó với chúng một lần nữa.

Nhưng đó lại là Gabrielle thò đầu vào trong, nở một nụ cười rạng rỡ và bước vào, hỏi: “Cô hầu gái của cô đâu?”

“Chồng cô ấy sẽ không để cô ấy rời nước Anh. Cô ấy còn trẻ và họ mới kết hôn chưa được bao lâu. Và không có thời gian để tìm một cô hầu khác”.

Gabrielle đảo mắt. “Tôi hiểu cô muốn nói gì. Đã đến lúc chúng tôi phải về nhà, nhưng Richard khẳng định chúng tôi phải đi hôm nay nếu không anh ấy sẽ tìm một con tàu khác. Thật thô lỗ với anh ấy và anh ấy thậm chí sẽ không thảo luận về nó. Nhưng đừng lo lắng về một người giúp việc. Người giúp việc của tôi ở đây và cô ấy cũng có thể giúp cô”.

“Cảm ơn cô. Tôi không cần nhiều sự trợ giúp, chủ yếu là chỉ với mái tóc của mình. Tôi thật tệ trong việc vấn nó lên.”

Gabrielle cười khúc khích. “Cô cũng có thể quên đi những kiểu chải tóc cầu kỳ trên tàu, trừ khi cô có ý định dành toàn bộ hành trình bên dưới boong. *The Triton* có tốc độ tốt, có nghĩa là nó thường rất gió trên boong. Tôi thấy việc giữ mái tóc của mình sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu tôi chỉ tết nó lại”.

Julia hầu như chưa nghe thấy bất kỳ điều gì về điều đó, vẫn ngạc nhiên rằng Richard thậm chí sẽ không nói chuyện với những người bạn thân nhất của mình. Cuối cùng cô đã nói để bảo vệ anh, “Richard đang tức giận.”

“Rõ ràng là có điều gì đó không ổn, nhưng đó không phải là lý do để anh ấy gây bất ngờ với bạn bè của mình,” Gabrielle bực bội.

“Anh ấy nói với tôi điều tương tự, hãy sẵn sàng rời đi ngay hôm nay hoặc — tạm biệt.”

“Nhưng cô là vợ của anh ấy!”

“Vậy là anh ấy đã nói với cô điều đó?”

“Đó là tất cả những gì anh ấy nói với chúng tôi,” Gabrielle nói, nhìn Julia đầy mong đợi.

Julia không thực sự muốn nói lại về thảm họa ở Willow Woods. Nước mắt cứ thế tuôn rơi trên mặt cô mỗi khi cô làm vậy, và cô đã có khá đủ những thứ đó rồi.

Nhưng Gabrielle không để ý đến sự im lặng của cô, cô ấy nói, “Cô biết đấy, khi tôi nói rằng cô có thể là sự cứu rỗi của anh ấy, tôi đã không nghĩ

đến—”

“Không sao đâu. Dù sao thì nó cũng không có tác dụng gì.”

“Không tác dụng gì sao?” Gabrielle nói với một cái nhìn trống rỗng.
“Nhưng anh ấy đã kết hôn với cô!”

Julia thở dài. Không có bất kỳ sự trợ giúp nào cho cô cả. Cô ngồi trên giường và vỗ nhẹ vào chỗ bên cạnh để Gabrielle đến ngồi cùng cô. Sau đó, cô kể một cách ngắn gọn nhất có thể, kể cho người bạn mới nghe câu chuyện mà cô đã kể với cha mình, cô chỉ không đề cập đến tất cả những điều thú vị mà cô đã có ở Willow Woods khi bá tước không có mặt. Cô bắt đầu nghĩ rằng cô đã mơ thấy tất cả những niềm vui mà cô đã có với Richard và với Charles và Mathew.

Nhìn chằm chằm vào sàn nhà một cách trầm ngâm, Gabrielle nói, “Cô sẽ không cân nhắc việc kết hôn với anh ấy sao?”

Giữ anh trong một cuộc hôn nhân đã được ép buộc cho họ ư? Carol dường như nghĩ rằng nếu Julia nói với Richard rằng cô yêu anh, điều đó sẽ thay đổi mọi thứ. Nó sẽ không thể đâu. Làm sao có thể, khi anh không cảm thấy như vậy với cô?

Vì vậy, cô tránh tất cả những lý do tại sao điều đó không hiệu quả và chỉ đơn giản nói, “Chỗ của tôi là ở Anh.”

“Nhưng với hầu hết gia đình của Drew thường ở đó, chúng tôi sẽ đến thăm thường xuyên. Chúng tôi hoan nghênh cô đi cùng với chúng tôi bất cứ lúc nào. Và Richard sẽ làm một người chồng tốt!”

Julia ngạc nhiên trước sự chắc chắn của Gabrielle. “Anh ấy ư? Tôi biết anh ấy có thể quyến rũ, vui vẻ, chu đáo — cô nên thấy anh ấy chơi cùng cháu trai của mình. Điều đó thật cảm động, vì vậy tôi tưởng tượng anh ấy thậm chí sẽ làm một người cha tốt. Anh ấy đã cho tôi thấy anh ấy có thể tốt như thế nào, nhưng anh ấy và tôi sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Sau những cuộc phiêu lưu thú vị mà anh ấy đã có kể từ khi bỏ nhà ra đi,

anh ấy sẽ không hạnh phúc khi sống ở Anh bây giờ, không hơn tôi khi rời xa thế giới mà tôi đã lớn lên. Bên cạnh đó, nếu chúng tôi ở bên nhau, cha anh ấy sẽ chiến thắng.”

Gabrielle đảo mắt. “Cha anh ấy đã thắng rồi, nhưng đó chỉ là một chiến thắng nhỏ. Cô và Richard vẫn chưa thực sự thua — chưa đâu. Vì vậy, đừng để tên bạo chúa đó là một vấn đề nữa, nếu không hẳn thực sự sẽ chiến thắng.”

CHƯƠNG 49

Khi Julia lên boong thì quần đảo Anh đã không còn trong tầm mắt, cô lập tức nhìn quanh tìm Richard, nhưng không thấy anh đâu cả. Gabrielle đã chỉ ra cho cô nhiều điều để suy nghĩ. *Đừng để tên bạo chúa đó là một vấn đề nữa.* Ông ta không phải là vấn đề, không phải đối với cô. Nhưng liệu Richard có bao giờ nhận thức điều đó như vậy không?

Cô không nghĩ phải nhìn lên để tìm anh. Nhưng sau đó cô nghe thấy tiếng cười phía trên mình và nhìn lên để thấy Richard và Ohr. Treo trên cột buồm ư? Còn cười đùa nữa? Điều đó khá bất ngờ. Cơn giận của anh đã tan biến nhanh chóng, chỉ vì anh sắp rời xa quê hương à? Hoặc có thể chỉ là Ohr đã cười.

Richard đang giúp bạn mình kéo thêm buồm để tận dụng gió mạnh. Gabby đã đứng khi khuyên cô nên tạo kiểu tóc đơn giản trong suốt chuyến đi. Ngay cả khi có tết tóc thành một bím dài, mái tóc dài của Richard vẫn bay ngang vai anh ấy, và kiểu tóc cô búi lên buổi sáng hôm đó đã bay tứ tung chỉ trong vài phút sau khi cô đứng trong cơn gió biển.

Cô không thể rời mắt khỏi Richard. Anh đi chân trần, có lẽ để bám trên cột buồm tốt hơn, nhưng ở độ cao đó, vẫn rất nguy hiểm khi một cú trượt chân nhỏ nhất có thể khiến anh ngã nhào xuống boong. Tuy nhiên, anh trông không có vẻ sợ hãi khi ở trên đó, như thể đó là điều mà anh đã làm rất nhiều lần và anh có thể làm điều đó kể cả khi bị bịt mắt!

Cổ cô bắt đầu quặn lại khi nhìn anh. Mái tóc của cô trở nên khá phiền phức, che khuất tầm nhìn của cô. Anh sẽ không bao giờ để ý đến cô sao? Nhưng sau đó, anh đã nhìn thấy cô. Mắt họ khóa chặt vào nhau. Với tất cả sự mãnh liệt trong anh, đó là tất cả những gì cô cảm nhận được, nhưng gió lại thổi mái tóc xoà vào mặt cô! Lần này khi cô đẩy nó ra, cô thấy Richard đang leo xuống boong.

Cô nhìn xuống và chờ đợi, biết rõ rằng anh có thể đi sang một hướng khác, vẫn không muốn nói chuyện với cô. Nhưng sau đó chân anh ở trong tầm nhìn của cô và anh lấy một thứ gì đó từ trong túi ra. Hai tay anh đặt đến vai cô. Cô thở hỗn hển. Nhưng tất cả những gì anh làm là xoay người cô lại, gom tóc cô vào tay anh và nhanh chóng buộc nó ra.

“Cảm ơn,” cô nói.

Cô rất ngạc nhiên, biết rằng anh phải cảm thấy rất quen thuộc với cô để làm điều đó. Cô chờ đợi quay lại đối mặt với anh, nhưng biểu hiện của anh hoàn toàn không thể khám phá được, khiến cô không biết phải tiếp tục như thế nào.

Cô bắt đầu một cách thận trọng, “Em nghĩ rằng em đã nghe thấy tiếng anh cười với bạn anh. Giờ anh có cảm thấy tốt hơn khi anh đã thành công trong việc nhanh chóng trốn thoát không?”

“Không – Chưa đâu.”

Một cơn đau thắt lại trong cổ họng cô với câu trả lời đó. Không có bất kỳ sự an ủi nào cho nó cả. Cô không thể chịu đựng được khi nhìn thấy anh như thế này, với những con quỷ vẫn khắc chế anh như vậy. Và cô có thể loại bỏ chúng.

Cô lại bắt đầu, “Có một điều anh nên biết, Richard. Cha của anh đã không thực sự giành chiến thắng. Ông ấy sẽ không bao giờ nhận được nhiều hơn của hồi môn của em.”

“Ông ta vẫn thắng,” Richard cay đắng nói. “Bản hợp đồng chết tiệt của ông ấy đã được thực hiện. Và ông ấy hiển nhiên tin rằng điều đó sẽ dẫn đến những điều lớn lao hơn nữa ”.

“Nhưng ông ấy đã nhầm. Milton không biết cha em. Ông không bao giờ mắc một sai lầm nào.”

“Giờ thì anh biết rồi,” Richard nói với một nụ cười nhẹ. “Gerald đã đảm bảo với anh về điều đó đêm qua khi anh đến gặp ông ấy.”

Cô cố gắng che giấu sự ngạc nhiên của mình. “Anh đã đến vào đêm qua?” Và anh đã không yêu cầu được gặp cô ư? Và tại sao cha cô không đề cập đến điều đó?!

“Đúng vậy, anh không thể rời đi mà không hứa với ông ấy rằng ông ấy sẽ không cần lo lắng cho em khi để em ra đi.”

“Anh thật chu đáo,” cô nói, cảm xúc dâng trào trong cô. “Và nó đã có tác dụng. Tinh thần của ông đã tốt hơn nhiều vào sáng nay”.

“Chà, không có gì phải khóc!” anh trêu chọc.

Cô quệt vào mắt mình. “Anh thật tốt. Tại sao anh không thể như thế này khi chúng ta còn nhỏ?”

“Em biết tại sao mà, nhưng em nói đúng. Tại một thời điểm nào đó, anh lẽ ra phải nói cho em biết lý do tại sao anh phản đối cuộc hôn nhân hồi đó. Không có lý do gì chúng ta phải trở thành kẻ thù chỉ vì anh bị xúc phạm vì bị lợi dụng để lấp đầy kho bạc của cha anh — và không có lựa chọn nào khác trong chuyện này”. Rồi tay anh chạm vào má cô. “Chúng ta không cần phải thảo luận lại chuyện này nữa, Châu Bái. Anh sẽ không bao giờ cảm thấy tốt hơn về toàn bộ chuyện đó, vì vậy chúng ta hãy xếp nó lại cho chúng ta ngay bây giờ. Anh muốn em tận hưởng chuyến đi này nhiều nhất có thể.”

Cô không thể tin được anh lại nói như vậy và dịu dàng đến thế. Nhưng anh đột nhiên liếc về phía sau cô, nhìn về phía nước Anh, rồi đột ngột nắm lấy tay cô.

“Hãy để anh đưa em trở lại cabin an toàn trước khi cơn bão ập đến với chúng ta,” anh nói, kéo cô theo sau mình.

“Cơn bão nào?”

“Cơn bão đã theo chúng ta từ Kênh. Drew đã hy vọng sẽ chạy nhanh hơn nó, đó là lý do tại sao chúng ta đang giương lên nhiều cánh buồm hơn thường lệ, nhưng nó gần như đã bắt kịp.”

Anh bước vào cabin với cô và nhìn quanh. “Các đồ đạc lớn được đóng đinh, nhưng hãy tắt đèn. Nó không an toàn. Và để tránh bị thương khi ngã, anh khuyên em chỉ cần nằm trên giường cho đến khi nhận được tín hiệu an toàn.”

Cô nghĩ rằng anh đã quá kịch tính trong những lời cảnh báo của mình, cho đến khi con tàu lao xuống dưới chân cô. Nhưng cô không quên anh đã đảm bảo rằng cô được an toàn trước khi anh vội vã quay trở lại boong trên để giúp bảo vệ con tàu. Sự quan tâm của anh dành cho cô, cùng với cuộc trò chuyện tuyệt vời mà họ vừa trải qua chứng tỏ anh dường như không còn tức giận nữa — điều đó có nghĩa là anh quan tâm đến cô sao? Cô mỉm cười một mình và hầu như không để ý đến con tàu đang nghiêng đi.

CHƯƠNG 50

Đêm nay có một bữa tối ăn mừng vì con tàu không bị thiệt hại nhiều như họ lo sợ. Khi Gabrielle đến để hộ tống Julia đến cabin của thuyền trưởng, cô ấy nói rằng một trong những cột buồm nhỏ đã bị nứt, nhưng họ sẽ không biết cho đến sáng liệu họ có cần phải trở lại Anh để sửa chữa hay không, hay liệu thợ mộc của con tàu có thể sửa nó hay không. Cô ấy cũng đề cập đến những cơn bão khác mà cô ấy đã từng trải qua, không có cơn bão nào dữ dội như cơn bão này, mặc dù tất cả chúng đều gây ra một mức độ nguy hiểm nào đó.

Julia thực sự hy vọng họ sẽ không phải trở lại Anh ngay bây giờ. Cô sợ điều đó sẽ mang những con quỷ của Richard trở lại, và cô thích tâm trạng tốt hơn của anh và muốn có thêm thời gian để khám phá đầy đủ ý nghĩa của nó. Cô sẽ không suy đoán nữa, nhưng cô sẽ nói cho Richard biết cảm giác của cô trước khi họ cập cảng. Ít nhất cô phải làm điều đó. Nếu có bất kỳ cách nào để họ giải quyết sự khác biệt giữa lối sống để họ thực sự có thể tiếp tục cuộc hôn nhân, thì cô nợ bản thân và nợ cả anh để tìm hiểu điều đó.

Tinh thần của cô phấn chấn hơn, cô thậm chí còn đang cười với người bạn mới của mình khi họ bước vào cabin của Drew. Richard đã ở đó — và mỉm cười với cô! Cô không thể cưỡng lại nụ cười đáp lại. Cô không bao giờ có thể cưỡng lại nụ cười của anh. Cô vẫn không thể vượt qua sự thay đổi này ở anh. Sau đó, cô nhận ra rằng chính xác là cô đã không có tâm trạng tốt kể từ khi họ kết hôn vì tất cả những nghi ngờ của cô. Anh đã phản ứng với điều đó đã lâu chưa nhỉ? Và anh vừa thấy cô cười....

Anh đứng dậy nhường chỗ cho cô. Cô không ngần ngại ngồi cùng anh, mặc dù những chiếc ghế khác trên bàn trống không bên cạnh anh.

Cả hai ngồi vào chỗ, anh cúi người gần hơn một chút để hỏi, “Đã vượt qua cơn bão ổn chứ?”

“Vâng.”

“Không có vết bầm tím nào chứ?”

“Không có.”

“Có lẽ anh nên kiểm tra kỹ hơn để chắc chắn.”

Anh nói điều đó với một nụ cười giả lả! Chúa ơi, anh đang trêu chọc cô? Cô thích khi anh như thế này, với ánh mắt biết cười. Và nó tiếp tục khi những người bạn đồng hành của cô bắt đầu mê hoặc cô với những mô tả về vùng Caribe. Những làn gió mát quanh năm, làn nước ấm áp, trong như pha lê để có thể bơi lội trong đó, những cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp, những loại trái cây kỳ lạ mà có lẽ cô chưa bao giờ được nếm thử trước đây. Họ đã làm cho nó nghe thật tuyệt vời, cô nhận ra rằng cô có thể sẽ thích sống ở đó — nếu cô không có quan hệ gắn bó với nước Anh.

Tất cả họ dường như đang cố gắng thuyết phục cô cho quần đảo của họ một cơ hội, và Richard đã không can thiệp. Một lần nữa anh lại là chính mình, người đàn ông trẻ tuổi đang cười đùa, trêu chọc mọi người rất vui vẻ xung quanh anh. Miễn là cô không đề cập đến những gì sẽ xảy ra vào cuối chuyến đi, liệu tâm trạng của anh có duy trì như vậy trong suốt thời gian không? Điều đó có nghĩa là bây giờ anh ấy sẽ bỏ qua kế hoạch ly hôn của họ chẳng? Hay anh chỉ vui vì họ sẽ kết thúc cuộc hôn nhân một cách thân thiện?

Nhưng cô không thể bỏ qua rằng trong những cuộc trò chuyện trước đó của họ, anh đã cho cô một ấn tượng hoàn toàn khác về ngôi nhà mới của anh. Ghim vào anh một cái nhìn tò mò, cô hỏi, “Tại sao anh không nói với em tất cả những điều này, thay vì khiến em nghĩ rằng em sẽ héo mòn trong cái nóng khắc nghiệt?”

“Bởi vì anh không nghĩ em sẽ ở đó đủ lâu để thích nghi với khí hậu nhiệt đới. Nói với cô ấy đi, Gabby.”

“Thoạt đầu có vẻ hơi quá nóng,” Gabrielle thừa nhận. “Nhưng một khi cô đã quen với nó, những cơn gió nhiệt đới sẽ đủ để làm mát cô, và một ngôi nhà có thể dễ dàng được thiết kế để tận dụng chúng. Và coi như không bao giờ phải bó mình chống chọi với cái lạnh nữa, không còn những viên gạch nóng dưới chân giường, không còn những màu nâu ảm đạm của mùa đông nơi bao cảnh vật héo úa. Chỉ cần tưởng tượng nhìn thấy những cây không bao giờ trụi lá, hoa nở quanh năm. Chỉ có một vài ngày trong năm khi tôi có thể phàn nàn vì cơn gió mậu dịch vẫn tiếp tục thổi và nó quá ẩm ướt, nhưng đó là một cái giá nhỏ để trả cho vẻ đẹp và thắm thực vật tươi tốt như vậy cho dù đó là vào tháng mấy đi nữa.”

Drew, đã kinh doanh ở Caribe trong nhiều năm, đã đề cập đến khía cạnh thương mại của những gì có thể tìm thấy ở đó, các sản phẩm đặc trưng của vùng nhiệt đới — trái cây, rượu rum, mía, thuốc lá — và đó là lúc đôi mắt của Julia thực sự sáng lên vì phấn khích. Với việc cha cô đã hồi phục và điều hành lại công việc kinh doanh của gia đình ở Anh, cô đã nhìn thấy những cơ hội vô tận cho họ ở Caribê. Cô thực sự có thể mở rộng các ngành nghề của nhà Miller.

Cô không nhận ra mình đang suy nghĩ lung tung cho đến khi Richard nhận xét, “Bây giờ em sẽ tạo ra những người nông dân Millers à?”

Anh đang nói đùa, nhưng cô trả lời, “Chúng tôi luôn là nông dân. Doanh nghiệp của chúng tôi dựa trên đất đai. Chúng tôi chăn nuôi cừu, bò, trồng lúa mì, chế biến nguyên liệu thô trong các nhà máy và nhà máy của chính chúng tôi, thuê những người thợ thủ công để biến tất cả thành các sản phẩm được vận chuyển đến các cửa hàng của chúng tôi hoặc được bán với số lượng lớn sang các thị trường khác. Hầu hết mọi thứ chúng tôi làm ra, sản xuất, và bán, đều đến từ đất đai”.

“Anh chưa bao giờ nhận ra gia đình em đã nhúng tay vào nhiều thứ như vậy,” anh nói trong sự ngạc nhiên.

“Ồ, vâng. Nếu nó mang lại lợi nhuận, thì tại sao không? Và có vẻ như có rất nhiều tiềm năng ở những hòn đảo này, những thứ mà chúng tôi chưa bao

giờ xem xét vì nước Anh không có khí hậu thích hợp để sản xuất chúng”.

“Đã có rất nhiều nhà cung cấp những sản phẩm này,” Drew buộc phải chỉ ra.

“Vì thế?” Julia cười. “Luôn có chỗ cho sự cạnh tranh hoặc các thị trường chưa được khai thác và bên cạnh đó, nhà Millers làm mọi việc trên quy mô lớn”.

Sự phấn khích của cô trở nên dễ lây lan, ít nhất là đối với Drew, người đột nhiên nhìn thấy khách hàng mới cho đội tàu thương mại của gia đình mình. Họ thảo luận về điều đó qua món tráng miệng. Nhưng cuối cùng cô nhận ra rằng Richard đã ngừng tham gia vào cuộc trò chuyện, và khi cô liếc nhìn anh để tìm hiểu lý do tại sao, cô thấy anh đang nhìn cô với vẻ kinh ngạc. Cô nghe có vẻ quá nhiều kinh nghiệm kinh doanh đối với thị hiếu quý tộc của anh ư?

Màu hồng trên má cô tăng lên, nhưng lại sững lại khi anh nói một cách hấp tấp, “Hãy cưới anh đi.”

Cô chớp mắt. “Chúng ta đã kết hôn rồi mà.”

“Hãy cưới anh lần nữa. Một cách thực sự.”

“Anh *muốn* cưới em ư?”

“Có vẻ như anh sẽ để cho em rời đi sao?”

Cô thở hỗn hển. “Đây là lý do tại sao anh không muốn ly hôn ở Anh à?”

Cô không nhận ra rằng họ có một đám khán giả say mê lắng nghe từng từ. Cô đã vượt qua cảm xúc để vượt ra khỏi mong muốn của anh kết hôn với cô thậm chí nhớ rằng họ không đơn độc. Nhưng anh nhận ra điều đó và nắm lấy tay cô và dẫn cô đi, để lại những người bạn của anh phàn nàn rằng họ đang bị từ chối những trò giải trí hấp dẫn như vậy.

Sau khi đóng cánh cửa cabin của cô, anh đặt nhẹ tay lên hông cô và ngập ngừng hỏi: “Em có giận không?”

“Em nên thế.”

Anh chậm rãi cười toe toét. “Em đã không thế.”

“Tất nhiên là em không. Em nghĩ rõ ràng là em cũng không muốn ly hôn”.

“Nó không có gì giống như vậy. Em đã hoàn toàn thất vọng khi phải rời khỏi nước Anh.”

“Không, em không phải vậy. Em đã hoàn toàn thất vọng - thực ra, đau lòng là từ chính xác - bởi vì anh đã không muốn em.”

“Lạy Chúa tôi, Châu Bá, anh không thể muốn bất cứ ai hơn anh muốn em. Anh yêu em! Anh nghi ngờ điều đó đã xảy ra từ khi em xuất hiện với những khẩu súng lớn để giải cứu anh. Và không còn gì nghi ngờ khi anh ôm em trong vòng tay trên tàu *The Maiden George* và anh chưa bao giờ cảm thấy trọn vẹn như vậy. Nhưng anh biết điều đó là vĩnh viễn, rằng anh muốn em ở bên cạnh anh trong suốt quãng đời còn lại của anh, khi anh nhìn em để cháu trai của anh làm em chết ngạt chỉ để nó cảm thấy an toàn trong hồ nước.”

Anh hôn cô nhẹ nhàng, không có sự phẫn nộ, chỉ thuần túy đòi hỏi khao khát tình yêu của anh được đáp lại. Nhưng mỗi người đều có quá nhiều mong muốn để người kia không bị cuốn vào đam mê. Thay vì nhanh chóng về phía cô. Cô vừa nghe thấy những gì cô muốn nghe kể từ ngày họ gặp nhau lần đầu tiên. Bao nhiêu năm tình cảm này đã có và đã bị từ chối, nhưng giờ không còn nữa.

Họ cởi quần áo của nhau. Cô không để anh kịp cởi giày cho cô, vì vậy họ đã phá lên cười khi ngã xuống giường của cô. Cô có cảm giác rằng tiếng cười sẽ lấp đầy phần đời còn lại của cô với người đàn ông này. Thật là một ý nghĩ tuyệt vời, và một phần thưởng bất ngờ khi yêu anh.

Nhưng ngay lúc này, với bàn tay anh trên khắp người cô, cô thở gấp hơn là cười. Anh có thể kích động cô dễ dàng như vậy. Anh luôn có thể làm

điều đó — dưới hình thức này hay hình thức khác — để đẩy niềm đam mê của cô lên bờ vực, ngoài tầm kiểm soát của cô. Nhưng niềm đam mê này đã được hoan nghênh! Niềm đam mê này rất hồi hộp, và biết được niềm vui mà nó sẽ mang đến sẽ khiến nó trở nên thú vị hơn.

Anh không bỏ sót bất cứ phần nào của cô. Theo sự dẫn dắt của anh, cô cũng dành sự quan tâm cho anh. Cô thậm chí còn đẩy anh nằm xuống và leo lên trên người anh.

Ngồi ở vị trí này là một trải nghiệm mới thú vị đối với cô. Với sự kích thích của anh ép lên cô, nhưng không ở bên trong cô, trêu chọc cô, cảm dỗ cô, rất nhiều của anh ở dưới những ngón tay cô! Cô di chuyển bàn tay trên khuôn ngực rộng của anh, vòng qua cần cổ mạnh mẽ của anh, và luồn những ngón tay lên qua mái tóc mềm mại của anh. Cô nghiêng người về phía trước để hôn anh thật mạnh, nhưng chỉ trong giây lát - cô cũng muốn trêu chọc anh.

Cô kiểm soát nhiều hơn những gì cô nghĩ! Anh đang để cô chơi đùa với mình, khám phá cơ thể đẹp đẽ rắn chắc của mình. Nhưng mọi thứ cô làm đều được đốt nóng bằng tình yêu của chính cô. Cô chắc chắn rằng cô sẽ nhận được nhiều khoái cảm khi chạm vào anh hơn là anh — hoặc có thể không. Những âm thanh mà anh đang tạo ra đang nói lên điều đó.

Sự cứng rắn đang đè lên đỉnh nhọn của cô vẫn đang trêu chọc cô. Cuối cùng, khi cô ngồi thẳng người lên và nhìn xuống, cô hoàn toàn bị kinh ngạc khi thấy sự kích thích của anh đã dựng đứng. Cô đưa tay cầm lấy nó, nghe thấy tiếng anh rên rỉ. Cô không chắc mình đang làm tổn thương anh hay làm hài lòng anh, nhưng cô quá bị quyến rũ để dừng lại! Nhưng khi cô liếc nhìn anh và nhìn thấy sự mãnh liệt trong đôi mắt xanh lục của anh, nóng bỏng, căng thẳng đến mức làm gồng lên ở các cơ ở cổ, vai của anh, cô biết mình sẽ không làm tổn thương anh.

Cô không biết anh đang cố gắng để không lật cô lại ngay lập tức. Nhưng cô đoán được, và với một nụ cười gợi cảm, cô nâng hông lên vừa đủ để hướng anh đến nơi cô muốn. Áp lực của anh lấp đầy cô! Đầu cô ngã ra sau,

tóc xoa trên đùi anh như một sự âu yếm mềm mại. Nhưng cô đã đẩy anh vượt quá giới hạn của mình. Anh nắm chặt hông cô và đẩy mạnh đến mức cô siết lại, và điều đó nhanh chóng khiến anh bùng nổ trong cô. Tiếng rên rỉ thỏa mãn của anh tràn ngập căn phòng.

“Chết tiệt,” anh nói khi lấy lại được hơi thở. “Em kích thích anh đến nỗi anh như trở lại thành một gã trai mới lớn, không thể kiểm soát được bản thân. Anh xin lỗi.”

“Tại – sao?” cô thở hỗn hển với một cái rùng mình run rẩy, rồi một cái khác, khi cô di chuyển áp vào anh để kéo dài cơn cực khoái của mình.

Anh cười khi nhận ra mình không có gì để xin lỗi, nhưng cũng giải thích, “Anh nghĩ rằng anh đã bỏ rơi em, làm em không thỏa mãn.”

Cô cười toe toét với anh. “Đừng lo lắng. Em sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra.”

Anh cười khúc khích. “Anh nghĩ rằng em đã nắm quyền kiểm soát đế chế của gia đình mình quá lâu. Em sẽ trở nên hách dịch trên giường, phải không?”

“Em có khả năng, nhưng em đảm bảo rằng anh sẽ tận hưởng từng phút của nó.”

Anh đặt họ thoải mái trên giường để có thể ôm cô vào lòng. Không có suy nghĩ gì để rời khỏi đó, nhưng lúc này đêm đã muộn và họ không cần phải làm vậy. Julia tự hỏi làm thế nào cô sẽ sống sót trong hạnh phúc này. Cô có những điều thôi thúc để cười, để hét lên vì vui sướng, để nhảy lên nhảy xuống trong sự khoái lạc đến choáng váng. Cô đã làm cho anh cảm thấy như một chàng trai mới lớn ư? Cô đoán cảm giác đó là cho và nhận.

Cô đột ngột ngồi dậy khi nhận ra một điều quan trọng. “Em đã không để anh hỏi, phải không? Về việc em yêu anh đến nhường nào?”

“Em đã làm vậy.” Anh cười toe toét. “Tuy nhiên, đó là một dự đoán chính xác.”

Cô hơi đỏ mặt. “Đừng ngạc nhiên khi em nói với anh rằng em luôn muốn có anh là chồng em. Khi lần đầu tiên em đâm vào mắt anh, anh không thể tưởng tượng được rằng em đã xúc động như thế nào. Cha mẹ em thực sự đã tìm cho em một đám phù hợp hoàn hảo. Em nghĩ rằng em đã ghét anh rất nhiều vì anh không cảm thấy như cách em đã cảm nhận.”

Anh ngồi dậy và ôm cô vào lòng. “Anh rất xin lỗi vì đã để những gì anh cảm thấy đối với cha ảnh hưởng đến việc đẩy em ra xa.”

“Suyt. Không xin lỗi nữa. Anh đã làm cho em hạnh phúc hơn những gì em có thể mô tả.”

“Điều mà anh vẫn thấy không thể tin được. Nếu anh là người vụng về kể từ khi chúng ta kết hôn, đó là vì anh rất chắc chắn rằng em sẽ không muốn sống ở Caribê với anh — cho đến khi anh thấy phản ứng của em về cuộc trò chuyện tối nay.”

“Em không nghi ngờ gì nữa, em sẽ yêu nó.”

“Nhưng không chỉ có vậy.”

“Còn gì nữa?”

“Anh không có gì để mang lại cho em ngoài tình yêu của anh. Anh thậm chí không có một ngôi nhà để đưa em đến. Anh sống trên một con tàu, hoặc ở nhà thuyền trưởng của anh, hoặc ở nhà của Gabby. Anh chưa bao giờ cần một ngôi nhà của riêng mình.”

Cô ngả người ra sau và cười khúc khích với anh. “Anh nghĩ rằng em không thể mua cho chúng ta một ngôi nhà sao?”

“Anh không nói rằng anh không đủ tiền mua. Anh sẽ mua nhà, Châu Bái.”

Giọng điệu hoàn toàn đặc quyền của đàn ông đó khiến cô thận trọng hỏi: “Anh sẽ không ngó ngàng về việc em giàu có phải không? Em biết Anthony Malory là người như vậy. Anh ấy không chịu để vợ tiêu một đồng tiền riêng”.

Đôi mắt của Richard lóe lên ý cười. “Vậy sao? Chà, anh không độc đoán như vậy. Em sẽ được lựa chọn tiêu tiền vào bất cứ thứ gì em thích. Nhưng anh vẫn sẽ mua căn nhà đầu tiên của chúng ta.”

Cô bắt đầu cười. “Anh gọi đó là một sự lựa chọn ư?”

“Anh nói rằng anh biết nhiều về cuộc sống trên đảo hơn em. Nhưng anh không nói rằng em cũng không thể mua nhà. Chúng ta sẽ có hai căn nhà — hoặc nhiều hơn. Địa ngục chết bầm, có bao nhiêu cái nhà là tùy mong muốn của em, nhưng ít nhất nên có một cái ở Anh, và một ở quần đảo.”

Cô đã rất xúc động. “Ý anh là gì? Chúng ta có thể sống ở cả hai nơi sao?”

“Bất cứ điều gì trái tim em mong muốn, Châu Báu ạ.”

CHƯƠNG 51

Họ đứng ngoài ngôi nhà của Julia ở Quảng trường Berkeley. Richard nắm lấy tay cô, đưa nó lên môi hôn. Họ đã trở lại rất sớm! Nhưng họ sẽ không ở lại lâu, chỉ một vài ngày để sửa chữa tàu *The Triton*. Vài ngày là đủ để chia sẻ tin vui của họ — và trả nợ những ân oán cũ. Richard chỉ chưa biết về con dấu “đã trả đầy đủ” mà cô muốn đóng trên phần còn lại trong cuộc đời của họ.

“Cha em sẽ rất hạnh phúc,” cô nói khi họ bước lên bậc thềm, sau đó cẩn thận nói thêm, “Có cơ hội nào để anh có thể làm hòa với cha anh không?”

“Em đang nói đùa sao?”

Vẻ mặt của anh khẳng định điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. “Thì em cũng phải hỏi,” cô nói, “bởi vì em muốn kết thúc với ông ấy. Em muốn ông ấy biết, không nghi ngờ gì nữa, rằng ông ấy sẽ không bao giờ là một phần trong cuộc sống của chúng ta”.

“Ông ấy sẽ không được phép.”

“Chúng ta đều biết điều đó, nhưng em muốn ông ấy biết rằng ông ấy sẽ không bao giờ thực hiện thêm bất kỳ âm mưu hoặc kế hoạch nào khiến chúng ta lo ngại. Liệu chúng ta có thể chấm dứt nó, một lần và mãi mãi, để không ai trong chúng ta có lý do để quan tâm đến ông ta một lần nữa không?”

“Em thực sự muốn đến Willow Woods một lần nữa à?”

“Vâng, một lần cuối cùng.”

“Hãy để anh suy nghĩ thêm về điều đó, Châu Báu. Anh thực sự không định gặp lại ông ấy nữa.”

Cô gạt đầu đưa anh vào nhà. Cô sẽ không tranh luận vấn đề này. Đó phải là sự lựa chọn của anh. Anh sẽ không bao giờ bị từ chối lựa chọn một lần

nữa, nếu cô có thể làm điều đó cho anh.

Họ thực sự tìm thấy cha cô ở tầng dưới trong phòng làm việc của ông. “Cha có thể đi được rồi sao!” Julia thốt lên.

Gerald nói gần như cùng lúc, “Sao con trở lại sớm như vậy?”

Họ cười khúc khích với nhau. Gerald giải thích trước. “Arthur đã tìm thấy một chiếc cang để đưa cha xuống cầu thang một cách dễ dàng. Cha đã bỏ lỡ chiếc ghế cũ kỹ này quá lâu. Thật sai lầm, khi điều hành công việc kinh doanh từ một chiếc giường.”

“Vậy là cha đã trở lại làm việc sao?”

“Chỉ chừng nào Arthur cho phép,” Gerald càu nhàu.

Arthur rời khỏi chỗ ngồi cạnh cửa. “Phần lớn thời gian trong ngày vẫn phải dành cho việc tập thể dục. Theo khuyến nghị của bác sĩ. Nhưng giờ chúng tôi sẽ làm điều đó ở ngay đây. Ông ấy rất mệt mỏi với căn phòng ngủ đó rồi.”

“Đừng đổ lỗi tất cả cho anh ấy,” Julia cười toe toét. “Về thời gian của chúng con, chúng con hầu như không thể ra khơi khi một cơn bão tràn qua. Chúng con chỉ quay lại để sửa chữa con tàu, mặc dù chúng con có tin tốt lành.”

Cô đang cười rạng rỡ, vì vậy Gerald đoán, “Loại vĩnh viễn á?”

Cô cười khúc khích với cha mình. “Con biết những gì Richard đã nói với cha vào đêm trước khi chúng con lên tàu. Anh ấy đã thú nhận. Nhưng tại sao cha không nói cho con biết?”

“Rằng cậu ấy yêu con ư? Cha gần như đã làm thế. Nhưng cậu ấy chắc chắn rằng cậu ấy cần thời gian trong chuyến đi đó để thuyết phục con về điều đó. Và con đã làm việc rất chăm chỉ trong những năm qua, Julia. Con đáng ra không phải gánh vác tất cả trách nhiệm này khi còn trẻ. Cha nghĩ rằng chuyến đi sẽ mang lại lợi ích cho con, cho con thời gian để thư giãn và tận hưởng bản thân như những gì con nên làm ở độ tuổi của mình. Và...

tốt, cha hy vọng đó sẽ là một chuyến đi trăng mật thực sự dành cho các con.”

Cô giơ tay cho ông xem chiếc nhẫn cưới bằng bạc tuyệt đẹp mà Richard đã mua cho cô một ngày trước khi họ lên đường rời London. Sáng nay trước khi họ cập bến, anh đã lấy lại chiếc nhẫn xấu xí mà Milton đã trao cho đám cưới của họ và ném nó xuống sông Thames trước khi anh đeo chiếc nhẫn mới vào ngón tay cô, và nói với cô, “Em sẽ chỉ tháo nó ra một lần nữa, vào ngày chúng ta làm một đám cưới đáng nhớ. Hoặc trên một bãi biển xinh đẹp ở quần đảo, hoặc trong một nhà thờ cổ ở đây ở nước Anh – tùy em quyết định.”

“Lần sau khi chúng con quay lại,” cô nói với ông khi choàng tay ôm lấy ông. “Con muốn cha đủ khỏe để dắt con đi trên thảm đỏ.”

Gerald nhướn mày với Richard. “Không mất nhiều thời gian, phải không?”

“Không, thưa cha.”

Gerald cười. “Cha chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói điều này — chào mừng đến với gia đình, Con trai.”

Họ đã dành thời gian còn lại trong ngày với cha cô. Cô đã truyền cho ông sự phấn khích của chính mình, về việc mở rộng phạm vi kinh doanh của nhà Miller sang các nguyên liệu thô và sản phẩm từ vùng nhiệt đới.

“Một trong những ngày này, em sẽ phải mở ngân hàng của riêng mình, để em sẽ có một nơi để cất giữ tất cả tài sản của mình,” Richard nói đùa.

“Đó không phải là một ý tưởng tồi!” Julia đồng ý. “Và thực sự là một kế hoạch tốt cho anh.”

Richard đảo mắt. “Từ cướp biển thành chủ ngân hàng ư? Bằng cách nào đó, điều này nghe có vẻ không ổn lắm.”

Chuyến trở về vùng nông thôn ngày hôm sau thật long trọng. Richard đã đồng ý đến Willow Woods vì anh muốn cho anh trai mình biết về hoàn

cảnh đã thay đổi của họ. Đêm đó trong một quán trọ dọc đường, khi Richard ôm cô rất dịu dàng trên giường, Julia đã nghiền ngẫm về chủ đề cuối cùng mà cô hy vọng sẽ được giải quyết. Cô vẫn chắc chắn rằng Milton Allen không phải là cha ruột của Richard. Cách mà bá tước đã đối xử với anh đúng kiểu một gã đàn ông lạm dụng một đứa con hoang bị ghán ghép vào cuộc đời hẳn vậy. Richard đã từng chế giễu khái niệm này trước đây, nhưng nếu cô đúng, sự thật đó chắc chắn sẽ khiến anh ấy hạnh phúc. Phải không?

Richard chỉ ôm chặt cô khi cô đề cập đến nó và nói, “Anh biết em nghĩ rằng điều đó sẽ giải quyết vấn đề của anh, nhưng thành thật mà nói, Châu Bái, điều đó không quan trọng với anh theo cách này hay cách khác. Theo như anh biết, ông ấy không liên quan đến anh và đã không ở trong phần lớn cuộc đời anh. Nhưng nếu nó làm em vui, anh sẽ hỏi ông ta.”

Giờ thì cô đã thực sự nghi ngờ. Nếu Richard thực sự không quan tâm, có lẽ cô nên để mặc vấn đề đó. Nhưng cô không có cơ hội nói điều đó. Anh có những ý tưởng khác về việc họ sẽ trải qua phần còn lại của đêm đó như thế nào. Ý tưởng tốt đẹp gây mất tập trung.

CHƯƠNG 52

Tại Willow Woods họ được đón tiếp ở cửa bởi một Mathew hào hoa, người rõ ràng đã quyết định trong thời gian họ vắng mặt rằng tốt cuộc cậu thích có một người chú bên cạnh. Richard rất vui vì cậu bé không còn nhút nhát khi có mặt của anh. Julia đã nghĩ đến việc mời Charles đến thăm họ ở Caribe. Cô chắc chắn Mathew sẽ thích ý tưởng đó.

Vò mái tóc của cậu bé, Richard hỏi có thể tìm gặp bá tước ở đâu, sau đó bảo cậu đi báo tin để cha cậu biết rằng họ đang ở đó. Milton đang đọc sách trong thư viện nhỏ. Ông ta đã không đứng dậy khi họ bước vào. Ông ta cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy họ. Trên thực tế, ông ta trông như thể vẫn còn đang hả hê, giống hệt như lần cuối cùng họ nhìn thấy ông ta vậy. Điều đó không có nhiều ý nghĩa lắm.

Ngôi nhà trông vẫn vậy. Các công nhân của Julia, những người được cho là đã rời đi ngay khi cô rời khỏi đó, ít nhất cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng thực tế vẫn chưa có gì được tân trang lại. Tất nhiên, họ chỉ mới đi được có một tuần. Nhưng của hồi môn đã được chuyển đến, cùng với lời hứa của Gerald rằng sẽ không có thêm khoản tiền nào nữa. Bạn sẽ nghĩ rằng bá tước sẽ tức giận vì điều đó.

“Các người ra đi vội vàng như vậy,” Milton nói, đặt cuốn sách của mình sang một bên. “Bỏ quên thứ gì à?”

Richard rõ ràng không quan tâm đến nụ cười nhếch mép của Milton và đi thẳng vào vấn đề. “Chẳng phải cha của Julia đã nói với ông rằng ông sẽ không nhận được gì thêm từ gia đình Millers sao?”

Milton chế giễu. “Gerald sẽ thay đổi quyết định sau khi các người sinh cho ông ta một vài đứa cháu.”

Thật là một sự ảo tưởng đáng kinh ngạc. Giọng điệu của Richard đầy hoài nghi khi anh chỉ ra, “Chúng tôi có thể ly hôn. Điều đó có bao giờ nảy

ra trong đầu ông không?”

“Các người sẽ không làm thế đâu,” bá tước nói một cách tự tin. “Ly hôn gây ra vụ bê bối tồi tệ nhất trong—”

“Ông thực sự không nghĩ rằng ly hôn là một khả năng sao?”

“Dĩ nhiên là không.”

“Khi tôi không quan tâm đến tai tiếng sao?”

“Vụ bê bối đó có thể ảnh hưởng tới anh trai và cháu trai của mà. Mà sẽ không làm điều chết tiệt đó với họ, phải không?”

Richard đột nhiên bật cười. “Họ an toàn.”

Milton không thích sự hài hước của Richard, thậm chí còn hỏi một cách nghi ngờ, “Mà có điều gì khác à?”

“Tôi đang yêu,” Richard trả lời.

“Mà đã nói điều đó trước đây.”

Richard gật đầu. “Trước đây tôi chưa nhận ra tình cảm sâu đậm của mình dành cho Julia. Bây giờ tôi đã biết. Trước khi chúng tôi đặt một màn kịch cho ông—”

“Ta biết mà!”

“Bây giờ thì không,” Richard kết thúc. “Vì vậy, không, sẽ không có vụ ly hôn nào.”

“Ta nghĩ rằng mà sẽ thấy nó —,” Milton lại bắt đầu hả hê.

Lần này Richard ngắt lời. “Nhưng điều đó không có lợi cho ông. Giống như Gerald, tôi đã làm cho nó hợp pháp. Không có gì trong cuộc đời tôi sẽ để lại cho ông, hoặc xa hơn nữa. Trên thực tế, tôi đã chối bỏ ông, điều này khiến ông bị loại khỏi gia đình mới của tôi một cách triệt để”.

Mắt Milton bùng lên. “Mà không thể làm điều đó.”

“Việc đó đã xong.”

Milton bắn ra khỏi ghế, tức giận. “Sao mà dám phá hỏng kế hoạch hàng năm trời của ta?”

“Kế hoạch gì?” Richard tò mò hỏi. Julia đã luồn tay vào tay anh để hỗ trợ, nhưng cô nhận ra anh khá bình tĩnh khi đối mặt với cơn thịnh nộ của cha mình. “Tôi là một người trưởng thành. Những gì của cô ấy là của tôi, không phải của ông”.

“Chúng ta đã từng là một gia đình, và những người trong gia đình lo lắng cho nhau. Ta đã không mong đợi điều gì hơn thế”.

“Nhà Millers đã đề nghị cho ông một may mắn để giải thoát Julia khỏi hợp đồng hôn nhân đó,” Richard nhắc nhở ông ta. “Tại sao ông lại không nắm lấy nó khi ông có cơ hội?”

“Nó vẫn chưa đủ.”

“Sẽ còn đủ hơn nếu ông bán bộ sưu tập mà ông có ở tầng trên trong tủ quần áo của ông”.

Milton gần như hét lên, “Mày có điên không? Ta đã sưu tập những chiếc bình đó từ khi còn là một chàng trai trẻ. Đó là niềm đam mê thực sự duy nhất mà ta có!”

Julia đột nhiên đoán ra, “Chúa ơi, ông sẽ dành của hồi môn của tôi cho việc sưu tập nhiều bình, lọ hơn, phải không?”

“Tất nhiên là ta sẽ làm thế. Mi có biết ta đã phải đợi bao lâu để mua được những món đồ mình muốn không? Số tiền ít ỏi còn lại của gia đình chúng ta đã cạn kiệt từ lâu trước khi vợ ta qua đời, bởi cha mẹ bà ấy. Trước đó ta vẫn ổn, thỉnh thoảng có thể mua được một chiếc bình mà ta thèm muốn. Nhưng sau đó giá cả bắt đầu quá cao và điều đó làm ta tức giận. Mà không biết yêu một thứ gì đó quá nhiều và không thể có được nó là như thế nào đâu. Điều quan trọng là phải có những thứ đẹp đẽ trong cuộc sống mà mà để có thể trân trọng và yêu thích. Nhưng ta không còn đủ tiền

mua chúng nữa! Năm này qua năm khác các nhà cung cấp của ta xuất hiện với một chiếc bình mà họ biết ta sẽ muốn, và ta phải từ chối họ hết lần này đến lần khác.”

“Ông có nhận ra điều đó nghe thảm hại như thế nào không?” Richard hỏi. “Và điều đó khiến ông ngu ngốc đến mức nào khi ông đặt giá trị vào những vật cứng, lạnh hơn là những con người trong cuộc sống của ông?”

“Đừng phán xét ta, chàng trai,” Milton gầm gừ. “Đó là lỗi của mẹ mày! Những món nợ của bà ta, nợ của cha mẹ bà ta. Và trên hết, bà ta đã gán ghép ta với mày! Nhưng mày đã được đặt lên bàn cân và sửa chữa sự bất công đó. Mày sẽ làm cho gia đình này thịnh vượng trở lại. Và bây giờ hãy nhìn những gì mày đã làm, đồ vô ơn.”

“Ông thậm chí không phải là cha đẻ của tôi, phải không?”

“Ta đã nuôi dạy mày, phải không?” Milton nói một cách phòng thủ.

“Điều đó không câu trả lời. Nhưng ông đã gọi việc ông nuôi tôi lớn lên là cuộc sống ư? Nếu tôi không phải là của ông, tôi thà rằng ông ném tôi đi, ngay cả cho một người nông dân nghèo khổ nhất. Bất kỳ cuộc sống nào khác sẽ tốt hơn cuộc sống mà tôi đã có ở đây với ông.”

“Đó là điều đáng lẽ ta phải làm! Tất nhiên mày không phải là con ta. Bà ta không thể chờ đợi để ném điều đó vào mặt ta ngay khi bà ta trở về từ London, hoặc nói cho ta biết bà ta đã là con điểm với ai để đảm bảo điều đó. Bà ta bật cười khi thú nhận rằng có rất nhiều đàn ông, bà ta không biết cha đẻ mày là ai. Mày không thể tưởng tượng được ta đã ghét bà ta đến mức nào”.

“Và cả tôi nữa,” Richard nói.

“Đúng! Cả mày.”

“Tôi e rằng đó không phải là tất cả,” Charles nói từ ngưỡng cửa phía sau họ.

“Charles, ra khỏi đây,” Milton ra lệnh. “Đây không phải là mối quan tâm của con.”

“Thực ra là có đấy,” Charles nói khi đi vào sâu hơn trong phòng. “Và đã đến lúc tôi phải lên tiếng. Mẹ đã kể cho tôi nghe mọi chuyện, cha biết không. Tôi là người bạn tâm giao duy nhất của mẹ. Đó là bí mật của chúng tôi. Tôi chưa đủ lớn để hiểu, và cơn thịnh nộ của mẹ thường xuyên hơn không làm tôi sợ hãi. Bà đã ghét cha vô cùng. Tôi cũng đã cố gắng để ghét cha, nhưng tôi không thể. Richard chỉ là em trai cùng mẹ khác cha của tôi, nhưng tôi mới chính là đứa con hoang mà mẹ đã sinh ra từ việc cắm sừng cha. Richard mới là con đẻ của cha.”

Milton ngã ngửa ra ghế, nước da trắng bệch. “Mày đang nói dối.”

“Không, cuối cùng tôi cũng nói sự thật. Mẹ đã khao khát trả thù và bà ấy đã làm điều đó gấp đôi. Bà ấy muốn cha yêu đứa con hoang của cha và ghét con trai đẻ của mình. Cha đẻ của tôi là người đàn ông mà mẹ yêu, người bà muốn lấy làm chồng. Bà đã biết ông ấy suốt cuộc đời mình. Nhưng gia đình ông ấy không đủ giàu để phù hợp với họ, vì vậy cha mẹ bà đã giao bà cho cha.”

“Mày đang nói dối!” Milton nói một lần nữa.

Charles buồn bã lắc đầu. “Bà ấy yêu cha tôi cho đến ngày bà ấy qua đời. Họ hẹn gặp hàng ngày trong cánh rừng gần đây cho đến khi một trường hợp khẩn cấp gọi ông ấy về nhà. Sau đó ông ấy chết - một cách đáng ngờ. Bà đã đổ lỗi cho cha. Mẹ thực sự nghĩ rằng cha đã phát hiện ra họ và dàn xếp cái chết của ông ấy. Vì vậy, bà đã nghĩ ra cách trả thù cuối cùng. Mẹ muốn cha nghĩ rằng con trai thực sự của cha là đứa con hoang của bà ấy. Mẹ đã có thai Richard khi mẹ đến London. Nhưng bà biết rằng bà đã có con với người tình ngay sau cuộc hôn nhân với cha. Cha có bao giờ thắc mắc tại sao mẹ lại đến giường của cha, cầu xin một đứa con, mặc dù bà ấy rất ghét cha không?”

Milton quá sốc để trả lời khi ông ta nhìn Richard với một ánh mắt mới. Julia cũng không nói nên lời. Đây không phải là một gia đình thực sự, tràn ngập thù hận, dối trá và trả thù. Rằng chồng cô đã vượt lên trên di sản này để trở thành một người đàn ông dịu dàng, chu đáo như bản thân anh ấy, là một điều kỳ diệu. Trớ trêu thay, Richard dường như không bị ảnh hưởng bởi những gì anh vừa nghe được.

“Chà, đó chắc chắn là sự nhẹ nhõm trong thời gian ngắn,” anh nói một cách khô khan.

“Anh xin lỗi, Richard,” Charles nói, vẻ mặt xấu hổ. “Anh đã định nói với ông ấy vào một thời điểm thích hợp, và cả em nữa. Có rất nhiều thời điểm thích hợp, nhưng – anh chưa bao giờ có đủ can đảm để làm điều đó.”

“Không sao đâu.” Richard nói, và anh thậm chí còn mỉm cười với anh trai mình. “Như em đã nói với vợ mình, dù ông ta phải hay không phải là cha đẻ của em thì cũng không có gì thay đổi. Em sẽ thích nghĩ rằng ông ta không phải cha em. Em không thể phủ nhận điều đó. Nhưng suốt những năm qua, em chưa bao giờ nghi ngờ ông ta, người tạo nên cảm giác thối nát trong em, rằng em không thể yêu ông ta. Điều đó dường như đã biến mất ngay lúc này và em phải cảm ơn anh vì điều đó. Thật nhẹ nhõm khi biết ông ta có lý do của mình, dù ích kỷ và sai trái, để đối xử với em như ông ấy đã làm.”

Milton lấy lại giọng nói của mình. “Richard—?”

“Đừng,” Richard nói, cắt bỏ những gì nghe giống như một giọng điệu hòa giải phát ra từ cha mình. “Ông biết là đã quá muộn rồi. Ông đã để cho sự căm ghét chi phối cuộc sống của ông, và vì nó, ông cũng khiến nó chi phối cuộc sống của tôi. Đó là di sản duy nhất tôi có từ ông. Nhưng tôi đang cắt đứt bản thân mình khỏi nguồn cội vì một mục đích tốt đẹp.”

“Nhưng điều này thay đổi mọi thứ.”

“Chúa ơi, ông thật là ảo tưởng. Tất cả các cây cầu đã bị đốt cháy ở đây. Ông không thể thay đổi những gì ông đã tạo ra, ông già. Bát nước đã hắt đi

thì không hút lại được. Theo như tôi được biết, ông thậm chí không còn tồn tại nữa.”

Căn phòng rơi vào im lặng. Không ai ở đó ngoài Milton có thể nghĩ rằng tuyên bố của Richard thật khắc nghiệt. Milton đã cố ý phá vỡ gia đình mình, một cách đầy ám ảnh. Không có chỗ cho sự thương hại cho một người như ông ta.

“Hãy đi khỏi đây thôi,” Charles đề nghị. “Mathew và anh cũng sắp đi. Anh đã sai lầm khi nghĩ rằng thằng bé cần phải biết cả hai người ông của nó, trong khi nó chỉ thực sự có một”.

“Đừng lấy thằng bé khỏi ta. Làm ơn.”

Giọng điệu van nài từ Milton phi lý đến mức nghe không thực, nhưng nó khiến Charles dừng lại đủ lâu để anh nói, “Hôm nay tôi đã trút được gánh nặng lên vai. Ông sẽ không đặt nó trở lại đó được nữa. Mathew không có quan hệ gì với ông. Tôi cũng không liên quan gì đến ông.”

“Điều đó không thay đổi sự thật rằng ta yêu Mathew.”

Họ thật không ngờ, và trong khi hai anh em không định hỏi cho rõ ràng, thì Julia lại không quá kín đáo. “Tại sao ông không thể yêu con trai của chính mình?”

Milton trừng mắt nhìn cô vì sự không tiết chế của cô. “Bởi vì chúng là con trai của bà ta và ta đã khinh thường bà ấy. Nhưng bà ta đã chết cách đây nhiều năm, và không có gì về Mathew khiến ta nhớ đến bà ta cả”.

“Tôi gần như có thể thương hại ông, nhưng tôi không,” Julia nói. “Ông, thưa ông, là một căn bệnh, và ông đã lây nhiễm cho những người trong căn phòng này đủ lâu rồi, bao gồm cả tôi. Ông đã đặt giá trị vào đồ vật thay vì con người. Ông đã làm tổn thương những đứa trẻ vô tội vì ông không thích mẹ của họ. Ông đã có một gia đình và ông không trân trọng nó, thậm chí không cả cố gắng. Ông không xứng đáng với bất kỳ ai khác. Chồng tôi đã

trả giá cho tất cả những điều này. Biên lai đứng trước mặt ông. Bây giờ ông hãy sống với những gì ông đã tạo ra, không còn ai để ý đến ông nữa.”

“Mathew yêu ta!”

“Mathew không biết gì về ông! Không quan trọng ông cho cậu bé thấy bộ mặt nào. Vết bẩn vẫn còn đó và cảm ơn Chúa rằng thằng bé sẽ được xóa bỏ khỏi nó.”

CHƯƠNG 53

Julia hơi xấu hổ khi họ rời Willow Woods — lần cuối cùng. Cô không có ý thể hiện bản năng kinh doanh của mình trong cuộc gặp gỡ với bá tước đó. Cô cũng không có ý thể hiện sự ghê tởm của mình. Nhưng cô đã không thể ngăn mình lại. Giờ cô hơi lo lắng về phản ứng của Richard không chỉ đối với những gì anh biết được hôm nay mà còn về hành vi thiếu kiềm chế của cô.

Nhưng cô đã không có cơ hội thảo luận với anh cho đến đêm đó khi cuối cùng họ ở một mình tại quán trọ mà họ đã dừng lại để chia tay trong cuộc hành trình trở lại London. Charles và Mathew cuối cùng đã chia sẻ cỗ xe ngựa với họ.

Charles không muốn dành thêm một giây phút nào trong ngôi nhà đó nữa cũng như họ, thậm chí không cần nhiều thời gian để đóng gói. Anh ấy sẽ gửi đồ đạc của họ sau. Ngay bây giờ, anh ấy muốn dành nhiều thời gian với em trai nhất có thể, trước khi tàu *The Triton* lên đường trở lại đại dương. Sau đó, anh ấy dự định ở lại với ông ngoại của Mathew một thời gian ngắn, cho đến khi anh tìm được cho họ một ngôi nhà của riêng họ ở Manchester.

Julia lo lắng rằng nơi đó sẽ quá gần với Willow Woods và đã đề cập với Richard trên đường vào nhà trọ khi Charles và Mathew đi trước họ. Cô thực sự rất vui khi biết tin về người bạn gái của Charles và anh ấy không thể chịu đựng được việc di chuyển quá xa khỏi cô ấy. Nhưng cô bắt Charles hứa rằng họ sẽ đến thăm quần đảo sau khi cô và Richard đã ổn định ở đó. Mathew đã rất phấn khích với ý tưởng này, vì vậy cô lo họ phải đợi quá lâu.

Cả bốn người cùng nhau ăn tối thư giãn vào buổi tối hôm đó, căng thẳng tan biến, gánh nặng cũng tan biến. Mathew vẫn chưa biết rằng cậu bé và cha mình sẽ không còn sống tại Willow Woods nữa. Charles đã nói riêng

với Julia rằng cuối cùng anh ta sẽ kể cho con trai mình câu chuyện về hai anh em và một người cha không mấy tốt đẹp và để cậu bé tự quyết định xem cậu có muốn một người ông như vậy trong cuộc đời mình hay không. Một lần nữa, những lựa chọn là rất, rất quan trọng đối với hai người đàn ông này, những người không bao giờ được phép tự mình thực hiện bất kỳ lựa chọn nào khi lớn lên.

Cô đi nghỉ trước, để lại cho hai anh em họ một chút thời gian riêng tư. Nhưng Richard không để cô ở một mình trong phòng của họ quá lâu. Cô đang ngồi xếp bằng ở giữa giường, chải đầu, nhưng cô ngay lập tức đứng dậy đón anh ở giữa phòng và vòng tay ôm lấy anh.

“Em rất vui vì ngày này đã ở phía sau chúng ta,” cô nói với anh .

“Anh cũng vậy, nhưng anh đã rất muốn hỏi em kể từ khi chúng ta rời khỏi đó –em có cảm thấy tiếc cho ông ấy không?”

“Em ư?” cô nói, hơi ngạc nhiên. “Em sẽ phải hỏi anh câu đó mới đúng chứ.”

Anh cười khúc khích. “Chà, câu trả lời của anh là không. Còn em thì sao?”

“Em cũng vậy.”

“Rất vui khi nghe điều đó. Bởi vì ông ta thực sự đã giết chết bất cứ tình yêu nào mà anh dành cho ông ấy từ khi anh còn nhỏ. Việc anh dường như là con trai duy nhất của ông ta bây giờ chỉ đơn giản là một sự mỉa mai thú vị. Như anh đã nói trước đây, anh không quan tâm.”

Cô cười toe toét. “Anh biết điều đó có nghĩa là tước hiệu của ông ấy cuối cùng sẽ đến với anh.”

Richard khịt mũi. “Anh không muốn nó. Anh không muốn bất cứ thứ gì của ông ấy. Anh muốn điều đó đến với Charles như anh luôn nghĩ vậy, sau đó đến Matthew thừa kế anh ấy. Anh chắc chắn Milton cũng sẽ cân nhắc

điều đó và không nói với ai về điều này. Ngoài ra, em là thứ duy nhất mà anh muốn, Châu Báu. Nhưng ...”

Cô ngả người ra sau và vỗ nhẹ vào ngực anh. “Anh không thể đặt một từ *nhưng* sau tuyên bố đó được!”

“*Tuy nhiên*, được chứ ?” anh trêu chọc.

“*Tuy nhiên*, cũng không được.”

“VẬY thì có lẽ em nên để anh nói hết. Anh không thể phủ nhận rằng em đã hy vọng anh là một đứa con hoang, và bây giờ anh hơi thất vọng vì anh vẫn có quan hệ huyết thống với Milton Allen. Nhưng anh sẽ vượt qua nó.” Sau đó, anh cười một cách ngạo mạn. “Em sẽ giúp anh vượt qua nó chứ?”

Đó thực tế là câu hỏi mà anh đã hỏi cô khi anh bước vào cuộc sống của cô trong đêm vũ hội nhà Malory. Cô cười và dựa vào anh một cách khêu gợi và nói, “Cái đó – rất có thể.”

Anh cười với cô. “Chúa ơi, anh yêu em. Và đó lại là một điều trớ trêu nữa, phải không?”

“Anh nói sao? Bây giờ anh thực sự đang bước trên lớp băng mỏng đấy.”

Anh kéo cô lại gần bắt chắp lời cảnh cáo gắt gao của cô. “Anh nghĩ cuộc hôn nhân ép buộc của mình sẽ giống như cuộc hôn nhân của cha anh.” Anh nở một nụ cười yêu thương trước khi hôn cô, rồi hôn cô lần nữa. “Điều trớ trêu là, anh đã sai lầm biết bao.”

Cô đã dựa vào anh quá lâu. Mọi cuộc thảo luận có thể đợi đến sau này. Cô vòng một cánh tay qua eo anh, kéo môi anh xuống môi cô bằng tay kia, luồn tay qua mái tóc anh — và cuối cùng nhận ra điều gì đó còn thiếu! Với một tiếng thở hỗn hển, cô quay anh lại để xác minh rằng mái tóc dài của anh không còn nữa .

“Chúa ơi, anh làm gì vậy?” cô phát khóc, kinh hoàng. “Em thích mái tóc của anh!”

“Anh nghĩ cuối cùng đã đến lúc cắt nó đi, vì anh không còn gì để chống lại nữa, nên Charles, Mathew và anh đã sẵn lòng một người thợ cắt tóc sau bữa tối. Nhưng anh sẽ nuôi nó lại cho em.”

“Không, không phải cho em. Đó là sự lựa chọn của anh.”

Anh bật cười trước nỗ lực không tỏ ra thất vọng của cô. “Em là sự lựa chọn của anh, Châu Báu, và bất cứ điều gì khiến em hạnh phúc đều khiến anh hạnh phúc”.

Cô tự hỏi liệu anh có nhận ra rằng anh vừa nhường tất cả lựa chọn tương lai của mình cho cô hay không. Nhưng không hẳn vậy, bởi vì những cuộc hôn nhân hoàn hảo – và anh chắc chắn là của cô – có rất nhiều lợi ích. Những thỏa hiệp hạnh phúc. Với việc cô yêu anh rất nhiều, bất cứ điều gì khiến anh hạnh phúc cũng sẽ luôn khiến cô hạnh phúc. Không thể khác được.

